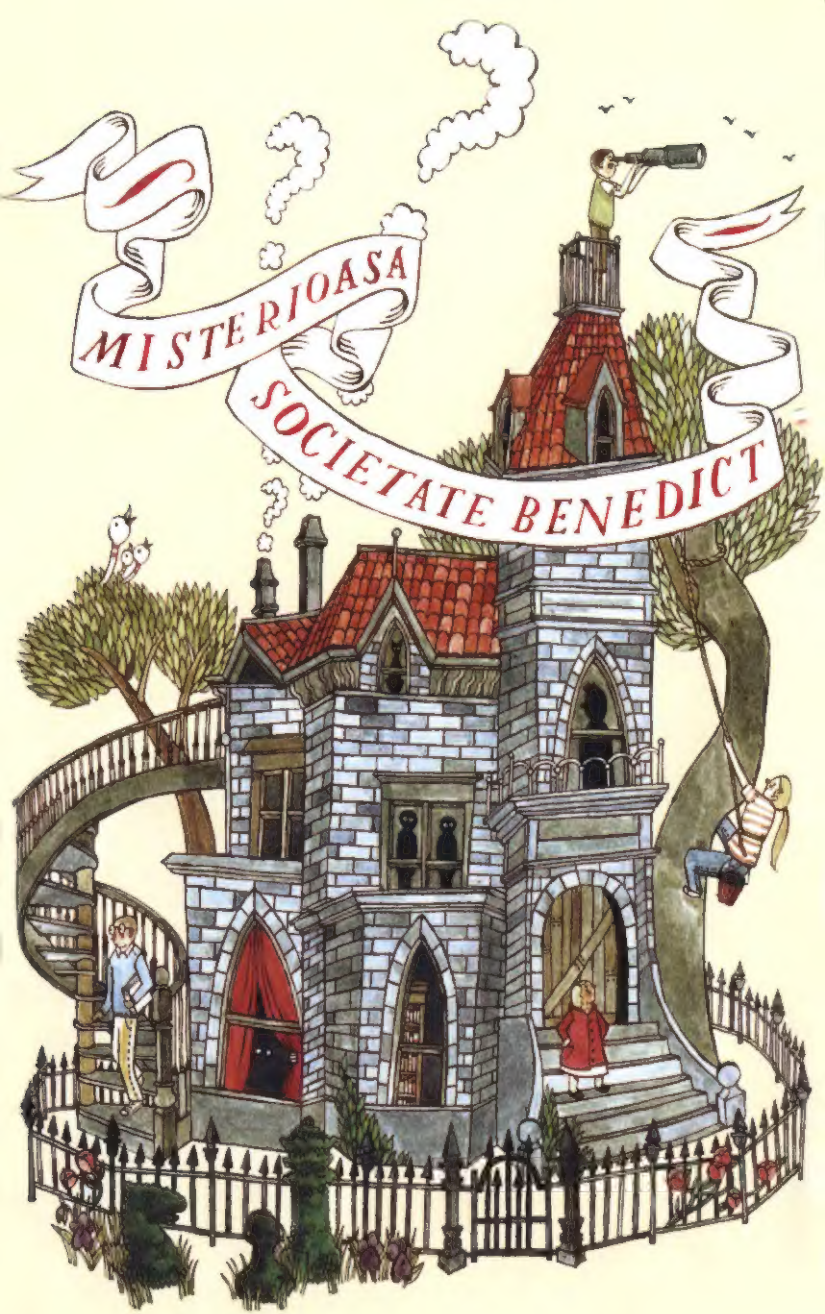

Trenton Lee Stewart

Traducere de Mirella Acsenje

CORINT JUNIOR

Redactare: Sorin Petrescu
Tehnoredactare computerizată: Andreea Apostol, Mihaela Dumitru

THE MYSTERIOUS BENEDICT SOCIETY
Text copyright © 2007 by Trenton Lee Stewart
Illustration copyright © 2007 by Carson Ellis

Toate drepturile asupra acestei ediţii sunt rezervate
Editurii CORINT JUNIOR, parte componentă a
GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Timbrul literar se plăteşte Uniunii Scriitorilor din România
Cont: RO 65 RNCB 0082000508720001/BCR Sucursala Unirea

Editura CORINT JUNIOR
Difuzare şi Clubul Cărţii
Splaiul Independenţei nr. 202 A, Sector 6, Bucureşti
Tel./fax: 319.88.22, 319.88.33, 319.88.55, 319.88.66, 319.88.77
E-mail: vanzari@edituracorint.ro
Magazinul virtual: www.edituracorint.ro
www.corintjunior.ro

Bucureşti, 2007
ISBN 978-973-128-097-4

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
STEWART, TRENTON LEE
Misterioasa Societate Benedict/Trenton Lee Stewart ;
trad.: Mirella Acsente. - Bucureşti: Corint Junior, 2007
ISBN 978-973-128-097-4

I. Acsente, Mirella (trad.)

821.111-93-31=135.1

Pentru Elliot

— T.L.S.

Cuprins

Creioane, gume și descalificări 7

Găleți și ochelari 40

Pătrate și săgeți 58

Necazul cu copiii, sau de ce sunt ei necesari 84

Expeditorul și mesajele 103

Bărbații din labirint 132

Coduri și istorii 144

Ceea ce va să vină 161

Echipa primește un nume 168

Insula Nomansau 179

Capcane și lucruri fără sens 199

Feriți-vă de cel din Gemeni 211

Lecții învățate 227

Persoane și locuri care trebuie evitate 237

Concluzii logice și socoteli greșite 246

Mere viermănoase, viermi otrăvitori 258

O propunere surprinzătoare 267

Teste și invitații 281

Totul este așa cum trebuie să fie 296
Despre familii pierdute și găsite 305
Caracactiusul strategic 312
Prins asupra faptului 330
Camera de Așteptare 343
Pedepse și promovări 352
O jumătate de ghicitoare 364
Șoptitorul 372
Sesam, deschide-te! 390
Practica te perfecționează 407
Recunoaște-ți potrivnicul 416
O lecție de șah 430
Șoarecele din galerie 438
Sacrificii, scăpări ca prin urechea acului
și ceva care seamănă cu un plan 454
Vești proaste și vești proaste 469
Descoperirea lui Sticky 482
Marea Mașinărie Biruitoare Kate 497
Poziții și căderi 512
Cel mai bun medicament 526
Scăpări și întoarceri 546
Pentru fiecare ieșire există o intrare 555

Într-un oraș numit Stonetown, lângă un port numit Portul Stonetown, un băiat pe nume Reynie Muldoon se pregătea să dea un test important. Era al doilea test din acea zi — primul avusese loc într-un birou aflat în cealaltă parte a orașului. După ce testul se încheiase, i se spusese să vină aici, în Clădirea Monk, aflată pe Strada a Treia, să nu ia nimic cu el în afară de un singur creion și o singură gumă și să nu ajungă mai târziu de ora unu. Dacă avea să întârzie cumva, sau venea cu două creioane,

sau își uita guma, sau nu respecta în vreun alt fel instrucțiunile, nu i se mai îngăduia să dea testul, și cu asta totul se termina. Reynie, care voia foarte mult să îl dea, respectă cu mare grijă instrucțiunile. Lucru destul de curios, acestea erau singurele instrucțiuni primite. Nu i se spusese, de pildă, *cum* să ajungă la Clădirea Monk, și fusese nevoit să întrebe la cea mai apropiată stație de autobuz, să obțină un orar al curselor de la un șofer de autobuz, care încercase să-l păcălească și să-l facă să plătească pentru orar, și apoi să meargă pe jos mai multe cvartale pentru a putea lua autobuzul pentru Strada a Treia. Nu că toate acestea ar fi fost grele pentru Reynie Muldoon. Deși nu avea decât unsprezece ani, era obișnuit să se descurce singur.

De undeva, din cealaltă parte a orașului, clopotul unei biserici bătu jumătatea de oră. Douăsprezece treizeci. Mai avea încă de așteptat. Când încercase, la ora douăsprezece, ușile de la Clădirea Monk, văzuse că erau încuiate. Așa că Reynie își cumpără un sendvici de la un chioșc cu gustări și se așeză pe o bancă din parc ca să-l mănânce. *Într-o clădire înaltă, situată în cel mai aglomerat cartier din Stonetown, trebuie să existe multe birouri,* se gândi el. Niște uși încuiate la ora amiezii păreau cam ciudate. Dar dacă stătea și se gândea mai bine, ce *nu* era ciudat în toată povestea asta?

Pentru început, fusese anunțul. Cu câteva zile în urmă, Reynie citea ziarul în timpul micului dejun la Orfelinatul din Stonetown, împărțind paginile cu profesoara

lui, *Miss* Perumal. (Pentru că Reynie terminase singur toate manualele, chiar și cele pentru elevii de liceu, directorul orfelinatului îi dăduse un îndrumător special cu care să lucreze atunci când ceilalți copii se duceau la ore. Nici *Miss* Perumal nu prea știa ce să facă cu Reynie, dar era inteligentă și prietenoasă și, în timpul pe care îl petreceau împreună, începuse să le placă să-și împartă ziarul de dimineață la micul dejun și la ceai.)

Ziarul din acea dimineață fusese plin de obișnuitele titluri, câteva dintre ele concentrate asupra a ceea ce era numit în mod obișnuit Situația Critică. Lucrurile scăpaseră în mod grav de sub control, spuneau respectivele titluri: sistemul de învățământ, bugetul, poluarea, crimele, vremea... De fapt, totul era un dezastru complet, și cetățenii cereau în mod imperios o îmbunătățire majoră — nu, chiar *radicală* — în guvernare. „Lucrurile trebuie să se schimbe ACUM!" era sloganul lipit pe toate panourile din oraș (un slogan foarte vechi), și deși Reynie rareori se uita la televizor, știa că Situația Critică era principalul subiect în jurnalele de știri din fiecare zi, și asta se întâmpla de mulți ani. Evident, atunci când Reynie și *Miss* Perumal s-au întâlnit prima dată, au discutat pe îndelete despre Situația Critică. Descoperind însă că aveau păreri destul de similare în privința politicii, ajunseseră în scurt timp la concluzia că o astfel de discuție e plictisitoare și hotărâseră să renunțe la subiect. Așa că, de obicei, vorbeau despre alte știri, cele care erau diferite de la o zi la alta, iar apoi se amuzau citind anunțurile. Asta se

întâmpla și în acea dimineață, când viața lui Reynie se schimbase într-un mod atât de neașteptat.

— Mai vrei niște miere în ceai? întrebase *Miss* Perumal în tamilă, o limbă pe care i-o preda, dar înainte ca Reynie să-i poată răspunde că *sigur* că mai voia niște miere, anunțul îi atrase atenția profesoarei, care exclamă: Reynie! Uită-te aici! Nu te-ar interesa asta?

Miss Perumal stătea la masă în fața lui, dar Reynie, care putea citi cu ușurință pe dos, descifră repede conținutul anunțului, scris cu litere groase: „EȘTI UN COPIL TALENTAT CARE CAUTĂ OPORTUNITĂȚI DEOSEBITE?" *Ce ciudat*, se gândi el. Întrebarea era adresată direct copiilor, și nu părinților lor. Reynie nu-și cunoscuse niciodată părinții, care muriseră când el era foarte mic, și îi făcea plăcere să vadă un anunț care părea să ia în calcul și această posibilitate. Și totuși, ce bizar! În fond, câți copii citesc ziarul? Reynie o făcea, dar întotdeauna fusese singurul, și de aceea era considerat o ciudățenie. Dacă nu ar fi fost *Miss* Perumal, până acum chiar ar fi renunțat la acest obicei, ca să evite bătaia de joc a celorlalți copii.

— Bănuiesc că m-ar putea interesa, îi spuse lui *Miss* Perumal, în cazul în care credeți că îndeplinesc cerințele.

Miss Perumal îi aruncă o privire nemulțumită.

— Nu te juca cu mine, Reynie Muldoon. Dacă tu nu ești cel mai talentat copil pe care l-am cunoscut, atunci n-am cunoscut niciodată niciun copil.

Testele urmau să poată fi date în mai multe rânduri, în cursul weekendului, și hotărâră împreună ca Reynie să încerce în prima serie. Din păcate, sâmbătă mama lui *Miss* Perumal se îmbolnăvi, și *Miss* Perumal nu putu să-l ducă la test. Aceasta a fost o adevărată dezamăgire pentru Reynie, și nu doar din cauza amânării. Întotdeauna aștepta cu nerăbdare să fie cu *Miss* Perumal — pentru râsul ei, pentru strâmbăturile ei, pentru poveștile pe care i le spunea (adeseori în tamilă) despre copilăria ei, petrecută în India, chiar și pentru oftaturile pe care le scotea uneori, când credea că el nu e atent. Erau ușoare și cântătoare, și, în ciuda tristeții lor, lui Reynie îi plăcea să le audă. Știa că *Miss* Perumal ofta atunci când se întrista pentru el — când vedea cum îl necăjesc ceilalți copii, ori când se gândea că bietul băiat își pierduse părinții —, și lui Reynie îi părea rău că e îngrijorată în ceea ce-l privea, dar în același timp îi plăcea să știe că ei îi păsa. Era singura care o făcea (în afară de Seymore, motanul orfelinatului, cu care Reynie petrecea toată ziua în sala de lectură — și care voia doar să fie *el* mângâiat). În afară de nerăbdarea de a da acel test, Reynie pur și simplu îi simțea lipsa lui *Miss* Perumal.

De aceea inima i se umplu de speranță când domnul Rutger, directorul orfelinatului, îl informă în acea seară târziu că mama lui *Miss* Perumal se simte mult mai bine. Reynie era tot în sala de lectură, singurul loc din orfelinat unde era sigur că se putea bucura de singurătate (nimeni altcineva nu se aventura acolo) și că va fi scutit

de persecuția celorlalți. La masa de prânz, un băiat mai mare îl chinuise pe Reynie pentru că folosise cuvântul „plăcută" când descrisese cartea pe care o citea. Vic considera cuvântul prea neobișnuit pentru a fi potrivit și, curând, îi făcuse pe toți cei de la masă să râdă și să repete cuvântul „plăcută" pe un ton batjocoritor, până când, în cele din urmă, Reynie se ridicase de la masă fără să mai mănânce desertul și se retrăsese aici.

— Da, e mult mai bine, mult mai bine, spuse domnul Rutger, cu gura plină cu plăcintă cu brânză. Era un bărbat slab, cu fața îngustă, iar obrajii lui se umflau în timp ce mesteca. *Miss* Perumal tocmai a telefonat ca să ne dea vestea, continuă el. A întrebat de *tine*, dar pentru că nu ai fost găsit în sala de mese, și pentru că eu eram în mijlocul cinei, am preluat mesajul în locul tău.

— Mulțumesc, spuse Reynie, simțind ușurare amestecată cu dezamăgire. Plăcinta cu brânză era desertul lui preferat. Mă bucur să aud asta, adăugă el.

— Chiar așa, nimic nu e mai grozav ca sănătatea. Absolut nimic. Cel mai bun lucru pentru orișicine, spuse domnul Rutger, și se opri din mestecat, cu o expresie neplăcută de îngrijorare, ca și cum se întreba dacă nu cumva în mâncarea lui fusese o insectă. În cele din urmă, înghiți, își scutură firimiturile de pe jiletcă și spuse: Dar, ascultă, Reynie, *Miss* Perumal a pomenit de un fel de *test*. „Oportunități deosebite", așa a zis. Despre ce e vorba? Nu e vorba să te duci la o școală superioară, nu?

Mai discutaseră asta și înainte. Reynie ceruse în repetate rânduri permisiunea să se înscrie în altă parte, dar domnul Rutger insistase că Reynie se va descurca mult mai bine aici, cu un profesor particular, decât la o școală superioară. „Aici ești mai în largul tău", îi spusese de multe ori domnul Rutger. Și tot de multe ori Reynie se gândise: *Aici sunt singur*. Dar până la urmă domnul Rutger făcu așa cum voia el și o angajă pe *Miss* Perumal. Lucrul acesta se dovedi o adevărată binecuvântare — Reynie n-ar fi putut niciodată să se plângă de *Miss* Perumal. Și totuși, adeseori se întrebase cum ar fi fost viața lui la o școală unde ceilalți copii nu l-ar fi considerat așa de ciudat.

— Nu știu, domnule, spuse Reynie, și speranța i se schimbă încet în deprimare. Ar fi vrut ca *Miss* Perumal să nu fi pomenit de test, deși bineînțeles că se simțise obligată să o facă. Doream doar să vedem despre ce e vorba, spuse el.

Domnul Rutger chibzui puțin.

— Ei, bănuiesc că nu-i nimic rău să vezi despre ce e vorba. Și eu aș vrea să știu despre ce e vorba. De fapt, ce-ar fi să-mi pregătești un raport când te întorci? Să zicem zece pagini? Nu-i nicio grabă, poți să mi-l dai mâine-seară.

— Mâine-seară? întrebă Reynie. Asta înseamnă că o să dau testul?

— Credeam că ți-am spus, se încruntă domnul Rutger. *Miss* Perumal vine să te ia mâine dis-de-dimineață. Își

scoase o batistă brodată și își suflă nasul cu ferocitate. Și acum, Reynie, cred că o să te las cu cărțile tale. Încăperea asta plină de praf e un adevărat chin pentru sinusurile mele. Fii drăguț și trece pământuful de praf peste polițe înainte să pleci, da?

După ce află vestea, Reynie nu se mai putu întoarce la citit. Plimbă pământuful de praf peste tot și se duse direct la culcare, ca și cum așa ar fi grăbit venirea dimineții. În schimb, noaptea i se păru mai lungă, căci era mult prea nerăbdător și agitat ca să doarmă. *Oportunități deosebite*, își tot repeta în gând, iar și iar. Ar fi fost încântat să încerce chiar și niște oportunități *obișnuite*, mult mai puțin speciale.

Înainte să se lumineze de ziuă, se ridică din pat fără zgomot, se îmbrăcă fără să aprindă lumina, ca să nu-și deranjeze colegii de cameră (care de multe ori îl bombăneau pentru că citea noaptea în pat, chiar și atunci când folosea o lanternă mică pe sub pătură), și coborî grăbit la bucătărie. *Miss* Perumal îl aștepta deja — și ea fusese prea agitată ca să doarmă și ajunsese devreme. Ceainicul tocmai începuse să șuiere pe plită, și *Miss* Perumal, cu spatele la el, așeza pe masă cestile și farfurioarele.

— Bună dimineața, *Miss* Perumal, spuse Reynie cu o voce răgușită. Își drese glasul și continuă: M-am bucurat să aflu că mama dumneavoastră se simte mai bine.

— Mulțumesc, Reynie. Vrei să... *Miss* Perumal se întoarse, îi aruncă o privire și spuse: Mă tem că n-ai să faci o impresie prea bună așa cum ești îmbrăcat. Nu trebuie

să porți pantaloni în dungi cu o cămașă în carouri, Reynie. De fapt, cred că astea îi aparțin unui coleg de cameră de-al tău — sunt cu cel puțin un număr mai mari. Și se pare că unul dintre ciorapii tăi e albastru, iar celălalt e mov.

Reynie își studie surprins hainele. De obicei trecea neobservat, cel mai puțin vizibil dintre toți băieții. Era de înălțime obișnuită, avea un ten deschis la culoare, obișnuit, părul lui castaniu avea o lungime obișnuită, și purta haine obișnuite. Dar în această dimineață ar fi sărit în ochi într-o mulțime de oameni — astă dacă nu era vorba cumva de o mulțime de clovni. Îi zâmbi larg lui *Miss* Perumal și spuse:

— M-am îmbrăcat așa ca să am noroc.

— Spre *norocul* tău, n-o să ai *nevoie* de noroc, spuse *Miss* Perumal, luând ceainicul de pe foc. Acum du-te, te rog, și schimbă-te, și de data asta aprinde lumina — nu contează dacă ceilalți băieți or să bombăne — ca să ai mai mult noroc când îți alegi hainele.

Când Reynie se întoarse, *Miss* Perumal îi spuse că avea mai multe drumuri de făcut. Mamei ei i se prescriseseră niște medicamente noi și un regim special, așa că *Miss* Perumal trebuia să îi cumpere cele necesare. Stabiliră, așadar, ca *Miss* Perumal să-l ducă la test și să vină să-l ia de acolo atunci când va termina. După un mic dejun frugal (niciunul dintre ei nu a vrut altceva în afară de pâine prăjită), dar cu mult înainte de a se trezi cineva din orfelinat, *Miss* Perumal îl duse cu mașina, străbătând

orașul adormit, până la o clădire de birouri aflată lângă Golful Stonetown. La ușă se vedea deja un șir de copii, toți însoțiți de părinți, toți foindu-se agitați.

Când *Miss* Perumal dădu să iasă din mașină, Reynie îi spuse:

— Credeam că doar mă lăsați aici.

— Doar nu te gândești că o să te las pur și simplu aici fără să văd despre ce e vorba, nu? răspunse *Miss* Perumal. În anunț nu apărea nici măcar un număr de telefon la care să te informezi. E puțin cam neobișnuit, nu crezi?

Așa că Reynie se așeză la capătul șirului de copii, în vreme ce *Miss* Perumal intră în clădire ca să vorbească cu cineva. Era o coadă foarte lungă, și Reynie se întrebă câte oportunități deosebite erau disponibile. Poate că foarte puține — poate că or să fie toate date deja înainte ca el să ajungă și până la ușă. Începea să devină îngrijorat la acest gând, când un bărbat amabil, aflat în fața lui, se întoarse și îi spuse:

— Stai liniștit, băiete, nu mai ai mult de așteptat. În câteva minute toți copiii or să intre în clădire. Chiar înainte să vii tu au anunțat asta.

Reynie îi mulțumi recunoscător și observă că mai mulți părinți îi aruncau priviri întunecate bărbatului — se pare că nu le plăcea ideea de a fi amabil cu concurența. Omul, stânjenit, se întoarse cu spatele la Reynie și nu mai spuse nimic.

— Foarte bine, spuse *Miss* Perumal când se întoarse, totul e aranjat. Mă suni de la telefonul lor când termini

testul. Uite numărul. Dacă nu m-am întors până atunci, cheamă un taxi, și domnul Rutger o să-l plătească. Iar în după-masa asta o să-mi poți povesti totul.

— Mulțumesc mult pentru tot, *Miss* Perumal, spuse Reynie, luând-o cu un aer serios de mână.

— O, Reynie, copil prostuț, nu trebuie să fii atât de recunoscător, spuse *Miss* Perumal și, spre uimirea lui Reynie, pe obrajii ei se vedeau lacrimi. E un lucru mărunt. Acum îmbrățișează-o pe profesoara ta. Îmi închipui că după asta nu va mai fi nevoie de serviciile mele.

— Încă n-am trecut testul, *Miss* Perumal.

— O, nu mai fi așa prostuț, spuse ea și, după ce îl strânse tare în brațe, *Miss* Perumal își șterse ochii cu o batistă, se îndreptă hotărâtă către mașina ei și plecă exact în clipa în care copiii erau chemați în clădire.

Testul era ciudat. Prima parte a lui era cam ceea ce se așteptase Reynie să fie — câteva întrebări despre octogoane și hexagoane, o alta cu banițe de ceva și kilograme de altceva, și o alta care cerea să se calculeze după cât timp urmau să se ciocnească două trenuri care mergeau cu viteză. (La această ultimă întrebare Reynie răspunse gânditor și încruntat, notând pe margine că, ținând seama de faptul că cele două trenuri se apropiau unul de celălalt pe o linie necirculată, era posibil ca mecanicii să-și dea seama de dezastrul care putea avea loc și să frâneze, evitând astfel ciocnirea.) Reynie trecu repede prin aceste întrebări și multe altele asemănătoare, și apoi

ajunse la cea de-a doua secțiune, în care prima întrebare era: „Îți place să te uiți la televizor?".

Acesta cu siguranță nu era genul de întrebare la care Reynie se aștepta. Era doar o chestiune de preferință. Oricum, *sigur* că îi plăcea să se uite la televizor — *tuturor* le plăcea să se uite la televizor. Dar când vru să bifeze răspunsul, Reynie ezită. De fapt, chiar îi plăcea? Cu cât se gândea mai mult, cu atât își dădea seama că de fapt nu-i plăcea deloc să se uite la televizor. *Chiar că* sunt *o ciudățenie*, își spuse el, cu un sentiment de dezamăgire. Cu toate acestea, răspunse sincer la întrebare: NU.

Următoarea întrebare era: „Îți place să asculți radioul?". Și din nou, Reynie își dădu seama că nu-i plăcea, deși era sigur că tuturor celorlalți le plăcea. Cu un sentiment crescând de izolare, răspunse la întrebare: NU.

Cea de-a treia întrebare, din fericire, îl tulbură mai puțin. Era: „Ce e greșit în această afirmație?". *Ce ciudat*, se gândi Reynie, și se simți puțin mai vesel când dădu răspunsul. „Nu e deloc o afirmație", scrise el, „e o întrebare."

Pe următoarea pagină era desenată o tablă de șah, cu toate piesele și pionii pe pozițiile inițiale, cu excepția unui pion negru, care înaintase două spații. Întrebarea era: „Conform regulilor jocului de șah, este posibilă această poziție?". Reynie studie tabla pentru o clipă, se scărpină în cap și-și trecu răspunsul: DA.

După alte câteva pagini de întrebări, la care Reynie era sigur că răspunsese corect, ajunse la ultima întrebare

a testului: „Ești curajos?" Doar citind aceste cuvinte și Reynie simți cum inima îi bate mai tare. Era el oare curajos? Nu i se ceruse niciodată să-și arate curajul, așa că de unde putea ști? *Miss* Perumal ar spune că era, ar aminti ce vesel încerca el să fie, în ciuda faptului că se simțea atât de singur, cu câtă răbdare accepta șicanele celorlalți copii și cum întotdeauna era gata pentru o nouă provocare. Dar aceste lucruri arătau doar că era bun la suflet și prietenos, politicos și adeseori plictisit. Dovedeau lucrurile astea că era și curajos? Nu era convins. În cele din urmă, renunță să se mai gândească și scrise doar: „Sper că da."

Puse jos creionul și se uită în jurul său. Cei mai mulți dintre copii își terminau și ei testul. În fața lor, molfăind cu zgomot un măr, supraveghetoarea stătea cu ochii pe ei ca să fie sigură că nu trișau. Era o femeie slabă, într-un costum galben-muștar, cu un ten gălbui, păr roșcat tuns scurt și o ținută țeapănă. Îi evoca lui Reynie un uriaș creion umblător.

— Creioanele! strigă deodată femeia, ca și cum i-ar fi citit gândurile lui Reynie.

Copiii tresăriră speriați.

— Vă rog să puneți creioanele jos acum, spuse femeia-creion. Testul s-a încheiat.

— Dar n-am terminat! strigă un copil. Nu e corect!

— Mai am nevoie de timp! strigă un altul.

Femeia miji ochii.

— Îmi pare rău că nu aţi terminat, copii, dar testul s-a încheiat. Daţi hârtiile în faţă şi rămâneţi aşezaţi, cât timp testele voastre sunt corectate. Nu vă faceţi griji, nu durează mult.

În timp ce testele erau adunate, Reynie îl auzi pe băiatul din spatele lui pufnind dispreţuitor şi spunându-i vecinului său:

— Dacă n-au putut să termine testul *ăsta*, nici n-ar fi trebuit să vină. Ca întrebarea aia cu şahul, de pildă — cine putea s-o greşească?

Vecinul lui, părând la fel de plin de sine, răspunse:

— Voiau să ne păcălească. Pionii nu pot fi mutaţi decât o singură căsuţă odată, aşa că *bineînţeles* că nu era posibilă poziţia aia. Pun pariu că unii puşti proşti n-au ştiut asta.

— Ha! Ai avut noroc că n-ai dat şi tu un răspuns greşit! Pionii *pot* să înainteze două spaţii — pot la prima mutare. Dar nu contează dacă a mers o căsuţă sau două. Nu ştii că cine joacă cu albele face prima mutare? Pionul *negru* nu avea cum să fie deja mutat! E atât de simplu. Testul ăsta era pentru ţânci.

— Mă faci pe mine ţânc? mârâi celălalt.

— Voi, băieţii de acolo! se răsti femeia-creion. Nu mai vorbiţi!

Reynie se simţi brusc neliniştit. Oare răspunsese greşit la acea întrebare? Şi la celelalte? Cu excepţia acelor întrebări neobişnuite cu televizorul şi curajul, toate păruseră uşoare, dar poate că el era atât de ciudat încât

înțelesese totul greșit. Clătină din cap și încercă să nu-i pese. În fond, dacă voia să se dovedească plin de curaj, era mai bine să nu-și mai facă probleme. Dacă trebuia să se întoarcă la vechea lui viață de la orfelinat, cel puțin o avea pe *Miss* Perumal. Ce conta că era altfel decât ceilalți copii? Fiecare era tachinat din când în când — în privința *asta* nu se deosebea cu nimic de ceilalți.

Asta își spunea Reynie, dar sentimentul de neliniște nu îi dispăru.

După ce toate testele fură predate, femeia-creion ieși din încăpere, lăsându-i pe copii să își roadă unghiile și să stea cu ochii pe ceas. Trecură însă doar câteva minute și femeia se întoarse și anunță:

— Acum o să citesc numele copiilor admiși în cea de-a doua etapă a testului.

Copiii începură să murmure. O a doua etapă? Anunțul nu pomenise nimic de o a doua etapă.

Femeia continuă:

— Dacă vă auziți numele strigat, trebuie să veniți la Clădirea Monk, în Strada a Treia, nu mai târziu de ora unu, unde vă veți alătura altor copii care au trecut testul în alte sesiuni.

Continuă cu regulile privind creioanele, gumele și descalificările. Apoi își aruncă în gură un pumn de alune și începu să mestece furioasă, de parcă era moartă de foame.

Reynie ridică mâna.

— Mda? spuse femeia, înghițind.

— Scuzați-mă, ați spus să aducem un singur creion, dar ce facem dacă i se rupe vârful? O să avem acolo o ascuțitoare?

Din nou băiatul din spatele lui Reynie pufni disprețuitor, de data asta murmurând:

— De ce e așa de sigur că a trecut testul? Ea nici n-a strigat încă numele celor admiși!

Era adevărat — ar fi trebuit să aștepte până ce femeia striga numele. Probabil că a părut foarte înfumurat. Cu obrajii arzând, Reynie lăsă capul în jos.

— Da, răspunse femeia, dacă se dovedește necesară o ascuțitoare, veți primi una. Copiii *nu* trebuie să-și aducă ei ascuțitori, ați înțeles? Toată lumea dădu din cap în semn de aprobare, după care femeia își curăță de pe palme resturile de alune, scoase o foaie de hârtie și continuă: Bun, dacă nu mai sunt întrebări, o să citesc lista.

Încăperea deveni deodată foarte tăcută.

— Reynard Muldoon! strigă femeia, și inima lui Reynie bătu mai tare.

Din spatele lui se auzi un mormăit de nemulțumire, dar apoi liniștea se lăsă din nou în încăpere și copiii aștepta cu răsuflarea tăiată să fie strigate și celelalte nume. Femeia ridică ochii de pe listă.

— Asta-i tot, spuse ea calmă, împăturind foaia de hârtie și punând-o deoparte. Restul sunteți liberi.

Camera se umplu de strigăte de furie și uimire.

— Liberi? spuse băiatul din spatele lui Reynie. *Liberi?*

Pe când copiii ieșeau pe ușă — unii plângând în hohote, alții uluiți, alții protestând — Reynie se apropie de femeie. Dintr-un motiv oarecare, ea se învârtea prin încăpere, verificând dacă ferestrele sunt încuiate.

— Scuzați-mă, doamnă. Pot să folosesc telefonul dumneavoastră? Profesoara mea a spus...

— Imi pare rău, Reynard, îl întrerupse femeia, zgâlțâind de o fereastră încuiată. Mă tem că nu există niciun telefon pe-aici.

— Dar *Miss* Perumal...

— Reynard, spuse femeia zâmbind, sunt sigură că te descurci și fără telefon, nu-i așa? Acum scuză-mă, dar trebuie să mă furișez pe ușa din spate. Ferestrele astea par să fie încuiate.

— Să vă furișați? Dar de ce?

— Am învățat din experiență. Din clipă în clipă, părinții unora dintre acești copii or să năvălească aici să-mi ceară socoteală. Din păcate, nu am nicio explicație pentru ei. Așadar, am plecat. Ne vedem după-amiază. Să nu întârzii!

Și, cu aceste cuvinte, femeia a dispărut.

Fusese o chestie foarte ciudată, și Reynie avea o bănuială că o să devină încă și mai ciudată. Când auzi clopotul unei biserici bătând în depărtare sfertul de oră, Reynie își termină sendviciul și se ridică de pe banca din parc. Dacă ușile de la Clădirea Monk nu erau încă deschise, o să încerce să găsească o altă modalitate de a intra. După

tot ce se întâmplase până acum, nici nu s-ar mira prea tare dacă ar afla că trebuie să pătrundă în clădire pe o fereastră de la subsol.

Reynie începu să urce pe scările care duceau în piața mare din fața clădirii Monk și atunci văzu înaintea lui două fete, care se îndreptau împreună către intrarea principală. Alte participante la test, bănui el. Una dintre fete, care părea să aibă părul verde — deși poate era doar o impresie creată de lumină, căci soarele strălucea orbitor — își arunca distrată creionul în aer și apoi îl prindea. Nu era o idee prea bună, se gândi Reynie. Și chiar în momentul în care își spunea asta, fata scăpă din mână creionul și îl văzu dispărând printr-un grilaj aflat chiar la picioarele ei.

Pentru o clipă, cealaltă fată păru să șovăie, ca și cum ar fi vrut să încerce să o ajute. Apoi se uită la ceas. Mai erau doar câteva minute până la ora unu.

— Îmi pare rău pentru creion — ce ghinion, spuse ea, dar expresia de compătimire deja îi dispărea de pe chip.

În mod clar își dăduse seama că, dacă fata cu părul verde nu mai putea participa la test, asta însemna un rival în minus. Cu un zâmbet larg, grăbi pasul prin piață și intră pe ușa Clădirii Monk, care fusese în cele din urmă descuiată.

Grilajul acoperea un canal care trecea pe sub piață, și biata fată se uita în întunericul de acolo, când Reynie ajunse lângă ea. Înfățișarea ei era surprinzătoare — chiar înspăimântătoare. Avea pielea tuciurie, părul lung de

l-ar fi putut lega în jurul mijlocului (și într-adevăr, chiar era verde) și o rochie albă grozav de umflată care îți dădea senzația că fata stă așezată pe un nor.

— Ce ghinion îngrozitor, spuse Reynie. Să-ți scapi tocmai aici creionul.

Fata ridică spre el o privire plină de speranță.

— N-ai cumva unul în plus?

— Îmi pare rău. Mi s-a spus să aduc...

— Știu, știu, îl întrerupse ea. Un singur creion. Ei bine, ăla a fost singurul *meu* creion, și de mare folos o să-mi fie în canalul ăsta! Se uită cu părere de rău la grătar, apoi ridică privirea către Reynie, părând surprinsă să-l mai vadă acolo. Ce mai aștepți? Testul trebuie să înceapă din clipă în clipă.

— Nu pot să te las aici fără creion, spuse Reynie. Mă mir că prietena ta a făcut-o.

— Prietena? Aha, cealaltă fată! Nu e prietena mea — ne-am întâlnit pe scări. Nici măcar nu știu cum o cheamă. De fapt, nici pe tine nu știu cum te cheamă.

— Reynard Muldoon. Poți să-mi spui Reynie.

— OK, Reynie, mă bucur să te cunosc. Eu sunt Rhonda Kazembe. Acum, că suntem prieteni, cum ai de gând să-mi iei creionul de acolo? Știi, ar trebui să ne grăbim. Un singur minut dacă întârziem, și suntem descalificați.

Reynie își scoase propriul creion, un creion numărul doi nou și galben, pe care îl ascuțise foarte bine în acea dimineață.

— De fapt, spuse el, o să-l împărţim pe ăsta. Rupse creionul în două şi îi întinse Rhondei capătul ascuţit. Eu o să-mi ascut înăuntru jumătatea şi aşa o să avem amândoi creion. Gumă ai?

Rhonda Kazembe se uita la jumătatea ei de creion cu un amestec de gratitudine şi uimire.

— Asta nu mi-ar fi trecut niciodată prin cap, spuse ea, să-l rup aşa. Ce-ai spus? A, da, am gumă.

— Atunci hai să mergem, mai avem doar un minut, o îmboldi Reynie.

Rhonda rămase pe loc.

— Stai puţin, Reynie. Nu ţi-am mulţumit cum se cuvine.

— Cu plăcere, spuse el nerăbdător. Acum hai să mergem!

Dar ea nu se mişcă.

— Nu, chiar *vreau* să-ţi mulţumesc. Dacă nu erai tu, n-aş fi putut da testul ăsta, şi ştii ceva? Rhonda se uită în jur să se asigure că nu e nimeni prin preajmă, apoi şopti: Ştiu răspunsurile. O să am un punctaj perfect!

— Ce? Cum?

— N-am timp să-ţi explic. Dar dacă te aşezi în spatele meu, poţi să mi te uiţi peste umăr. O să ţin hârtia în aşa fel încât să-ţi fie mai uşor.

Reynie era uluit. Cum naiba reuşise fata asta să pună mâna pe răspunsuri? Şi acum se oferea să-l ajute să trişeze! Pentru o clipă se simţi tentat — voia cu disperare să afle care erau acele oportunităţi deosebite. Dar

când se gândi că se va întoarce să-i povestească lui *Miss* Perumal despre succesul lui și va trebui să-i ascundă faptul că trișase, își dădu seama că nu era în stare s-o facă.

— Nu, mulțumesc, spuse el. Prefer să nu.

Rhonda Kazembe părea uluită, și Reynie simți din nou cum îl apasă singurătatea. Dacă era neplăcut să fii atât de diferit de ceilalți copii de la Orfelinatul Stonetown, cu cât mai neplăcut era să fii văzut ca o ciudățenie de o fată cu părul verde, care era înfășurată în propria ei perdea de ceață?

— OK, cum vrei, spuse Rhonda pe când o porneau către intrarea în clădire. Sper că știi în ce te bagi.

Reynie se grăbea prea tare pentru a-i mai răspunde. Bineînțeles că habar n-avea în ce se bagă, dar cu siguranță voia să afle.

Înăuntrul Clădirii Monk, afișe așezate la vedere îi conduseră de-a lungul mai multor coridoare, pe lângă o cameră unde așteptau nerăbdători câțiva părinți și, în cele din urmă, într-o încăpere plină cu copii așezați la pupitre. Cu excepția tăcerii neobișnuite, încăperea era exact ca orice sală de clasă, cu o tablă în față și o catedră pe care se aflau o ascuțitoare, o riglă și un carton pe care scria: NU VORBIȚI. DACĂ SUNTEȚI VĂZUȚI VORBIND, SE PRESUPUNE CĂ TRIȘAȚI. Doar două locuri mai erau libere, unul în spatele celuilalt. Pentru a se asigura că nu va fi tentat să trișeze, Reynie îl alese pe

cel din față. Un ceas de pe perete bătu ora unu, în aceeași clipă în care Rhonda Kazembe se așeză în pupitrul din spatele lui.

— Cât pe ce să întârziem, spuse ea.

— Nu vorbiți! strigă în aceeași clipă femeia-creion, intrând și trântind ușa în spatele ei. Se apropie cu pași mari și repezi de catedră, în brațe cu un teanc mare de hârtii și un borcan de murături. Dacă un copil este prins copiind, atunci va fi executat...

Copiii scoaseră un strigăt înăbușit.

— Îmi pare rău, am spus executat? Voiam să spun *escortat*. Orice copil care este prins copiind va fi *escortat* imediat afară din clădire. Și acum, sunteți cu toții relaxați? Este important să fii relaxat atunci când dai un test extrem de dificil așa cum este acesta, mai ales ținând seama de cât de lung e și ce puțin timp aveți ca să-l rezolvați pe tot.

În fundul încăperii cineva scoase un geamăt disperat.

— Tu de acolo! strigă femeia-creion, îndreptând un deget acuzator în direcția cu pricina.

Toate capetele din încăpere se întoarseră pentru a vedea cine gemuse. Era fata care o părăsise pe Rhonda Kazembe în piață. Sub privirea aprigă a femeii-creion, chipul fetei căpătă o culoare lividă, ca burta unui pește mort.

— Am spus să nu vorbiți! lătră femeia. Vrei să pleci în acest moment?

— Doar am gemut, atât! protestă fata.

Femeia-creion se încruntă.

— Adică vrei să sugerezi că dacă spui „Doar am gemut, atât!" nu înseamnă că ai vorbit?

Fata, speriată și nedumerită, reuși doar, și asta cu greu, să clatine din cap.

— Foarte bine, asta să fie un avertisment pentru tine. Pentru voi *toți*. Din acest moment nimeni nu mai vorbește, și gata. Acum, aveți vreo întrebare?

Reynie ridică o mână.

— Reynard Muldoon, ai o întrebare?

Reynie ținu în sus creionul rupt și făcu o mișcare ca o ascuțire cu cealaltă mână.

— Foarte bine, poți să folosești ascuțitoarea de pe catedră.

Reynie se duse repede la catedră, își ascuți creionul — simțea toți ochii ațintiți asupra lui pe când învârtea creionul în ascuțitoare, îi verifica vârful, apoi ascuțea mai departe — și se întoarse în grabă la locul lui. În acest moment o observă pe Rhonda Kazembe scoțând pe furiș o bucățică mică de hârtie din mâneca rochiei ei ca un nor: răspunsurile la test. Risca foarte mult, își spuse Reynie, dar nu avu timp să se mai gândească la asta pentru că acum femeia-creion își continuă discursul.

— Aveți o singură oră să completați testul acesta, spuse ea răstit, și trebuie să urmați întocmai instrucțiunile mele. Primul pas, vă scrieți numele în partea de sus a hârtiei. Al doilea pas, citiți cu atenție toate întrebările și răspunsurile. Al treilea pas, alegeți răspunsurile

corecte înconjurând litera potrivită. Al cincilea, îmi aduceți testul completat. Al șaselea, vă întoarceți la locul vostru și așteptați până ce toate testele au fost verificate, și atunci voi anunța numele celor care l-au trecut.

Copiii se foiau neliniștiți în scaunele lor. Ce se întâmplase cu al patrulea pas? Femeia-creion trecuse de la al treilea direct la al cincilea. Copiii se uitau de la unul la altul, neîndrăznind să vorbească. Și dacă cel de-al patrulea pas era important? Reynie aștepta, sperând că și altcineva o să ridice mâna, nu tot el. Când nu o făcu nimeni, o ridică el, timid.

— Da, Reynard?

El arătă către gura sa.

— Da, poți vorbi. Care e întrebarea ta?

— Scuzați-mă, dar care e al patrulea pas?

— Nu există al patrulea pas, răspunse ea. Alte întrebări aveți?

Total nedumeriți acum, copiii rămaseră tăcuți.

— Pentru a trece acest test, continuă femeia-creion, trebuie să răspundeți corect la fiecare întrebare, și subliniez, *fiecare* întrebare. Dacă săriți chiar și peste o singură întrebare, sau răspundeți doar la una greșit, veți pica testul.

— Nicio problemă, șopti Rhonda Kazembe din spatele lui Reynie.

Privirea femeii-creion țâșni către ei. Se uită aspru la Reynie, care își simți brusc gura uscată. De ce naiba nu tăcea Rhonda? Chiar *voia* să fie dați afară?

— Puteți să vă apucați de test imediat ce îl primiți, spuse femeia-creion, întorcându-și în cele din urmă privirea, și Reynie se abținu să scoată un oftat de ușurare — chiar și un oftat putea să îl descalifice.

Și pe urmă, ușurarea lui nu ținu mult: femeia-creion începu să împartă testele.

Primul copil care își primi testul era un băiat cu o înfățișare dură și cu o șapcă de baseball; îl luă nerăbdător, se uită la prima întrebare și izbucni în plâns. Fata din spatele lui se uită și ea la test, își frecă ochii, ca și cum nu vedea bine, apoi se uită din nou. Capul începu să i se legene dintr-o parte în alta.

— Dacă simțiți că leșinați, spuse femeia-creion, trecând mai departe la următorul copil, băgați-vă capul între genunchi și respirați adânc. Dacă vă vine să vomitați, veniți, vă rog, în față, unde veți primi un coș de gunoi.

Merse mai departe de-a lungul șirului de pupitre, împărțind testele. Băiatul care izbucnise în plâns începuse acum să răsfoiască testul — păreau să fie mai multe pagini — și la fiecare nouă pagină plânsul lui devenea mai puternic și mai disperat. Când ajunse la sfârșit, prinse să hohotească plin de jale.

— Mă tem că plânsul zgomotos nu este îngăduit, spuse femeia-creion. Te rog să părăsești încăperea.

Foarte ușurat, băiatul sări din banca lui și se repezi la ușă, urmat imediat de alți doi copii, care nu primiseră încă testul dar erau deja îngroziți. Femeia-creion închise ușa.

— Dacă mai e cineva care vrea să fugă din încăpere cuprins de panică sau teamă, să nu uite să închidă uşa în urma lui, spuse cu asprime femeia-creion. Suspinele voastre îi pot deranja pe ceilalţi participanţi la test.

Continuă să împartă testele. Copiii le primeau cu degete tremurătoare şi fiecare, după ce se uita la întrebări, devenea palid, sau roşu, sau de o uşoară nuanţă verzuie. Când femeia-creion lăsă paginile pe pupitrul lui, Reynie simţea deja cum spaima îi strângea ca o gheară stomacul. Şi pe bună dreptate — întrebările erau imposibile. Iat-o pe prima:

Care sunt cele două ţări care îşi dispută teritoriile Republicii Autonome Nahicevan şi ale regiunii Nagorno-Karabah?

A. Bhutan, care, prin Tratatul din 1865 de la Sinchulu, a cedat Marii Britanii un teritoriu de graniţă; şi Marea Britanie, care, în schimbul acelui pământ, i-a asigurat Bhutanului o subvenţie anuală şi sub a cărei influenţă monarhia Bhutanului a fost întemeiată în 1907.

B. Azerbaidjan, al cărui teritoriu a fost împărţit, în 1828, între Rusia şi Persia, prin Tratatul de la Turcmanceai; şi Armenia, o naţiune fondată după distrugerea Imperiului Seleucid, cu circa două mii de ani în urmă, şi ea incorporată de Rusia prin tratatul mai sus-menţionat.

C. Vanuatu, care, fiind administrat (până la independenţa sa) de un condominium anglo-francez, păstrează atât engleza, cât şi franceza ca limbi oficiale (care se adaugă la bislama, sau bichelama); şi Portugalia, al cărei explorator Pedro Fernandes de Queirós a devenit, în 1606, primul european care a descoperit insulele ce alcătuiesc Vanuatu.

Deşi mai existau două răspunsuri din care putea să aleagă, Reynie nu le citi. Dacă fiecare întrebare era ca prima, nu avea absolut nicio şansă să treacă testul. O privire iute aruncată peste următoarele câteva întrebări nu îl încurajă deloc. Erau chiar mai grele. Şi asta era doar prima pagină! În jurul lui, copiii tremurau, oftau, scrâşneau din dinţi. Lui Reynie îi venea să facă la fel ca ei. S-a zis cu oportunităţile alea speciale! O să se întoarcă la orfelinat, unde nimeni — nici măcar *Miss* Perumal — nu ştia ce să facă cu el. Fusese o idee bună, dar se pare că lui îi lipseau calităţile necesare.

Chiar şi aşa, nu era încă pregătit să plece. Trebuia să urmeze instrucţiunile şi, pentru că era hotărât să nu renunţe înainte ca măcar să *încerce*, începu să urmeze paşii indicaţi. Îşi scrise cuminte numele în capul paginii — ăsta era primul pas. *Ei bine, măcar asta ai făcut*, îşi spuse el. Al doilea pas era să citească toate întrebările şi răspunsurile cu mare grijă. Reynie trase aer adânc în piept. În total erau patruzeci de întrebări. Doar să le citească o

să-i ia aproape o oră. Nu-l ajuta cu nimic faptul că acum femeia-creion stătea la catedră și mânca murături — erau foarte tari și crocante — în timp ce se uita la copii cum se luptă cu testul.

Cea de-a doua întrebare voia să știe unde își are originea măzărichea și cărei familii îi aparține. Reynie habar nu avea ce este o măzăriche, iar răspunsurile oferite nu îl ajutau cu nimic — putea fi o antilopă, o pasăre, o rozătoare sau o plantă. Reynie trecu la cea de a treia întrebare, care avea legătură cu particulele subatomice numite fermioni și cu un fizician indian numit Satyendranath Bose. A patra întrebare întreba ce biserică fusese construită de împăratul Iustinian pentru a demonstra superioritatea lui față de succesorii ostrogoți ai lui Teodoric. Și așa mai departe. Spre meritul lui, Reynie recunoscu numele câtorva locuri, câteva principii matematice și două sau trei figuri istorice importante, dar asta nu-l ajută cu nimic. Ar fi fost norocos să poată răspunde corect la o singură întrebare, și nici gând la toate.

Când ajunsese exact la jumătatea testului (era la întrebarea numărul douăzeci, privind diferența dintre paratexă și hipotaxă), Reynie o auzi pe Rhonda Kazembe ridicându-se din banca din spatele lui. *Terminase* deja? Păi da, sigur! Avea toate răspunsurile. Reynie se strâmbă iritat, și când Rhonda se apropie de catedră ca să-și predea testul, toți copiii scoaseră un murmur de surprindere. Dar femeia-creion nu părea deloc suspicioasă. În schimb,

atenția îi era atrasă de înfățișarea ciudată a Rhondei și nici nu se uită la test când îl luă.

Reynie își dădu brusc seama: Rhonda atrăgea atenția asupra ei *dinadins*. Era o șmecherie. Nimeni n-o s-o suspecteze că trișează, pentru că ce copil întreg la minte s-ar da astfel în spectacol dacă ar avea de gând să copieze? Părul verde (trebuie să fie o perucă), rochia umflată, șopotitul — toate trebuiau să distragă. Cei mai mulți oameni s-ar gândi că, dacă un copil are de gând să copieze, atunci cu siguranță ar atrage cât mai puțin atenția asupra sa, ar fi tăcut ca un șoricel și aproape nevăzut, ca un tapet pe perete. Reynie trebuia să recunoască: poate că Rhonda nu era suficient de isteață ca să treacă testul, dar era suficient de deșteaptă ca să copieze și să scape nepedepsită. Simți o împunsătură de invidie. Acum Rhonda va cunoaște toate acele oportunități speciale, în vreme ce Reynie se va întoarce la orfelinat, învins.

Când Rhonda trecu pe lângă el în drum spre banca ei, îi făcu cu ochiul și lăsă să cadă o mică bucățică de hârtie. Hârtiuța pluti ca o pană și aterizâ ușurel pe pupitrul lui Reynie. Răspunsurile la test. Reynie aruncă o privire către femeia-creion. Dar ea nu observase nimic — era ocupată să corecteze testul Rhondei, bifând unul după altul răspunsurile și dând aprobator din cap. Așadar, răspunsurile erau într-adevăr cele corecte. Și iată-le acum pe pupitrul lui.

Dacă fusese ispitit și înainte, când habar n-avea cât de greu urma să fie testul, acea tentație nici nu se compara

cu ce simțea acum. Deși rezistase eroic, deși alesese pupitrul acesta tocmai pentru a evita o asemenea situație, iată-l acum uitându-se la o bucățică de hârtie care conținea cheia pentru toate speranțele lui. Tot ce avea de făcut era să o întoarcă și să se uite la răspunsuri. Ceilalți copii erau prea ocupați să se smiorcăie sau să-și roadă unghiile pentru a vedea ce face el, și dacă se grăbea, putea chiar să copieze răspunsurile înainte ca femeia-creion să ridice din nou privirea. Terminase de verificat testul Rhondei și acum se concentra asupra borcanului aproape gol de murături, încercând să o pescuiască pe ultima. Reynie se holbă îndelung la hârtiuță, grozav de ispitit.

Apoi întinse mâna și o dădu jos de pe pupitru, pe podea.

La ce îi vor servi acele oportunități dacă nu era calificat să le primească? Și ce plăcere ai atunci când trișezi? Dacă nu putea să treacă testul în mod corect, nici nu voia să-l treacă. Așa gândi — crezând cea mai mare parte a acestor gânduri — și simți cum decizia aceasta îi ridică moralul. Dar chiar și așa, trecură câteva secunde până ce putu să-și desprindă privirea de pe hârtiuța aflată pe podea. *Bun*, își spuse el, întorcându-se la test. *Mergi mai departe, Reynie, și nu te uita în urmă. Nu ai timp de pierdut.*

Într-adevăr, nu avea, așa cum îi confirmă o privire aruncată către ceasul de pe perete. Rămăsese mai puțin de o jumătate de oră, și Reynie mai avea o jumătate de test de citit. Termină cu parataxa și hipotaxa (aveau o legătură fie cu scrierea, fie cu mijloacele de transport din

viitor, dar nu se putea hotărî cu care exact) și trecu la întrebarea numărul douăzeci și unu, care suna așa: „După căderea Imperiului Rus, când o încercare eșuată de a crea o Republică Transcaucaziană cu Georgia și Armenia a dus la crearea Azerbaidjanului (care în prezent își dispută cu Armenia teritoriile Republicii Autonome Nahicevan și regiunea Nagorno-Karabah), între ce mari puteri a fost Azerbaidjanul…"

Reynie se opri. Întrebarea suna într-un fel grozav de cunoscut — atât de cunoscut încât se simți obligat să se gândească mai bine la asta. Nu mai văzuse numele astea și înainte?

Dând foile înapoi la începutul testului, Reynie citi din nou prima întrebare: „Care sunt cele două țări care își dispută teritoriile Republicii Autonome Nahicevan și ale regiunii Nagorno-Karabah?" Clipi, căci cu greu își credea ochilor. Armenia și Azerbaidjan. Răspunsul la întrebarea numărul unu era ascuns în întrebarea numărul *douăzeci și unu*. Ăsta nu era un test de cunoștințe — era un puzzle!

Reynie se uită la întrebarea douăzeci și doi, care începea așa: „Deși își are originea în Europa, vița cunoscută ca măzăriche (făcând parte din familia mazării), este larg…" Iată, răspunsul la întrebarea numărul doi! Tot mai incitat, Reynie citi următoarea întrebare și, bineînțeles, deși întrebarea nu menționa particulele subatomice sau fizicienii indieni, aceștia erau pomeniți pe larg în răspunsul D. Nu numai că toate răspunsurile erau

ascunse în test, își dădu el seama, dar erau puse *în ordine*. Răspunsul pentru numărul unu se găsea în numărul douăzeci și unu (și viceversa), răspunsul pentru numărul doi se găsea în numărul douăzeci și doi, și așa mai departe, până la numărul patruzeci, care lămurea misterul parataxei și al hipotaxei ce apăreau în întrebarea douăzeci.

Reynie era așa de încântat, că aproape sări din bancă și scoase un chiuit. Dar nu avea nicio clipă de irosit cu felicitările — timpul trecea repede. Se apucă imediat să găsească răspunsurile corecte. Asta îi luă ceva vreme, pentru că trebuia să dea paginile când înapoi, când înainte, și să citească mult text, iar până la urmă îi luă aproape o oră încheiată ca să termine testul. Tocmai încercuise ultimul răspuns, își așezase testul pe masa femeii-creion și se uita la ceilalți copii (unii dintre ei încercuiau înnebuniți răspunsuri la întâmplare, sperând să aibă noroc; iar alții nu mai puteau fi văzuți, căci se furișaseră afară din încăpere, disperați), când femeia-creion strigă:

— Creioanele! Gata, copii! Puneți jos creioanele, vă rog.

După ce se smiorcăiră un timp și apoi își șterseră lacrimile, copiii își așezară testele peste cel al lui Reynie și se întoarseră la locurile lor. Așteptară într-o tăcere plină de epuizare, în timp ce femeia-creion frunzărea testele. Asta nu dură decât un minut — în fond, nu trebuia decât să se uite la prima întrebare. Când ajunse la

testul lui Reynie, ultimul din teanc, trecu prin toate paginile, bifând și dând din cap aprobator.

— Bravo, șopti Rhonda din spatele lui. Te-ai descurcat singur.

Părea sincer mulțumită că Reynie nu trișase, deși îl încurajase să facă asta. Chiar că era o ființă ciudată!

— Acum o să citesc numele celor care au trecut testul, anunță femeia-creion. Dacă vă auziți numele, veți trece la a treia fază a testului, așa că vă rog să rămâneți așezați și să așteptați instrucțiuni. Cei ale căror nume nu sunt strigate sunt liberi să plece.

Reynie ciuli urechile. Exista și o a *treia* fază?

Femeia-creion își drese glasul, dar de data asta nu se mai obosi să se uite la hârtia din fața ei.

— Reynard Muldoon! strigă ea. Apoi, pe când ieșea din încăpere, adăugă: Asta-i tot!

Reynie, rămas acum singur în încăpere, încerca să înțeleagă ce se întâmplase. De ce nu fusese strigat și numele Rhondei Kazembe? Oare pentru că trișase? Până la urmă, răspunsurile ei fuseseră greșite? Și, în primul rând, *de unde* avusese ea răspunsurile? Totul era foarte misterios, și la fel de interesantă fusese și purtarea Rhondei atunci când plecase împreună cu toți ceilalți.

— Ei bine, mult noroc, ciripise ea, ciufulindu-l veselă și ieșind din cameră în rochia ei asemănătoare cu un nor,

fără să pară deloc nedumerită sau dezamăgită că nu luase testul.

Gândurile lui Reynie fură întrerupte de femeia-creion, care își băgă capul pe ușă și spuse:

— Gata, în sfârșit am scăpat de ceilalți copii, Reynard. A trebuit să-i consolez cu gogoși și să-i strâng în brațe, și altele de genul ăsta. Nu mai ai prea mult de așteptat acum, doar câteva minute.

Deja se îndepărta, când Reynie strigă după ea.

— Scuzați-mă! Doamnă, ăăă... doamnă! Îmi pare rău, nu ne-ați spus cum vă numiți!

— E-n regulă, Reynard, spuse ea, întorcându-se în cameră. N-ai de ce să te scuzi. Reynie așteptă ca ea să-și rostească numele. În schimb, femeia își șterse doar firimiturile de gogoașă de la gură și spuse: Voiai să mă întrebi ceva?

— O, da! Vă rog, pot să-i dau un telefon lui *Miss* Perumal, profesoara mea? Nimeni nu știe unde sunt. Mă tem să nu fie îngrijorată.

— Foarte frumos din partea ta, Reynard, dar nu-ți face probleme. Am sunat-o noi deja pe *Miss* Perumal, așa că am avut grijă de tot.

Femeia-creion deja se pregătea să plece, când Reynie spuse din nou:

— Doamnă! Mă scuzați, doamnă!

Ea se opri.

— Da, ce mai e, Reynard?

— Iertați-mă că vă întreb, doamnă. Nu v-aș întreba asta dacă nu ar fi important, dar... ăăă... nu-i așa că nu m-ați minți, nu?

— Să te *mint*?

— Îmi pare rău că vă întreb asta. Dar, știți, i-ați spus lui *Miss* Perumal azi-dimineață că pot folosi telefonul dumneavoastră, și pe urmă, mai târziu, mi-ați spus că *nu există* niciun telefon. Așa că înțelegeți de ce sunt neliniștit. Pur și simplu nu vreau ca *Miss* Perumal să își facă griji.

Femeia-creion păru netulburată.

— Este o întrebare perfect justificată, Reynard. O întrebare perfect justificată.

Dădu din cap aprobator și vru din nou să iasă din încăpere.

— Doamnă, dar nu mi-ați răspuns la întrebare.

Femeia se scărpină în cap, și lui Reynie îi trecu prin minte că era fie puțin cam proastă, fie puțin cam surdă. Dar după o clipă, femeia spuse:

— Bănuiesc că vrei adevărul, nu?

— Da, vă rog!

— Adevărul e că nu am sunat-o pe *Miss* Perumal, dar o s-o fac imediat. De fapt, mă *pregăteam* să o sun atunci când m-ai întrebat dacă am sunat-o. Acum ești mulțumit?

Reynie nu prea știa ce să spună. Nu voia să o supere pe femeie, dar acum nu mai putea avea încredere în ea și cel mai important lucru era să știe că *Miss* Perumal e liniștită.

— Îmi pare rău, doamnă, dar, vă rog, pot să o sun chiar eu? Nu durează decât un minut.

Femeia-creion zâmbi. Când vorbi din nou, glasul ei era foarte blând, și se uită direct în ochii lui Reynie:

— Ești un băiat tare bun dacă îți pasă atât de mult de *Miss* Perumal. Ce ai spune dacă ți-aș zice că de fapt am *sunat-o* deja? Nu, nu spune nimic. N-o să mă crezi. Dar ce zici de asta? O să-ți transmit mesajul ei pentru tine: „Acum vezi că n-ai avut nevoie de noroc? Mă bucur că ai avut ciorapii potriviți." Asta mi-a zis să-ți spun. Acum ești mulțumit?

Înainte ca Reynie să se hotărască ce să răspundă, ea se strecură afară din încăpere, lăsându-l să mediteze la purtarea ei ciudată. Era limpede că mesajul de la *Miss* Perumal era adevărat, și atunci de ce nu i-l spusese de la început?

Pe când răsucea în minte această problemă, auzi niște pași pe coridor, urmați de un ciocănit timid la ușa ușor crăpată. În deschizătura ușii se ivi capul unui băiețel.

— Bună, zise băiatul, potrivindu-și pe nas ochelarii, aici trebuie să aștept?

Vorbea atât de încet, încât Reynie cu greu îl auzi.

— Habar n-am. Dar aici trebuie să aștept *eu*, așa că poate e valabil și pentru tine. Poți să rămâi cu mine, dacă vrei. Eu sunt Reynie Muldoon.

— Aha, spuse șovăitor băiatul. Numele meu e Sticky Washington. Nu sunt însă sigur că ăsta e locul. Doamna galbenă mi-a spus să vin până la capătul coridorului și să aștept cu cineva numit Reynard.

— Eu sunt, spuse Reynie. Dar mi se spune Reynie.

Întinse o mână și, după o clipă de ezitare, Sticky Washington se apropie și o strânse.

Sticky era un băiat deosebit de slab (și de aici bănuia Reynie că i se trăgea porecla — avea mâinile și picioarele subțiri ca niște sticksuri), cu pielea de culoarea cafeniu-deschis a ceaiului pe care îl făcea în fiecare dimineață *Miss* Perumal. Avea ochi mari și neastâmpărați ca ai unui căluț și, dintr-un oarecare motiv ciudat, capul complet chel. Cu ochelarii lui micuți cu rame de metal, avea aerul unui șoarece de bibliotecă. Un șoarece neliniștit, însă: părea foarte timid, sau cel puțin agitat. Adevărul e că avea de ce să fie agitat dacă trecuse prin ceea ce trecuse și Reynie azi!

— Ai venit pentru cel de-al treilea test? întrebă Reynie.

Sticky aprobă din cap.

— Am așteptat toată ziua. A trebuit să fiu aici la nouă dimineața, și testul s-a terminat la zece. De atunci am stat într-o cameră goală. Din fericire, am avut la mine o pară, altfel aș fi murit de foame. Cred că toți ceilalți copii au primit gogoși. De ce n-am primit și *noi* gogoși?

— Și eu mi-am pus întrebarea asta. Vasăzică, tu ai fost singurul care a trecut testul?

— Primul test, nu. A mai fost și o fetiță, dar de ieri n-am mai văzut-o. Poate i-au spus să vină la altă oră — s-au dat teste toată ziua. A fost în grupa ta o fetiță extrem de mică, aproape pe jumătate cât noi?

Reynie clătină din cap. Și-ar fi adus aminte de cineva atât de micuț.

— Poate că vine mai târziu. Oricum, la al doilea test, da, am fost singurul care a reușit. Ceea ce m-a surprins, pentru că...

Sticky se opri și aruncă o privire către ușă. Deschise gura să continue, se răzgândi și, în cele din urmă, păru să privească atent ceva pe tavan, cu aerul că de fapt nu voise să spună nimic. Era limpede că avea un secret. Deodată, Reynie bănui care era acesta.

— Pentru că a fost o fată care a copiat?

Ochii lui Sticky se făcură mari.

— De unde știi?

— Pentru că și mie mi s-a întâmplat la fel. Cred că e o șmecherie. Spune-mi, fata asta nu cumva și-a scăpat creionul în drum spre clădire? Afară, în piață?

— Da! Nu mi-a venit să cred că cineva poate risca așa! Știi doar că nu aveam voie să venim decât cu un singur creion.

— Și ce-ai făcut?

— Am încercat să o ajut. Câțiva copii au spus că le pare rău dar nu voiau să întârzie, iar un băiat chiar a râs. Mi-a părut tare rău pentru ea, așa că i-am spus să mă apuce de picioare și să-mi dea drumul prin grătar. Era foarte puternică și m-a ținut ușor, iar eu sunt atât de slab încât m-am putut strecura printre bare. A fost însă destul de înspăimântător, trebuie să recunosc, să atârn cu capul în jos, pipăind în întuneric. Cred că ceva chiar mi-a

ronțăit degetul, dar poate că mi s-a părut doar. Când mă sperii devin puțin cam confuz.

— Ai avut noroc să-i găsești creionul, remarcă Reynie. Era întuneric beznă în canalul ăla.

— O, nu, *nu* l-am găsit. Dar știi ce a făcut ea? M-a tras în sus prin grătar și a zis: „Ei, nu contează. Mai am unul". Și și-a scos din mânecă un alt creion! Poți să crezi așa ceva? De ce m-a lăsat să cobor în canalul ăla îngrozitor când mai avea un creion, nu pot să înțeleg. Și pe urmă, colac peste pupăză, s-a oferit să-mi dea răspunsurile la test, ca să mă răsplătească pentru că am încercat s-o ajut. Dar se pare că nu i-au servit la nimic. Mă bucur că am refuzat-o.

— Și eu, spuse Reynie. Cred că refuzul făcea parte din test. Dacă trișam, s-ar fi știut, și mă îndoiesc că vreunul dintre noi ar mai fi fost aici.

Sticky scoase din buzunarul cămășii o bucată de pânză subțire și își șterse ochelarii cu ea.

— Dacă e cum spui, e puțin cam ciudat că ne păcălesc așa. Își puse la loc ochelarii pe nas și clipi din ochii lui mari și neliniștiți. Dar n-ar trebui să mă plâng, continuă el. Au fost foarte drăguți să mă lase să merg și în a treia etapă, deși am greșit câteva răspunsuri. Foarte generoși...

— Stai puțin, spuse Reynie. Cum puteai să greșești? Ai bifat răspunsul incorect la întâmplare?

Sticky păru încurcat. Își târșâi puțin picioarele și răspunse:

— Ei, bănuiesc că întrebările au fost ușoare pentru tine, dar mie mi s-au părut destul de grele. Ora a trecut înainte să apuc să răspund la ultimele trei, așa că a trebuit să încercuiesc pur și simplu niște răspunsuri și să sper că o să am noroc. Evident, n-am avut. Dar cum am mai spus, au fost generoși.

Lui Reynie nu-i venea să creadă ce auzise.

— Vrei să spui că ai *știut* răspunsurile la întrebările alea?

Sticky păru și mai stânjenit la această întrebare a lui Reynie. În ochi îi apărură lacrimi, și spuse:

— Păi, da, bănuiesc că par cam prost, nu? Arăt aidoma cuiva care nu știe niciun răspuns. Am înțeles asta.

Reynie îl întrerupse.

— Nu, nu! Nu asta am vrut să spun! Voiam să spun că sunt uimit că *cineva* știa răspunsurile. Unul sau două, poate, dar cu siguranță nu pe toate!

Sticky se lumină la față, zâmbi sfios și-și îndreptă spatele.

— O! Păi, da, bănuiesc că știu o mulțime de lucruri. De aceea mi se spune Sticky, pentru că tot ce citesc mi se lipește în cap ca un sticker, ca un abțibild.

— E de-a dreptul uluitor, spuse Reynie. Trebuie că citești mai mult decât toți oamenii pe care îi cunosc. Dar, ascultă, odată ce ți-ai dat seama că testul era un fel de puzzle, de ce nu l-ai rezolvat așa? Ți-ar fi luat mai puțin — ai fi putut să-l termini la timp.

— Un puzzle?

— N-ai observat că răspunsurile se găseau chiar în test?

— Da, am *observat* că o mulțime de informații se repetau, spuse gânditor Sticky, dar nu i-am dat prea multă atenție acestui lucru. Eram prea concentrat să găsesc răspunsurile corecte. La întrebarea aia cu suspensiile coloidale m-au trecut toate apele, crede-mă, și, așa cum am mai spus, când sunt agitat devin confuz. După o pauză, Sticky oftă și adăugă: Și am tendința să fiu mereu agitat.

Reynie râse.

— Ei bine, tu n-ai știut că e un puzzle, iar eu n-am știut niciun răspuns, dar iată-ne pe amândoi aici. Am face o echipă pe cinste.

— Crezi? spuse Sticky și rânji. Da, cred că am face.

Băieții mai așteptară acolo ceva vreme, discutând despre toate lucrurile ciudate care se întâmplaseră în acea zi. Sticky era mai relaxat acum, și curând cei doi glumeau și râdeau ca niște vechi prieteni. Sticky chicotea întruna când se gândea la șmecheria Rhondei Kazembe, iar Reynie râse cu gura până la urechi când Sticky îi povesti din nou cum atârnase cu capul în jos în canal. („Pantofii erau cât pe ce să-mi rămână în mâinile ei", povestea Sticky, „și pentru o clipă mi-a trecut prin minte că o să-i ia și o să mă lase acolo sub grătar. Am intrat în panică și am început să mă zbat nebunește — cred că de-abia a putut să mă tragă în sus fără să mă scape!")

Apoi Reynie îi spuse lui Sticky despre purtarea ciudată a femeii-creion în legătură cu telefonul pentru *Miss* Perumal.

În loc să râdă, așa cum se așteptase Reynie, Sticky deveni din nou agitat. Începu iar să-și șteargă ochelarii, deși făcuse asta doar cu câteva minute în urmă.

— O, da, spuse el. Da, și eu am încercat să-mi sun părinții. Dar până la urmă totul a fost în regulă. I-a sunat ea. Nicio problemă.

Reynie dădu din cap aprobator, politicos. Vedea cât se poate de bine că Sticky încerca să ascundă ceva. Poate că nu se gândise să-și sune părinții și acum se simțea vinovat? Dar Reynie hotărî să nu-l întrebe nimic — Sticky părea deja destul de stânjenit.

— Și unde locuiești? întrebă el, ca să schimbe subiectul.

Asta îl făcu pe Sticky să-și șteargă mai energic ochelarii. Poate că pur și simplu nu-i plăceau întrebările prea personale.

— Păi, începu el, apoi își drese glasul. Păi...

În acel moment, ușa se dădu de perete și în încăpere intră alergând o fată cu o găleată în mână. Se mișca precum fulgerul: cu o clipă în urmă se năpustise pe ușă, cu părul ei auriu fluturându-i precum coama unui cal, și în clipa următoare stătea lângă ei. Sticky făcu un pas înapoi, speriat.

— Ce s-a întâmplat? strigă el.

— Ce s-a întâmplat cu *tine*? replică fata calm.

— Păi... de ce fugeai?

— Nu fugeam *de* nimic. Fugeam *către* această cameră. Costum-Galben mi-a zis să vin aici și să aștept împreună cu voi doi, așa că iată-mă. Numele meu e Kate Biruietot.

Sticky respira agitat și arunca priviri neliniștite către ușă, ca și cum urma să se ivească un leu, așa că Reynie făcu el prezentările.

— Eu sunt Reynie Muldoon și el e Sticky Washington, spuse și-i întinse mâna fetei — dar regretă imediat, căci strânsoarea ei era atât de puternică de parcă și-ar fi prins degetele într-un sertar. (Sticky observă cum Reynie se strâmbă de durere și-și băgă repede mâinile în buzunare.) Frecându-și încheieturile degetelor, Reynie continuă: Cred că întrebarea era de ce fugeai în loc să mergi normal.

— De ce nu? E mai rapid așa. Acum sunt cu voi în loc să mă târăsc pe holul pustiu, și e mult mai bine, nu? Păreți niște băieți de treabă. Și de ce ți se spune Sticky? Atinse brațul lui Sticky. Nu *simt* că ești lipicios.

— E o poveste lungă, spuse Sticky, mai liniștit acum.

— Păi s-o auzim, spuse Kate.

Așa că Sticky îi povesti despre numele lui, și apoi Kate le mărturisi că și ea își dorise dintotdeauna o poreclă.

— Am încercat să conving oamenii să-mi spună Marea Mașinărie Biruitoare Kate, zise ea, dar nimeni nu vrea. Bănuiesc că nici voi n-o să-mi spuneți așa, nu?

— Pare puțin cam ciudat ca poreclă, spuse cu blândețe Reynie. Durează mult ca să o rostești.

— Cred că așa e, recunoscu Kate, dar nu și dacă o spui repede.

— O să ne mai gândim la asta, spuse Sticky.

Kate dădu din cap aprobator. Părea o fată destul de prietenoasă. Avea ochii de un albastru spălăcit și foarte

strălucitori, pielea albă și obrajii trandafirii, și era neobișnuit de înaltă și lată în spate pentru o fată de doisprezece ani. (Ea își spuse imediat vârsta, căci copiii consideră că vârsta lor este la fel de importantă ca și numele. În schimb, află că băieții aveau unsprezece ani.) Dar ceea ce îi stârnea curiozitatea lui Reynie era găleata ei. Era o găleată de metal, foarte solidă, vopsită în roșu, precum gălețile de incendiu. Pe când vorbeau, Kate își desfăcu cureaua, o trecu pe sub mânerul găleții, după care o prinse la loc, și acum găleata îi stătea atârnată pe un șold. După felul în care făcu asta, era limpede că repetase gestul de sute de ori. Reynie era fascinat. În cele din urmă, o întrebă la ce servea găleata.

Ea îi aruncă o privire nedumerită.

— Cine nu știe la ce servește o găleată? E ca să cari diverse lucruri cu ea, prostuțule.

— Da, știu *asta*, spuse Reynie, dar de ce ai una la tine? Oamenii nu umblă cu o găleată doar așa, fără motiv.

— E adevărat, spuse gânditoare Kate. Am observat asta de multe ori, dar nu pot să înțeleg de ce. Nu-mi imaginez cum e să nu ai o găleată cu tine. Altfel cum să-mi car lucrurile?

— Ce lucruri? întrebă Sticky, care, la fel ca și Reynie, încerca să tragă cu ochiul la conținutul găleții.

— O să vă arăt, spuse Kate, și începu să scoată ce se afla în găleată.

Mai întâi apăru un briceag elvețian, pe urmă o lanternă, și încă una în formă de stilou, și o sticluță cu

lipici superputernic, pe care Kate o cercetă pentru a se asigura că are capacul bine strâns. Apoi scoase un săculeț cu bile de sticlă, o praștie, un mosor de gută, un creion, o gumă, un caleidoscop și un magnet în formă de potcoavă, pe care îl trase cu greu din găleata de metal.

— Am încercat cu zeci din astea, spuse ea, ridicând magnetul pentru ca băieții să-l admire. Ăsta e cel mai puternic pe care l-am găsit.

În cele din urmă, le arătă o bucată de frânghie de nailon răsucită pe fundul și pereții găleții.

— O mulțime de lucruri de cărat, remarcă Sticky.

— Toate sunt folositoare, spuse Kate, punându-și la loc în găleată tot echipamentul. Ca de pildă azi-dimineață. O fată care arăta tare ciudat și-a scăpat creionul într-un canal din piață...

Reynie și Sticky se uitară unul la celălalt.

— ... și dacă n-aș fi avut găleata la mine ar fi fost în plop — și fără scăriță să coboare. O expresie gânditoare îi apăru pe față. Hm, ar fi grozav să am o scăriță. Dar cred că ar fi prea mare să umblu cu ea de colo-colo. Și totuși, ar *putea* fi de folos uneori...

— Ai ajutat-o pe Rhonda să-și recapete creionul? întrebă Reynie.

— Sigur că da. Am... dar ia stai puțin. De unde știi cum o cheamă?

— Termină-ți povestea, zise Reynie. O să-ți spunem pe urmă.

Și Kate le povesti cum forțase marginea grătarului de metal cu șurubelnița din briceagul ei elvețian. După ce dăduse deoparte grătarul, își legase frânghia de o bancă din apropiere și coborâse în canal, folosindu-și lanterna pentru a găsi în întuneric creionul.

— Se rostogolise într-o crăpătură, de douăzeci și șase de centimetri adâncime, așa că am pus un strop de lipici la capătul unei bucăți de gută — de-asta e bine să ai și o lanternă în formă de stilou, o poți ține în gură atunci când ai nevoie de amândouă mâinile ca să pui, de pildă, lipici pe gută. Oricum, am băgat guta în crăpătură până când a ajuns la creion. Am așteptat câteva secunde să se usuce lipiciul, apoi am tras firul cu creion cu tot. Nimic din toate astea nu puteam face fără găleata mea, nu-i așa?

— Nu ți-a fost frică? întrebă Sticky.

El fusese îngrozit și nu voia să fie singurul.

— De ce? Că o să mă ud? Era perfect uscat acolo. Nu a mai plouat de multe zile.

Ceva în povestea lui Kate îi atrăsese atenția lui Reynie.

— Cum ai știut că acea crăpătură are douăzeci și șase de centimetri adâncime? spuse el. Nu văd vreo ruletă în găleata ta.

— Eh, întotdeauna știu să măsor distanțele și greutățile și lucrurile de genul ăsta, spuse Kate, ridicând din umeri, apoi aruncă o privire în jur. De pildă, spuse ea, doar uitându-mă la camera asta pot să-mi dau seama că are o lungime de șase metri șaizeci și o lățime de patru optzeci.

Sticky, nemulțumit că lui Kate nu îi fusese frică în canalul întunecat, înclina să fie sceptic.

— Ești sigură? întrebă el.

— Bineînțeles că sunt sigură.

— Hai s-o măsurăm, spuse Reynie, aducând linia de pe catedra la care stătuse femeia-creion.

Camera avea o lungime de șase metri șaizeci și o lățime de patru optzeci.

Impresionat, Reynie scoase un fluierat admirativ, iar Sticky spuse:

— Nu-i rău deloc.

— OK, hai să ne întoarcem la povestea ta, spuse Reynie. S-a oferit Rhonda să te ajute să trișezi la test?

Kate își miji ochii plină de suspiciune.

— Se pare că știți foarte multe lucruri. Mă spionați cumva? Dacă ați făcut-o, atunci știți că i-am spus că e sărită.

— Nu te-am spionat, dar mi-am închipuit că a făcut-o, spuse Reynie. Să înțeleg atunci că ai rezolvat puzzle-ul? Sigur, asta dacă nu ai știut cumva toate răspunsurile.

Kate pufni.

— Cine naiba putea să știe răspunsurile la așa un test?

— Sticky a știut, spuse Reynie.

Acum era rândul lui Kate să se arate impresionată.

— Nu-i rău deloc, spuse ea, și Sticky își lăsă sfios capul în jos. Și ce-i cu puzzle-ul asta de care vorbiți?

Din nou Reynie și Sticky se uitară unul la celălalt.

— Dar dacă nu știai de asta, cum ai trecut testul?

— *Nu* l-am trecut. Nimeni din grupul meu nu l-a trecut. Ca să vă spun sincer, cred că singurul motiv pentru care m-au lăsat să mai rămân pe aici a fost că am ajutat-o pe Costum-Galben să iasă din încurcătură.

Bineînțeles că băieții vrură să știe ce se întâmplase, și Kate abia aștepta să le povestească.

— După ce s-a încheiat testul, spuse ea, Costum-Galben ne-a luat să ne dea tuturor gogoși și să le spună părinților că îi părea rău, dar acum trebuiau să plece, mulțumesc pentru că ați venit și alte chestii de soiul ăsta. Câțiva dintre părinți erau furioși. Unul a început să strige că asta era o șmecherie, iar altul a vrut să știe ce erau de fapt testele astea, și Costum-Galben a început să se uite către ieșire. Mi-am dat seama că era agitată, dar între ea și ușă erau câțiva oameni, și nu avea cum să scape. Mi-a părut rău pentru ea, știți, pentru că m-am gândit că își făcea doar treaba, oricare ar fi fost asta, așa că m-am hotărât să o ajut. Când părinții tot țipau, iar ceilalți copii se îmbuibau cu gogoși până să li se facă rău, mi-am desfăcut șurubelnița din briceag și am scos mânerul ușii. Apoi am arătat cu degetul în partea cealaltă și am strigat: „Uite cine-i vinovatul în toată treaba asta! Omul ăla din colț.”! Și toată lumea s-a întors și s-a înghesuit să vadă mai bine — cu excepția lui Costum-Galben, bineînțeles, care s-a năpustit direct către ușă. Cum a ieșit din cameră, am stins lumina și am închis ușa, și am luat-o amândouă la fugă pe coridor. Am avut un avans serios, pentru că acum era întuneric în cameră și oamenii tot căutau

mânerul ușii și nu-l găseau. În cele din urmă, cineva a aprins lumina și bănuiesc că s-au năpustit cu toții afară ca niște viespi furioase, dar noi deja ne ascunsesem într-o debara. După ce am auzit că au plecat cu toții, Costum-Galben mi-a zâmbit și mi-a zis: „Cred că ar trebui să rămâi la următoarea etapă a testului". Și iată-mă!

— Uluitor! spuse Reynie.

— Nu-mi vine să cred! strigă Sticky. Ești o adevărată eroină!

— O, Doamne, spuse Kate, încruntându-se stânjenită. N-a fost mare lucru. Oricine putea să facă asta. Bun, eu v-am spus povestea *mea*, acum trebuie să mi le spuneți și voi pe ale voastre. De unde știați de Rhonda Kazembe? Și ce e treaba asta cu testul care e doar un puzzle?

Înainte ca cei doi să-i poată răspunde, femeia-creion își băgă capul pe ușă și spuse:

— E timpul pentru cel de-al treilea test, copii. Vă rog să vă prezentați imediat la Camera 7-B.

În clipa următoare dispăruse.

— Unde naiba e Camera 7-B? spuse Sticky, exasperat. Nu ne spune niciodată unde *se află* ceva. Mi-a luat jumătate de noapte ca să ajung la Clădirea Monk.

— Sunt convins că o putem găsi ușor, răspunse Reynie, dar în sinea lui se gândea la cuvintele lui Sticky — „jumătate de noapte".

Ce făcea Sticky singur în oraș noaptea? Unde erau părinții lui?

— Ar fi mai bine să-mi spuneți repede povestea, zise Kate. Costum-Galben nu are prea multă răbdare, cum bine știți.

— Ai dreptate, o aprobă Reynie. O să ți-o spunem pe drum.

Acestea fiind zise, cei trei noi prieteni porniră în căutarea Camerei 7-B.

PĂTRATE ŞI SĂGEŢI

Camera se afla la etajul al şaptelea, aşa cum bănuise Reynie. Pe uşă nu scria nimic, dar după ce se învârtiră pe coridoarele pustii şi se uitară la toate plăcuţele de pe celelalte uşi (existau un 7-A, un 7-C, un 7-D şi un 7-E), se întoarseră la uşa pe care nu scria nimic, şi Kate ciocăni la ea plină de îndrăzneală. După o clipă de aşteptare, ciocăni din nou, şi mai tare. Asta se întâmplă de mai multe ori până când, în sfârşit, căpătară un răspuns — care, de fapt, nu veni de dincolo de uşă, ci exact din spatele lor.

— Ajunge cu ciocănitul, spuse o voce adâncă lângă ei.

Copiii se răsuciră surprinși.

În fața lor stătea un bărbat înalt, cu o pălărie ponosită, o jachetă ponosită, pantaloni ponosiți și niște ghete la fel de ponosite. Obrajii lui rumeni erau întunecați de favoriții țepoși, iar părul lui (atât cât se ițea de sub pălărie) era galben ca paiul. Dacă n-ar fi fost privirea vie din ochii de un albastru intens, ai fi zis că e o sperietoare de ciori coborâtă de pe prăjina ei. În plus, expresia omului era de profundă tristețe. Toți copiii observară asta imediat. Reynie fu atât de impresionat încât, în loc să spună „Bună ziua", întrebă:

— Vă simțiți bine, domnule?

— Mă tem că nu, răspunse bărbatul. Dar asta n-are nicio importanță acum. Sunteți pregătiți să începeți noul test?

— Dar încă nu am făcut cunoștință! spuse Kate și întinse mâna. Numele meu e Kate Biruietot, deși prietenii îmi spun... Aruncă o privire către băieți, care se uitau la ea cu un aer de îndoială. Ei, prietenii mei îmi spun Kate.

Omul dădu mâna cu Kate, fără prea multă tragere de inimă. Chiar și strângerea lui de mână părea tristă — degetele lui doar o atinseră. Băieții se prezentară și ei, și omul le strânse și lor cu tristețe mâinile.

— Așa, spuse el. Am făcut cunoștință. Acum...

— Dar nu ne-ai spus numele *dumitale*, insistă Kate.

Omul oftă și rămase puțin pe gânduri.

— Spuneți-mi Layazar, zise el în cele din urmă.

— Ăsta e numele mic sau cel de familie?

— Doar Layazar. Și gata cu întrebările. Trebuie să trecem la treabă. Acum, care dintre voi e George?

Kate se încruntă. Începea să-și piardă răbdarea cu omul ăsta.

— N-ai auzit? Numele noastre sunt Sticky, Reynie și Kate!

Sticky își drese glasul.

— Ăăă, păi, de fapt, numele meu e George. Sticky e doar porecla mea.

— Numele tău e George Washington? exclamă Kate. Ca președintele? Părintele națiunii noastre?

— Nu e ceva neobișnuit, se apără Sticky. Nu trebuie să râzi de mine pentru asta.

— Ei, stai liniștit, amice, spuse Kate. Nu râdeam de tine.

Era limpede că Sticky era foarte sensibil în privința numelui său.

— Sticky sau George, oricare ar fi, spuse Layazar. Tu ești primul. Intră pe ușa aia și închide-o după tine.

Sticky făcu ochii mari.

— Trebuie să intru singur?

— E-n regulă. E doar un test. Or să vină și ceilalți imediat.

— Succes, Sticky, spuse Reynie, bătându-l pe umăr. Sunt sigur că o să te descurci foarte bine!

— Du-te, Sticky! spuse și Kate.

Sticky își scoase ochelarii, îi șterse și și-i puse la loc. Se gândi câteva clipe, apoi și-i scoase din nou și începu iar să-i șteargă. Părea să existe pe lentile un fir de praf pe care nu putea să-l înlăture.

— Nu mai trage de timp, spuse Layazar. N-o să pățești nimic în camera aia.

In cele din urmă, Sticky dădu din cap aprobator, își așeză ochelarii pe nas, deschise ușa și intră. Layazar o închise în urma lui și plecă fără niciun cuvânt.

— Ce zici de chestia asta? spuse Kate. Nici măcar nu ne-a spus ce trebuie să facem, sau cât durează, nu ne-a spus nimic.

— E surpriză, spuse Reynie.

Curând Layazar se întoarse și anunță că era rândul lui Reynie. Nu pomeni nimic despre ce se întâmplase cu Sticky.

— Ne vedem pe partea cealaltă a ușii, spuse Kate. Orice ar fi acolo.

Reynie trase aer adânc în piept și intră, iar ușa se închise în spatele lui. Se trezi într-o încăpere goală. Pe peretele opus, deasupra unei alte uși închise, se afla un afiș mare pe care scria: TRAVERSEAZĂ CAMERA FĂRĂ SĂ PUI PICIORUL PE PĂTRATELE ALBASTRE SAU NEGRE.

Reynie se uită în jos. Pe podeaua de ciment, la ușa lângă care stătea acum, era un cerc mare, roșu. În cealaltă parte a camerei, lângă ușa din fața lui, era un alt cerc roșu. Între cele două cercuri podeaua semăna cu o imensă

tablă de șah, cu dreptunghiuri albastre, negre și galbene care alternau. Reynie studie modelul. Erau mult mai multe dreptunghiuri albastre și negre decât galbene. Atât de multe de fapt, încât curând își dădu seama că era imposibil să traversezi camera fără să pășești pe cele negre sau albastre. Cele galbene erau atât de rare încât Reynie se îndoi că până și un cangur ar fi putut să țopăie de la unul la altul. Se uită din nou la afiș și, după câteva clipe de gândire, începu să râdă și clătină din cap. Apoi traversă camera cu pași mari și încrezători, până la celălalt cerc roșu, și ieși pe ușa de acolo.

Sticky și Layazar îl așteptau de cealaltă parte a ușii. Îl urmăriseră prin niște găurele din perete. Sticky părea nedumerit și vru să-l întrebe ceva pe Reynie, dar Layazar îi făcu semn să tacă.

— Vă puteți uita, băieți, dar nu aveți voie să vorbiți, spuse el, și plecă să o anunțe pe Kate că era rândul ei.

Câteva clipe mai târziu o văzură pe Kate intrând încrezătoare în Camera 7-B. După ce citi afișul, studie podeaua, chibzuind dacă putea sări de la un dreptunghi galben la altul. În cele din urmă, scutură din cap, renunțând la această idee. Apoi se uită de la o ușă la alta, calculând distanța dintre ele. Își scoase colacul de frânghie din găleată, făcu o buclă la un capăt al frânghiei și, cu o aruncare expertă, agăță ca într-un lasou mânerul ușii îndepărtate. Prinse celălalt capăt al frânghiei de mânerul ușii din spatele ei, trase frânghia până când aceasta rămase întinsă, o legă bine și urcă pe ea.

— Ei, dacă aș fi avut acum scărița aia, își spuse ea cu voce tare în timp ce pășea cu grijă pe frânghie, aș fi ținut-o în fața mea pentru echilibru.

Într-adevăr, o scăriță i-ar fi fost de mare ajutor, căci la jumătatea drumului prin cameră fu cât pe ce să cadă (și băieții își ținură răsuflarea), dar după ce se bălăngăni înainte și înapoi și își roti brațele prin aer, își recăpătă echilibrul. Mai făcu câțiva pași cu grijă și sări jos în celălalt cerc roșu.

— Uau! șopti Sticky. A reușit!

Dar înainte să ajungă Kate lângă băieți, apăru Layazar, care o duse la punctul de pornire ca să încerce din nou, de data asta fără frânghie, pe care o va primi înapoi după încheierea testului.

— Nu e prea corect, șopti Sticky. Nimeni nu i-a spus că nu are voie să folosească o frânghie.

Între timp, Kate scotea toate lucrurile din găleată și și le îndesa în buzunare. Când termină și buzunarele ei erau umflate într-un mod caraghios, demontă cu ajutorul șurubelniței mânerul găleții și și-l agăță de curea. Acum era gata să înceapă testul. Întoarse găleata pe o parte, sări pe ea și începu să o rostogolească înainte cu picioarele, ca un urs de la circ care merge în echilibru pe o minge. Învârtind găleata când la stânga, când la dreapta, străbătu în zigzag camera și ajunse la celălalt cerc roșu.

Reynie și Sticky se uitară unul la celălalt uluiți. *Cine* era fata asta?

Dar din nou Layazar intră în cameră, în vreme ce Kate fixa la loc mânerul găleții și își golea buzunarele. O duse înapoi la cercul roșu de pornire, de data asta luându-i găleata și toate celelalte obiecte, pe care ea i le înmână fără nicio tragere de inimă. Dar își reveni repede. Înainte chiar ca Layazar să închidă ușa în urma lui, Kate ridică din umeri, își pocni încheieturile degetelor, își puse palmele pe podeaua de ciment și-și înălță picioarele în aer. Și așa străbătu camera, mergând în mâini, fără să pună piciorul pe podea.

— Nu contează, spuse Layazar când ea deschise ușa. Îi dădu înapoi găleata și spuse: Ai trecut.

— Ceea ce nu înțeleg, îi spuse Sticky lui Reynie în timp ce coborau în urma lui Layazar pe o scară întunecată, e cum ai trecut testul ăla. Sigur că mă bucur pentru tine, dar nu înțeleg cum ai făcut-o. Eu am traversat camera în patru labe pentru ca să nu ating cu picioarele niciun pătrat negru sau albastru, iar Kate a făcut toate șmecheriile alea de acrobat, dar tu pur și simplu ai străbătut camera. Ai pășit peste o mulțime de pătrate negre și albastre!

Ajunseseră acum la baza scării. Layazar îi conduse pe copii într-un coridor umed, slab luminat, de sub pământ, unde miriapodele fugeau când îi vedeau apropiindu-se, iar alte creaturi târâtoare pe care copiii le auzeau dar nu le puteau vedea se retrăgeau în umbră. Pe acest drum întunecos Layazar îi ducea către ceea ce numise „locul

testului final", și aceste cuvinte i se părură lui Reynie că nu prevestesc nimic bun.

— Pur și simplu ai străbătut camera? întrebă Kate. Reynie, cum ai făcut asta?

— Asta a fost o altă șmecherie de-a lor. Pe podea nu erau pătrate — erau *dreptunghiuri*. Laturile lor nu erau egale.

— La naiba, așa e, reflectă Kate.

Sticky se pocni peste frunte.

— Așadar, mi-am murdărit degeaba pantalonii? M-am târât pe podea ca un bebeluș *degeaba*? Ce prost sunt! Nu-mi vine să cred că mă lasă să continui testul.

— Nu ești deloc prost, spuse Reynie. Doar ești aici, nu?

— Apropo, unde e „aici"? întrebă Kate. Hei, Layazar, unde suntem?

Fără să se întoarcă sau să încetinească pasul, Layazar răspunse:

— În acest moment trecem pe sub Strada a Cincea.

— Bănuiesc că nu putem să mergem pe deasupra pământului, nu? întrebă Sticky. Unde e lumina soarelui și nu e ud pe jos. Unde nu miroase a pește stricat.

— Unde nu-ți cad mereu în cap chestii târâtoare, adăugă Reynie, înfiorându-se și dând jos un gândac care încercase să i se strecoare sub gulerul cămășii.

— Lumina soarelui vine imediat, răspunse Layazar.

Și într-adevăr, curând îi conduse pe alte scări în sus într-o pivniță goală, apoi prin ușa pivniței ieșiră într-o

stradă liniștită, mărginită de ulmi și case vechi. Copiii nu văzură asta în prima clipă — le trebui ceva timp să-și obișnuiască ochii cu lumina puternică a soarelui.

Și în acel moment, Layazar dispăru.

Ieșiseră în urma lui prin ușa pivniței, asta o știau în mod sigur, dar în vreme ce Layazar fusese înalt și cu umerii drepți, cu pălăria și hainele lui ponosite, alături de copii se afla acum un omuleț adus de spate și burtos, care avea pe nas niște ochelari întunecați, iar pe cap o tichie de un galben strălucitor.

— Cine ești? strigă Kate, ghemuindu-se într-o poziție de apărare. Unde e Layazar?

— Aici, spuse omul cu un aer obosit, scoțându-și ochelarii și arătându-și ochii triști, de un albastru intens. M-am deghizat.

Copiii îl priviră cu atenție. Era într-adevăr Layazar. Fără ca ei să-l observe, își îndesase pălăria și jacheta sub cămașă pentru a da impresia de burtă mare, scosese tichia și ochelarii (de unde, habar n-aveau) și-și adusese în față umerii, aplecându-se înainte pentru a părea mai scund. Era o transformare remarcabilă.

— Ești magician? întrebă Sticky.

— Nu sunt nimic, răspunse Layazar și, fără alte explicații, arătă pe partea cealaltă a străzii către o casă cu două etaje și niște trepte de piatră la intrare. Vă rog să așteptați pe treptele acelea, spuse el. Rhonda o să vină imediat.

— Rhonda Kazembe? întrebă Reynie. Fata cu păr verde?

Dar înainte să termine întrebarea, ușa pivniței se închise cu zgomot și Layazar dispăru.

— Credeți că o să ne întâlnim cu cineva *normal* azi? întrebă Kate.

— Încep să mă îndoiesc, răspunse Reynie.

Copiii traversară strada și pătrunseră pe poarta casei pe care le-o arătase Layazar. Era o casă foarte veche, cu pereți de piatră cenușie, ferestre arcuite, înalte și un acoperiș cu țigle roșii care străluceau precum tăciunii în soarele după-amiezii. De-a lungul gardului de fier creșteau trandafiri, iar lângă casă se înălța un ulm uriaș, probabil mai bătrân decât însăși casa, cu frunzele verzi tivite de primele semne gălbui ale toamnei. Copacul își întindea umbra peste o curte plină de iederă și peste treptele de piatră pe care trebuiau ei să aștepte. Treptele erau și ele acoperite pe jumătate cu iederă, părând un loc care te îmbia să te așezi. Și într-adevăr, copiii se simțiră destul de ușurați când, obosiți de încercările de care avuseseră parte până atunci, se lăsară pe trepte, în umbra răcoroasă a ulmului.

— Sticky, spuse Reynie după se așezară, voiam să te întreb ceva despre părinții tăi. Știau că...

— Am mai vorbit despre asta, ți-aduci aminte, spuse repede Sticky, întrerupându-l. Apoi se întoarse către Kate și îi explică: Doamna aia în galben ne-a cam dus de nas când i-am spus că avem niște telefoane de dat. Reynie se temea că profesoara lui avea să fie îngrijorată, și la fel a fost cu mine și părinții mei. Până la urmă, se pare că

i-a sunat ea, dar s-a purtat foarte ciudat. Chiar foarte ciudat. Asta ți s-a întâmplat și ție?

Nu era ceea ce voise Reynie să întrebe. Ceea ce dorea să afle era dacă părinții lui Sticky știau că își petrecuse „jumătate de noapte" căutând Clădirea Monk. Dintr-un motiv oarecare, Sticky evita acest subiect.

— Eu n-am avut pe cine să sun, răspunse Kate ridicând din umeri. Mama a murit când eram foarte mică, iar tatăl meu a fugit și m-a părăsit când aveam doar doi ani.

Fața lui Sticky se lungi.

— O, spuse el, îmi... îmi pare foarte rău.

— Nu-ți face probleme, spuse nepăsătoare Kate. Nici nu-mi mai aduc aminte de ei. Tăcu pentru o clipă, meditând. De fapt, am o singură amintire cu tatăl meu.

— Asta e mai mult decât am eu, spuse Reynie. Ce amintire?

— Ei bine, în capătul străzii unde era casa noastră se afla un vechi iaz de moară, și tatăl meu m-a dus acolo odată să înot. Aveam doar doi ani, dar înotam foarte bine. Apa era rece, afară era cald, și m-am gândit că totul era minunat. Am râs și m-am bălăcit până am obosit. Apoi tatăl meu — nu-i pot vedea chipul, dar îi mai simt încă mâinile puternice cum mă scot din apă — m-a dus pe umeri până acasă. Îmi aduc aminte că l-am întrebat dacă mai putem să ne ducem acolo să înotăm, și el a spus: „Sigur că putem, Pisicuțo." Mi-aduc aminte de asta foarte bine. Mi-a spus „Pisicuțo".

— Nu te-ai mai dus niciodată la iazul ăla de moară, nu? întrebă Sticky, părând și mai trist acum după ce auzise povestea lui Kate.

— Nu, următorul lucru de care îmi aduc aminte e că eram la un orfelinat, răspunse Kate.

Reynie clătină din cap și spuse:

— E ciudat, Kate. Tatăl tău pare... ăăă... pare...

— Un om cumsecade? termină Kate propoziția pentru el. Știu, de multe ori mă gândesc la asta. Cred că e un lucru care arată că oamenii nu sunt întotdeauna ceea ce par. Sau poate s-a schimbat. Probabil că n-o să știu niciodată.

— E groaznic, șopti Sticky, ca pentru el.

— Hei, e-n regulă, spuse veselă Kate. Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă. Oricum, am avut o viață grozavă. Mi-a fost bine la circ.

Reynie făcu ochii mari și aruncă o privire către Sticky, dar acesta părea prea tulburat pentru a remarca ce spusese Kate. Reynie se uită din nou la Kate.

— Ai spus că ți-a fost bine la *circ*?

— O, da, spuse râzând Kate. Când aveam șapte ani, am fugit de la orfelinat să lucrez la circ. M-au adus înapoi, dar am fugit din nou, și am continuat să fug ori de câte ori mă aduceau înapoi. În cele din urmă, toată lumea a fost de acord că trebuie să fiu lăsată să rămân la circ, ca să nu mai dau nimănui bătăi de cap. Deci asta am făcut în ultimii ani. M-am distrat grozav, dar voiam ceva diferit.

Când am citit despre testele astea, le-am zis *adios* prietenilor mei de la circ și am venit aici.

— Ce viață ai avut! spuse Reynie uluit. Și te-a ajutat — adică viața la circ? Nu ți-a mai fost dor de părinții tăi?

Reynie era întotdeauna curios cum se simțeau alți orfani. El nu-și cunoștea propriii părinți, și nici nu le ducea dorul în mod deosebit, dar în zilele ploioase, sau în zilele când ceilalți copii râdeau de el, sau în nopțile când se trezea dintr-un vis urât și ar fi vrut să-l ia cineva în brațe și să-i spună o poveste până ce adormea la loc — în asemenea momente nu că îi *era dor* de părinții lui, dar ar fi vrut să-i aibă aproape.

Kate însă părea să simtă altceva.

— De cine să-mi fie dor? spuse ea veselă. Cum v-am spus, de mama nici nu-mi aduc aminte, și cine vrea un tată care fuge și-și părăsește fetița? Mai degrabă mi-aș petrece timpul cu elefanții și clovnii. Kate se încruntă. Sticky, ce-i cu tine?

Cât timp ea și cu Reynie vorbiseră, Sticky devenise din ce în ce mai amărât, ochii lui mari se întristaseră tot mai mult, așa că acum chipul lui avea exact aceeași expresie îndurerată a lui Layazar.

Reynie puse o mână pe umărul lui Sticky.

— Hei, ești bine?

— O... da, răspunse Sticky, dar vocea îi sună total lipsită de convingere. Doar că, știți, îmi părea rău pentru Kate. Trebuie să fie groaznic să te gândești că nu ai fost dorit.

Kate râse (puțin cam crispat, i se păru lui Reynie) și spuse:

— N-ai ascultat prea atent, amice. Ți-am zis doar că m-am distrat pe cinste!

Și începu să le povestească despre viața la circ — cum era să atârni de trapez, să sari prin cercuri de foc, să fii aruncat dintr-un tun — până ce, încet-încet, Sticky se înveseli și subiectul părinților fu uitat.

Așteptau pe trepte de vreo oră, și începeau să bombăne că le e foame, când ușa de la intrare se deschise și în pragul ei apăru Rhonda Kazembe. Cel puțin *crezură* că era Rhonda Kazembe. Avea aceleași trăsături și aceeași piele neagră ca tăciunele și aceeași înălțime ca și Rhonda, dar rochia albă umflată și părul verde dispăruseră. În schimb, părul ei era prins în niște codițe nostime care îi încadrau fața, și purta un pulover albastru elegant și sandale. Când îi văzu pe trepte, râse încântată.

— Bună, copii! Vă mai aduceți aminte de mine?

— Rhonda? Tu ești? întrebă Sticky.

— Sper că da, răspunse ea. Altfel cineva mi-a jucat o festă foarte inteligentă.

Când Rhonda se așeză lângă ei, Reynie se uită mai bine la ea și-și dădu seama de ceva ce nu realizase până atunci.

— Dar tu nici nu ești copil! exclamă el. Ești om mare!

— Ei da, spuse Rhonda, un om mare foarte mic și foarte tânăr.

— *Știam* eu că ascundeai ceva cu înfățișarea aia ciudată, dar m-am gândit că avea legătură cu copiatul.

— Nu, spuse Rhonda râzând din nou. Era doar ca să nu observați ce vârstă am, și în general să nu fiți prea atenți la nimic.

— Am o idee, spuse Kate, al cărei stomac scoase niște zgomote sonore. Ce-ar fi să ne dai ceva de mâncare și să ne povestești ce se întâmplă?

— Curând, Kate, foarte curând. Mai aveți un singur test, dar după asta, fie că îl treceți sau nu, vă promit tuturor o masă pe cinste. E bine așa?

— S-a făcut, spuse Kate.

— Atunci hai să începem. Când vă spun eu, fiecare dintre voi trebuie să intre pe ușa asta. În cel mai îndepărtat capăt al casei se află o scară. Trebuie să ajungeți la scara asta cât de repede puteți, să urcați pe ea până sus și să bateți din clopotul care se află în capătul treptelor. Viteza este importantă, așa că nu pierdeți vremea. Aveți vreo întrebare?

— Testul ăsta o să fie mai greu decât ultimul? întrebă Kate cu o bravură ostentativă.

— Unii îl consideră destul de greu, spuse Rhonda. Dar voi ar trebui să-l faceți cu ochii închiși.

— O să fie înfricoșător? întrebă Sticky, aproape în șoaptă.

— Poate, dar nu e de fapt periculos, spuse Rhonda, și cuvintele ei nu-l ajutară prea mult pe Sticky.

— Cine intră primul? întrebă Reynie.
— Asta e simplu, răspunse Rhonda. Tu.

Fusese o zi plină de provocări, și Reynie le făcuse tuturor față, așa că atunci când păși peste pragul ușii era plin de încredere. Știa deja că era o șmecherie oarecare și în acest test; și, știind asta, era convins că era pregătit pentru ea.

Se trezi într-o cameră puternic luminată, cu pereții negri ca smoala. Ușa, pe care Rhonda o închisese în urma lui, nu avea mâner și pe dinăuntru, fiind și ea vopsită în negru, așa că se confunda cu peretele. Camera era foarte mică, poate vreo doi metri în lungime și doi în lățime (Kate ar ști cu exactitate, își spuse el), și era în întregime goală. Lăsând deoparte ușa aproape invizibilă din spatele lui, avea trei ieșiri: în dreapta, în stânga și în fața lui. Ieșirile nu aveau uși, iar încăperile în care dădeau nu erau luminate, așa Reynie nu vedea ce era acolo.

Trebuie să intrăm în niște încăperi întunecate? se întrebă el. *Asta n-o să-l facă deloc fericit pe Sticky.* Dar Reynie se gândea la Sticky doar ca să nu se gândească la el însuși, căci perspectiva de a bâjbâi în întuneric îl speria mai mult decât ar fi vrut să recunoască.

— Ei bine, spuse el cu voce tare, pentru a-și face curaj, nu e vreme de pierdut, așa că hai s-o pornim.

Intră prin deschizătura din fața lui (ăsta ar trebui să fie drumul cel mai direct către partea din spate a casei) și, ca printr-o minune, păru să pătrundă chiar în camera

pe care tocmai o părăsise. Era mică, puternic luminată, zugrăvită în negru și cu o deschidere întunecată în fiecare perete.

— Ce naiba! exclamă el și se întoarse să privească în spatele său, apoi, zăpăcit, se răsuci din nou.

Își dădu imediat seama că făcuse o greșeală. Dacă nu se răsucea s-ar fi putut orienta, dar așa își pierduse direcția. Se afla într-un labirint de încăperi identice. Totul arăta exact la fel, în orice direcție privea.

Încrederea în sine îi dispărea foarte repede.

— Hai, gândește, își spuse el. Când intri într-o cameră, lumina se aprinde probabil automat, iar când ieși din ea, se stinge. Dar există comutatoare lângă fiecare ușă. Poate că dacă răsucești un comutator, lumina rămâne aprinsă. Ar putea să fie foarte simplu.

Dar după o rapidă cercetare a celei mai apropiate deschizături, speranța îi dispăru. Ceea ce crezuse Reynie că sunt comutatoare nu erau decât niște plăcuțe de lemn decorative. Tocmai voia să se întoarcă și să încerce să-și găsească drumul înapoi, când îi trecu prin minte că plăcuțele ar putea fi importante. Se uită mai atent la una dintre ele. Plăcuța era de dimensiunile unei cărți de joc și avea gravate pe ea patru săgeți îndreptate în direcții diferite și de culori diferite. O săgeată albastră arăta spre dreapta, una verde către stânga, una galbenă și cu o formă șerpuită înainte, iar una purpurie în jos.

Sigur că da, se gândi Reynie, simțindu-se cam nătâng. *Săgețile nu sunt doar un ornament — sunt menite să arate*

drumul. Dar în care dintre ele să mă încred? După ce se uită lung la fiecare plăcuță nu se simți mai deștept. Patru deschizături cu patru săgeți fiecare însemna șaisprezece săgeți din care să alegi, și nu părea să existe un anumit tipar. Reynie își sparse capul să înțeleagă: ar trebui să le urmeze pe cele verzi? Săgețile verzi din trafic înseamnă „Pornește". Dar poate că era prea simplu. Poate că săgețile roșii erau cele ce trebuiau urmate — poate că asta era șmecheria. Și totuși, nu părea prea corect. Și dacă era daltonist și nu putea face diferența?

În clipa în care îi trecu asta prin minte, își dădu seama că știe secretul.

Trecându-și degetul peste săgețile gravate în plăcuță, Reynie zâmbi. Singura pe care o recunoșteai după pipăit era cea șerpuită. Ce-i spusese Rhonda lui Kate? „Voi ar trebui să-l faceți cu ochii închiși." Atunci păruse că îi încurajează. De fapt, le oferise un indiciu: chiar și în întuneric, chiar și cu ochii închiși, Reynie putea pipăi cu degetele plăcuțele și putea găsi săgeata șerpuită.

Pentru a fi sigur, se învârti prin cameră uitându-se la toate plăcuțele. Și într-adevăr, deși celelalte săgeți nu urmau un anumit tipar, săgețile șerpuite îl îndreptau către aceeași ușă — cea a cărei săgeată șerpuită arăta înainte. Reynie trase aer adânc în piept, nădăjdui că e bine ceea ce făcea și o luă pe acolo. Camera următoare arăta exact la fel, dar de data asta săgețile șerpuite indicau ușa din dreapta. O alese pe aceasta.

După ce străbătuse deja vreo zece camere în acest fel, Reynie habar nu avea în ce parte a casei se afla. Putea să se afle la ușa de la intrare și să nu-și dea seama. Sau putea să fie exact în mijlocul labirintului. Și, cu toți pereții vopsiți în negru, dacă luminile s-ar fi stins s-ar fi trezit într-o beznă totală. Deodată, se întrebă dacă urmau să se stingă toate luminile, ca o parte a testului. La acest gând inima i se strânse. Dar chiar în clipa în care începea să se simtă cu adevărat îngrijorat, intră într-o cameră și nimeri direct într-o scară. Cu un strigăt triumfător, o luă la goană în sus până ajunse la un palier îngust unde găsi clopotul de bronz de care îi spusese Rhonda și trase de el.

Se auzi zgomotul unor pași care coborau repede niște scări. Se descuie o ușă, și apăru femeia-creion cu un cronometru în mână. Se uită la cronometru și spuse:

— Șase minute și paisprezece secunde.

— E bine? întrebă Reynie.

Fără să-i răspundă, femeia spuse:

— Închide, te rog, ochii și rămâi nemișcat.

Lucru care-l făcu pe Reynie să nu se simtă în largul lui. Se descurcase chiar atât de prost? Asta trebuia să-i pună la încercare curajul? Făcu ce i se spusese, închizând ochii și pregătindu-se pentru ce urma.

— De ce te strâmbi? întrebă femeia-creion.

— Nu știu. Mă gândeam că poate îmi trageți o palmă.

— Nu fi caraghios. Pot să-ți trag foarte bine o palmă și cu ochii deschiși. Vreau doar să te leg la ochi.

După ce-l legă, îl conduse din nou pe scări în jos. Cu o mână pe umărul lui, femeia-creion îl purtă înapoi prin labirintul de încăperi până în prima cameră, unde îi scoase legătura de la ochi. Dădu drumul cronometrului și îi spuse:

— Du-te, te rog, și bate din nou clopotul.

De data asta se dovedi a fi ușor. Reynie trecu prin camere uitându-se la plăcuțe pentru a găsi drumul și, după doar câteva minute, bătea clopotul. Femeia-creion veni în spatele lui și se uită la cronometru.

— Exact trei minute, spuse ea.

Îl duse mai sus pe scări într-o sufragerie și îi făcu semn să se așeze pe o canapea.

— Asta înseamnă că am trecut testul?

— Îți cerem să străbați a doua oară labirintul ca să vedem dacă într-adevăr ai rezolvat testul. Trebuie să fim siguri că n-ai găsit scările pur și simplu din întâmplare. Dacă ai descoperit secretul, a doua oară treci prin camere mult mai repede. Ceea ce ai și făcut. Prin urmare, se pare că ai rezolvat enigma. Prin urmare, ai trecut testul. Prin urmare...

Se opri, scoase din buzunar un biscuit și îl mâncă foarte repede, ca și cum nu mai mâncase nimic de zile întregi și nu mai putea aștepta nicio clipă.

Reynie își lăsă capul într-o parte, curios.

— Dar de ce m-ați făcut să trec din nou prin camere când nu trebuia decât să mă întrebați? Știți, puteam să vă *spun* secretul.

— Ai fi surprins să afli ce puțini copii au remarcat asta, spuse femeia-creion îndreptându-se către ușă.

— Vreți să spuneți că v-ați întrebat dacă o să observ asta?

Femeia-creion îi făcu cu ochiul.

— Și acum știm, nu-i așa?

Ieși repede din încăpere, lăsându-l pe Reynie singur pe canapea. Începuse să se obișnuiască deja cu aparițiile și disparițiile ei bruște. Și totuși, i se părea ciudat să se afle într-o casă necunoscută, stând singur pe o canapea. Se uită prin cameră. Pereții erau acoperiți cu cărți, multe dintre ele în niște limbi pe care nu le recunoscu. Într-un colț se afla un vechi pian, în altul, un minunat glob pământesc verde. Reynie se ridică și se apropie de el ca să-l vadă mai bine. Dacă și celorlalți le lua tot atâta timp ca și lui ca să străbată labirintul, avea să mai stea ceva vreme singur, așa că ar putea foarte bine să-și găsească o ocupație.

Dar de-abia rotise o dată globul — nici măcar nu apucase să localizeze pe el Portul Stonetown — când auzi clopotul bătând afară pe palier. Bătu și bătu cu putere, părând că nu vrea să se mai oprească, și își dădu seama că acolo era Kate. Într-adevăr, după câteva clipe zgomotul încetă, și femeia-creion o conducea pe Kate în cameră. Kate zâmbea cu gura până la urechi. Femeia-creion avea o mână pe frunte, ca și cum sunetul clopotului îi provocase o durere de cap.

— Ea nu trebuie să mai treacă și-a doua oară? întrebă surprins Reynie.

— N-are rost, spuse femeia-creion, și ieși din cameră lăsându-i singuri.

— Cum adică, și-a doua oară? întrebă Kate.

— Eu a trebuit să fac testul de două ori ca să dovedesc că l-am rezolvat. Dar tu ai mers așa de repede, încât bănuiesc că ar fi greu să-l rezolvi și mai repede.

— Nu atâta timp cât am găleata cu mine, fu de acord Kate.

După ce răsuci de câteva ori în minte cuvintele ei, Reynie renunță și întrebă:

— OK, ce are a face găleata ta cu străbătutul labirintului?

— Păi sigur că mi-am dat imediat seama că mă aflam într-un labirint și știam că trebuia să ajung în cealaltă parte a casei. Așa că am căutat o gură de încălzire...

— O gură de încălzire?

— Sigur. Și am văzut una chiar în podeaua primei camere, așa că mi-am desfăcut șurubelnița din briceag și am scos grătarul și m-am strecurat pe țeava de încălzire. Era foarte strâmtă, crede-mă — a trebuit să-mi leg găleata de picior și să o trag după mine. Țevile alea vechi străbat toată casa, dar țeava centrală merge într-o linie mai mult sau mai puțin dreaptă până în cealaltă parte a casei, așa că am luat lanterna într-o mână și briceagul în cealaltă și am mers pe ea până acolo, am scos grătarul și am ieșit la scări. A cam trebuit să îndoi ultimul grătar. Cred că pentru asta Costum-Galben e puțin supărată pe mine.

— Sunt convins că o să te ierte.

— Nu-i așa? N-o să fie greu de îndreptat. E doar un grătar unu pe unu. Hei, ce glob nemaipomenit!

Un timp, cei doi se amuzară căutând diferite locuri pe glob, dar în cele din urmă se plictisiră, și Sticky Washington tot nu apăruse. Kate se apropie de pian și încercă să cânte ceva. Clapele nu scoteau niciun sunet. Ridicară împreună capacul și se uitară înăuntru. Corzile pianului fuseseră scoase și în locul lor erau tot cărți.

— Oamenii ăștia au tare mult de citit, observă Kate. Ei, nu-i nicio pierdere. Oricum nu știu decât *Melc*, *melc*, *codobelc*.

Trecuseră aproape douăzeci de minute și Sticky tot nu apăruse. Kate începu să umble prin lucrurile din găleată, asigurându-se că fiecare era la locul lui. Găsise un aranjament în care fiecare obiect stătea bine și la îndemână și ținea mult să-l păstreze. Reynie își dădu seama că era genul de persoană care voia să aibă tot timpul ceva de făcut și nu-i plăcea să lenevească. Iar asta îi aduse aminte că avusese de gând să o întrebe ceva.

— Știi, Kate, mă preocupă un lucru. Ne-ai spus că ai tot timpul cu tine în găleată obiectele astea pentru că sunt de folos, nu?

— Absolut, răspunse Kate.

— Și atunci, de ce și un caleidoscop? Poate că e interesant să te uiți prin el, dar la ce e folositor?

Kate se opri din verificarea obiectelor din găleată și îi aruncă lui Reynie o privire cercetătoare. În cele din urmă, dădu din cap aprobator.

— Știi, mi-am dat seama că pot avea încredere în tine. Foarte bine, uite care-i secretul.

Luă caleidoscopul din găleată și îi scoase lentila prismatică. Doar atunci realiză Reynie că acea lentilă colorată ascundea o lentilă cu totul diferită.

— Caleidoscopul e o lunetă ascunsă, explică fata. E o lunetă foarte bună și nu vreau să mi-o fure cineva. Pe de altă parte, caleidoscopul e unul prost. Nu cred că ar tenta pe nimeni.

Ideea de a masca o lunetă foarte bună într-un caleidoscop foarte prost îl făcu pe Reynie să râdă încântat.

— E nemaipomenit! strigă el.

Kate nu prea știa de ce râde Reynie, dar nu se supără deloc și curând râdea și ea împreună cu el. După ce Reynie studie cu atenție luneta, Kate o puse la loc în găleată și se lăsă pe canapea.

— Crezi că o să termine și Sticky testul ăsta? Mă distrez de minune, dar cred că în curând o să leșin de foame.

Ca răspuns la întrebarea ei, se auzi clopotul — doar o dată și foarte slab, ca și cum Sticky doar îl atinsese cu unghiile. Prin ușa închisă o auziră pe femeia-creion zicând ceva în felul ei repezit, apoi un murmur stânjenit care era probabil răspunsul lui Sticky. După o clipă se lăsă din nou tăcerea. Așteptară.

— Acum ar trebui să apară, spuse Reynie. E ușor odată ce ți-ai dat seama care e secretul. A doua oară nu mi-a luat decât trei minute.

Dar cele trei minute trecură. Apoi patru, apoi cinci. Abia după vreo cincisprezece se auzi din nou clopotul, la fel de încet ca și prima oară. O clipă mai târziu ușa se deschise și Sticky intră în cameră, cu femeia-creion în spatele lui. Zâmbi larg când îi văzu pe Reynie și pe Kate, nu atât pentru că încheiase testul, cât pentru că se simțea ușurat să nu mai fie singur.

— Felicitări, spuse femeia-creion. Ați trecut cu toții.

Copiii strigară veseli și se bătură pe spate, iar după ce terminară cu strigătele și cu gratulările, își dădură seama că femeia-creion plecase din nou.

— Tare-i mai place să dispară, nu? spuse Kate. N-am mai văzut pe nimeni care să dispară atât de des. Bănuiesc că iar vrea să așteptăm.

— Poate vine Rhonda după noi, spuse Reynie.

— Asta sper. Altfel va trebui să mănânc din cărțile astea. Sticky, de ce naiba ți-a luat atâta timp? Nu știai ce foame îmi e?

Sticky păru cât pe ce să izbucnească în lacrimi. Duse mâna la ochelari și apoi își dădu seama că fata doar îl necăjea. Zâmbi și ridică din umeri.

— A trebuit să trec de două ori.

— La fel a făcut și Reynie. Dar el a spus că există un fel de secret care te ajută să treci mai repede. Așa că de ce ți-a luat așa de mult a doua oară?

— A fost *puțin* mai repede, protestă Sticky. Și care e secretul ăsta?

— Secretul de a trece prin labirint, spuse Reynie. Știi tu, săgețile.

— Săgețile? Vorbești de săgețile de pe plăcuțe?

Reynie se uită uimit la Kate, dar Kate îi spuse:

— Nu te uita la mine. Nu știu nimic de nicio săgeată, ai uitat? Eu am luat-o pe scurtătură.

— Așa-i, spuse Reynie. Sticky, dacă nu ai folosit săgețile, cum ai găsit drumul?

Sticky își târșâi picioarele și spuse:

— Am tot încercat o ușă după alta, și până la urmă am găsit scările. A fost pur și simplu un noroc.

— Și le-ai găsit mai repede a doua oară? Cred că *asta* a fost cu adevărat un noroc.

— O, nu, partea asta a fost ușoară, răspunse Sticky. Doar mi-am adus aminte cum am mers prima dată: Mai întâi am luat-o la dreapta, apoi la stânga, apoi înainte, pe urmă la dreapta, și iar la dreapta, la stânga, și iar la stânga, pe urmă la dreapta, apoi înainte, și tot așa până am ajuns la scări. Nu a trebuit să pierd vremea bătându-mi capul cu plăcuțele alea, sau să mă gândesc dacă urmau să stingă lumina, sau alte lucruri de felul ăsta. Doar am mers repede prin camere exact așa cum făcusem și înainte.

— Exact așa cum…, începu Kate, apoi tăcu și clătină din cap. E incredibil!

Reynie râse.

— Ai ales calea cea grea, Sticky!

— Și care e calea ușoară?

— Să urmezi săgețile șerpuite.

— Aha, făcu gânditor Sticky. Era bine de știut asta.

NECAZUL CU COPIII

Masa le fu servită copiilor într-o sufragerie confortabilă, cu pereții acoperiți de rafturi înțesate cu cărți și cu o fereastră care dădea în curte. În ulmul de lângă fereastra deschisă ciripeau mierle, o adiere ușoară de vânt pătrundea în încăpere, iar copiii erau mult mai binedispuși, pentru că trecuseră cu bine testele și aveau, în cele din urmă, niște mâncare în stomac. Rhonda Kazembe le adusese deja castroane cu supă de roșii și sendviciuri cu brânză puse pe grătar, pe care le devoraseră înfometați;

acum așează pe masă o farfurie mare cu fructe, și când copiii întinseră mâinile fericiți către banane, struguri și pere, ea se așeză lângă ei.

— Știți, totul face parte din test. Să vă fie foame și să fiți nervoși. E important să vedem cum vă comportați atunci când ceilalți copii primesc gogoși, iar voi nu primiți nimic, și cât de bine vă merge mintea chiar dacă sunteți obosiți și vă e sete. V-ați descurcat cu toții minunat, trebuie să recunosc. Pur și simplu minunat.

Sticky, care încă se simțea stânjenit pentru ceea ce făcuse în labirintul de camere, remarcă:

— Eu n-aș zice că m-am descurcat minunat. Nu am descoperit soluția și *nici* n-am găsit o scurtătură, doar am bâjbâit ca un netot.

— Nu trebuie să ai o părere atât de proastă despre tine, spuse Rhonda. Eu aș zice că prea puțini oameni ar fi putut face ce ai făcut tu a doua oară, când ți-ai reconstituit drumul atât de precis. Ai făcut peste o sută de cotituri!

— Eu mă îndoiesc că puteam face așa ceva, remarcă Reynie.

— Eu știu *precis* că nu puteam, spuse Kate, cu gura plină de boabe de struguri.

Sticky își lăsă sfios capul în jos.

— Și pe urmă, spuse Rhonda, nu ești singurul copil care a avut probleme cu labirintul. Când am intrat prima dată în el, m-am rătăcit de-a binelea.

— Te-ai rătăcit în labirint? întrebă Sticky, și ceilalți deveniră atenți.

— O, da, acum câțiva ani, când am dat și eu testele astea. Credeam că sunt foarte deșteaptă, pentru că am știut din prima clipă că mă aflu într-un labirint de încăperi identice. Eu îmi dau seama imediat de astfel de lucruri. „Ei bine", mi-am spus, „dacă fiecare cameră are trei ieșiri, și eu o iau întotdeauna pe cea din dreapta, atunci o să străbat toată casa într-o clipită." Bineînțeles, domnul Benedict se gândise la asta.

— Cine-i domnul Benedict? întrebă Reynie.

— Domnul Benedict este motivul pentru care ne aflăm cu toții aici. O să-l cunoașteți după cină.

— Și ce s-a întâmplat în labirint? întrebă Kate.

— Ei bine, dacă faceți și voi ce-am făcut eu, continuă Rhonda, după șase încăperi ajungeți într-un punct mort, și planul vostru cel inteligent nu mai e bun de nimic. Mă simțeam atât de frustrată, încât nici nu mi-am bătut capul să rezolv problema plăcuțelor. În schimb, am încercat un timp să urmez săgețile verzi — pentru că verdele de cele mai multe ori înseamnă „pornește" — și când asta n-a mers, am încercat cu cele roșii. Iar când, în cele din urmă, mi-am dat seama care era soluția corectă, trecuse mai bine de o oră.

— Dar tot ai trecut? întrebă Sticky, încântat să afle că și altcineva se chinuise în labirint.

— Sigur că a trecut, spuse femeia-creion, intrând în cameră. Rhonda a fost cel mai talentat copil care a dat vreodată testele. S-a descurcat atât de bine la celelalte, încât ar fi trecut *indiferent* ce s-ar fi întâmplat în labirint.

— Nu fi caraghioasă, spuse Rhonda. Dacă *tu* nu ești cea mai talentată persoană care a trecut vreodată testele domnului Benedict, atunci eu sunt regina Angliei!

La aceste cuvinte, obrajii femeii-creion se făcură la fel de roșii ca și părul ei.

Așa cum recunoscuse deja, atunci când era agitat Sticky devenea de cele mai multe ori confuz, și în această nebunie de mistere și revelații nu mai putea gândi prea limpede.

— Ce-ai vrut să spui cu regina Angliei? o întrebă el pe Rhonda. Asta a fost o ghicitoare?

Rhonda râse și răspunse:

— A fost doar o glumă, Sticky. Sigur că nu sunt regină, și nu sunt din Anglia. M-am născut într-o țară numită Zambia și am fost adusă aici în Stonetown când eram mică.

— Zambia? Așadar, vorbeai bembi, sau una dintre celelalte limbi bantu?

— Da, bembi, răspunse surprinsă Rhonda. Și cum de știi tu asta? Vorbești și tu bembi?

— O, nu, sunt convins că n-aș putea. Pot să citesc majoritatea limbilor, dar mi-e greu să vorbesc altceva decât engleza. Nu-mi pot convinge limba să facă ceea ce ar trebui.

Rhonda zâmbi.

— Nici eu nu o mai pot vorbi acum — a trecut atâta timp. Îi aruncă o privire admirativă. N-am cunoscut prea multe persoane care să știe ce limbi se vorbesc în Zambia, și cu atât mai puțin unele care să le poată citi.

— Sticky știe foarte multe lucruri, spuse Reynie.

— Aș vrea să știe când trebuie să îl cunoaștem pe domnul ăsta Benedict, spuse Kate. A fost o zi foarte lungă, și tare aș vrea să aflu mai repede ce se întâmplă de fapt.

— În legătură cu asta, spuse femeia-creion, motivul pentru care am venit e să vă spun că domnul Benedict este gata acum să vă vadă. Vă așteaptă în biroul lui.

— Și cealaltă? întrebă Rhonda Kazembe.

— Se pare că întârzie puțin. Domnul Benedict a zis că o să-i primească pe copiii ăștia acum, și o să vină și ea atunci când ajunge.

Copiii ar fi vrut să știe cine era cealaltă fată, dar nu era vreme de întrebări, căci Rhonda și femeia-creion îi conduseră afară din cameră și pe un coridor lung, către biroul domnului Benedict.

La fel ca și celelalte încăperi din vechea casă, biroul domnului Benedict era înțesat cu cărți. Cărți pe rafturi care se ridicau până la tavanul înalt, cărți așezate în teancuri pe podea, cărți pe care se afla un ghiveci cu o violetă ce avea nevoie urgentă să fie udată. Pe patru scaune aranjate în fața unui birou de stejar erau alte cărți — pe care Rhonda și femeia-creion le luară ca să se poată așeza acolo copiii —, și chiar și pe birou, cocoțate una peste alta și alcătuind niște turnuri înclinate, gata să se prăbușească. Ocupându-și locurile pe scaune, copiii priviră în jur. Cu excepția cărților, a mobilei și a violetei, în încăpere nu mai era nimic.

— Parcă ai zis că ne așteaptă, spuse Rhonda.

— Și chiar vă așteptam! se auzi o voce, iar din spatele biroului unde stătuse, ascuns de teancurile de cărți, apăru un bărbat cu ochelari, cu ochii verzi și cu un costum în carouri, tot verde.

Părul lui cărunt și des era ciufulit, nasul destul de mare și foarte asemănător cu o pătlăgică, și, deși era limpede că se bărbierise de curând, părea să o fi făcut fără ajutorul unei oglinzi, căci pe gât și bărbie, din loc în loc, se vedeau tăieturi de la o lamă și fire albe de perciuni pe care le ratase. Acesta era domnul Benedict.

Cu un zâmbet prietenos, domnul Benedict se ridică și se apropie de copii ca să se prezinte, dând mâna cu ei și spunându-i fiecăruia pe nume. Rhonda Kazembe și fe-meia-creion îl urmară, stând de-o parte și de alta a lui pe măsură ce trecea de la un copil la altul. Când se dădu înapoi și rămase în picioare, rezemat de birou, cele două femei îl urmară din nou și se postară lângă el, urmărin-du-l atente, ca și cum ar fi fost îngrijorate de ceea ce ar putea face el. Era foarte ciudat și destul de neliniștitor.

— Mai întâi, copii, vreau să vă felicit, spuse domnul Benedict. V-ați descurcat excepțional de bine astăzi. Sunt multe lucruri de explicat, evident, dar mă tem că explica-țiile mai au puțin de așteptat, până la venirea altui copil. Scoase un ceas de buzunar, se uită la el și oftă. Apoi se întoarse către femeia-creion și întrebă: Numărul Doi, avem vreo veste de la Layazar despre tânăra noastră prietenă?

— Încă nu, răspunse femeia-creion. Dar a spus că va apărea curând.

— Vrei, te rog, să te duci să-i aștepți? Vreau să fiu sigur că fata mănâncă ceva.

Femeia-creion îi aruncă o privire nehotărâtă.

— O să fiu bine, o asigură el. Rhonda e aici.

Dând din cap nesigură, femeia-creion ieși din încăpere.

— I-ați spus Numărul Doi? întrebă Kate.

— Preferă să folosim numele ei de cod, explică Rhonda. Se simte stânjenită de numele ei adevărat. Fără niciun motiv, cred eu. E un nume foarte frumos.

— Fără motiv, sau dintr-unul bun, toți ne simțim stânjeniți pentru un lucru sau altul, spuse domnul Benedict, aruncându-i o privire plină de înțeles lui Sticky, care începu imediat să-și șteargă ochelarii.

Kate și Reynie se priviră nedumeriți.

— Știu că aveți multe întrebări, spuse domnul Benedict. Și pot să vă răspund la unele dintre ele, deși altele trebuie să mai aștepte. Ce-ați vrea să știți?

— Aș vrea să știu pe cine așteptăm, spuse Kate.

— La asta vă pot răspunde. Numele ei e Constance Contrar, o fată care a dat testele ca și voi. Trebuie să recunosc că fata asta chiar ne-a uimit! Un copil foarte amuzant. Rhonda, câte creioane ai zis că a adus cu ea azi-dimineață?

— Treizeci și șapte, răspunse Rhonda, clătinând din cap. Noi îi spunem să aducă unul, și ea vine cu treizeci și șapte.

— De unde știi? întrebă Sticky.

Rhonda ridică din umeri.

— Ea mi-a spus. Vă mai aduceți aminte de canal? Constance s-a oprit să mă ajute, dar în loc să încerce să-mi scoată de acolo creionul, și-a desfăcut doar haina de ploaie. Avea o mulțime de buzunare pline cu creioane. „Treizeci și șapte", mi-a spus. „Servește-te."

— Dar asta nu însemna că trișează? întrebă Kate. De ce nu a fost descalificată?

— Cu siguranță a riscat mult, spuse domnul Benedict. Totuși, a refuzat răspunsurile la test pe care i le-a oferit Rhonda, și scopul testului nu era să vedem dacă o să vă aduceți doar un creion, înțelegeți? Creionul în sine nu avea nicio importanță.

Reynie voi să știe altceva.

— De ce purta o haină de ploaie? Cerul era senin astăzi.

— Ești un ascultător atent, spuse domnul Benedict. Asta o să te ajute mult — o să ne ajute pe *toți* foarte mult, aș îndrăzni să spun. Cât despre haina de ploaie, cred că o purta ca să-și ascundă creioanele.

— Dar *de ce* să aducă atâtea creioane? spuse exaspe-rată Kate. E ridicol!

— Dacă asta te amuză, Kate, spuse domnul Benedict, te-ar putea amuza și unele dintre răspunsurile ei la test. Stai să văd, cred că le am chiar aici.

Domnul Benedict dispăru în spatele biroului, urmat din nou de Rhonda, care îl urmări cu atenție cum răsfoia

printre hârtii. Copiii nu-i vedeau decât părul ciufulit din creștetul capului pe când căuta.

— Ah, uite-l, spuse el și se întoarse lângă copii. Ca și mai înainte, Rhonda veni lângă el. Domnul Benedict se uită peste pagini. Aha, uite unul deștept. Vă mai amintiți de întrebarea asta din primul test? Sună așa: „Ce e greșit în această afirmație?" Și știți ce a răspuns Constance? A scris „Ce e greșit cu *voi*?" Și spunând acestea, domnul Benedict izbucni în râs — o explozie de hohote rapide, ascuțite și bolborosite, care îl făceau să semene cu un delfin.

Copiii se încruntară nedumeriți.

— Uite încă unul, spuse domnul Benedict. Vă mai amintiți de asta? E o imagine cu o tablă de șah cu doar un pion negru mutat, și sună așa: „Conform regulilor jocului de șah, este posibilă această poziție?" Constance a răspuns: „Reguli și lecții, doar pentru prostovani — nu dau pe reguli nici doi bani!"

Din nou domnul Benedict scoase râsetele lui de delfin. De data asta nu se mai putea opri, și râse din ce în ce mai tare, până când ochii i se umplură de lacrimi. Și apoi, pe neașteptate, ochii i se închiseră, bărbia îi căzu în piept, și adormi.

Rhonda se repezi să-i prindă ochelarii, care îi alunecaseră de pe nas. Din fericire, domnul Benedict stătea rezemat de birou — când adormi, doar se înclină puțin înainte, fără să cadă pe podea. Chiar și așa, Rhonda îl prinse cu grijă de mijloc și spuse:

— Repede, să-mi aducă unul dintre voi un scaun.

Kate sări în picioare și-și împinse scaunul către cei doi. Rhonda îl așeză pe domnul Benedict pe el și îi potrivi capul într-o poziție comodă. Respirația lui deveni un sforăit ușor, ca și cum ar fi dormit de multe ore.

Revenindu-și din uimire, Reynie înțelese de ce Rhonda și Numărul Doi stăteau atât de aproape de domnul Benedict atunci când acesta se mișca prin încăpere. Dacă adormea adeseori în felul ăsta, risca să cadă urât de tot.

— Se simte bine? întrebă Sticky.

— O, da, e în regulă, spuse Rhonda. Trebuie să se trezească în orice clipă. Rareori doarme mai mult de câteva minute.

Și într-adevăr, nici nu terminase bine de spus asta Rhonda, când pleoapele domnului Benedict clipiră și el se ridică brusc de pe scaun zicând: „Ah". Își scoase ceasul de buzunar, mijii ochii încercând să vadă ora, apoi își duse mâna la rădăcina nasului, ca și cum ar fi căutat ceva.

— Mă tem că nu pot să văd fără ochelari, spuse el.

— Poftim, spuse Rhonda, întinzându-i ochelarii.

— Mulțumesc. Domnul Benedict și-i puse pe nas, apoi se uită la ceas și dădu din cap satisfăcut. Doar câteva minute, așadar, e bine. N-aș fi vrut să vă las să așteptați prea mult.

Scoase un căscat feroce și-și trecu somnoros mâna prin păr, întocmai cum fac de obicei oamenii când se trezesc, ceea ce explica de ce era așa de ciufulit.

— Ăsta e un alt lucru pe care trebuie să vi-l explic, spuse domnul Benedict. Eu sufăr de ceea ce se numește narcolepsie. Știți ce e asta?

— Sigur, e o boală caracterizată de crize bruște și incontrolabile de somn profund, spuse Sticky, apoi lăsă sfios în jos capul. Cel puțin, asta spune dicționarul.

— E corect ce spune dicționarul. Deși această boală se manifestă diferit la oameni diferiți, în cazul meu criza este declanșată de o emoție puternică. De aceea port costume în carouri verzi — cu ani în urmă am descoperit că țesăturile verzi în carouri au un efect liniștitor asupra mea — și încerc întotdeauna să fiu calm. Și totuși, din când în când trebuie să-mi îngădui un râs din toată inima, nu credeți? Ce-ar fi viața fără să râzi?

Copiii, stânjeniți, aprobară politicoși din cap.

— Și acum, unde rămăsesem? A, da, la Constance. Observ că răspunsurile ei nu vi se par la fel de amuzante cum le văd eu. Dar nu sunt prea sigur — poate că ați râs cât dormeam eu? Domnul Benedict se uită la ei plin de speranță, dar nu văzu decât niște fețe lipsite de expresie. Înțeleg, spuse el. Ei, poate că *asta* o să vă amuze. În loc să răspundă la întrebările celui de-al doilea test, a compus un lung poem despre absurditatea testului și a regulilor lui, în special despre al patrulea pas care lipsea — ceea ce, se pare, i-a amintit de gaura gogoșii, pentru că aceasta a constituit tema unui al doilea poem. Pare foarte iritată de faptul că fiecare gogoașă are o gaură. Se

simte păcălită. Mi-aduc aminte de o rimă deosebit de reușită, între „nimicul furat" și „stomacul frustrat". Ia să vedem, unde era asta? O am chiar aici...

Începu să răsfoiască paginile testului.

— Scuzați-mă, domnule, spuse Sticky. Cum se face că fata asta a trecut testul, dacă nu a răspuns la nicio întrebare? Vreau să spun, dacă nici măcar nu a încercat?

— Sunt teste, spuse domnul Benedict, și teste.

— Nu înțeleg.

— O să vă lămuriți curând, Sticky. Ah, iată-i în sfârșit.

Ușa se deschise și în încăpere intrară Numărul Doi, care părea supărată, urmată de Layazar, care părea deprimat. Și cu ei era Constance Contrar, care părea foarte, foarte mică.

Copiii avură nevoie de câteva clipe ca să observe că împreună cu ceilalți sosise și Constance. De la chipul trist al lui Layazar ochii lor trebuiseră să facă ceva drum în jos înainte de a se opri asupra fetei. Era într-adevăr foarte mică și foarte pătrată, ceea ce o făcea să aibă aproape exact dimensiunile și forma unui hidrant de apă (impresie întărită de haina ei de ploaie roșie și de obrajii rumeni). Primul impuls al lui Reynie îl îndemna să-i fie milă de ea — trebuie că-i tare greu să fii mult mai mic decât alți copii —, dar apoi Constance îi aruncă o privire supărată, ca și cum în mod clar nu-l plăcea, și simpatia lui Reynie se spulberă.

Ajutând-o pe fată să se așeze pe un scaun (nu era un scaun foarte înalt, dar ea tot avu nevoie să fie ajutată să se urce pe el), Numărul Doi spuse:

— În loc să termine de străbătut labirintul, Constance a preferat să se așeze într-un colț și să facă un picnic. Lui Layazar i-a luat destul timp ca s-o găsească.

— Nu mă scuz deloc, spuse Constance.

— Nici nu ți s-a cerut asta, răspunse domnul Benedict. Mă bucur să aud că ai mâncat. Așadar, ți-a plăcut picnicul? Ai mâncat de-ajuns?

— Sigur, spuse Constance.

— Foarte bine. Mulțumesc, Layazar.

Dând din cap, omul cu un aer nefericit își trase pălăria peste ochi și ieși din cameră. Între timp, Numărul Doi își reluă poziția lângă domnul Benedict care, după ce o prezentă pe Constance celorlalți copii (ea le aruncă tuturor o privire atât de posacă, încât nimeni nu îi întinse mâna), începu în cele din urmă să le explice.

— Tinerii mei prieteni, spuse el cu o față solemnă, o să revin la lucruri serioase. Mi-aș dori să vă pot spune că, după ce ați trecut aceste teste, o să urmeze pentru voi o perioadă plăcută de educație. Dimpotrivă, ceea ce trebuie să vă spun este extrem de *ne*plăcut, într-adevăr extrem de neplăcut.

Copiii se încruntată nedumeriți. Glumea? Și totuși *părea* foarte serios. Poate că ăsta era un test — un fel de a le verifica implicarea.

— Sunt mulți ani, continuă domnul Benedict, de când fac aceste teste, în speranța de a forma o echipă de copii care să mă ajute într-un proiect important. V-ați dat probabil seama că Rhonda a dat aceste teste acum câțiva ani, la fel ca și Numărul Doi. De fapt, foarte mulți copii au dat aceste teste, și totuși nu am reușit să-mi formez echipa. De ce? În primul rând, prea puțini le-au luat. Apoi, cei care le-au luat nu au făcut-o *în același timp*, și asta, vedeți voi, e esențial. Nu am nevoie doar de o echipă, am nevoie de o echipă de *copii*. Dar copiii nu rămân prea mult timp copii, și asta a fost problema. Rhonda a fost un copil acum câțiva ani, și Numărul Doi cu câțiva ani înaintea ei, dar, după cum vedeți, acum sunt niște adulți. Au rămas cu mine ca asistentele mele — și într-adevăr, minunatele lor calități m-au ajutat enorm — dar, ca și mine, nu pot face parte din echipă.

Până în acest moment, domnul Benedict nu spusese nimic care să i se fi părut lui Reynie cu adevărat neplăcut. Începuse chiar să se simtă mai mândru de sine și de noii săi prieteni, pentru că făcuseră ceva neobișnuit. Era limpede că domnul Benedict considera că ei aveau acele însușiri necesare pentru a forma echipa asta specială. Dar deja își dădea seama că domnul Benedict nu vorbea cu ușurință — dacă promisese ceva neplăcut, Reynie era sigur că va urma ceva neplăcut. Lângă el, Sticky se foia stânjenit, părând să gândească exact la fel. Iar Kate, aruncându-i lui Reynie o privire, văzuse nesiguranța din

ochii lui și dăduse din cap ca o aprobare tăcută: *Urmau niște vești proaste.*

— Văd că vă întrebați care e partea neplăcută în toată povestea asta, spuse domnul Benedict, și e normal să o faceți. Să vă spun atunci: proiectul este periculos. E o misiune — una care vă poate pune viețile în pericol.

Copiii se îndreptară pe scaune.

— Vreau ca lucrurile să vă fie foarte clare, spuse domnul Benedict. Nu este dorința mea de a vă face rău. Dimpotrivă, urăsc această idee. Copiii ar trebui să-și petreacă timpul învățând și jucându-se într-o siguranță absolută — aceasta este credința mea nestrămutată. Și acum, considerând că vă spun adevărul, vă puteți da seama de ce vreau totuși să vă implic în ceva periculos?

— De ce ar trebui să considerăm că spuneți adevărul? întrebă provocator Constance.

— De dragul discuției, spuse domnul Benedict, hai să considerăm că îl spun.

— Dacă spuneți adevărul, spuse Reynie, atunci singurul motiv pentru care ne-ați pune în pericol ar fi că sunteți convins că o să ajungem într-un pericol și mai mare dacă nu o faceți.

Domnul Benedict își atinse ușor cu un deget latura nasului-pătlăgică și apoi întinse degetul către Reynie.

— Exact, spuse el. Și chiar cred asta. Sunt sigur, de fapt, că voi — și un mare număr de alte persoane — sunteți în pericol chiar în clipa asta în care vorbim, și că acest pericol nu va face decât să crească.

Sticky tuși și murmură ceva despre nevoia de a merge la baie.

Domnul Benedict îi zâmbi cu blândețe și spuse:

— Sticky, nu te teme, nu ești obligat să intri în echipă. Sper să vă pot explica ceva mai multe despre ea, și pe urmă o să puteți hotărî dacă vreți să rămâneți sau nu. E corect așa? După o clipă de ezitare, Sticky dădu din cap în semn de aprobare, și apoi domnul Benedict adăugă: Așadar, chiar ai nevoie să te duci la baie, sau poți să mai aștepți câteva minute?

Sticky chiar avea nevoie, dar spuse:

— Pot să mai aștept.

— Foarte bine. Acum, pentru a putea continua explicațiile, o să vă pun o altă întrebare. Ce aveți voi patru în comun? Puteți să-mi spuneți asta?

— Am trecut cu toții testele alea plictisitoare, spuse Constance.

— Suntem cu toții talentați, spuse Kate.

— Suntem cu toții copii, spuse Sticky.

Domnul Benedict dădu din cap aprobator la fiecare răspuns, apoi se uită la Reynie, care spuse:

— Suntem cu toții singuri.

Domnul Benedict își ridică sprâncenele.

— De ce crezi asta?

— În primul rând, anunțul din ziar nu se adresa părinților, ci copiilor, ceea ce mă face să cred că voiați niște copii care sunt singuri. Și pe urmă, la primul test erau o mulțime de părinți, dar mai târziu, în Clădirea

Monk, nu am văzut decât câţiva care aşteptau — şi ştiu cel puţin câţiva copii care au venit singuri. Şi iată-ne acum aici. Eu sunt orfan, iar mama lui Kate a murit când ea era micuţă şi pe urmă tatăl ei a părăsit-o; pentru Constance nu pot decât să bănuiesc că e la fel, dar tu, Sticky, ei bine — îmi pare rău, Sticky, dar eu cred că ne-ai ascuns ceva. Cred că într-un fel şi tu eşti singur pe lume.

— Înainte să răspunzi ceva, i se adresă domnul Benedict lui Sticky, care îl privea pe Reynie cu o expresie şocată, uite ce vreau să-ţi spun. Întotdeauna politica mea a fost să nu iau copii care au fugit de acasă. Dar în situaţia asta, sunt dispus să fac o excepţie. Când va veni momentul să hotărăşti dacă vrei să rămâi sau să pleci, te rog să nu uiţi că nu va fi nevoie să inventezi o poveste. Şi dacă te hotărăşti să pleci, Rhonda şi Numărul Doi or să te ajute. Nu am de gând să te las să pleci din nou pe străzi fără bani, mâncare sau un adăpost.

Acum Sticky îşi îndreptase chipul uluit către domnul Benedict. Deschise gura să vorbească, renunţă şi rămase cu privirea aţintită în jos.

Kate se aplecă spre el şi îi puse o mână pe umăr.

— Fugar, zici? şopti ea. Ai mai mult curaj decât credeam, amice.

— Cu toţii aţi răspuns corect, spuse domnul Benedict. Toţi sunteţi nişte copii talentaţi care aţi trecut testele mele „plictisitoare" — într-un fel sau altul — şi v-aţi dovedit neobişnuit de inventivi. De pildă, se întâmplă să

știu cum Constance locuia în secret într-o bibliotecă publică dintr-un oraș aflat la nord de Stonetown și cum a reușit să ia un autobuz, apoi un metrou și, în cele din urmă, un taxi ca să ajungă aici. Și mai știu cum s-a furișat Kate într-un vagon de marfă în Chicago, iar Sticky a fugit pe o barjă. Toți v-ați arătat ingeniozitatea într-un fel sau altul — și da, într-un fel sau altul sunteți cu toții singuri.

Tăcu din nou, uitându-se la copii cu un amestec de mândrie și multă simpatie. Într-adevăr, ochii i se umplură de lacrimi și expresia lui sinceră îl făcu pe Reynie — care era obișnuit să-și ignore singurătatea — să se simtă deprimat. Deodată, își dori foarte tare să o vadă din nou pe *Miss* Perumal. Oare doar azi-dimineață îl surprinsese atunci când plânsese la despărțirea lor? Deja i se părea că trecuse mult timp de atunci.

— O, Doamne! strigă în acea clipă Rhonda, căci domnul Benedict, cuprins de o nouă emoție puternică, adormise.

Cu un sforăit puternic și neașteptat, se prăbuși înainte în brațele atente ale Rhondei și ale Numărului Doi, care îl lăsară ușurel pe podea.

— Ce-a pățit? întrebă Constance.

— Are narcolepsie, spuse Kate.

— Fură mult?

— Aia-i cleptomanie, spuse Sticky. Domnul Benedict *doarme* mult.

— Ei bine, nu-mi place, spuse pe un ton supărat Constance.

— Te asigur, Constance, spuse Numărul Doi, părând ofensată, că nici domnului Benedict nu-i place. Niciunuia nu ne place. Dar pur și simplu nu are ce face.

Înainte să se mai rostească vreun cuvânt, domnul Benedict deschise ochii, clipi de câteva ori și-și trecu degetele prin părul cărunt ciufulit. Rhonda îi spuse cu blândețe:

— Doar un minut, domnule Benedict. Ați dormit un singur minut.

— Chiar așa? Foarte bine atunci, foarte bine. Mulțumesc, dragele mele, mulțumesc ca întotdeauna.

Le bătu ușurel pe Rhonda și Numărul Doi pe braț și ele îl ajutară să se ridice în picioare.

— De obicei, asta se întâmplă atunci când râd, le explică el copiilor, dar zilele astea de multe ori e altceva. Așa deci, unde eram? Ah, da. Cu toții singuri. O să vă spun de ce contează asta. În primul rând, copiii fără părinți sau un tutore se află într-un anumit gen de pericol în care nu sunt și ceilalți copii — o să explic asta mai târziu celor care vor rămâne în echipa mea. În al doilea rând, ar fi pur și simplu imposibil să pun în pericol un copil care *nu* este singur. Indiferent cât de importantă ar fi o cauză, părinții nu vor să-și trimită copiii într-o situație periculoasă, așa cum și trebuie să facă. Dar se întâmplă să mă aflu acum în fața celei mai bune echipe de copii pe care mi-aș fi putut-o dori — și într-adevăr, mi-o doresc de mult timp — și nu mai am niciun minut de pierdut. Cu alte cuvinte, voi sunteți ultima noastră speranță. Sunteți *singura* noastră speranță.

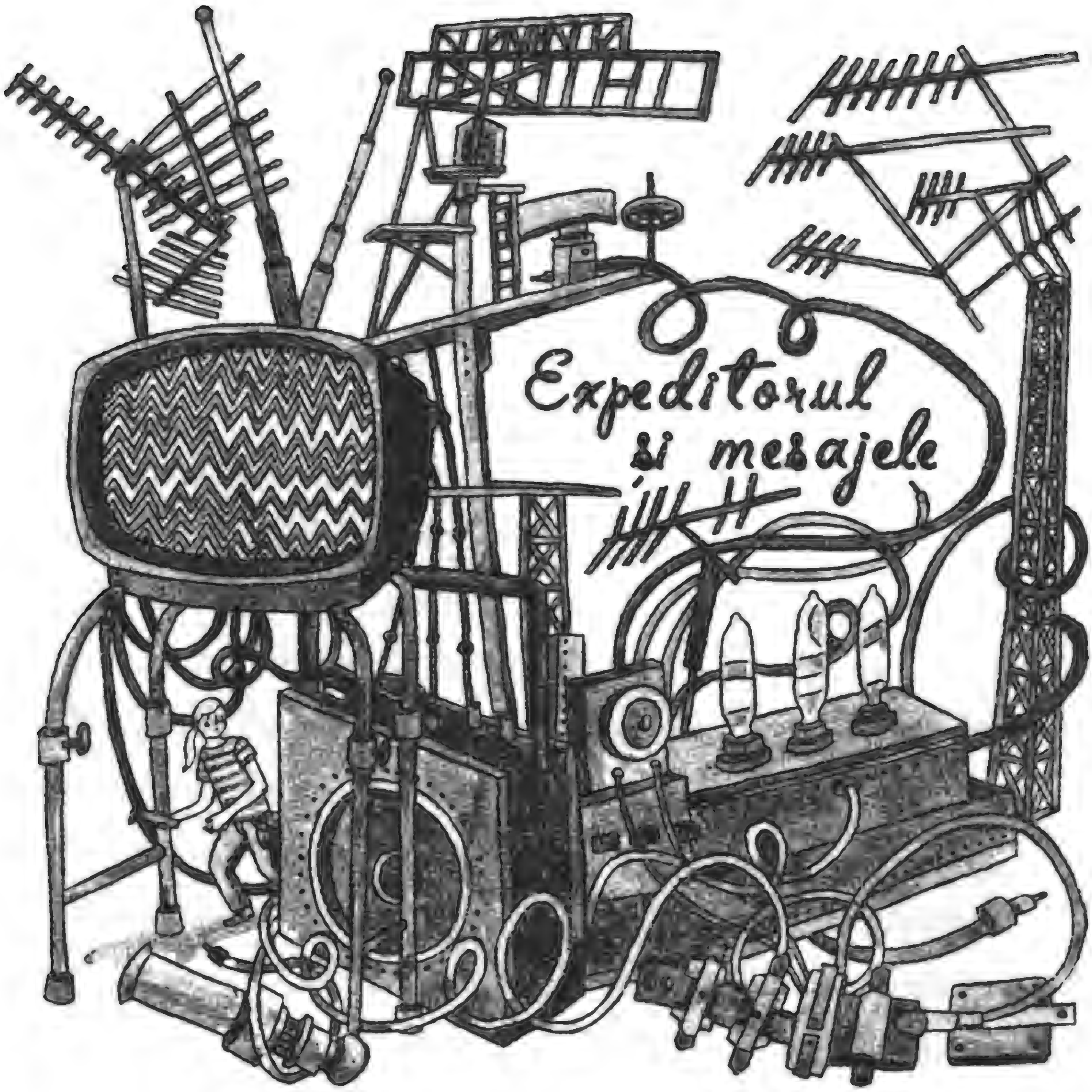

În cele din urmă, toți copii acceptară să facă parte din echipă, deși pentru unii decizia a fost mai greu de luat decât pentru alții. Kate își scoase din buzunar o lamă de gumă și spuse „Eu merg” fără să mai stea pe gânduri. Reynie, mai puțin curajos decât Kate, chibzui puțin. Dacă nu intra în echipă, ce urma să facă? Să se întoarcă la orfelinat? Sigur că ar fi plăcut să o vadă din nou pe *Miss* Perumal, dar s-ar afla în aceeași situație grea ca și până atunci: izolat printre copii, fără nicio perspectivă și

singuratic. Mai mult, dacă putea avea încredere în domnul Benedict (și dintr-un motiv oarecare Reynie avea), atunci lipsa de perspectivă și sentimentul singurătății nu mai contau. Ceva îngrozitor se întâmpla și domnul Benedict avea nevoie de ei ca să-i pună capăt. Un sentiment ciudat al datoriei, ca să nu mai vorbim de o mare curiozitate îl făcură să accepte.

Constance era mai sceptică. Începea să devină clar că acesta era modul ei obișnuit de abordare a lucrurilor.

— Și dacă rămân aici, și îmi spuneți secretul ăsta grozav, ce m-ar opri să plec și să-l spun tuturor? întrebă ea.

— Nu te-ar opri nimic, răspunse domnul Benedict. Ești liberă să pleci oricând. Cu toate acestea, dacă n-aș fi ajuns la concluzia că pot avea încredere în tine, n-ai fi fost niciodată invitată în această încăpere. Și pe urmă, chiar dacă ar fi să spui ceva, nimeni nu te-ar crede, pentru că ești doar un copil. Nu acesta este primul motiv pentru care ai venit să dai testele acelea?

Fața lui Constance se strâmbă ca și cum ar fi fost cât pe ce să izbucnească în lacrimi — sau mai probabil să înceapă să țipe.

— Nu vreau să ți se întâmple nimic rău, fetițo, spuse cu blândețe domnul Benedict. Hai să facem un târg. Dacă te alături echipei, avem o înțelegere: o să urmezi instrucțiunile mele, dar numai pentru că *tu* ai acceptat să faci asta, și nu pentru că ți-am cerut eu. Nimeni nu te poate obliga să faci un anumit lucru. Totul este din propria ta voință.

— Bine, spuse în cele din urmă Constance. Acum, unde dormim?

— Știu că sunteți obosiți, dar mai întâi trebuie să-l așteptăm pe Sticky să se hotărască.

Sticky se făcuse mic pe scaunul lui. Își trăsese picioarele sub el, își încrucișase brațele pe genunchi și-și ascunsese fața în ele. La cuvintele domnului Benedict, ridică privirea cu o expresie vagă de panică, apoi își ascunse din nou repede fața. Cu vocea înfundată, mai mult mormăind, Sticky spuse:

— Pot să mă hotărăsc mâine?

— Mă tem că nu, prietene. Nu e vreme de pierdut. Îmi pare rău că te bat la cap, dar trebuie să iei o hotărâre în seara asta.

— Credeți că echipa se poate descurca fără mine? se auzi vocea înfundată.

— Sincer, nu. Mă tem că echipa are nevoie de tine ca să reușească.

— Atunci cum pot să refuz?

Domnul Benedict răspunse cu blândețe:

— Sticky, e foarte normal să te temi. E un lucru îngrozitor pentru un copil să i se ceară să participe la o misiune periculoasă. Ai toate motivele să refuzi, și n-o să te condamn deloc.

— Haide, Sticky, spuse Kate, o să ne distrăm!

Sticky furișă o privire pe după genunchi, mai întâi la Kate, care îi zâmbi și-i făcu cu ochiul, apoi la Reynie, care spuse:

— Și eu gândesc ca domnul Benedict. Nu te condamn dacă nu vrei să vii cu noi. Dar m-aș simți mult mai bine dacă ai face-o.

— Da?

Reynie aprobă din cap.

Sticky își ascunse din nou fața. Tăcerea se așternu în cameră, și toată lumea aștepta. Deși Constance căscă și se scărpină la gleznă, unde fusese ciupită de o insectă, ceilalți rămaseră nemișcați și nu scoaseră niciun cuvânt. Nu se auzea decât zgomotul ușor al respirației lor și, de undeva din cameră, ticăitul unui ceas, ascuns probabil printre cărți.

În cele din urmă, Sticky ridică privirea.

— O s-o fac. Acum pot, vă rog, să mă duc la baie?

Deși copiii doreau să mai afle multe lucruri, se făcuse târziu, pleoapele li se închideau, și domnul Benedict socoti că era mai bine ca acum să se ducă la culcare și să lase alte explicații pentru a doua zi. Curând primiră periuțe de dinți, pijamale și papuci călduroși — noaptea era curent în casa cea veche — și fură conduși în camerele lor. Dormitorul pe care Reynie îl împărțea cu Sticky era mic dar plăcut, cu un covoraș tocit pe podeaua de lemn, două paturi suprapuse la perete și, bineînțeles, alte rafturi cu cărți. Când Reynie se întoarse din baie, unde se spălase pe dinți, îl găsi pe Sticky dormind dus pe patul de jos, cu lampa aprinsă, cu ochelarii pe nas și papucii în picioare. Pe pieptul lui, ridicându-se și coborând în ritmul respirației adânci, se afla o carte groasă despre

viața plantelor tropicale pe care o luase de pe un raft. Era deschisă chiar la mijloc. În numai câteva minute, Sticky citise jumătate de carte.

Reynie fu surprins. Și el citea repede — mai repede decât majoritatea adulților — dar față de Sticky citea cu viteza melcului. Ce dar incredibil, și iată că acest băiat era aici, un fugar care dormea în casa unui străin. De ce, sau de cine fugise? Stând în camera luminată de lampă, reflectând la viața lui Sticky, în vreme ce acesta era cufundat într-un somn profund, Reynie simți un amestec ciudat de admirație, afecțiune și înțelegere — ciudat pentru că, deși îl cunoștea pe acest băiat doar de o zi, i se părea că erau prieteni de o viață. *Și cu Kate e la fel*, își spuse el. Deja ținea mult la ea. Iar Constance... ei, cu Constance va trebui să aștepte și să vadă.

Oricum, se gândi Reynie, *dacă altceva nu iese din povestea asta, cel puțin ți-ai făcut niște prieteni. Asta e mai mult decât aveai ieri.* Îi scoase lui Sticky papucii din picioare, apoi îi luă ochelarii de pe nas și îi puse, alături de cartea cu plante tropicale, pe o noptieră. Trase o pătură peste prietenul său, stinse lampa și se furișă afară din cameră.

O luă pe coridorul întunecat și tăcut — probabil că și fetele adormiseră — după care coborî pe niște trepte ce scârțâiau, îndreptându-se înapoi către biroul domnului Benedict. Ciocăni încet la ușă, și dinăuntru o voce strigă:

— Intră, te rog, Reynie.

Reynie intră și îl găsi pe domnul Benedict singur în cameră, așezat pe podea, cu spatele rezemat de birou,

înconjurat de cărți, ziare și nenumărate creioane de diverse culori. Domnul Benedict îi arătă spre un scaun și spuse:

— Stai, te rog, jos, cât fac puțină ordine prin astea. Începu să aranjeze în grămezi lucrurile din jurul lui și continuă: Neplăcută treabă, să lucrezi pe podea, dar am făcut un compromis cu Rhonda și Numărul Doi. Mă tem că au devenit exagerat de protectoare și nu suportă să mă lase singur nici măcar un minut. Așa că le promit să stau așezat cât de mult pot — și pe podea, când e posibil — și atunci îmi lasă din când în când puțină intimitate.

Domnul Benedict termină de aranjat lucrurile și se așează pe un scaun în fața lui Reynie.

— Te așteptam, spuse el. Îmi închipui că dorești să îi telefonezi lui *Miss* Perumal și să-i spui cum stau lucrurile.

Reynie aprobă din cap.

— E foarte frumos din partea ta să te gândești la asta. Numărul Doi mi-a povestit cum ai rezistat azi-dimineață încercărilor ei de a te păcăci în aceeași problemă. Bănuiesc că ți-ai dat seama că minciunile ei au fost o altă modalitate de a te pune la încercare.

Reynie dădu din nou din cap în semn de aprobare. La momentul respectiv nu știuse asta, dar mai târziu, gândindu-se la discuția cu Numărul Doi, bănuise că așa era.

— Te-ai comportat minunat, spuse domnul Benedict. Politicos, dar hotărât, și cu respectul potrivit. Și mă tem

că nici acum nu poți să dai telefonul acela, dar asta nu înseamnă că ești supus unei noi încercări. Întâmplător, *Miss* Perumal a telefonat în timp ce tu erai condus în camera ta. Se pare că mama ei a avut o reacție neașteptată la noua ei medicamentație și *Miss* Perumal a considerat necesar să o ducă la spital. Te roagă să nu fii îngrijorat, e o reacție ușoară și doctorii au asigurat-o că mâine-dimineață mama ei va fi bine și veselă ca un cintezoi. Dar a vrut ca tu să știi cât de mândră e de tine — mândră dar nu și surprinsă, a spus ea — și îți transmite toate urările ei de bine. Iar acum, continuă domnul Benedict, scoțându-și ochelarii și uitându-se cu o privire plină de sinceritate la Reynie, cu ochii lui de un verde strălucitor (pe care costumul verde în carouri îi făcea și mai verzi), o să anticipez alte întrebări ale tale. Mai întâi, am făcut toate aranjamentele necesare cu domnul Rutger la orfelinat. Aici avem resurse și dotări considerabile și putem face multe lucruri la care nu te aștepți. Apoi, și acesta e un lucru mult mai serios: Nu, nu vei putea să mai iei legătura cu *Miss* Perumal. Mă tem că importanța misiunii noastre și necesitatea ca ea să rămână secretă cer acest lucru. Asta e atât pentru protecția lui *Miss* Perumal, cât și pentru a noastră. Dar dacă totul merge bine — ceea ce, desigur, este speranța noastră fierbinte — o să o vezi din nou. Da, pentru ca misiunea noastră să reușească, trebuie ca totul să se petreacă foarte repede, și cu puțin noroc te vei întâlni cu ea cât se poate de curând.

Reynie aprobă iarăşi din cap, deşi nu cu acelaşi curaj dinainte, şi întoarse obrazul pentru a-şi ascunde lacrimile. Presupusese el că aşa se va întâmpla, dar tot se simţea trist la gândul că ar putea să nu mai bea niciodată o ceaşcă de ceai cu *Miss* Perumal, sau să încerce să-i povestească, folosind vocabularul lui tamil limitat, despre aventurile sale. Se simţea trist gândindu-se ce îl aştepta, da, şi destul de speriat.

— Îmi pare rău, Reynie, spuse domnul Benedict cu un tremur uşor în glas.

Reynie tot nu se uită la el. Îşi feri privirea până ce reuşi să se mai liniştească, trăgând de câteva ori aer adânc în piept şi ştergându-şi repede ochii. Când simţi că îşi revenise suficient de mult, se întoarse către domnul Benedict — care dormea dus în scaunul lui.

Înainte ca Reynie să se poată ridica şi să iasă în vârful picioarelor din cameră, domnul Benedict deschise brusc ochii şi puse o mână pe braţul lui Reynie ca să-l oprească.

— Iartă-mă, spuse el, dregându-şi glasul şi trecându-şi degetele prin părul ciufulit. Mai stai, te rog, puţin. Voiam să te întreb ceva. N-am dormit prea mult, nu? Sper că nu te-am lăsat să aştepţi!

— Nu, domnule, doar vreo două sau trei minute.

— Ah, bun. De obicei sunt *chiar* două sau trei minute, dar uneori e mai mult. Şi acum, întrebarea mea.

— Da, domnule.

— Se referă la problema de şah din primul test. Întâmplător, tu, Reynie, eşti singurul copil, dintre toţi cei care

au dat de-a lungul timpului testul, care a răspuns corect la această întrebare, și aș vrea să-mi explici răspunsul tău. Tabla de șah arată foarte clar că numai pionul negru a ieșit din poziția lui inițială, în timp ce toate celelalte piese și toți pionii se află în pozițiile lor de început. Și totuși, conform regulilor șahului, prima mișcare o face cel care joacă cu albele. Și atunci de ce ai spus că această poziție este posibilă?

— Pentru că se poate să se fi răzgândit calul alb.

— Calul alb?

— Păi, da, domnule. Pionii se pot mișca doar înainte, niciodată înapoi, așa că niciunul dintre pionii albi nu putea să se miște. Iar piesele mari sunt blocate în spatele pionilor — pentru că numai caii pot sări peste piese — așa că nici *ele* nu ar fi avut cum să se miște încă. Dar e posibil ca un cal alb să fi deschis jocul sărind în față. Apoi, după ce pionul negru a fost mutat, calul s-a întors în pătratul lui inițial. Și așa tabla arată ca și cum jucătorul cu albele nu a făcut nicio mișcare.

— Bravo, Reynie. Ai într-adevăr dreptate. Dar, spune-mi, consideri că aceasta este o mișcare bună?

— Nu sunt un jucător de șah prea grozav, dar aș spune că nu. Răzgândindu-se, cel care joacă cu albele pierde avantajul de a înainta primul pe tablă.

— Și atunci, de ce crezi că e posibil s-o fi făcut?

Reynie chibzui pentru o clipă. Se închipui pe el mutându-și calul, doar pentru a-l aduce înapoi de unde plecase. De ce ar face așa ceva? În cele din urmă, spuse:

— Poate pentru că nu era sigur pe sine.

— Chiar așa, spuse domnul Benedict. Poate că nu era. Mulțumesc, Reynie, ai fost foarte amabil și ai avut multă răbdare, și sunt convins că acum ești gata să te duci la culcare. Ne vedem la micul dejun, în zori, când soarele strălucește pe cer.

Reynie se ridică și se îndreptă către ușă, dar odată ajuns acolo, șovăi. Se uită înapoi. Domnul Benedict își pusese din nou ochelarii pe nas, se lăsase iar pe podea, rezemat de birou, și luase în mâini o carte. Când îl văzu pe băiat zăbovind lângă ușă, sprâncenele i se ridicară întrebător.

— Da, Reynie?

— Domnule Benedict, ați citit toate cărțile din casa asta?

Domnul Benedict zâmbi și-și roti privirea plină de afecțiune peste nenumăratele volume din cameră, înainte de a se uita din nou la Reynie.

— Dragul meu băiat, spuse el, tu ce crezi?

În zori, când soarele strălucește pe cer, spusese domnul Benedict, și într-adevăr era devreme, dar soarele era departe de a străluci. Când copiii se treziră și coborâră în sufragerie (neștiind în ce altă cameră să se întâlnească), ploaia răpăia în geamuri, vântul gemea în hornuri și curenți ciudați de aer zburătăceau hârtiile de pe birouri și le împrăștiau pe podea. Cerul întunecat de afară părea să se furișeze morocănos și în casă, încețoșând lumina

lămpilor și lungind umbrele; împletindu-se cu urletul coșurilor, se auzea mârâitul tunetelor, joase și amenințătoare și foarte apropiate, ca și cum un tigru pândea în încăperile întunecate de dincolo de pereții sufrageriei. Din când în când, lămpile pâlpâiau în același timp cu bubuitul tunetelor și o dată — chiar în momentul în care copiii se așezau la masă — se stinseră cu totul. Camera rămase în beznă pentru câteva clipe, dar când lămpile reveniră la viață, în fața copiilor se afla Layazar, apărut ca prin minune, cu o carafă cu suc.

Constance țipă. Ceilalți copii tresăriră.

Layazar oftă.

— Rhonda vine cu pâinea prăjită și ouăle, spuse el pe când le umplea paharele. Numărul Doi încearcă să astupe o spărtură în zidul din dormitorul ei, pe unde plouă, iar când termină o să-l aducă pe domnul Benedict.

— Layazar, pot să primesc niște lapte, te rog? întrebă veselă Kate.

Se trezise cu mult înaintea tuturor, se spălase deja, se îmbrăcase în hainele curate pe care i le dăduse Rhonda și — părând să nu fie tulburată de furtună — era mult mai binedispusă decât ceilalți.

Fără îndoială era mult mai binedispusă decât Layazar, care dădu mohorât din cap și spuse:

— Mai vreți și altceva?

— Nu ai puțin ceai, Layazar? întrebă Reynie. Și poate puțină miere?

— Și bomboane? întrebă Constance.

— Fără bomboane la micul dejun, spuse Layazar și ieși din cameră.

Rhonda apăru cu o tavă cu pâine prăjită de secară, ouă și fructe.

— Bună dimineața tuturor, spuse ea. Ce vreme avem, nu? Într-o zi ca asta, trebuie să pui câte o greutate pe fiecare foaie de hârtie dacă nu vrei s-o ia curentul. Chiar adineauri, când eram în hol, a trecut pe lângă mine o hartă a Portului Stonetown, iar pe scări am găsit o listă cu cumpărături de la băcănie pe care o rătăcisem acum două săptămâni.

— Găuri în pereți și curent în toate camerele, bombăni Constance. Ar fi trebuit să rezolvați lucrurile astea.

— Mă tem că spărturile și curentul nu reprezintă niște priorități, spuse Rhonda. Proiectul nostru — care acum e și proiectul *vostru* — ne-a solicitat fiecare minut liber, și toate resursele noastre s-au îndreptat către cercetare, investigație și teste. Constance, vrei te rog să-mi dai carafa cu suc?

— Nu, răspunse fata, încrucișându-și brațele.

— Poate că după ce o să mănânci o să fii mai puțin țâfnoasă, spuse Rhonda, luându-și singură carafa.

Auzind aceste cuvinte, obrajii grăsuni și rozalii ai lui Constance se înroșiră și mai tare, așa că părul ei blond-cânepiu păru aproape alb în contrast, și ochii ei de un albastru palid străluciră ca niște stele. Rhonda observă și spuse:

— Constance, nici nu mi-am dat seama până acum ce frumoși sunt ochii tăi. Sunt chiar superbi!

Complimentul acesta, care o tulbură oarecum pe Constance, reuși să o facă să tacă o vreme.

Layazar se întoarse cu lapte, un ceainic cu ceai și un borcan de miere. Murmurând către Rhonda ceva despre faptul că era de serviciu, plecă fără niciun alt cuvânt.

— Ce vrea să spună cu asta? întrebă Sticky. De serviciu?

— Layazar este — în sfârșit, pentru că nu avem un cuvânt mai bun — bodyguardul nostru. Are și alte sarcini, dar prima lui datorie este să aibă grijă să fim în siguranță. Firește că până acum nu ne-am aflat în pericol imediat, dar acum că sunteți și voi aici... Îmi pare rău, nu vreau să vă sperii. Ce contează este că el e aici ca să vă protejeze.

— Să ne protejeze de ce? întrebă Reynie.

— O să-l las pe domnul Benedict să vă explice totul atunci când coboară. Regula numărul unu e că niciodată să nu ieșiți din casă decât împreună cu Layazar. În casă sunteți în siguranță, aici vă putem apăra. Labirintul, de pildă, nu a fost doar un test — este singura intrare. Și apropo — toate săgețile din labirint conduc spre scară, ceea ce nu vă ajută prea mult dacă încercați să *ieșiți* din casă. Acesta e un alt motiv pentru care nu trebuie să plecați niciodată decât cu Layazar. Noi avem o modalitate specială de a deschide ușa de la intrare — vă aduceți aminte că nu are mâner pe dinăuntru — și Layazar știe labirintul la fel de bine cum își știe dosul mâinii.

— Întotdeauna m-am gândit că asta e o expresie tare caraghioasă, spuse Kate. Căci cât de bine își cunosc de fapt oamenii dosul mâinii? Zău așa, poate cineva să-mi spună exact cum arată dosul mâinii lui?

Toată lumea începu să-și studieze mâinile, când domnul Benedict intră în cameră, urmat îndeaproape și cu un aer grijuliu de Numărul Doi, care nu mai purta costumul ei cel galben, ci se schimbase într-o salopetă galbenă comodă, așa că arăta tot ca un creion. Rămase lângă domnul Benedict până ce acesta salută pe toată lumea și se instală pe scaunul lui, după care se năpusti asupra platoului cu pâine prăjită și ouă, înghiontind-o din greșeală pe Rhonda.

— Scuză-mă, spuse ea stânjenită.

— Nu-i nimic, răspunse Rhonda. Apoi le spuse copiilor: Numărul Doi este întotdeauna moartă de foame pentru că nu doarme niciodată. Ca să stai tot timpul treaz ai nevoie de multă energie și, prin urmare, de multă mâncare.

— Mă tem că asta mă face oarecum nervoasă și iritabilă, adăugă Numărul Doi.

Începu să mănânce coaja de la felia ei de pâine prăjită, răsucind-o și mușcând mărunt și repede din ea.

— Nu dormi *niciodată*? întrebă Kate, după ce urmări o clipă acea ciudată operațiune.

Numărul Doi înghiți, apoi răspunse:

— O, ba da, dorm, dar foarte puțin.

— Nu facem o pereche grozavă? zise domnul Benedict, turnându-și o ceașcă de ceai. Eu nu pot să stau treaz, și Numărul Doi nu poate să adoarmă. Începu să râdă, dar se opri repede, părând că nu vrea să rișteze. Apropo, Rhonda, nu mi-ai văzut cumva harta portului? Pare să fi fugit din birou.

— A zburat pe lângă mine prin hol, răspunse Rhonda. Am pus-o lângă clopot, sub cartea elveţiană despre acceleratorii electronilor și pozitronilor.

— Mulţumesc. Și acum, copii, apropo de clopot, vă amintiţi cu toţii unde se află — pe al doilea palier! Dacă auziţi vreodată clopotul bătând, vreau să vă adunaţi imediat pe acel palier. Va fi acţionat doar în cazuri urgente, așa că nu trebuie să întârziaţi. Vă opriţi din ceea ce faceţi și mergeţi acolo imediat. Aţi înţeles?

Copiii aprobară din cap neliniștiţi. Toată discuţia asta despre pericole și urgenţe, fără nicio explicaţie, începea să-i îngrijoreze.

— Îmi pare rău că vă tulbur, spuse domnul Benedict. Nu prea am ce să vă spun pentru a vă liniști. Dar *pot* să vă răspund la unele întrebări. Cine vrea să înceapă? Da, Constance?

Spre enervarea celorlalţi, Constance vru să știe de ce nu puteau primi bomboane la micul dejun.

Domnul Benedict zâmbi.

— O întrebare grozavă. Un răspuns concis ar fi că în acest moment nu există bomboane în casă. Dincolo de asta, explicaţia ar implica o discuţie despre gustul

deosebit al bomboanelor dar și despre valoarea lor nutrițională scăzută — adică de ce reprezintă un ospăț minunat dar o masă nesănătoasă —, deși bănuiesc că pe tine nu te interesează explicațiile, ci doreai pur și simplu să-ți exprimi frustrarea. Am dreptate?

— Poate, spuse Constance ridicând din umeri, dar părând mulțumită.

— Alte întrebări? continuă domnul Benedict.

Desigur, mai erau întrebări, și copiii, vorbind toți odată, îi cerură să le explice „proiectul" lui și de ce avea nevoie de copii și în ce fel de pericol se aflau.

Domnul Benedict își puse jos ceașca de ceai.

— Foarte bine. O să vă explic totul, și voi puteți asculta în timp ce vă luați micul dejun.

(Cu toate acestea, când începu să vorbească, singurul copil care a continuat să mănânce a fost Constance. Ceilalți nu se putură concentra la nimic altceva în afară de explicația lui.)

— Cu câțiva ani în urmă, spuse domnul Benedict, în cursul cercetărilor mele asupra creierului uman, am descoperit că oameni din întreaga lume primeau mesaje — le primeau, aș putea spune, fără să știe. E ca și cum eu aș ascunde în secret o scrisoare în buzunarul vostru și mai târziu voi o descoperiți și o citiți, fără să știți de unde vine. În acest caz, însă, mesajele mergeau direct în mințile oamenilor, care le recepționau nu doar fără să știe de unde proveneau, ci și fără să-și dea seama că le primiseră și le citiseră. Mesajele păreau să fie într-un fel

de cod, continuă domnul Benedict. Veneau sub forma unor poezioare prosteşti. Dar încă de la început am avut motive să cred că au un efect puternic — un efect cu totul *nefericit* — asupra celor care le primesc, adică asupra aproape tuturor. De fapt, cred că aceste mesaje constituie sursa acelui fenomen cunoscut în mod obişnuit ca Situaţia Critică — deşi trebuie să recunosc că nu le cunosc scopul. Aşa că m-am dedicat descoperirii scopului lor final şi celui care le trimite. Din păcate, nu am reuşit pe deplin.

— Dar aţi aflat multe lucruri! protestă Numărul Doi.

— Sigur că am aflat. Ştiu, de pildă, cum sunt transmise mesajele...

— Şi de unde sunt trimise! spuse nerăbdătoare Rhonda.

— Şi de ce e în stare Expeditorul! strigă Numărul Doi.

Era limpede că Rhonda şi Numărul Doi se temeau ca nu cumva copiii să îl judece în mod greşit pe domnul Benedict. Dându-şi seama de asta, el le zâmbi recunoscător.

— Da, dragele mele, aşa este. Ştim într-adevăr unele lucruri. De pildă, ştim că Expeditorul foloseşte copii pentru a transmite mesajele ascunse.

— Copii? întrebă Sticky. De ce copii?

— Şi ce spun exact mesajele? spuse Reynie.

— După ce vă terminaţi micul dejun, o să vă arăt. Până atunci, o să vă spun...

— Vă rog, nu poate micul dejun să mai aştepte? îl întrerupse Kate. Haideţi să vedem chiar acum!

— Bine, dacă asta vreţi cu toţii..., spuse domnul Benedict, văzându-le privirile nerăbdătoare.

De data asta nici măcar Constance nu rezistă tentaţiei (poate pentru că deja se ghiftuise), şi copiii fură conduşi direct la etajul al doilea, de-a lungul unui coridor lung şi îngust şi, în cele din urmă, într-o încăpere plină cu tot felul de echipamente. Era o harababură îngrozitoare acolo. Pe o masă lipită de perete se aflau un televizor, un radio şi un computer, pe orice altă suprafaţă disponibilă din cameră fiind răspândite nenumărate instrumente, fire, cărţi, grafice, carneţele de notiţe, antene deconectate, aparate dezmembrate şi diverse obiecte ce nu puteau fi identificate. Cu greu îşi făcură loc să păşească, atunci când domnul Benedict — avându-le aproape pe Rhonda şi pe Numărul Doi — îi conduse la televizor.

— Ascultaţi cu atenţie, spuse domnul Benedict, răsucind butonul televizorului.

Imediat Reynie simţi cum i se face pielea de găină. Era o senzaţie cunoscută, îşi dădu el seama, dar până atunci nu-i acordase prea multă atenţie. Între timp, pe ecran apăruse un program de ştiri. O reporteră cu părul roşu şi cercei de aur strălucitori se afla în faţa Casei Albe, unde o mulţime de oameni erau adunaţi, ca de obicei, pentru a flutura pancarte şi a cere să se facă ceva în legătură cu Situaţia Critică.

— Cer schimbarea, spunea reportera, cu o expresie gravă şi îngrijorată pe chip, şi strigătele lor nu sunt ignorate. Preşedintele a recunoscut din nou că ceva trebuie

făcut, și asta foarte curând. Între timp, pe culoarele Congresului...

Constance căscă zgomotos și spuse:

— Nu aud nimic ciudat.

Ceilalți copii se uitară la domnul Benedict. Nu era politicos din partea lui Constance să spună asta, dar avea dreptate.

Domnul Benedict dădu din cap în semn de aprobare.

— Acum fiți atenți, vă rog. Numărul Doi, conectează Receptorul.

Numărul Doi se așează la computer și, cu degete agile și iuți, tastă un șir de comenzi. Ecranul televizorului pâlpâi, imaginea devenind distorsionată. Copiii mai puteau vedea silueta reporterei care gesticula către mulțimea din spatele ei, dar vocea i se stinse și fu înlocuită de cea a unui copil.

— Ce naiba? exclamă Kate.

— Ascultați, spuse Numărul Doi.

Copilul nevăzut — părea o fetiță cam de vârsta lui Kate — vorbea în șoaptă, monoton, cu vocea pe jumătate acoperită de zgomote de fond. La început se distinseră doar câteva cuvinte: „*Piață... prea liberă pentru a fi... con-turba...*" Numărul Doi tastă alte comenzi, și interferența scăzu în mod considerabil, iar cuvintele copilului se auziră clar acum, strecurându-se prin fondul slab într-o bâzâială monotonă:

CEI DISPĂRUȚI N-AU DISPĂRUT, DOAR AU PLECAT DEPARTE.

TOATE MINŢILE PĂSTREAZĂ TOATE GÂNDURILE -
LA FEL CA AURUL — PĂZITE ÎNDEAPROAPE...

Din nou cuvintele fură acoperite de zgomotele de fond. Numărul Doi murmură ceva urât. Degetele ei zburară iarăşi pe tastatură, şi vocea înceată, şoptită a copilului reveni:

CREŞTEŢI IARBA, TUNDEŢI IARBA.
NU ÎNCHIDEŢI TELEVIZORUL.
SPĂLAŢI-VĂ PE DINŢI ŞI OMORÂŢI MICROBII.
MERE VIERMĂNOASE, VIERMI OTRĂVITORI.

Şi continuă aşa. Vocea copilului nu tremură nici măcar o dată, nu se opri, ci rosti frazele ciudate într-o progresie stranie, de litanie. Între timp, reportera dispăruse din imaginea distorsionată, fiind înlocuită de un meteorolog cu o înfăţişare veselă, dar ceea ce auzeau continua să fie vocea copilului. Domnul Benedict făcu un semn către Numărul Doi, ale cărei degete alergară pe tastatura computerului. Vocea copilului se stinse. Meteorologul promitea tuturor un cer senin pentru după-amiază.

Domnul Benedict închise televizorul. Deodată, copiii îşi văzură reflexiile pe ecranul negru. Toţi erau încruntaţi. Când îşi dădură seama de asta, feţele lor exprimară uimire, apoi o curiozitate intensă.

— Ce înseamnă „conturba”? întrebă Constance.

Sticky, ca și cum cineva apăsase un buton pe spatele lui, răspunse imediat:

— A face atât de echivoc sau opac încât să fie greu de perceput, sau a face confuz.

Constance păru speriată.

— Înseamnă a face lucrurile neclare, spuse Reynie.

— Mulțumesc pentru definiția de dicționar, Sticky, spuse domnul Benedict, și mulțumesc pentru traducere, Reynie. Își încrucișă brațele și se uită la copii. Vocea acestei fetițe este transmisă în prezent la orice televizor, radio și telefon mobil din întreaga lume. Ceea ce înseamnă, desigur, că este recepționată de milioane de minți. Și totuși, deși într-o parte importantă a fiecărei minți mesajele acestui copil sunt auzite, înțelese și luate în serios, în altă parte — partea care este conștientă de sine — mesajele rămân nedetectate. Dar acest Receptor pe care l-am inventat este capabil să le detecteze și să le traducă, cam așa cum a tradus adineauri Reynie definiția lui Sticky.

— Dar cum pot înțelege ce spune copilul acesta oameni care vorbesc limbi diferite? întrebă Kate. Oamenii din Spania, de pildă?

— Mesajele sunt transmise în toate limbile. Eu am reglat Receptorul pe engleză doar pentru că asta e limba pe care o vorbim cu toții.

— Povestea asta e prea înspăimântătoare, spuse Sticky, uitându-se agitat în spatele lui. E ca și cum... ca și cum...

— Ca și cum o persoană necunoscută ți-ar șopti la ureche în timp ce dormi? sugeră domnul Benedict.

— Bun, asta a făcut-o doar mai înspăimântătoare, spuse Sticky.

Reynie clătină din cap uimit.

— Dar cum se întâmplă asta, domnule Benedict? Mesajele astea — sau ce sunt ele — cum sunt trimise?

— Ca s-o spun într-un fel mai simplu, începu domnul Benedict, în ce privește mobilitatea lor ele se bazează pe agenți externi...

— Domnule Benedict, asta nu e deloc spus într-un fel mai simplu, îl întrerupse Rhonda, cu o privire plină de înțeles către Constance, a cărei față se încruntase de nedumerire.

— Iartă-mă. Ai dreptate. Ca să vă explic *simplu*, mesajele vin purtate pe spate de semnale. Televizorul, radioul, telefoanele mobile — toate aceste lucruri folosesc semnale invizibile, și Expeditorul a găsit o modalitate de a profita de asta. Mesajele nu sunt năzuroase, ele vin pe orice fel de semnal. Expeditorul a descoperit cum să controleze proprietatea aderentă a gândurilor.

— Ce anume? întrebară copiii în cor.

— Proprietatea aderentă a gândurilor. Adică, felul în care gândurile sunt atrase de semnale și rămân lipite de ele — cam la fel cum pot fi atrase niște bucățele de metal de un magnet. Sunt atrase de tot felul de semnale, chiar și de alte gânduri.

— Așadar, mesajele sunt doar gânduri? întrebă Kate.

— Chiar așa, răspunse domnul Benedict. Deși n-aș spune „*doar*". Gândurile poartă cu ele o mare încărcătură.

— Dar de ce folosește Expeditorul copii pentru a le trimite? întrebă Reynie.

— Un truc diabolic, spuse domnul Benedict, și unul necesar. Vedeți voi, numai gândurile unui copil pot fi strecurate atât de neștiut în minte. Dintr-un motiv oarecare, nu sunt observate.

— Nici nu-i de mirare, pufni Constance. N-am văzut niciodată un adult care să mă creadă *capabilă* să gândesc.

— Are perfectă dreptate, interveni Numărul Doi, pe un ton ușor tăios. Oamenii nu sunt deloc atenți la ceea ce spun copiii, cu atât mai puțin la ce gândesc!

Rhonda o mângâie pe umăr pe Numărul Doi.

— Numărul Doi e puțin cam sensibilă la acest subiect. Când era copil a fost destul de ignorată.

— Asta nu schimbă adevărul! mârâi Numărul Doi.

— Ei, spuse Rhonda. Te necăjeam doar.

— Scuze. Nivelul zahărului în sânge e scăzut, spuse Numărul Doi, desfăcând repede un baton de cereale.

— Oricum, continuă domnul Benedict, eu cred că Expeditorul folosește copiii ca un soi de filtru. După ce trec prin mințile copiilor, mesajele devin practic nedetectabile. În timp ce gândurile adulților pătrund în minte greoi ca niște elefanți, cele ale copiilor se furișează cu pași moi de pisică și-și găsesc un cotlon întunecos în care să se ascundă.

— Și nimeni nu le observă? întrebă Sticky.

— Păi, unii ar putea fi, într-un mod vag, conștienți de oarece activitate mintală, spuse domnul Benedict, dar dacă sunt, ei atribuie această activitate stânjenitoare unui alt factor. Se gândesc poate că au avut o idee originală, sau că au băut prea multă cafea.

— Eu nu-mi aduc aminte să fi simțit vreodată asta, spuse Constance. Că ceva se întâmplă, dar eu nu știu ce.

Ceilalți clătinară din cap, indicând că nici ei nu simțiseră.

— Asta pentru că vouă vă place adevărul, spuse domnul Benedict. Vedeți voi...

Numărul Doi îl întrerupse:

— Domnule Benedict, înainte să continuați, nu vreți totuși să vă așezați? Mă simt foarte nervoasă când văd cum stați acolo în picioare. Sunt prea multe lucruri tari în jur. Uitați-vă, scaunul ăsta, și biroul, și dulăpiorul pentru televizor, și toate instrumentele astea...

Răsucindu-se în toate direcțiile, Numărul Doi arăta către aproape toate obiectele pe care le vedea.

— Bine, bine, Numărul Doi, o să ne așezăm cu toții, spuse domnul Benedict, instalându-se turcește pe podea.

Le făcu și celorlalți semn să stea lângă el. Împingând deoparte cărți, hârtii și piese disparate de aparate, copiii își făcură loc să se așeze. Numărul Doi respiră adânc, ca să se calmeze.

— Vedeți voi, începu din nou domnul Benedict, deși cei mai mulți oameni iubesc adevărul, ei pot fi totuși — în anumite condiții, și cu insistența potrivită —

îndepărtați de el. Cu toate acestea, unii au o dragoste neobișnuit de puternică pentru adevăr, iar voi, copiii, vă numărați printre cei puțini. Mințile voastre au rezistat în fața mesajelor ascunse.

— De aceea testul ne-a întrebat dacă ne plac televizorul și radioul? întrebă Reynie.

Domnul Benedict își bătu ușor nasul.

— Exact. Sigur, e posibil ca să vă placă uneori vreun show TV, sau să ascultați când și când radioul, dar în general știți că nu vă plac. Asta pentru că mințile voastre, atât de dornice să nu fie înșelate, evită expunerea la mesaje.

— Nu văd ce e așa de periculos în toată treaba asta, spuse cu o expresie acră Constance. Bun, deci oamenii primesc niște gânduri ale unor copii și nu-și dau seama. Asta nu pare deloc să fie un motiv de panică.

— N-am ajuns încă la partea cu panica, răspunse grav domnul Benedict.

— Aha! făcu Constance.

— Grozav, spuse Sticky.

— Ceva se apropie, spuse domnul Benedict. Ceva îngrozitor. Mesajele au legătură cu asta, dar constituie doar începutul. Ceea ce va să vină e mai rău, mult mai rău — o întunecime care se profilează la orizont, la fel ca niște nori de furtună ce se adună pentru a acoperi cerul.

— Ce-ce, se bâlbâi Sticky, ce-ce *este?*

Domnul Benedict se scărpină în creștetul ciufulit.

— Mă tem că nu știu, spuse el.

Copiii clipiră surprinși. Glumea? Nu *știa?*

— Ah, îmi dau seama că sunteți nedumeriți, spuse domnul Benedict. Ar fi trebuit să spun că nu știu *cu siguranță.*

Rhonda interveni.

— Avem motive întemeiate să credem în această amenințare care se apropie, copii. Doar că...

— Dar dacă aveți motive întemeiate, o întrerupse Constance, de ce stați cu brațele încrucișate? Chemați guvernul! Alertați autoritățile!

— O observație excelentă, Constance, spuse domnul Benedict (care, după părerea lui Reynie, era surprinzător de îngăduitor cu mojicia fetei). De fapt, eu am fost odinioară un consilier de încredere pentru niște înalți oficiali, dintre care mulți se aflau la conducerea unor agenții guvernamentale. Dar lucrurile s-au schimbat. Nu numai că acele agenții au fost desființate — și un număr de femei și bărbați competenți au dispărut —, dar oficialii care odinioară acordau atenție observațiilor mele au devenit neîncrezători față de ele. Au ajuns să mă considere un țicnit simpatic, și unii chiar mă privesc cu suspiciune. Tot ceea ce fac acum fac în secret.

— Ați spus cumva „femei și bărbați competenți au dispărut"? întrebă Reynie, sperând că înțelesese greșit.

— S-au făcut nevăzuți, spuse încruntat domnul Benedict. Cu ani în urmă, când am remarcat prima oară că au dispărut câțiva agenți, normal că am întrebat despre ei. Dar întrebările mele, indiferent cui le puneam — și

le-am pus multor persoane — erau primite cu o surprinzătoare lipsă de interes. Era o adevărată prostie, mi se spunea, să întreb asemenea lucruri. Într-un fel oarecare se credea că acești agenți dispăruți hotărâseră *singuri* să plece — primiseră niște posturi avantajoase într-o țară caldă sau se pensionaseră înainte de vreme — deși nu exista nicio dovadă în acest sens. Nimănui nu părea să-i pese unde plecaseră agenții. Dar toată lumea știa, și mi s-a repetat asta de nenumărate ori, *toată lumea* știa că agenții *nu dispăruseră*. Nu, nu, ideea era de-a dreptul absurdă.

Copiii erau muți de uimire. Cum, dispăruseră niște agenți guvernamentali și nimănui nu-i păsa? Nimeni nu credea?

Reynie fu primul care își regăsi vocea.

— Deci așa ați știut că mesajele astea ciudate au efect asupra oamenilor.

Domnul Benedict dădu din cap în semn de aprobare.

— Chiar așa, Reynie. Cel puțin, e un exemplu.

— Stați puțin, spuse Kate. De unde știți că mesajele au vreo legătură cu asta?

— Din cauza frazei pe care am auzit-o în Receptor, spuse Reynie. „Cei dispăruți n-au dispărut, doar au plecat departe." Nu crezi că există o legătură?

— Ei, ai dreptate! spuse Kate, care uitase deja acele cuvinte.

Constance păru exasperată.

— OK, așadar, autoritățile sunt păcălite de mesajele astea ascunse. Dar cum ar putea să nege faptele? Arătați-le

chestia aia receptoare, domnule Benedict. Vor *trebui* să vă creadă.

— Mă tem că nu, răspunse domnul Benedict. Receptorul va fi considerat o dovadă insuficientă. După părerea lor, mesajele ar putea fi propria mea invenţie, generate chiar de Receptor. Nu mai sunt considerat o sursă de informaţii demnă de încredere.

Reynie era nedumerit.

— Dar, domnule Benedict, dacă le explicaţi cum funcţionează — vreau să spun, dacă le explicaţi ştiinţific —, cum ar putea să nu vă creadă? Sunt convins că le puteţi demonstra principiile de funcţionare!

Domnul Benedict ezită.

— E o sugestie raţională, Reynie. Foarte... Dar, cum să-ţi explic? Nu pot exact să... Ei bine...

Numărul Doi îl întrerupse.

— Ceea ce domnul Benedict e prea stânjenit să spună, copii, e că şi dacă ar explica, nimeni nu l-ar crede pentru că nimeni nu l-ar *înţelege*. Ăsta-i dezavantajul de a fi un geniu — doar pentru că *tu* înţelegi ceva nu înseamnă că şi *altcineva* o să înţeleagă. Domnul Benedict e prea modest. N-o să poată niciodată să o spună.

— A încercat să explice unui număr de oameni, interveni Rhonda. Şi nu numai că sunt sceptici, dar Numărul Doi şi cu mine — şi câţiva dintre ceilalţi asistenţi — suntem singurele persoane care l-au înţeles.

Domnul Benedict avea obrajii şi fruntea roşii de stânjeneală. Tuşi.

— Ca de obicei, dragele mele, exageraţi în privinţa realizărilor mele. Oricum, în esenţă, ceea ce spuneţi e adevărat. Este greu în zilele noastre să găseşti printre autorităţi o ureche dispusă să te asculte.

— Cu alte cuvinte, în comparaţie cu dumneavoastră, toţi sunt nişte tonţi, spuse Kate râzând.

— Poate că nu e modul cel mai politicos de a o spune, Kate, spuse domnul Benedict.

Spre deosebire de Kate, ceilalţi nu prea aveau chef de râs. Mesaje ascunse difuzate în toată lumea, femei şi bărbaţi competenţi dispăruţi, autorităţi care nu pot fi convinse — şi copiii aveau să fie într-un fel sau altul implicaţi în toate astea? Perspectiva făcuse ca o teamă adâncă, de nedefinit, să îi învăluie ca o negură rece.

Reacţia lui Constance, deja previzibilă, era de iritare:

— Bun, am priceput. O mulţime de oameni au dispărut fără urmă, şi cineva trimite mesaje secrete, şi nimeni nu vă crede. Dar *noi* nu suntem cu adevărat în pericol, nu? (Deşi tonul ei era dispreţuitor şi enervant, se vedea limpede în ochii ei — care se mişcau în toate părţile — că începea să-i fie frică.) Aţi spus că suntem cu toţii în pericol... dar asta era doar o exagerare, nu-i aşa?

— Îmi pare rău să o spun, Constance, răspunse pe un ton sumbru domnul Benedict, dar nu am exagerat câtuşi de puţin. Sunteţi cu toţii în primejdie, chiar în acest moment în care vorbim.

Şi într-adevăr, chiar în acel moment în care vorbeau, clopotul de pe palier începu să bată furios.

Bărbaţii din labirint

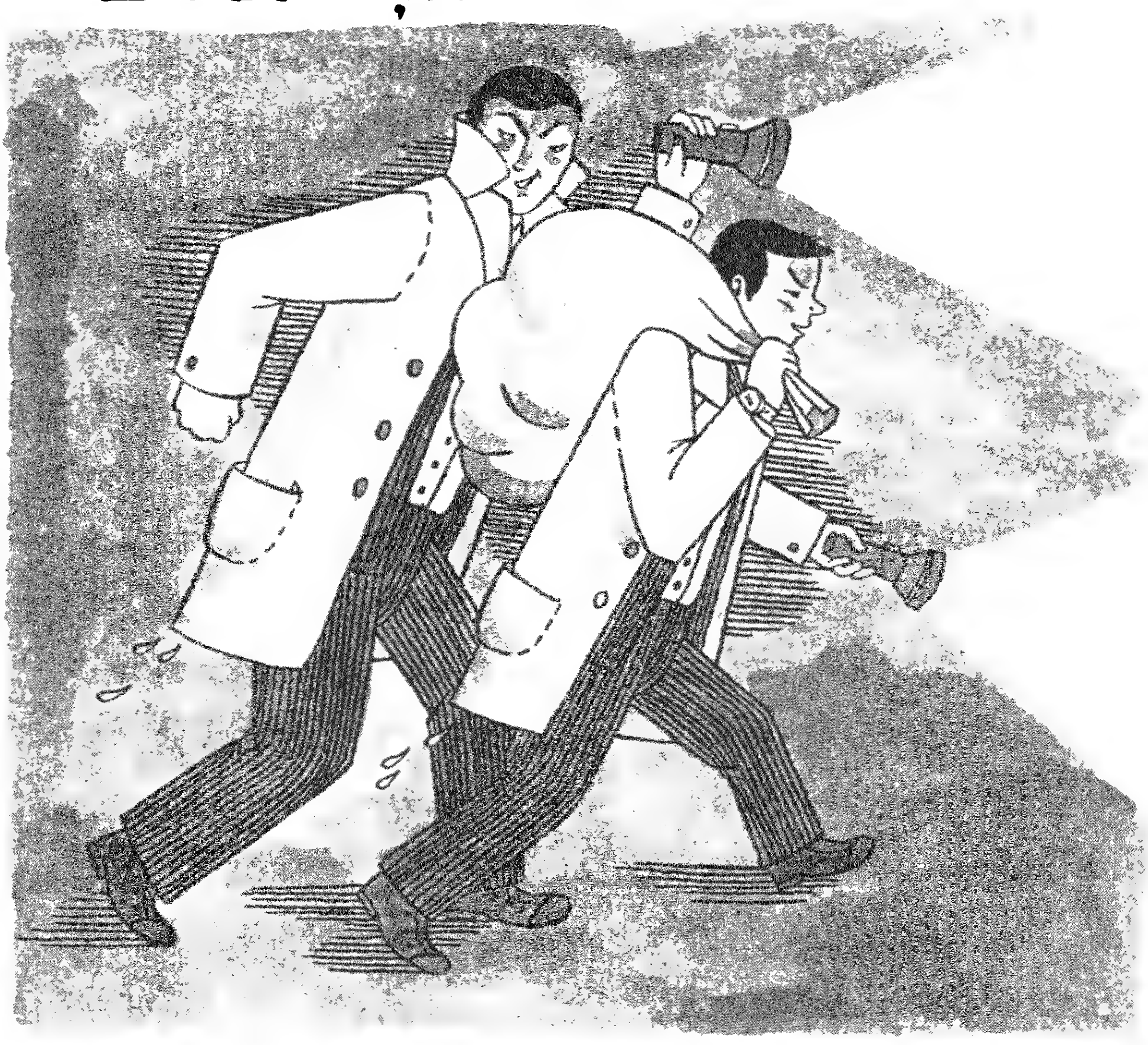

O mulţime de lucruri se întâmplară într-un timp foarte scurt: domnul Benedict adormi, speriat de sunetul clopotului, şi căzu pe o parte, în braţele întinse de Numărul Doi. Copiii nici nu apucară să schimbe priviri speriate înainte să se oprească clopotul, când lumina se stinse şi Constance prinse să ţipe. Apoi, după ce se ciocniră unul de altul, se înghiontiră şi bâjbâiră prin întuneric, Kate îşi găsi lanterna şi, aprinzând-o, constatară dispariţia lui Constance.

— Unde a plecat? strigă Reynie.

— Poate că a coborât pe palierul unde trebuie să mergem cu toții, spuse Sticky.

— Mă cam îndoiesc, spuse Kate.

— OK, voi toți, spuse repede Rhonda, în timp ce Numărul Doi îl scutura pe domnul Benedict încercând să-l trezească, coborâți imediat pe palier. O să-l găsiți acolo pe Layazar, și o să o caute el pe Constance dacă e nevoie. Numărul Doi și cu mine o să venim și noi, de îndată ce domnul Benedict se trezește. Acum plecați!

Copiii se poticniră la ieșirea din cameră — având-o în frunte pe Kate, cu lanterna ei — și pătrunseră în coridorul întunecat. Tunetul bubuia, vântul gemea și ploaia bătea cu zgomot în acoperiș, fiind imposibil să audă dacă cineva s-ar fi apropiat pe furiș de ei. Conștienți de asta, copiii se țineau unul de altul în vreme ce coborau către palier. Conul de lumină al lanternei lui Kate trecu peste clopot, care atârna tăcut și nemișcat, apoi căzu pe o față foarte tristă.

— Unde-i Constance? întrebă Layazar.

— Ce v-am zis eu? se întoarse Kate către băieți.

— Speram că o să fie aici, spuse Reynie.

Chipul lui Layazar era mohorât, chiar mai mohorât decât de obicei.

— Poate că a trecut pe lângă mine în întuneric. Asta complică lucrurile. Nu e timp să vă duc într-un loc sigur — dacă e în labirint o putem pierde în orice clipă.

Dar nici nu pot să vă las aici singuri. Va trebui să veniți jos cu mine.

— În labirint? întrebă Sticky. În întuneric?

— N-avem ce face. Acum apucă-te de jacheta mea, Sticky, iar voi ceilalți țineți-vă de el. Indiferent ce se întâmplă, rămâneți lângă mine. Și, Kate, stinge-ți lanterna. Nu face decât să îi ajute să vă găsească.

— Să *îi* ajute?

— Da, spuse Miligan. Au venit după voi. Acum nu mai vorbiți.

Niciunul dintre copii nu mai vorbi (deși doi dintre ei înghițiră un nod imens din gât) și coborâră cu toții în labirint. Luminile erau și acolo stinse — nu se mai aprindeau atunci când intrai într-o cameră. Bezna era totală, și prin această beznă desăvârșită se furișară, strecurându-se din încăpere în încăpere, până când Layazar încremeni deodată. Copiii își ținură răsuflarea. La început, Reynie nu văzu nimic. Apoi, uitându-se în spatele lui, zări două fascicule de lumină de la niște lanterne trecând printr-una dintre celelalte camere. Îl strânse pe Sticky de braț. Sticky îl strânse și el, mai tare.

Din direcția lanternelor veni deodată un strigăt de durere — era vocea lui Constance — urmat de o bufnitură, ca și cum cineva ar fi căzut pe jos. Se auzi o voce șuierată de bărbat:

— Am pus mâna pe ea!

— Haideți! șopti Layazar, îndreptându-se grăbit către fasciculele de lumină.

Copiii îl urmară, ținându-se strâns unul de altul. Era greu să meargă repede laolaltă prin întuneric și, deși Kate se mișca cu grația unei pisici, băieții se tot poticneau încercând să țină pasul. Se pare că îl împiedicaseră pe Layazar să înainteze prea iute, pentru că, atunci când intrară în cameră câteva clipe mai târziu, fasciculele de lumină ale lanternelor dispăruseră. Camera era întunecată și tăcută. Părea perfect goală, cu excepția unei arome grele, puternice, care stăruia în aer.

— Îți simt parfumul, spuse Layazar, vorbind în întuneric.

— Sper că-ți place, rosti o voce de bărbat.

Lanternele se aprinseră pe neașteptate în spatele lor, aruncându-le umbrele pe pereți.

— Acum, continuă vocea, vă rog să vă întoarceți. Întoarceți-vă foarte încet. Hai să rămânem cu toții calmi și liniștiți.

Layazar începu să se răsucească, dar copiii îngroziți, dându-și seama că fuseseră păcăliți și nevenindu-le să creadă, se strânseră mai tare unul într-altul și nu se mișcară.

— Asta e puțin cam prea încet, spuse vocea. Haideți. Ia să vă vedem. Nu vă faceți griji, n-o să vă băgăm lumina în ochi. Știu că nu e plăcut.

Layazar îi apăsă pe copii pe umeri și îi întoarse încet către voce. Omul nu îi mințise — lanternele erau îndreptate în jos —, și în lumina lor Reynie abia putea deslușI cine le ținea în mână. Nu era prea sigur ce se așteptase

să vadă, dar oricum nu asta: doi bărbaţi arătoşi, unul dintre ei foarte înalt, care îl priveau cu nişte expresii plăcute, destinse. Oamenii purtau costume făcute de comandă şi ceasuri mari din argint, ce păreau destul de scumpe, iar peste costume aveau balonzaide lungi şi elegante, de pe care apa picura pe podea. Amândoi zâmbeau într-un fel neaşteptat, prietenos. De fapt, zâmbetele lor largi — alături de înfăţişarea lor elegantă — îi părură pentru o clipă lui Reynie atât de surprinzătoare şi dezarmante, încât aproape că se relaxă. Aproape. Dar apoi privirea îi căzu pe o geantă bombată de pânză aflată în umbra din spatele lor. Din geantă ieşea unul dintre picioruşele lui Constance.

— Chiar credeaţi că n-o să vă auzim venind? întrebă bărbatul cel înalt. Vorbea pe un ton vesel, ca şi cum el şi copiii se amuzau împreună de o glumă. Păi sunteţi ca o turmă de bizoni! Acum, vă rog, ridicaţi-vă mâinile deasupra capului!

Reynie era speriat, dar nu vedea de ce ar fi trebuit să se supună cu toţii. Bărbaţii nu păreau să aibă vreo armă la ei. Dar Layazar făcu întocmai cum ceruse omul — era limpede că el ştia ceva ce Reynie nu ştia — şi aşa, cu inima bătându-le să le spargă pieptul, Reynie şi Kate îşi desprinseră mâinile încleştate una de cealaltă şi le ridicară şi ei. Dar Sticky devenise confuz în spaima lui şi nu voia să dea drumul jachetei lui Layazar.

— Vă rog să-i spuneţi băiatului chel să ridice mâinile, insistă bărbatul cel înalt.

— E-n regulă, Sticky, spuse Layazar. Fă ce ţi se cere, băiete. Haide, dă-mi drumul.

În cele din urmă, Sticky reuşi să-şi desprindă mâna de jacheta lui Layazar. În momentul în care făcu asta — şi spre marea surprindere a celor prezenţi — Layazar se năpusti într-un salt către o deschizătură şi dispăru din încăpere. Se mişcase atât de repede, şi atât de neaşteptat, încât nimeni nu avu timp să reacţioneze înainte ca el să se facă nevăzut. Bărbaţii se uitară unul la altul şi izbucniră în râs.

Reynie îşi simţi gura uscată. Sticky scoase un scâncet.

— Halal protector! râse bărbatul mai scund. Trebuie să recunosc însă că s-a descurcat de minune protejându-se *pe sine*. N-am mai văzut pe nimeni să se mişte atât de repede.

Bărbatul cel înalt chicoti.

— Nu ţi s-a părut oarecum cunoscut?

— Acum, că ai pomenit de asta, să ştii că da, spuse celălalt, scărpinându-se în creştet. Deşi nu-mi dau seama de unde. Mă rog, hai să terminăm cu treaba asta.

— Ce-aveţi de gând să faceţi cu noi? întrebă Kate; deşi picioarele îi tremurau, vocea îi era sfidătoare.

Bărbatul cel înalt îşi băgă lanterna sub braţ şi întinse ambele mâini, cu palmele înainte, într-un gest care se voia de liniştire.

— Nu trebuie decât să rămâneţi calmi, spuse el pe un ton blând.

Între timp, bărbatul mai scund făcea exact același lucru — își băga lanterna subsuoară și-și întindea mâinile. În acea clipă Reynie observă că uriașele ceasuri de argint ale celor doi erau identice, și dintr-un motiv oarecare fiecare purta *două* ceasuri — câte unul pe fiecare mână.

— Dacă voi, copii, stați calmi și liniștiți, spuse bărbatul cel înalt, adresându-le un zâmbet larg și prietenos, vă promit că n-o să vă doară deloc.

— Ei, haide, hai să fim sinceri măcar de data asta, spuse celălalt. Doar așa, de distracție.

Bărbatul cel înalt își dădu ochii peste cap.

— Bine, adevărul e că o să doară. *Tare*. Dar dacă stați liniștiți, spuse el, scuturându-și brațele pentru a-și desprinde ceasurile care se încurcaseră în manșete, vă promit să n-o să dureze *mult*.

Reynie îi simți pe Kate și pe Sticky crispându-se lângă el. Nu știau ce îi așteptă, dar știau că avea să fie îngrozitor. Bărbații începură din nou să râdă. Reynie auzi un zumzet electric…

Deodată, râsul se stinse, întrerupt de două șuierături ciudate — *vâj, vâj* —, după care bărbatul cel înalt închise ochii, scăpă lanterna cu un zăngănit și se prăbuși pe podea. Celălalt făcu exact la fel, căzând moale și inconștient peste partenerul său. Lanternele se rostogoliră și-și trimiseră fasciculele de lumină aiurea prin încăpere.

Unul dintre fascicule rămase îndreptat către deschizătura din spatele bărbaților căzuți, unde acum se afla

Layazar, ținând în mână o pușcă cu tranchilizante. Se apropie și trase din umerii bărbaților două săgeți micuțe, cu pene la capete, iar în timp ce făcea asta, spuse:

— Nu uitați, copii. Pentru fiecare ieșire există și o intrare.

Sufrageria părea acum un loc cu totul diferit. Ploaia se oprise, curentul de aer dispăruse și prin fereastră intra lumina strălucitoare a soarelui. Și totuși, atmosfera din cameră era întunecată. Pe masă, micul dejun al copiilor era așa cum îl lăsaseră — doar o oră trecuse de când Reynie îi ceruse lui Layazar ceai și miere —, dar ceainicul și borcanul cu miere puteau la fel de bine să fie niște obiecte de decor într-o piesă de teatru, atât de ireale și de lipsite de importanță păreau acum.

Toată lumea stătea la masă, cu excepția lui Constance, care ședea pe podea. Bărbații din labirint fuseseră un adevărat șoc pentru Constance (un șoc real, produs de niște sârme care ieșeau din ceasurile lor și se mișcau asemenea unor limbi de șarpe, spusese ea), și rămăsese oarecum năucită. Părul ei blond, ciufulit ca o măturică, stătea ridicat în toate direcțiile, semănând cu felul în care un copil mic desenează soarele, iar ochii ei păreau să se rotească independent unul de celălalt. Cu câteva clipe în urmă, se învârtise în cerc în jurul scaunului ei, încercând fără succes să se așeze pe el, apoi se lăsă pe podea, unde — spuse ea — era convinsă că o să rămână deocamdată așezată.

Domnul Benedict o privea îngrijorat.

— Ești sigură că se simte bine, Rhonda? Ai cercetat-o cu grijă?

Rhonda aprobă din cap.

— Curând o să se simtă mai bine.

— OK, cine erau bărbații ăia? izbucni Kate.

— Răpitori profesioniști, spuse domnul Benedict. Niște tipi vicleni care lucrează pentru Expeditor. Vă amintiți doar că, pentru a-și trimite mesajele, se folosește de copii.

— Așadar, îi *capturează?* întrebă Kate.

— Are și alte metode, mai subtile. Dar pe unii copii, da, îi capturează. Cercetașii lui au un fler deosebit pentru copiii vulnerabili. Nu vă faceți griji, au fost duși departe de aici și or să rămână inconștienți destul timp, mulțumită lui Layazar.

Numărul Doi țâțâi.

— Măcar dacă nu intra Constance în labirint. Chiar așa, de ce naiba te-ai hotărât să te duci acolo, Constance?

— Nu m-am *hotărât*, răspunse tăios Constance. Încercam să cobor pe palier așa cum ne spusese domnul Benedict să facem — aici băieții se uitară la Kate, care recunoscu cu o ridicare din umeri că se înșelase —, dar am coborât, în vârful picioarelor, prea multe scări. Apoi am auzit pe cineva în spatele meu, așa că am intrat în labirint ca să scap. Dar m-au găsit, spuse ea înfiorându-se. Chiar m-au găsit.

Numărul Doi o mângâie pe umăr.

— Stai liniștită, Connie, acum ești în siguranță.

— Nu-mi spune Connie, zise supărată fata.

Se ridică de pe podea cu mișcări nesigure și-și mai încercă o dată norocul cu scaunul. De data asta reuși să se cațere pe el.

— Mă bucur că te simți mai bine, Constance, spuse domnul Benedict.

— Dar oamenii ăia n-or să se întoarcă? întrebă Reynie.

— E posibil, spuse domnul Benedict. Și de aceea trebuie să acționăm cât se poate de repede. Ca atare, sper să reușim să nu fim detectați suficient de mult timp pentru a ne începe investigația.

— Și dacă nu reușim? spuse Constance, ca și cum se aștepta să nu reușească.

— Dacă nu, copilă, atunci totul e pierdut! strigă domnul Benedict. În clipa următoare însă păru să-și regrete ieșirea. Pe un ton mai blând, spuse: Îmi pare rău că am ridicat vocea. În această situație, eșecul este o perspectivă supărătoare. Acum, lăsați-mă vă rog să vă explic. Oamenii aceștia voiau să vă ducă la o școală numită Colegiul Academic pentru copiii cu Rezultate Deosebite.

— Am auzit de locul ăsta, spuse Reynie. Câțiva copii de la orfelinat voiau să se ducă acolo, dar domnul Rutger a spus că e împotriva politicii și că nu o permite.

— Fără îndoială că e, cel puțin împotriva politicii *lui*. Pe lângă faptul că e directorul orfelinatului, domnul Rutger este și directorul școlii tale, nu? Bănuiesc că este plătit în funcție de numărul elevilor.

— Chiar și al elevilor cu profesori speciali? întrebă Reynie.

Domnul Benedict îi aruncă o privire plină de înțeles.

Reynie se arătă indignat.

— Deci de-asta n-a vrut să mă trimită la o școală superioară! Voia să rămân în catalogul școlii — doar din lăcomie!

— E posibil să se fi gândit că e pentru binele tău, răspunse domnul Benedict. Lăcomia adesea îi face pe oameni să găsească motivații la care nu s-ar fi gândit pur și simplu. Oricum, chiar *a fost* în interesul tău să nu te duci acolo. Colegiul primește orice copil, dar e îndeosebi încântat de orfani și de copiii fugiți de acasă. De fapt, după cum puteți vedea, astfel de copii sunt luați uneori la Colegiu împotriva voinței lor.

— Mesajele ascunse vin de la Colegiu, nu-i așa? întrebă Reynie.

— Convingerea mea e că acea școală a fost creată chiar în acest scop, spuse domnul Benedict. Expeditorul are nevoie foarte des de copii noi, și Colegiul primește încontinuu elevi.

— Nu-mi vine să cred că nimeni nu-și dă seama ce face Expeditorul, spuse Sticky.

— E foarte viclean, Sticky. Colegiul e foarte secret și bine păzit — ceva destul de neobișnuit pentru o școală, știți bine — și cu toate acestea se bucură de o reputație nemaipomenită. Mesajele ascunse au convins toată lumea de marea valoare a Colegiului.

— E o frază care se repetă mereu în mesajele ascunse, explică Rhonda. *Nu îndrăzniți să înfruntați Colegiul.* E limpede că asta reprezintă un fel de mecanism de apărare.

— Astfel Colegiul a scăpat total de reglementări, spuse domnul Benedict. Funcționează conform propriilor sale reguli, fără niciun amestec dinafară.

— E scandalos! exclamă Kate. Nu pot să cred că nimeni nu-i caută pe copiii ăia!

— Mă tem că fugarii și orfanii dispar și mai ușor decât o fac agenții guvernamentali, spuse domnul Benedict. Sper că n-ați uitat: „Cei dispăruți n-au dispărut, doar au plecat departe."

Copiii se uitară unul la altul, îngroziți.

— Mă bucur că Layazar a fost aici să ne apere, spuse Sticky înfiorându-se. Colegiul e ultimul loc de pe pământ unde aș vrea să ajung.

La aceste cuvinte, domnul Benedict păru oarecum stânjenit. Își drese vocea și spuse:

— Da, sigur, cercetașii n-or să vă ducă la Colegiu împotriva voinței voastre, e adevărat. Dar la Colegiu trebuie să mergeți. Voi veți fi agenții mei secreți.

Kate Biruietot avu nevoie doar de vreo trei secunde pentru a-și accepta încântată noul rol de agent secret. Pe când ceilalți copii rămaseseră cu gura căscată, apoi clipiseră și se ciupiseră pentru a se asigura că nu visează (de fapt, Constance îl ciupi pe Sticky, care țipă și o ciupi și el înapoi) — pe scurt, pe când ceilalți copii încercau să se obișnuiască cu această nouă veste, Kate îl bombarda pe domnul Benedict cu întrebări: Care urma să fie misiunea lor? Or să aibă nevoie de nume de cod?

Era posibil să folosească un nume de cod *ceva mai lung?*

Domnul Benedict așteptă să se calmeze cu toții. Apoi le spuse care era misiunea lor: cum urmau să fie primiți la Colegiu a doua zi, cum o să întocmească el toate documentele necesare, și cum (spre marea dezamăgire a lui Kate) *nu* va fi nevoie să folosească nume de cod. Trebuie să fie ei înșiși, spuse domnul Benedict. Vor avea suficiente secrete de păstrat.

— Și ce anume trebuie să facem? întrebă Sticky.

— Exact ceea ce vor ei să faceți, spuse domnul Benedict. Să învățați. Trebuie să fiți niște elevi remarcabili. Printre puținele lucruri pe care le știm despre Colegiu se numără și faptul că anumite privilegii sunt acordate doar celor mai buni elevi. Fără îndoială, acești copii sunt cei pe care îi folosește Expeditorul pentru a-și trimite mesajele.

— Așadar, sperați că o să aflăm niște secrete, spuse Reynie.

— Chiar așa. Cum de mesajele Expeditorului reușesc să aibă asemenea efecte profunde, care sunt elementele planului său — orice descoperiți ne poate ajuta să găsim o cale de a-l învinge.

— Deci asta-i tot? întrebă Sticky. Vreți doar să fim elevi acolo?

— Mult mai mult decât atât, spuse domnul Benedict. Căci nu trebuie doar să învățați ceea ce se predă acolo, ci trebuie să aflați și ce *nu* se predă. Orice amănunt

ciudat, orice aspect dubios din Colegiu — orice lucru neobișnuit, oricât de neînsemnat ar părea, trebuie să mi-l raportați. Nu putem niciodată ști ce flecușteț mărunt ar putea deține cheia pentru întregul plan al Expeditorului. Orice observați ar putea fi de folos.

Kate își freca încântată mâinile.

— Așadar, vreți să tragem cu ochiul peste tot, poate să ne furișăm în vreun birou și...

Domnul Benedict clătină din cap.

— Nici gând.

Kate se opri din frecatul mâinilor și întrebă:

— De ce?

— Trebuie să aflați tot ce puteți, spuse domnul Benedict pe un ton sever, și trebuie să-mi raportați, dar nu trebuie să vă asumați riscuri inutile. Și așa misiunea voastră este destul de periculoasă.

Kate păru profund dezamăgită. Ceilalți copii arătau ușurați.

— Prin urmare, continuă domnul Benedict, trebuie să comunicăm foarte des — și în secret. Pentru asta vom folosi codul Morse.

— Codul Morse! strigă uimit Reynie.

— *Nimeni* nu mai folosește astăzi codul Morse, spuse Kate.

— Exact de aceea ne și este de folos, spuse domnul Benedict. Așa cum poate că știți, Colegiul este situat pe insula Nomansan, care se află la o jumătate de milă în largul portului Stonetown. Dintr-un loc secret aflat pe

țărm, vom urmări non-stop insula. În fiecare zi și în fiecare noapte, în orice clipă, vom aștepta semnalele voastre. Voi veți fi cei care aleg momentul cel mai sigur pentru a le trimite. Noi vom fi pregătiți.

— Dar plecăm mâine, și nici măcar nu *știm* codul Morse! se plânse Constance.

— De fapt, eu îl știu, spuse Sticky. Te pot învăța, dacă vrei.

Constance scoase limba la el.

— Toți învățați foarte repede, spuse domnul Benedict. Nu-mi fac griji în această privință. Și, Constance, spuse el ridicând o sprânceană, te sfătuiesc să accepți oferta lui Sticky. Căci acesta este un aspect important asupra căruia vreau să stărui: acum alcătuiți cu toții o echipă. Nu contează dacă nu sunteți întotdeauna de acord asupra unui lucru, dar trebuie să aveți grijă unul de altul, trebuie să vă bazați pe ceilalți în orice situație. Nu exagerez când spun că fiecare dintre voi este esențial pentru succesul echipei, și, astfel, pentru soarta noastră a tuturor. Nu trebuie să uitați asta.

Constance își dădu ochii peste cap.

— OK, în regulă, George Washington, poți să mă înveți scârbosul ăla de cod Morse.

— Spune-mi, te rog. Sticky. Doar Sticky e suficient. Nu trebuie să-mi folosești și numele de familie.

— Când începem, George Washington?

Sticky se încruntă.

— *Nu-mi* spune așa!

Kate se aplecă spre Reynie și-i șopti:

— Cred că s-ar putea să avem mai multe probleme decât crede domnul Benedict!

Li s-a propus copiilor să învețe codul Morse în sufragerie, dar după-amiaza era atât de frumoasă și curtea umbroasă atât de ispititoare, încât ei s-au rugat să li se îngăduie să-și ia prânzul cu ei și să studieze afară. Domnul Benedict acceptă, cu condiția ca nimeni să nu se aventureze dincolo de poartă și ca Layazar să îi însoțească. Așa că ieșiră în curte, unde Sticky și Constance se așezară pe o bancă de piatră sub ulm, în timp ce Reynie și Kate se întinseră pe pământul acoperit cu iederă de lângă ei. Layazar, deghizat într-un grădinar cu păr cărunt și o pălărie de paie, se învârtea pe lângă gard cu un aer întunecat, ocupându-se de tufele de trandafiri.

— E un cod simplu, explica Sticky. Folosește puncte și linii — semnale scurte și semnale lungi — în locul literelor și cifrelor. Litera *A*, de pildă, este făcută cu un semnal scurt și un semnal lung, sau un punct și o liniuță. Uite, o să vă arăt. Împrumutând lanterna lui Kate (Kate avea cu ea găleata, ca întotdeauna), Sticky o aprinse și o stinse foarte repede. Ăsta a fost semnalul scurt — punctul, spuse el. Apoi o aprinse din nou, timp de o secundă. Și ăsta-i semnalul cel lung — liniuța. Împreună alcătuiesc un *A*, iar celelalte litere sunt asemănătoare. *B* este o liniuță și trei puncte, *C* este liniuță, punct, liniuță, punct, și așa mai departe. Totul este scris aici, spuse el,

arătând spre schemele pe care le primiseră de la domnul Benedict. Și acum, hai să exersăm. Constance, folosește lanterna și schema pentru a alcătui un mesaj, și noi o să încercăm să înțelegem ce spui.

Mâinile lui Constance erau atât de mici încât avea nevoie de amândouă pentru a ține lanterna, așa că Sticky îi ținu schema în față. Mijindu-și ochii concentrată la schemă, ea aprinse lumina o dată mai lung, o mai aprinse de două ori mai scurt, apoi se opri.

— Liniuță, punct, punct, spuse Sticky.

Kate se uită în schema ei și spuse:

— Ăsta e un *D*, nu?

Constance aprobă din cap și aprinse din nou lanterna: un semnal rapid.

— Un punct, spuse Reynie. Ăsta e un *E*.

Din nou Constance aprobă din cap, și așa procedară pe tot restul mesajului ei. După cum remarcase și domnul Benedict, învățau repede, însă chiar și așa le luă câteva minute, căci toți, în afară de Sticky, trebuiră să se uite pe schemă. Dar, în cele din urmă, Constance trimise codul pentru ultima ei literă (o liniuță — un T), apoi se uită întrebătoare la Sticky, care începu imediat să se foiască încurcat. Mesajul fusese: *De ce ai fugit?*

— Hei, asta e o întrebare foarte bună, spuse Kate. *De ce* ai fugit, Sticky?

— Ar dura prea mult să vă răspund în cod, spuse Sticky. Hai să exersăm cu un alt mesaj, ceva mai scurt.

— Lasă codul și spune-ne, insistă Kate. Dacă o să fim o echipă, ar trebui să ne cunoaștem mai bine, nu crezi, Reynie?

— Are dreptate, spuse Reynie. E mai bine să știm cu toții.

— Cred că așa e, spuse cu o voce jalnică Sticky. Dar nu e o poveste prea plăcută de spus.

Nu era nicio poveste prea plăcută de auzit, și, pe măsură ce Sticky le-o spunea, fețele copiilor deveneau tot mai lungi, iar ei începeau să semene cu niște versiuni miniaturale ale lui Layazar (care, în felul lui tăcut, se apropiase și el să asculte). Se părea că Sticky fusese odată mulțumit de viața lui — un copil obișnuit al unor părinți obișnuiți —, dar situația se schimbase în momentul în care talentele sale deveniră cunoscute.

Asta s-a întâmplat într-o zi de aprilie, când mama lui (care avea artrită la genunchi și al cărei scaun cu rotile trebuia să fie uns mai des în zilele umede) se întrebă cu glas tare, într-o rară criză de nervi, de ce trebuia să plouă atât. În timp ce Sticky o ajuta pe mama lui să se așeze în scaun, se lansă în explicații detaliate privind sistemele climaterice și geografia locală. Fusese întotdeauna un copil sfios și tăcut — era prima data când își dovedea cunoștințele remarcabile. Mama lui verifică dacă nu avea cumva febră.

În acea seară, ea îi povesti tatălui său, care îi ceru lui Sticky să repete ce spusese mai devreme. Și Sticky repetă, cuvânt cu cuvânt. Tatăl trebui să se așeze pe un scaun. Apoi se ridică din nou, și se duse să aducă mai multe

volume dintr-o enciclopedie depășită. Punându-i o mulțime de întrebări lui Sticky, cei doi Washington descoperiră că fiul lor, pe atunci în vârstă de doar șapte ani, avea în cap mai multe informații decât un profesor de colegiu, poate chiar decât *doi* profesori, și un inginer pe deasupra. Uluiți și mândri, se simțeau mai entuziasmați decât dacă ar fi găsit o comoară îngropată.

Și într-un fel chiar găsiseră o comoară, pentru că imediat au început să-l înscrie în tot felul de competiții „cine știe câștigă", iar Sticky le câștigă foarte ușor. Aduse acasă premii substanțiale: o nouă enciclopedie care să o înlocuiască pe cea depășită, un birou nou, un premiu în bani, certificate valorice. Cu cât Sticky câștiga mai mult, cu atât părinții lui deveneau mai entuziasmați. Îl încurajau să studieze tot timpul, să citească și în timpul mesei, să stea seara până târziu și să citească, să nu-și mai piardă vremea cu prietenii lui. Presiunea de a câștiga începu să-l obosească. Părinții lui se înfuriară când greși niște răspunsuri — ceea ce se întâmplă din ce în ce mai des, căci avea tendința de a se zăpăci când era agitat — și îl certară pentru că nu îi iubea. Dacă Sticky i-ar iubi, spuneau ei, s-ar strădui mai mult să câștige, căci numai câștigând ar aduce familiei bogăție și fericire.

Asta îl surprinse foarte mult pe Sticky, care știa că nu fuseseră niciodată bogați, dar nu-și dăduse seama că erau nefericiți. La el, asta era exact invers — cu cât câștiga mai mult, cu atât mai nefericit devenea. Dar deși uneori greșea răspunsuri pe care de fapt le știa, continua să

câștige foarte ușor concursurile, fiind admis la competiții tot mai mari, cu premii tot mai substanțiale, până când, în cele din urmă, părinții lui ajunseră cu totul amețiți de perspectiva de a fi bogați, iar Sticky ajunse cu totul epuizat. Cu toate că se plânse și chiar se rugă de ei, nu reuși să-i convingă să-l lase să se oprească. Dacă voia să fie bogat și faimos, spuneau ei, trebuie să continue să câștige. Când el le spuse că nu voia să fie bogat și faimos, ei nu-l crezură și spuseră că era doar leneș.

Ca atare, Sticky se hotărî să pretindă că a fugit de acasă. Lăsă un bilet, apoi se ascunse câteva zile într-un dulap din pivniță pe care părinții lui îl credeau astupat cu scânduri, dar în care Sticky găsise o modalitate de a intra. De acolo se putea furișa să fure mâncare, să folosească baia și să-și spioneze puțin părinții. La început a fost încântat de ce a văzut: cei doi, foarte distruși, au făcu mare tam-tam despre fiul pierdut, cerând ajutor de peste tot. Dar apoi s-a întâmplat ceva neplăcut. Un om bogat, și el fost campion la asemenea concursuri, a aflat de cazul lui și le-a dat părinților lui Sticky o sumă mare de bani pentru a-i ajuta în căutările lor. Gestul lui de generozitate a fost repede aflat, și acesta i-a inspirat pe alți oameni caritabili — care nu voiau să se lase mai prejos — să trimită *mai mulți* bani; în curând oameni de pretutindeni le trimiteau diverse sume părinților lui Sticky, care deveneau tot mai bogați. Spre marea lui uimire și durere, Sticky văzu cum părinții lui încearcă din ce în ce mai puțin să îl găsească și, în schimb, își

îndreaptă tot timpul și energia către administrarea noilor lor bogății. În cele din urmă, într-o zi, Sticky îl auzi pe tatăl lui spunând ceva de genul „mai bine acum" — mai bine cu el *dispărut*, își dădu Sticky seama — și nu mai putu îndura trădarea lor. Așa că fugi pentru totdeauna.

— Eram singur în lume de mai multe săptămâni, încheie el, scoțându-și ochelarii pentru a-și șterge o lacrimă, când am văzut în ziar anunțul domnului Benedict. Asta-i povestea mea. Restul îl știți cu toții. Acum putem să continuăm cu codul Morse?

După un moment scurt și trist de tăcere, ceilalți fură de acord și Constance luă lanterna. Mesajul ei veni de data asta mai repede; erau doar două cuvinte: *iartă-mă*. Ceilalți rămaseră mirați. Chiar și Layazar, care se întorsese la trandafirii lui și părea să nu le dea nicio atenție copiilor, ridică din sprâncene.

— E-n regulă, spuse Sticky.

— Nu suntem o ceată jalnică? spuse Kate. Dacă mai continuăm mult așa, va trebui să-i zicem codul *remușcărilor.*

— Ce sunt remușcările? întrebă Constance.

— Când ești trist pentru ceva ce ai făcut, spuse Reynie.

— Ah, tu te simți trist, George Washington? întrebă Constance.

Sticky se strâmbă enervat.

— Vorbea despre *tine*. Și te rog nu-mi spune așa.

— Nu ți-am spus „așa". Ți-am spus George Washington. Întreabă-i și pe ceilalți. M-au auzit. E cât se poate de clar că nu ți-am spus „așa", George Washington.

Kate oftă și murmură:

— S-a terminat cu remușcările!

— Și Layazar? spuse Constance. *El* de ce e atât de trist?

Toți ochii se întoarseră către paznicul lor, care renunțase la tufele de trandafiri și ungea balamalele porții. Arăta de parcă nu i-ar fi stricat nici lui niște unsoare — se mișca înțepenit și gârbovit, așa că părea cu adevărat la fel de bătrân pe cât îl arăta deghizarea. Nu le aruncă nicio privire. Fie nu auzise întrebarea, fie se prefăcea că nu o auzise. Dar Constance nu se dădu bătută.

— Layazar! Vino să ne spui de ce ești atât de îngrozitor de deprimat!

— Dumnezeule, spuse Sticky, chiar trebuie să obligi oamenii să-ți spună poveștile lor triste? De ce nu-l lași în pace?

Dar ea nu vru să-l asculte și, după ce repetă încăpățânată întrebarea de câteva ori, Layazar puse până la urmă jos cutia cu unsoare și se apropie de copii cu pași târșâiți.

— Bine, spuse el pe un ton resemnat. O să vă spun.

Toți copiii își îndreptară spatele și ciuliră urechile.

— Cu câțiva ani în urmă, începu Layazar, m-am trezit, legat la ochi, într-un scaun de metal. Aveam mâinile și picioarele încătușate, un suport de metal îmi ținea nemișcat capul și, chiar când îmi reveneam, am auzit vocea unui bărbat care spunea: „Mintea asta e ca o nucă

greu de spart." Și într-adevăr, mă simțeam ca și cum *fusesem* spart — aveam o durere înfiorătoare de cap, eram leșinat de foame și epuizat și, dintr-un motiv oarecare, degetele de la mâini și de la picioare mă înțepau. Mai rău, când am încercat să-mi aduc aminte unde eram și cum ajunsesem acolo, am descoperit că nu-mi vine în minte nimic.

— Amnezie? întrebă Reynie.

Layazar aprobă din cap.

— Se pare că primisem o lovitură zdravănă în cap. Nu-mi puteam aduce aminte de nimic — nici de trecutul meu, nici cine eram, nici măcar de numele meu. Nici până azi nu știu cine sunt eu.

— Atunci de ce ai zis că te cheamă Layazar? întrebă Constance pe un ton aproape acuzator, ca și cum îi mințise.

— Când mi-am recăpătat cunoștința, a fost primul nume care mi-a venit în minte. Poate că de fapt era numele meu, dar nu-l *simțeam* ca fiind al meu, dacă mă puteți înțelege. Părea să aibă o legătură cu mine și să fie important, prin urmare probabil că e totuși numele meu, dar mă tem că n-o să știu niciodată.

— Și pe urmă ce s-a întâmplat? întrebă Kate.

— Pe urmă am auzit aceeași voce zicând: „Hai să-l trezim din nou. Încep să mă cam satur de el." Apoi mi-a scuturat brațul și mi-a zis pe un ton diferit, mai blând: „Trezește-te, prietene, trezește-te", fără să-și dea seama că eram treaz de ceva vreme și că îl auzisem vorbind despre mine ca despre o bucată de carne.

M-am prefăcut că atunci mă trezesc și am zis: „Ce? Am adormit? Unde sunt?" La care el a răspuns: „Ești în siguranță, ăsta e lucrul important. Te-am salvat de la moarte și suntem aici să te ajutăm. Acum, e adevărat că nu-ți amintești nimic?" Bineînțeles că nu-mi aminteam nimic, așa cum v-am spus. Și se pare că i-o spusesem și omului. Dar cum părea să aștepte acel răspuns și să vrea să profite în vreun fel de el, am zis: „Din contră, îmi aduc aminte perfect de totul."

Omul a strigat: „Ce? Minți!"

„Deloc", am răspuns. „Îmi pare rău că ți se pare atât de supărător."

Apoi vocea deveni vicleană și spuse: „Dacă-ți amintești totul atât de limpede, spune-mi unde ești."

„Cred că o să te las pe tine să spui asta", am răspuns.

„Ticălosul! Ne minți, tu... tu...", strigă omul și apoi, brusc, se lăsă tăcerea, ca și cum cineva îi astupase gura.

După un timp am zis: „Eu *ce*? Spune-mi, te rog — suspansul mă omoară."

Vocea se auzi din nou, mai calmă acum. „N-o s-o facă suspansul", a zis omul. „Dacă nu cedezi până mâine, o să te aruncăm în apă, în port."

„Ei, sunt convins că aș prefera de o mie de ori soarta asta decât să-ți miros răsuflarea", am răspuns, la care m-a pocnit cu putere peste față și a poruncit să fiu luat din cameră.

Cum s-a dovedit, lovitura mi-a fost de folos, pentru că mi-a slăbit legătura de la ochi. De-abia ieșisem din încăpere când legătura a început să alunece în jos și, deși

cei care mă țineau captiv n-au observat, curând am reușit să văd destul de bine. Doi bărbați în costume mă duceau de-a lungul unui coridor de piatră. Mergeau încet ca să țină pasul cu mine, împiedicat cum eram de gleznele încătușate. În timp ce înaintam pe coridor, mi-am studiat mâinile, și ele prinse în cătușe în față, și mi-am dat seama că una dintre ele strângea ceva. Mirat, am deschis pumnul, observând în același timp că unghiile îmi erau roase adânc și de aceea buricele degetelor erau carne vie. (Asta explica de ce mă usturau, și, judecând după cum mă dureau și degetele de la picioare, și unghiile acelea fuseseră roase.) În palma strânsă am descoperit un obiect mic, asemănător cu un ac de păr răsucit. Spre marea mea uimire, mi-am dat seama că fusese confecționat din unghiile de la mâinile și picioarele mele. Asta o făcusem eu probabil, doar că nu-mi aminteam nimic.

Închipuiți-vă ce uimit am fost să descopăr că știam la ce folosea micul obiect. L-am strecurat în închizătoarea cătușelor (degetele mele păreau să știe singure ce au de făcut, dar eu nu), și chiar în clipa în care am ajuns la o scară, am auzit arcul închizătorii răsucindu-se — o descuiasem în mai puțin de un minut. Înainte ca și cei doi să realizeze că eram liber, îngenuncheasem și le prinsesem cu cătușele mele gleznele. Apoi am sărit într-o parte, și cei doi, încercând să se repeadă după mine, au căzut în nas. Înainte să se poată ridica, îmi scosesem deja cătușele de la picioare, le prinsesem la mâinile lor și o luasem la fugă în jos pe scări.

După asta, evadarea mea a fost foarte simplă. Am ieșit afară, în întunericul unei nopți ploioase. Evident, m-au urmărit, dar mi-am croit drum printr-un teren deluros până ce am ajuns la o faleză aflată în dreptul portului. Apa nu părea suficient de adâncă și se afla la vreo treizeci de metri sub mine, dar nu aveam altă posibilitate, așa că am sărit. A urmat chinul de a înota spre țărm urmărit de oameni în bărci, cu plase și harpoane, lucruri de genul ăsta. Dar m-am dovedit un bun înotător, iar stâncile din canal sunt o adevărată încercare pentru bărci. În cele din urmă, am scăpat...

Toate aceste lucruri fuseseră spuse calm, fără nicio urmă de agitație sau notă dramatică în vocea lui Layazar. Dar, ascultându-l, copiii se abținură cu greu să nu-l întrerupă, iar când el termină, se năpustiră cu întrebările: Cum ajunsese aici? Și ce făcea pe insula Nomansan? Era *chiar* insula Nomansan, nu? Și oamenii ăia în costume...

— Da, erau aceiași oameni, cei pe care i-ați văzut în labirint. Nu știau exact de unde mă cunosc, dar eu mi-am adus prea bine aminte de ei. Și da, a fost insula Nomansan — a fost Colegiul — locul din care am scăpat. De ce eram acolo nu pot să vă spun, dar domnul Benedict e convins că am fost agent secret, un angajat al unei agenții guvernamentale de mult timp desființată. Asta chiar nu știu.

— Poate că domnul Benedict reușește să afle, spuse Reynie.

— Speranța asta m-a dus către el, recunoscu Layazar. Am pierdut multe luni căutând informații despre trecutul meu, dar nimeni nu îmi credea povestea și nimeni nu avea vreun răspuns pentru mine. În cele din urmă, am aflat despre o persoană pe care merita să o cunosc — fără să fie el însuși un agent guvernamental, era un bărbat foarte inteligent, care părea să știe întotdeauna mai mult decât oricine despre orice. Acesta, evident, era domnul Benedict. Dar deși m-a ajutat să înțeleg ce s-a întâmplat și mi-a câștigat loialitatea deplină, toată povestea asta este atât de extraordinar de secretă și de complicată, încât m-am convins de mult că nu voi afla niciodată nimic despre trecutul meu.

— Ce groaznic, spuse Reynie.

— Da, asta e foarte rău, spuse Sticky, deși nu cu prea multă convingere, căci în acel moment el prefera să nu-și amintească de propriul său trecut, din cauza suferinței pe care i-o provocase.

— Hei, amnezia ta are vreo legătură cu deghizările astea caraghioase ale tale? întrebă Constance.

Layazar își îndesă mai tare pe cap pălăria de paie.

— Deghizările mele „caraghioase" sunt de folos din alte motive, dar, da, Constance, ar fi o adevărată nenorocire dacă vreun dușman din trecutul meu m-ar recunoaște fără ca eu să știu cine este. E mai bine să nu fii niciodată recunoscut.

— Prin urmare, chiar nu există nicio șansă ca memoria să-ți revină? întrebă Kate.

— Păi, bănuiesc că există o șansă *foarte* mică. Domnul Benedict a încercat cu mine hipnoza și alte tratamente, toate fără succes însă. Și totuși, el spune că e posibil ca un eveniment semnificativ, sau apariția unui obiect sau a unei persoane importante din trecutul meu, sau un alt lucru necunoscut să descuie ușa minții mele și să-mi scoată la lumină amintirile. Cu toate acestea, mă tem că nu prea mai am ce să sper.

— Dacă nu speranța, atunci ce te ține? întrebă Reynie, care avea o bănuială urâtă că ar putea veni un moment, și asta nu foarte departe în viitor, când situația avea să i se pară și *lui* disperată.

— Datoria, spuse Layazar. Nimic altceva, doar sentimentul datoriei. Știu că Expeditorul vrea să facă rău. Mă simt obligat să îl opresc. Sau măcar să încerc.

— Și tu crezi că noi putem să o facem? întrebă Reynie. Crezi că poate fi oprit?

Drept răspuns, Layazar se întoarse la cutia lui cu unsoare, fără să se mai uite la copii.

După ce copiii studiaseră deja codul Morse până ce punctele și liniuțele se învârteau prin capetele lor chiar și cu ochii închiși, Rhonda îi chemă înăuntru. Se lăsase seara, lumina din sufragerie era de un chihlimbariu dulce, și în toată casa podelele de lemn scârțâiau și gemeau într-un mod ciudat, ca un vapor pe mare.

— Așa se întâmplă câteodată după o ploaie de dimineață, spuse Rhonda pe când copiii se așezau la masă. Nu vă faceți probleme, e o casă veche dar sigură — n-o

să ne prăbușim. Așează în fața fiecăruia câteva pagini cu notițe și continuă: Acum, că ați aflat care vă este misiunea și ați început bine cu codul Morse, domnul Benedict ar vrea ca voi să înțelegeți mai bine cu cine trebuie să ne înfruntăm.

Copiii deveniră dintr-odată atenți. Mai erau și alte lucruri pe care nu le știau? Reynie începu să frunzărească foile, pe care se vedeau ici și colo urme ușoare de unt de arahide.

— Numărul Doi a făcut un rezumat pe aceste foi, spuse Rhonda. Dacă citiți repede, o să puteți termina înainte de cină. Domnul Benedict o să vină curând să vă răspundă la întrebări.

— Vrea să citim astea *toate*? întrebă Constance, ca și cum nu-i venea să creadă ce tupeu avea domnul Benedict.

Rhonda zâmbi doar și ieși din încăpere.

Copiii — toți cu excepția lui Constance, care era prea ocupată să pufnească nemulțumită — se apucară să citească notițele. Sticky le parcurse atât de repede, încât parcă nici nu începuse că le și terminase. Rămase liniștit, cufundat în gânduri, așteptându-i și pe ceilalți. Zece minute mai târziu, terminase și Reynie, iar Kate, văzând asta, își puse deoparte ultimele pagini necitite și le ceru băieților să-i spună ce mai era de știut.

Iată ce aflaseră copiii din notițe: Colegiul de pe insula Nomansan își producea propria electricitate folosind puterea apei — o sursă nesfârșită de energie. Hidroturbinele Colegiului erau considerate cele mai bune din

întreaga lume; de altfel, erau capabile să producă suficientă energie pentru *o sută* de Colegii, darămite pentru unul.

Aceste turbine fuseseră inventate de un om numit K. De Cortina care, ca tânăr om de știință, publicase lucrări impresionante privind o largă varietate de subiecte — orice, de la energia valurilor la realizarea unei hărți a creierului — până ce brusc lucrările se opriră. Timp de mulți ani nimeni nu mai auzi nimic de el. Apoi, într-o bună zi, reapăru și întemeie Colegiul, părând să-și canalizeze geniul către problemele educației.

Nu exista nicio îndoială, K. De Cortina era Expeditorul. Și totuși, stăruia o doză de îndoială în privința anumitor lucruri. De pildă, mesajele ascunse trimise de la Colegiu erau transmise doar de câteva ori pe zi, și cu un semnal foarte prost. Dar hidroturbinele puteau produce o cantitate imensă de energie, mai mult decât necesar pentru Colegiu — și cu siguranță suficientă pentru a transmite mesajele Expeditorului cu un semnal mai puternic decât unul atât de slab. Și atunci, de ce și-a făcut Cortina turbinele atât de puternice, dacă nu avea de gând să folosească acea putere? Și de ce își trimitea mesajele în mod intermitent, când putea să le trimită 24 de ore din 24?

— Face economie de putere, spuse Reynie, mijindu-și ochii. Asta încerca să explice azi-dimineață domnul Benedict. Ceva rău se apropie. Ceva *nou*...

— Ceea ce va să vină, spuse domnul Benedict, care apăruse în pragul uşii. Cu o mişcare aprobatoare din cap, li se alătură la masă, împreună cu Numărul Doi. Se pare că aţi terminat de citit notiţele, spuse el. Ştiu că sunt complicate — aveţi vreo întrebare?

— Eu cred că le-am înţeles foarte bine, spuse Constance. (Ceilalţi se priviră neîncrezători.) În acest moment, mesajele secrete sunt trimise cu putere mică, de câteva ori pe zi, de Expeditor — un om numit K. De Cortina. Dar hidroturbinele lui sunt foarte puternice, aşa că se pare că, la un moment dat, puterea mesajelor sale va începe să crească.

— Bravo, Constance! spuse domnul Benedict. Grozav!

Ceilalţi copii se încruntară.

— Bravo pentru *toţi*, adăugă domnul Benedict, făcându-le cu ochiul, şi imediat se simţiră ceva mai bine. Acum, aveţi şi alte întrebări?

— Eu am, spuse Kate. Ce se întâmplă atunci când Expeditorul măreşte puterea?

— Un singur lucru ştim cu siguranţă, spuse domnul Benedict. Mărind-o doar foarte puţin, Expeditorul nu va mai avea nevoie de radio şi televizor pentru a-şi transmite mesajele — va fi în stare să le transmită direct în mintea oamenilor. Chiar şi aceia care iubesc în mod deosebit adevărul nu vor mai reuşi să le evite.

Sticky păru îngrozit.

— Cum... cum o să ne *simţim*? întrebă el.

— Să nu-mi spuneți că o să auzim în capul nostru vocile alea de copii, spuse Kate, cu o expresie de dezgust pe față.

— În unele cazuri rare, e posibil, spuse domnul Benedict, la mințile deosebit de sensibile. Dar cei mai mulți dintre noi o să ne simțim pur și simplu iritabili și confuzi — în mare așa cum ne simțim acum când e deschis televizorul și se transmit mesajele.

— Ați spus „mărind-o doar puțin", zise Reynie. Ce se întâmplă dacă energia crește cu totul — când mesajele sunt transmise cu toată puterea?

Domnul Benedict se bătu cu degetul pe aripa nasului.

— *Atunci* vom auzi voci în capul nostru. Îmi închipui că nu vor fi prea plăcute.

— Sună îngrozitor, spuse Kate, și se strâmbă doar la acest gând. Dar de ce vrea să credem cu toții că am înnebunit?

O umbră trecu peste chipul lui Reynie.

— Nu *asta* vrea, nu-i așa, domnule Benedict? Cel puțin, nu în primul rând. Altminteri, la ce bun să aștepte?

— Bun, acum chiar că nu mai înțeleg, spuse Kate, și ceilalți copii fură de acord cu ea.

— Cred că Reynie se întreabă, spuse domnul Benedict, de ce ar aștepta Expeditorul atâta timp ca să mărească puterea, când o putea face cu ani în urmă. Am dreptate?

Reynie dădu din cap în semn de aprobare.

— Sunt de acord cu tine, spuse domnul Benedict. Nu vocile sunt importante. Ele constituie efectul secundar,

consecința neașteptată a unui proiect sumbru și ambițios. Expeditorul a petrecut toți acești ani pregătind oamenii pentru ceva — pregătindu-i pentru ceea ce urmează.

— Dar *ce* urmează? spuse Constance.

— Exact asta trebuie să descoperim noi, spuse domnul Benedict, înainte să fie prea târziu.

— Și dacă *e* prea târziu? întrebă agitat Sticky. Va fi chiar atât de rău?

Chipul domnului Benedict deveni grav.

— Pentru noi, și pentru toți oamenii ca noi — toți cei ale căror minți rămân credincioase adevărului — sunt convins că va fi... foarte neplăcut. Trebuie să înțelegeți că Expeditorul nu și-a dat atâta osteneală cu planul lui — atâția ani, cu cheltuieli uriașe — pentru a îngădui vreun obstacol în calea lui. Deja s-a arătat a fi foarte nemilos. Nu, copii, eu cred că datorită rezistenței minților noastre, noi — cum s-o spun mai bine? — cred că noi vom beneficia de o atenție specială.

La aceste cuvinte, un nor negru de posibilități înfricoșătoare se adună în mintea copiilor, un întuneric în care gânduri pline de spaimă pâlpâiau asemenea unor fulgere.

Atenție specială.

Își simțiră gura uscată ca iasca.

În mintea lui Reynie se învârteau o mulțime de rotițe. O parte din el *nu* voia să îl creadă pe domnul Benedict. Era cu adevărat o persoană de încredere? Era un personaj ciudat, iar lucrurile pe care li le spusese erau încă și mai ciudate. Ar fi o mare ușurare să considere că toate

prezicerile lui despre lucrurile care se vor petrece nu erau altceva decât niște speculații aiurite. Și totuși, Reynie avea încredere în domnul Benedict, se încrezuse în el aproape din prima clipă. Ceea ce îl îngrijora pe Reynie era că *voia* atât de mult să aibă încredere în domnul Benedict — voia să creadă în acest om care își arătase încrederea în el, voia să rămână alături de acești copii care păreau să-l placă și să-l respecte pe Reynie la fel de mult cum îi plăcea și cum îi respecta el pe ei.

Așa că întrebarea era nu dacă Reynie putea avea încredere în domnul Benedict, ci dacă putea avea încredere în sine. Ce om întreg la minte chiar ar vrea să fie pus într-o situație periculoasă doar pentru că asta îi îngăduia să fie o parte a unui „ceva”?

Reynie nu știa. Tot ce știa era că nu voia să se întoarcă.

Pentru a le pregăti plecarea — le spuse domnul Benedict — erau multe informații necesare de adunat, o mulțime de documente de completat și semnături de falsificat, taxe de plătit, ordine și telefoane de dat. Cu excepția scurtei lor întâlniri cu copiii, Numărul Doi nu își părăsise computerul și nici domnul Benedict biroul, și asta timp de multe ore. Și pentru că Layazar stătea de pază, iar Rhonda era prea ocupată și ea pentru a face mai mult decât să le aducă cina și să se

scuze că nu poate rămâne cu ei, copiii mâncară singuri.

Pe urmă Reynie și Kate se duseră în living să exerseze codul Morse. Deși o invitară și pe ea, Constance, prost dispusă, refuză să vină. În schimb, în timp ce Sticky îi ajuta pe ceilalți să repete codul, ea compuse o poezie despre niște garguie care făceau pe șefele, se dădeau în vânt după mâncarea de pisici și le plăcea să se curețe în urechi. Era o poezie dezagreabilă, iar numele garguielor, prost mascate, erau Kateena, Reynardo și Georgette. După ce și-a recitat poezia, Constance s-a dus direct la culcare, fără să se spele pe dinți sau să spună noapte bună.

Adevărul e că asta a fost o adevărată ușurare pentru ceilalți copii, care se săturaseră destul de mult de toanele și fițele lui Constance și care acum se adunară în camera băieților ca să discute chiar această problemă. Constance le pusese răbdarea la încercare toată seara — de fapt, chiar din clipa în care au cunoscut-o — și perspectiva de a fi cu ei într-o misiune periculoasă îi îngrijora.

— Pur și simplu nu putem face asta, spuse Kate pentru a zecea oară. Stătea cocoțată pe patul de sus cu capul în jos, pentru a vedea dacă părul îi ajunge până la podea, între aceasta și buclele ei aurii rămânând totuși un spațiu de câteva degete, exact așa cum bănuise și ea. Nu e decât o povară pentru noi, continuă Kate. E sărită de pe fix, din câte văd nu prea o duce capul și cred că e cel mai neajutorat copil pe care l-am cunoscut până acum — scapă tot timpul ce are în mână și merge ca un marinar

de uscat pe un vapor. Cum să reușim în misiunea noastră cu cineva ca ea în echipă?

— Kate are dreptate, spuse Sticky, ridicând privirea dintr-o carte de geologie. Constance va îngreuna lucrurile.

— Și eu cred la fel, recunoscu Reynie. Dar nu e ciudat că domnul Benedict o lasă să meargă cu noi, chiar dacă nu e importantă pentru misiune?

— O fi domnul Benedict un geniu, dar chiar și genii-ile fac greșeli, spuse Kate, a cărei față se făcuse roșie ca o pătlăgică. Se dădu jos din pat, făcând o tumbă prin aer pentru a ateriza în picioare, și își strânse la loc părul în coadă de cal. Poate că îi e milă de ea, adăugă.

— Poate, spuse Reynie, dar cu siguranță nu ar pune sentimentele mai presus de reușita misiunii. Trebuie să aibă niște motive întemeiate pentru a o include în echipă.

— Doar într-un singur fel putem afla asta, spuse Kate. Trebuie să te duci să vorbești cu el.

— Trebuie? De ce eu?

— Pentru că tu ești singurul care o poate face. Dacă se duce Sticky, el o să mormăie doar ceva și o să-și șteargă ochelarii. Dacă mă duc eu, până la urmă o să ajung să mă plâng de ea, așa cum fac de o jumătate de oră. De pildă, ați văzut cum mi-a furat o bucățică din plăcinta de la cină? Și ăla a fost singurul desert pe care l-am primit toată ziua!

— E adevărat, spuse Sticky, terminându-și cartea și închizând-o cu zgomot. Eu o să stau ca mutu', iar Kate o să scoată flăcări pe nări. Tu trebuie să te duci, Reynie.

Și așa, câteva minute mai târziu, Reynie bătea la ușa camerei de lucru a domnului Benedict.

— Intră, Reynie, strigă domnul Benedict.

Ca și înainte, Reynie îl găsi pe domnul Benedict pe podea, de data asta într-o mână cu un biscuit pe jumătate mâncat, iar în cealaltă cu un soi de diagramă, și plin de firimituri de biscuit pe sacoul lui verde.

— Tocmai luam o cină târzie. Vrei un biscuit? Mai e unul pe birou, deși mă tem că s-a cam uscat — am fost atât de prins de ce fac încât am uitat până acum să mănânc.

— Nu, mulțumesc, spuse Reynie.

Chiar dacă i-ar fi fost foame n-ar fi putut lua nicio înghițitură — se simțea foarte stânjenit. Nu părea să fie prea frumos să se plângă de Constance și nici nu-l încânta ideea de a-și exprima îndoiala în privința domnului Benedict, pe care îl plăcea foarte mult. Dar trebuia să o facă, și se pregătea să înceapă, când domnul Benedict spuse:

— Presupun că ai venit să vorbim despre Constance.

Reynie înghiți în sec și dădu din cap în semn de aprobare.

— Și că nu vorbești numai în numele tău, ci și pentru Sticky și Kate.

Poate că într-o zi, își spuse Reynie, o să se obișnuiască cu felul în care domnul Benedict știa întotdeauna ce gândea el.

— Vă înțeleg foarte bine, spuse domnul Benedict. Și dacă am avea timp, v-aș explica eu cu dragă inimă în detaliu modul în care v-am ales. Dar pentru că nu avem, vreau să te asigur că totuși Constance are mult mai multe calități decât credeți, și nu mila, neputința mea de a o vedea așa cum e, sau speranța nesocotită mă fac să o includ în această misiune. Dimpotrivă, sunt convins că ea ar putea fi chiar cheia succesului nostru.

— Dacă așa este, atunci probabil că merită tot necazul nostru.

— Uneori, Reynie, chiar necazul reprezintă cheia.

— Nu înțeleg, domnule.

— Îndrăznesc să cred că în timp vei înțelege. Acum, e adevărat că am o oarecare simpatie pentru Constance. La fel ca și ea, și ca tine, și eu am fost orfan, și știu cum e să te simți deprimat și singur. Cu toate acestea...

— Sunteți orfan?

— Sigur. Părinții mei au fost niște oameni de știință olandezi, care au murit într-un accident de laborator când eu eram foarte mic. Am fost trimis în această țară să fiu crescut de mătușa mea, dar și ea a murit, așa că am ajuns într-un orfelinat. Cu toate acestea, ceea ce voiam să spun era că, deși am multă simpatie pentru Constance, nu simpatia m-a făcut să o includ în misiune, la fel cum nici tu și nici altcineva nu ați fost incluși din simpatie. E limpede?

— Cred că da.

— Foarte bine, atunci, vrei să-mi faci o favoare? Vrei să le repeți prietenilor tăi ce ți-am spus și apoi să te întorci să-mi spui verdictul lor? Dacă vreunul dintre voi hotărăște să nu mai continue, aș vrea să știu de îndată.

În tonul domnului Benedict se simțea graba, și Reynie nu mai pierdu vremea, ci se întoarse la Sticky și Kate pentru a le relata răspunsul lui. Cei doi stăteau turcește pe covor și-și treceau timpul jucând un fel de skanderbeg cu degetul mare de la mână. Vestea îi nemulțumi, dar niciunul nu voia să plece, așa că Reynie îi lăsă să-și continue jocul și se întoarse la biroul domnului Benedict. Tocmai se pregătea să ciocănească la ușă când auzi dinăuntru voci. Ezită, nevoind să întrerupă o discuție.

— Nu pot! spunea domnul Benedict. Nu *pot* să-i pun în pericol. Asta e împotriva tuturor credințelor mele.

— Știu, veni răspunsul, și Reynie recunoscu vocea — era Numărul Doi. Știu, domnule Benedict, toți gândim la fel. Dar dacă nu se duc acolo, atunci totul s-a terminat — cortina cade. Chiar dumneavoastră ați spus-o. N-avem încotro. Acum vă rog să vă liniștiți înainte să...

Domnul Benedict spuse ceva ce Reynie nu distinse, dar era în mod limpede ceva ce exprima suferința, sau poate furia, și apoi o auzi pe Numărul Doi:

— Vai de mine! Și cu biscuitul în gură. Trezește-te, Benedict dragă — se auzi un zgomot de bătut ușor pe spate — trezește-te, altfel mă tem că o să te înec.

După o clipă se auzi un fornăit, pe urmă o tuse, și apoi domnul Benedict spuse:

— Ah! Am dormit mult?

— Doar o clipă, răspunse cu blândețe Numărul Doi.

— Bun, bun. Mulțumesc pentru compasiunea ta, draga mea, și acum ar fi mai bine să te duci înapoi la afurisitul acela de computer. Îmi pare rău că te pun să muncești atât.

— Știu la fel de bine ca și dumneavoastră că treaba trebuie făcută. Lăsați-mă doar să ud violeta asta, pentru a-mi liniști conștiința, și pe urmă plec. Biata de ea, e pe punctul de a se usca.

— Știu, am neglijat-o într-un mod inadmisibil. N-am avut nicio clipă liberă. Mulțumesc, Numărul Doi. Acum du-te și ia biscuitul ăla — nu mai protesta, am văzut cum te uitai la el — și când treci pe lângă tânărul nostru erou din hol spune-i să intre.

Inima lui Reynie bătu mai tare. Erou? Domnul Benedict vorbea despre *el*?

— E un copil extraordinar, nu-i așa? spuse Numărul Doi, și cuvintele se auziră oarecum înăbușite de biscuitul care îi umplea gura.

— Într-adevăr, așa este. Toți sunt, și de aceea urăsc atât de mult ideea — ei, dar n-o să mai continui cu asta. Nu trebuie să adorm din nou; avem treabă toată noaptea. Ce zici, ne întâlnim la miezul nopții ca să vedem cum stăm?

— Rămâne pentru miezul nopții. O să-i spun Rhondei, zise Numărul Doi, deschizând ușa. Ei, Reynie! Vorbești de lup, și iată-l, domnule Benedict. Intră, copile, eu trebuie să plec.

Reynie păși înăuntru.

— Am hotărât cu toții să rămânem, domnule Benedict. O să ne străduim să ne înțelegem cu Constance.

— Mă bucur să aud asta, Reynie, și nu am nicio îndoială că o veți face, spuse domnul Benedict, privirea îndreptându-i-se deja către graficul din mâna lui. Mulțumesc mult. Acum cel mai bun lucru e să vă culcați. Mâine vă așteaptă o zi grea.

Reynie șovăi.

— Domnule Benedict, dacă nu reușesc să adorm, pot să mă întorc aici? Promit să nu vă deranjez. O să fiu foarte liniștit. Doar că mă simt foarte agitat.

— Nu mai îmi explica nimic, Reynie, spuse domnul Benedict, care cu o mână începuse să scrie calcule cu niște cifre din grafic, iar cu cealaltă lua notițe într-un carnețel, ca și cum niciuna dintre cele două operații nu cerea mai multă concentrare decât să-ți tragi niște șosete. Biroul meu e și biroul tău, adăugă el. Vino aici ori de câte ori vrei.

Reynie dădu din cap aprobator, puse mâna pe mânerul ușii și iar ezită.

— Domnule Benedict...

— Mmmm? Ce este, Reynie?

— Voiam să vă mulțumesc.

Domnul Benedict ridică privirea.

— Să-mi *mulțumești*? Pentru ce?

— Doar... doar să vă mulțumesc, domnule. Asta-i tot.

Domnul Benedict îl privi lung și nedumerit. În cele din urmă, ridică din umeri și clătină din cap, apoi, cu un zâmbet afectuos, spuse:

— Reynie, dragul meu tânăr prieten, cu cea mai mare plăcere.

În zori, înainte ca soarele să-și trimită pe pământ primele raze și înainte ca păsările-cardinal să înceapă să ciripească, toți cei patru copii se aflau în camera băieților. Prea agitați ca să doarmă, se treziseră ca prin minune aproape la aceeași oră și se strânseseră acolo. Acum stăteau turcește sau întinși pe podea și vorbeau în șoaptă. Casa era tăcută, dar nu erau singurii treji. Dincolo de propriile lor voci puteau auzi, plutind pe curenții de aer din coridoare, un sunet de bătăi frenetice, în surdină — Numărul Doi, fără de somn, era la computerul ei — iar de undeva de deasupra, când și când, scârțâitul unei dușumele.

Copiii discutau aprins, în șoaptă. Hotărâseră că trebuie să aibă un nume. Aceasta fusese, evident, ideea lui Kate Biruietot, dar toată lumea fu de acord, chiar și Constance. Dacă urmau să plece într-o misiune secretă într-un loc unde vor fi cu totul singuri printre străini, dacă vor trebui să se bazeze unul pe altul ca agenți și prieteni — dacă, pe scurt, urmau să fie o *echipă* — cu siguranță trebuiau să aibă un nume. Așa că se apucaseră să-l caute.

— Mă gândeam la ceva de genul „Marea Mașinărie Biruitoare Kate și Aprigii Ei Tovarăși", spuse Kate. E un fel de joc de cuvinte.

Propunerea ei fu primită cu o tăcere generală, iar din partea lui Constance, cu o privire cu adevărat aprigă. După o pauză, Kate spuse:

— Ei, are și *altcineva* vreo idee?

— Ce-ați zice de „Banda Celor Patru Puști"? propuse Sticky. Sau „Grupul Copiilor Agenți Secreți"?

Privirea aprigă a lui Constance deveni și mai aprigă, dacă asta era posibil. Reynie își drese glasul. Kate spuse:

— Ăăă... Sticky... Astea cred că sunt cele mai *plicticoase* nume pe care le-am auzit vreodată.

— Dar reflectă realitatea, argumentă Sticky, uitându-se plin de speranță la Reynie, însă acesta doar clătină din cap.

— Dacă nu vrem decât să reflectăm realitatea, atunci ce ziceți de „Grupul Sortit Pieirii"? spuse Constance. Zău așa! Nici măcar nu ne putem găsi un *nume!*

— Ascultați, spuse Reynie, ignorând-o. Ce ne-a adus pe toți la un loc? Poate că de-aici ar trebui să începem.

— Domnul Benedict, răspunseră Kate și Sticky în același timp.

— Bun, atunci hai să alegem ceva cu numele lui, care să ne amintească de misiunea noastră.

— „Echipa Ultrasecretă a Domnului Benedict"? spuse Sticky.

Se auzi un geamăt general.

Kate spuse:

— Ce ziceți de „Domnul Benedict și Marea Mași…”?

— Oprește-te, spuse Reynie.

— „Misterioasa Societate Benedict”, spuse Constance, ridicându-se.

Apoi ieși din cameră, părând convinsă că nu mai era nevoie de alte variante.

Și, așa cum se dovedi ulterior, avea dreptate.

Portul Stonetown fusese întotdeauna un loc plin de agitație: vase care intrau și ancorau la orice oră din zi și din noapte, nenumărați docheri și marinari care mișunau asemenea unor furnici, și docurile pline de mărfuri. Toată această activitate intensă se desfășura în umbra orașului Stonetown, care exista doar pentru portul său și care se dezvoltase atât de mult datorită lui. Dar în preajma panteі de sud a portului se afla un canal cu bancuri înșelătoare de nisip, presărat ici și colo cu stânci mari care mai

purtau urmele unor vechi naufragii și, ca urmare, această parte sudică a portului era întotdeauna liniștită. În acest loc, printre stâncile zgâriate de nave, se afla insula Nomansan.

Țărmul insulei era stâncos și zimțuit, pe-alocuri cu câte un petic de nisip unde putea să ancoreze o barcă; dar căpitanul oricărui vas care ar fi încercat să debarce acolo trebuia să fie ori prea curajos, ori prea nesăbuit, căci curenții erau capricioși, iar apa puțin adâncă greu de străbătut. Singura modalitate sigură de a ajunge pe insula Nomansan era un pod lung și îngust care o unea cu țărmul împădurit al uscatului, la jumătate de milă de acolo. Orașul nu se dezvoltase în această parte a țărmului, ci se întinsese către nord, de-a lungul râului interior, lăsând câțiva acri de pădure neatinși. (Fără îndoială, într-o bună zi pădurile vor fi băgate în seamă — ca o mâncărime supărătoare — și repede tăiate, dar deocamdată se întindeau acolo.) Prin aceste păduri, și către acel pod, înaintau acum membrii Misterioasei Societăți Benedict.

Se mișcau repede, pe un drum puțin folosit, într-o camionetă veche și obosită condusă de Rhonda Kazembe. Pe când mașina trecea printre copaci, Reynie văzu primele semne ale toamnei pe ramurile lor. Frunzele dinspre exterior căpătaseră nuanțe roșii, galbene, și portocalii, în timp ce frunzele dinspre interior aveau încă acea culoare verde intens a verii, astfel că toți copacii păreau acoperiți cu o glazură de fondantă. Era o priveliște

încântătoare, dar Reynie nu putea să se bucure de ea. La fel simțeau și tovarășii săi. În scurtă vreme aveau să fie primiți la Colegiul Academic pentru copiii cu Rezultate Deosebite, și erau neliniștiți. Cu cât se apropiau de insulă, cu atât simțeau mai real pericolul.

Rhonda arătă printre copaci spre țărmul uscatului.

— Telescoapele noastre vor fi ascunse acolo în tufișuri, spuse ea. O să le instalăm chiar după ce vă las pe voi, și din acel moment o să fim lângă ele tot timpul. Oriunde v-ați găsi în această parte a insulei, o să putem să vă vedem prin telescoape ca și cum v-ați afla la o jumătate de metru depărtare. Oricând veți avea ceva de raportat, noi vom fi pregătiți să primim mesajul. Și dacă *noi* vom avea ceva să vă spunem *vouă*, o să vă trimitem un mesaj. Voi sunteți cei care aleg momentul cel mai sigur pentru a comunica. Cel mai probabil va fi după ce se întunecă, atunci când toți ceilalți vor dormi. Dar chiar și atunci, adăugă Rhonda, există întotdeauna posibilitatea ca mesajele noastre către voi să fie observate de pe insulă. Din acest motiv, ele trebuie neapărat să fie criptice...

— Ce-nseamnă criptice? se auzi o voce ascuțită de pe bancheta din spate.

— Scuze, Constance. Vreau să spun vagi sau misterioase. Nici măcar n-o să folosim nume și n-o să dăm niciodată niște indicații foarte clare, cu excepția cazurilor de urgență. În cele mai multe cazuri o să ne bazăm pe abilitatea voastră de a înțelege ce vrem să spunem. E mult

mai greu așa, dar trebuie să fim foarte precauți, pentru siguranța voastră. Chiar și cu aceste precauții, situația în care vă veți afla va fi extrem de periculoasă.

Cu cuvintele „extrem de periculoasă" răsunând încă în urechile copiilor, mașina ieși zăngănind din pădure, și insula Nomansan le apăru în fața ochilor. Iar acolo, pe malul dinspre ei al insulei, se afla Colegiul: un grup de clădiri cenușii masive, o piațetă largă, și un turn zvelt care semăna cu un far, toate părând a fi construite în întregime din piatra de pe insulă. Văzut de la acea distanță, Colegiul se potrivea atât de bine cu steiurile de piatră ale insulei încât părea să fie chiar o bucată din ea. În spatele lui și de-o parte și de alta se înălțau dealuri abrupte, iar dincolo de dealuri se vedeau culmile altor dealuri, și în spatele lor altele încă. De un catarg pentru steag care ieșea dintr-o latură a turnului se afla prins un drapel lung și roșu ce flutura în vântul ușor. Pe drapel se afla înscris, cu litere suficient de mari pentru a fi deslușite de pe uscat, cuvântul CARD — evident, un acronim de la Colegiul Academic pentru copiii cu Rezultate Deosebite.

— Cel puțin nu spune *cec*, murmură Kate, strâmbându-se.

— O, da, e foarte încurajator, spuse Sticky, a cărui frunte se brobonise de sudoare.

Reynie se uita pe fereastră la podul care se apropia tot mai mult. Pentru a-l trece, trebuiau mai întâi să se oprească la un punct de control, și Reynie se simțea

destul de agitat, în ciuda tuturor asigurărilor domnului Benedict. Colegiul primea în permanență elevi noi, și domnul Benedict făcuse toate aranjamentele necesare, completase toate documentele cerute, și totuși... Era normal să fie agitați, spusese domnul Benedict. Toți copiii sunt agitați în prima lor zi la o nouă școală, și toți agenții secreți sunt agitați în prima zi a unei noi misiuni. Iar dacă cele două se combină, cresc și șansele de a fi *foarte* agitați.

La intrarea pe pod, doi oameni ieșiră dintr-o gheretă de control și făcură semn mașinii să oprească.

— Stați calmi, șopti Rhonda. Deocamdată nu aveți de ce să fiți îngrijorați.

Paznicii erau un bărbat și o femeie, amândoi tineri, cu ochelari de soare, costume scumpe și un zâmbet larg, iar pantofii lor bine lustruiți luceau în soarele de dimineață. Când femeia îi făcu Rhondei un semn să coboare geamul, observară cu toții ceasurile uriașe de argint de la mâinile ei. Reynie strânse mai tare cotiera.

— Cu ce vă pot ajuta? întrebă femeia, uitându-se cu atenție înăuntrul mașinii.

Pe fereastră pătrunse un parfum dulce de citrice. Femeia zâmbea cald, de parcă erau prieteni de când lumea. Și celălalt paznic zâmbea, dar Reynie își dădea seama că îi cerceta foarte atent.

— Aceștia sunt noii voștri elevi, spuse Rhonda. Trei transferați de la Colegiul Binnud și unul de la Orfelinatul din Stonetown.

— Aşteptaţi aici, vă rog.

Femeia se întoarse în gheretă. Celălalt paznic rămase afară. Îşi întoarse urechea către gheretă pentru a asculta ceva ce îi spunea femeia, dar rămase cu privirea aţintită asupra maşinii.

— Staţi calmi, murmură din nou Rhonda, suficient de tare să o audă copiii.

Dar Reynie observă că — foarte uşor — băgase maşina în marşarier. Pentru orice eventualitate.

Reynie trase adânc aer şi piept şi îşi ţinu răsuflarea. Spera că prietenii lui îşi vor aminti poveştile lor. A lui era destul de uşoară, pentru că era adevărată: domnul Rutger, convins aşa cum trebuie, făcuse o excepţie cu totul specială în cazul lui. Ceilalţi însă veneau de la o şcoală specială temporară pentru orfani numită Colegiul Binnud. În acea dimineaţă, pe când îşi luau la revedere în timpul micului dejun, domnul Benedict remarcase că dacă ei pronunţă „Colegiul Binnud" cu voce tare, asta le va aminti că gândurile lui erau întotdeauna cu ei.

„Ca şi ale mele", spusese Numărul Doi. Zăpăcită de emoţie, îşi ştergea ochii cu o felie de pâine. „Gândurile mele, şi rugăciunile mele", adăugase ea.

Toţi adulţii păruseră deosebit de înlăcrimaţi, epuizaţi şi trişti — cu excepţia lui Layazar, care întotdeauna arăta în felul ăsta — dar chiar şi aşa, în fiecare privire exista o scânteie de nerăbdare, chiar de speranţă.

„Acum plecaţi, copii", spusese domnul Benedict, „duceţi-vă şi arătaţi-le de ce sunteţi în stare."

În acest moment, Reynie era convins că nu sunt în stare decât să tremure. Își simțea genunchii moi și cu greu se abținea să nu clănțăne din dinți. Sticky își freca ochelarii atât de tare încât scârțâiau, iar Constance stătea cu ochii strâns închiși, prefăcându-se într-un mod total neconvingător că doarme. Chiar și Kate se foia ușor. Femeia părea să întârzie mult prea mult.

Când, în cele din urmă, ieși din gheretă, avea exact același zâmbet pe față. Reynie abia avu timp să se întrebe dacă asta însemna că avea sau *nu* ceva de ascuns... când ea se apropie de mașină și spuse:

— Bune ați venit, copii! Puteți intra, ați sosit la timp. Vă rog să mergeți până la poarta insulei. O să le transmit să vă lase să intrați.

Rhonda ridică geamul și băgă mașina în viteză, iar cei patru copii răsuflară adânc. Apoi o porniră pe podul cel lung către noua lor soartă.

După ce scoaseră bagajele din camionetă, iar Rhonda semnă un formular și le spuse la revedere, copiii rămaseră să aștepte într-o zonă de încărcare de lângă poarta podului. Însoțitorii lor vor veni curând să îi ia de acolo, le spuseră paznicii porții. Între timp, trebuiau să se dea deoparte, pentru că era o zonă unde se muncea, nefiind locul potrivit unde niște copii să încurce treaba. Muncitori în uniforme albe aduceau niște lăzi mari dintr-o magazie din apropiere și le încărcau într-un camion uriaș. Și păreau într-adevăr să trudească mult, încărcând și

stivuind lăzile neobosit, până când te durea și pe tine spatele doar privindu-i.

Copiii se traseră într-o margine a zonei de încărcare, târându-și geamantanele după ei. (Rhonda pusese în valize haine pentru fiecare, inclusiv unele pe care le cususe în cursul nopții pentru a se potrivi măsurilor mici ale lui Constance.) Nu aveau ce face sau la ce să se uite pentru a-și trece timpul, deși își doreau foarte mult să fie ocupați cu ceva pentru a nu se mai gândi la cât de agitați se simțeau. Nu erau acolo decât ghereta paznicilor, magazia și zona de încărcare — toate părând că se află în afara perimetrului Colegiului — și un perete de piatră care le bloca vederea către port. După ce stătură degeaba câteva minute, copiii își puseră valizele unele peste altele și se urcară pe rând pe ele pentru a se uita pe deasupra zidului de piatră. (Constance avu nevoie de toate patru valizele, ceilalți se descurcară doar cu două.)

Li se păru interesant să descopere o oarecare activitate sub pod — alți muncitori în uniforme albe, într-o barcă ce înainta printre stâlpii de susținere ai podului. Muncitorii aveau cu ei niște chei fixe uriașe, manivele și alte unelte, și le foloseau ca să regleze un aparat invizibil, ascuns sub suprafața apei. La fel ca și muncitorii care încărcau lăzile în camion, cei din bărci păreau concentrați la ceea ce făceau. Vorbeau rar între ei și pe un ton jos, ca și cum ar fi avut un oarecare respect pentru sarcina ce le fusese încredințată.

Trebuie să fie turbinele, își spuse Reynie, dându-se jos de pe valize. Sticky și Kate ajunseseră la aceeași concluzie, dar Constance se întrebă cu voce tare ce naiba puteau face oamenii ăia acolo. Încercau să repare *apa?*

Reynie nu era sigur dacă micuța Constance glumea sau nu. Se pregătea totuși să îi răspundă, când vocea îi fu acoperită de huruitul unui motor. Muncitorii terminaseră de încărcat camionul cel uriaș. Doi bărbați în costume se urcaseră în cabină și, în timp ce poarta se deschidea pentru ei, le făcură veseli cu mâna copiilor și apoi se îndepărtară pe pod.

— Ați văzut? strigă Constance. Poartă ceasurile alea imense! Și paznicii de la pod. Ați observat?

— Vorbește mai încet, șuieră Kate. Ai înnebunit? Sigur că am observat.

Constance păru indignată, dar nu avură timp să înceapă cearta, pentru că în acea clipă sosiră cei care urmau să-i însoțească pe copii.

Însoțitorii erau îmbrăcați identic, în pantaloni albaștri, tunici albe strălucitoare, prinse la mijloc cu eșarfe albastre, dar n-ar fi putut fi confundați între ei. Unul era un tânăr îndesat cu părul roșu, ochi de un albastru rece și un nas atât de îngust și de lung încât semăna cu un cuțit. Celălalt era o femeie, cu o constituție solidă, o coadă de cal castanie și unsuroasă, și ochi mici, porcești, de o culoare neclară. Se prezentară ca Jackson și Jillson.

Reynie întinse mâna și începu:

— Numele meu e...

— O să fie timp și pentru asta, spuse Jillson, întorcându-se cu spatele. Să mergem. Mai întâi o să vă ducem în camerele voastre ca să vă lăsați bagajele.

Surprins, Reynie lăsă mâna jos. Știa că Jillson fusese cea nepoliticoasă (în plus, ea și Jackson nici măcar nu se oferiră să îi ajute la bagaje), dar tot se simți prost.

— E o *scumpă*, nu? șopti Kate.

Copiii fură conduși pe o alee lungă, acoperită cu pietriș, către clădirile Colegiului. Traversară piațeta largă de piatră, pe urmă o grădină alpină destul de modestă, apoi așteptară cât își scutură Constance pietricelele din pantofi. În cele din urmă, ajunseră la căminul elevilor, unde, pentru că odaia fetelor se afla la un capăt al lungului coridor de piatră, iar cea a băieților la celălalt capăt, trebuiră să se despartă.

Camera lui Reynie și Sticky, în afară de faptul că era foarte curată și ordonată, arăta cam cum se așteptaseră ei să fie: paturi suprapuse, două birouri și două scaune (dar fără rafturi de cărți), un dulap, un calorifer, o comodă mare cu un televizor (ei bine, la *asta* nu se așteptaseră) și o fereastră care dădea în piațetă. Reynie se duse la fereastră. Dincolo de piațetă se zărea canalul scânteietor, strălucind în lumina soarelui și agitat de vălurele tivite cu alb, iar mai departe țărmul împădurit, unde urmau să fie ascunse telescoapele domnului Benedict. Copiii puteau să-și trimită mesajele în codul Morse chiar de la această fereastră. Reynie simți o gheară în stomac.

Se prea poate ca mintea lui să fi înţeles deja că acum el era agent secret, dar trupului tot nu-i venea să creadă.

Jackson se rezemă de tocul uşii.

— Dacă aveţi nevoie de ceva, cereţi unui Executiv. Întotdeauna puteţi distinge un Executiv după uniformă: pantaloni albaştri, tunică albă, eşarfă albastră. Executivii sunt cei care conduc aici. Mulţi dintre noi sunt foşti elevi care s-au descurcat atât de bine ca Mesageri încât domnul Cortina i-a angajat în continuare. Dar nu ne confundaţi cu Mesagerii. Şi ei poartă tunici şi o eşarfă, dar pantalonii lor sunt în dungi. Ei sunt elevi ca şi voi, doar că sunt în fruntea clasei şi se bucură de privilegii speciale. Privilegii *secrete*, aş putea să adaug. Oricum, o să aflaţi totul despre asta destul de curând. Acum, desfaceţi-vă bagajele, uitaţi-vă la televizor dacă vreţi. Jackson le deschise televizorul. Într-o oră aveţi turul de orientare. Apoi o să-l cunoaşteţi pe domnul Cortina.

— Cine e domnul Cortina? întrebă Reynie, care se gândea că e mai bine să lase impresia că nu ştiu prea multe lucruri.

Cu cât ştii mai puţin, cu atât oamenii au mai puţine suspiciuni faţă de tine — şi poate îţi spun mai multe.

Jackson rânji dispreţuitor, apoi îşi schimonosi rânjetul într-un zâmbet. Semăna cu un crocodil cu capul roşu.

— Tot uit cât de neştiutori sunteţi voi, copiii, când ajungeţi aici. Domnul Cortina este şeful meu. El este fondatorul Colegiului, raţiunea pentru care suntem cu toţii aici. Aţi priceput?

Era limpede că Jackson era acel gen de tânăr care se consideră mult mai isteț decât este de fapt și care din fire este câinos, dar se consideră un tip de treabă. Când băieții nu îi răspunseră suficient de repede, se răsti la ei:

— M-ați înțeles sau nu? Vorbiți engleză, nu?

Băieții aprobară din cap.

— Bun. Ne vedem într-o oră.

După ce Jackson plecă, Sticky închise televizorul și spuse:

— Ai auzit? *Mesageri*. Noi știm ce înseamnă asta, nu?

— Ar fi mai bine să le căutăm pe fete, spuse Reynie.

— Suntem aici, se auzi o voce înăbușită de deasupra lor.

Un panou din tavan se dădu într-o parte și în deschizătură apăru capul lui Kate Biruietot.

— Nu există nicio grindă de sprijin deasupra paturilor voastre, așa că unul dintre voi să aducă un scaun aici, da? O s-o las în jos pe Constance. Dar *ce* faceți?

Băieții erau deja nervoși, însă la auzul unei voci neașteptate venite exact de deasupra capetelor lor, Reynie ridicase brațele ca și cum ar fi vrut să se ferească de o lovitură, iar Sticky încercase, fără succes, să se ascundă în spatele valizei sale. Cu un rânjet prostesc, Reynie împinse un scaun sub deschizătura de deasupra. O clipă mai târziu, din tavan se iviră picioruşele lui Constance, apoi restul corpului ei, pe când Kate, agățată cu picioarele de o grindă, o lăsa în jos, cu grijă, către scaun. Băieții o ajutară să ajungă pe podea, apoi Kate își legă frânghia de grindă și coborî și ea lângă ei.

— Nu te obosi să-mi mulțumești, îi spuse ea lui Constance, care, încruntată, își curăța bucăți de material izolant de pe haine.

— De ce să-ți mulțumesc? Mă tragi sus în tavan, printr-o gură de încălzire, mă faci să mă târăsc prin pânze de păianjen în întuneric, pe scândurile astea tari, și-mi spui întruna: „Nu pune genunchiul acolo! O să cazi de-acolo și-o să-ți rupi gâtul!" și „Nu respira așa tare! O să te audă cineva!", până când am ajuns să-mi aud inima bătându-mi în gât și să nu-mi mai simt genunchii, și tu vrei să-ți mulțumesc?

— N-ai pentru ce, răspunse Kate. Mi-a făcut plăcere.

Ochii lui Constance păreau gata să-i iasă din orbite.

— Nu ți-a trecut nici pentru o clipă prin cap că puteți pur și simplu să veniți pe coridor? întrebă Sticky.

— M-am gândit că ar fi mai bine să avem o intrare tainică, răspunse Kate, în caz că vrem să ne întâlnim în secret. Pun pariu că Executivii ăia patrulează pe aici. Nu-mi plac deloc. Jillson a râs de găleata mea, ne tot spunea „piticanii" și făcea pe grozava cu noi. Eram convinsă că, până la urmă, Constance o s-o muște de picior.

— M-am gândit la asta, spuse Constance.

— Oricum, pare o tipă dură, reflectă Kate. Un metru optzeci, cu brațe ca de gorilă, și-și leagă coada de cal cu *sârmă*. Probabil că o folosește ca să-i strângă de gât pe copiii care o supără.

— Atunci să avem grijă să nu o supărăm, replică Reynie, apoi le povesti fetelor ce spusese Jackson despre Mesageri.

— Și Jillson ne-a spus același lucru, zise Kate. Așadar, vocea pe care am auzit-o la televizor trebuie să fie a unui copil Mesager, nu?

— Probabil. Și se pare că ceilalți elevi nu știu prea bine ce fac Mesagerii — nu au aceste „privilegii secrete" decât atunci când sunt elevi de frunte. Asta înseamnă că va trebui să ajungem printre primii, și repede, ca să putem deveni Mesageri și să ne dăm seama cât mai curând posibil ce se întâmplă aici.

— De ce să nu spionăm puțin chiar acum și să ne dăm singuri seama cum merg treburile? întrebă Kate, căreia îi plăcea grozav să spioneze.

Ceilalți fură de acord, așa că ea își luă frânghia, puse la loc panoul din tavan, și ieșiră cu toții în coridor. Grăbindu-se să țină pasul cu Kate, care întotdeauna se mișca foarte repede, Reynie ajunsese deja la ușa căminului când își dădu seama că nu era și Constance cu ei. Se întoarseră. Constance stătea în fața camerei băieților, arătând spre o pată de mucegai de pe tavan și își încrețea dezgustată nasul.

— Ce scârbos! Chiar e oribil! Nu pot să *sufăr* mucegaiul!

— Ăăă... Constance, spuse Reynie. Ne grăbim, ai uitat?

O porniră din nou spre ieșire, de data asta cu ochii pe Constance. Dar pe lângă faptul că atenția îi era ușor distrasă de tot felul de lucruri, Constance mergea

îngrozitor de încet. Când o rugară să grăbească pasul, ea refuză cu încăpățânare. Când o lăsară în urmă, ea se enervă că nu o așteptau.

— Nu sunt eu de vină că picioarele mele sunt mai scurte decât ale voastre, se plânse ea. Nu am cum să merg așa de repede.

— Și dacă unul dintre noi te ia în cârcă? sugeră Reynie.

— E o prostie, spuse Constance.

Dar, în cele din urmă, o lăsă pe Kate să o ia în spate și astfel ieșiră în sfârșit din cămin, în plin soare.

Copiii se hotărâră să urmeze un drumeag îngust dar îngrijit, acoperit cu piatră spartă, care urca șerpuit pe lângă cămin către coama unui deal înalt. In câteva minute erau în vârful dealului, de unde aveau o priveliște minunată a insulei. Întreaga suprafață a insulei Nomansan era acoperită de dealuri, unele domoale, altele mai înalte și abrupte.

Copiii se uitară în jos către noua lor școală. Clădirile de piatră cenușie ale Colegiului erau atât de asemănătoare și atât de înghesuite, încât era greu să-ți dai seama exact unde se termina una și unde începea următoarea. Erau dispuse într-un fel de U în jurul piațetei de piatră, fiind legate între ele prin alei, pasarele și scări de piatră. Văzute de aici de sus, cu turnul de piatră care se ridica în spatele căminului, clădirile dădeau mai degrabă impresia unei fortărețe decât a unei școli.

Și totuși, în lumina strălucitoare a dimineții, Colegiul nu părea un loc atât de înspăimântător, atât de amenințător cum își închipuiseră ei. De fapt, toată insula era minunată. Coastele dealurilor erau un mozaic de suprafețe cu nisip, vegetație verde și grămezi de bolovani, străbătute de poteci acoperite cu pietriș care se încrucișau. Ici și colo, pe marginea cărărilor, se vedeau cactuși înfloriți așezați în vase mari de piatră. De pe un deal din apropiere cobora vijelios un pârâu, care ocolea sau sărea peste pietre, uneori revărsându-se în cascade miniaturale, în drumul lui către țărmul insulei, care se afla la mică distanță de Colegiu. În afară de murmurul și plescăiturile apei și de țipetele îndepărtate ale rândunelelor-de-stâncă, insula era deosebit de tăcută. Nu se vedea niciun copil, ci doar când și când câte un muncitor îmbrăcat în uniformă albă care mătura o alee sau se grăbea spre o treabă neștiută.

— Presupun că toată lumea e la ore, spuse Sticky. Îi aruncă lui Kate o privire întrebătoare. Ce faci cu caleidoscopul?

— E o lunetă mascată, spuse Reynie, în timp ce Kate scotea lentila caleidoscopului.

Kate își îndreptă luneta către turnul de piatră.

— Uitați-vă, chiar deasupra steagului e o fereastră. Pun pariu că acolo se află ceva important. E cea mai înaltă fereastră de pe insulă. Întotdeauna se petrece ceva important în spatele celei mai înalte ferestre, spuse ea și îi întinse lui Constance luneta.

— Probabil că e ca să poată ajunge la steag, spuse Sticky. Trebuie să existe o modalitate de a-l da jos și curăța, nu?

— Posibil, spuse Kate. Ar fi destul de ușor să te furișezi înăuntru și să afli exact. Fereastra nu e atât de înaltă cum pare — nu și dacă te afli pe dealul ăla. Mai întâi trebuie să treci peste peretele de piatră — și Kate arătă către coasta dealului — apoi să traversezi pârâul și să urci restul drumului până în vârf. Turnul e clădit chiar pe panta dealului, vedeți? Cu o frânghie suficient de lungă poți prinde steagul ca într-un lasou, apoi să te cațeri și să stai pe catargul steagului în timp ce deschizi fereastra.

— Și zici că asta-i simplu? întrebă Reynie.

Kate ridică din umeri și răspunse:

— *Destul* de simplu.

— Oricum, spuse Reynie, turnul se vede bine de oriunde și cu siguranță ai fi zărită. Nu cred că la asta s-a gândit domnul Benedict atunci când ne-a spus să nu riscăm în mod inutil.

— Bănuiesc că ai dreptate, oftă Kate.

Între timp, Constance se uita prin lunetă cu un aer nemulțumit.

— E o lunetă îngrozitoare, Kate, spuse ea. Face ca totul să pară îndepărtat.

Kate întoarse luneta și i-o dădu din nou.

Copiii mai rămaseră ceva timp pe deal. Era plăcut aici sus, cu minunata privelițte și adierea ușoară a vântului, și deși niciunul nu o spuse, n-aveau nicio tragere de inimă

să coboare și să se întâlnească din nou cu Executivii. Kate se codea cel mai mult să se întoarcă, nu pentru că se temea să nu se descopere că e spion (deși, la fel ca și ceilalți, era destul de neliniștită din această pricină), ci pentru că nu voia să-și oprească explorarea. Explorarea era lucrul care îi ieșea cel mai bine, și lui Kate îi plăcea întotdeauna să facă ceea ce îi ieșea cel mai bine. Nu că n-ar fi fost o fată de treabă; de fapt, era foarte de treabă și rareori se plângea. Dar Kate își petrecuse toată viața — din clipa în care o părăsise tatăl ei, ceea ce o afectase mai mult decât era dispusă să recunoască — încercând să dovedească faptul că nu avea nevoie de ajutorul nimănui, și cel mai ușor era să creadă asta atunci când făcea ceva la care era bună.

Așa că atunci când Sticky sugeră neliniștit că ar trebui să coboare, Kate nu se putu abține să nu ofteze din nou. Oricum, tuturor le venea să ofteze, așa că nimeni nu o întrebă de ce oftează.

Reynie o ajută pe Constance să urce în spatele lui Kate și copiii începură să coboare către cămin. Kate continuă să privească plină de speranță în jur, doar-doar o observa ceva neobișnuit, dar din păcate nu era nimic de văzut în afară de bolovani și nisip și petice de vegetație verde.

Pe la jumătatea drumului, Sticky se opri brusc.

— *Asta* e ceva ciudat.

Ochii lui Kate se luminară. Se uită în jur.

— E ceva ciudat? Ce e ciudat?

Sticky arătă la câțiva metri depărtare de cărare către un pat verde de iederă — sau ceva asemănător cu iedera — care acoperea pământul lângă o grămadă de bolovani.

— Vedeți planta aceea cu frunze micuțe care se întinde pe sol? E un soi rar de iederă care crește în pământ puțin adânc.

— Uau, făcu Constance. O iederă rară, ce chestie!

Pe chipul lui Kate se citi dezamăgirea.

— Ceea ce voiam să spun, continuă Sticky, e că o parte din ea a fost plantată mai recent decât restul. Planta matură are tulpina maronie, pe când cea tânără are mlădițe verzi. Altfel, arată la fel.

Ceilalți se uitară la iederă, încercând să deosebească mlădițele verzi și tulpinile maronii sub frunzele verde-închis. Sticky avea dreptate: o zonă mare în centru era altfel decât restul, deși diferența era atât de puțin vizibilă încât doar un botanist — sau Sticky — ar fi putut-o observa.

— Ce credeți? spuse Constance. Poate e ceva îngropat acolo?

— Sau *cineva*, sugeră Kate. Se uită la Reynie și întrebă: Nu crezi că ar trebui să ne uităm?

Reynie se arătă plăcut surprins. Încă nu se obișnuise să-i ceară ceilalți copii părerea.

— Cred că da, spuse el după o clipă. Dar să fim atenți.

— Atenți la ce? întrebă Kate. E doar o plantă.

— Nu știu. E ceva ce mă neliniștește.

— Probabil că nu e nimic de fapt, spuse Sticky, care începuse să regrete că deschisese gura. Ieși împreună cu ceilalți de pe cărare. Poate că o parte din iederă, spuse el, a avut o ciupercă și a murit, iar grădinarul a umplut locul gol. Iedera chiar *este* sensibilă la ciuperci...

Copiii se opriră la marginea patului de iederă. Avea cam de două ori dimensiunile unui covor de sufragerie și — cel puțin pentru Kate — părea mult mai puțin interesant decât covorul.

— Arată ca un petic de iederă, spuse ea, săltând-o mai sus în spate pe Constance. Îți face băsici?

— Nu, e total inofensivă, spuse Sticky îndreptându-se către centrul peticului de iederă. Kate și Constance îl urmară. O să iau o mlădiță tânără și o să vă arăt cum...

In clipa următoare, iedera păru să îl înghită.

Kate și Constance se aflau la doi pași în spatele lui Sticky când acesta căzu prin iederă. Dacă ar fi fost doar cu puțin mai departe, nu l-ar mai fi putut salva. Iar dacă ar fi fost alt copil care să se fi repezit să-l prindă, Sticky n-ar fi avut nicio șansă. Așa, aruncându-se disperată pe burtă, Kate reuși să apuce mâna lui Sticky înainte ca aceasta să dispară.

Dar necazurile lor nu se încheiaseră încă. Plonjonul lui Kate către mâna lui Sticky o aruncase pe Constance

de pe umerii ei. Într-o clipită Kate prinse glezna fetei înainte să dispară și ea, dar greutatea celor doi pe care îi ținea începu să o tragă pe Kate către gaură.

— Hei, Reynie? strigă Kate printre dinții încleștați. Puțin ajutor?

Reynie se repezi înainte și o apucă pe Kate de picioare.

Reușiră să-i scoată pe Sticky și pe Constance în siguranță, lucru care se dovedi o întreprindere grea și chinuitoare (și neplăcută, căci Constance se plânse întruna de cotul lui Sticky pironit între coastele ei). Dar, în cele din urmă, Reynie și Kate îi traseră pe pământul tare, unde zăceau acum toți patru, pe spate, uitându-se în sus la cer și gâfâind epuizați.

— Se pare că totuși iedera nu e „total inofensivă", spuse Constance.

Sticky se uită la ea. Voia să se simtă iritat, dar își dădu seama că era atât de fericit să fie în viață încât nu putea decât să zâmbească.

— De fapt, se pare că e carnivoră, spuse Kate.

Curând chicoteau cu toții. Pericolul trecuse și, într-un fel, agitația aventurii le îndepărtase o parte din neliniște. Uitându-se unul la altul cu zâmbete satisfăcute (ca și cum ar fi spus: „Am reușit, nu-i așa? Împreună am reușit!"), se ridicară și se scuturară de praf. Apoi se strânseră lângă gaura din iederă — dar nu *foarte* aproape — și încercară să se uite înăuntru. Tot ce putură vedea era întunericul și niște mlădițe, dar chiar și acestea erau astupate încet. Tulpinile flexibile și lăstarii îndepărtați de căderea lui

Sticky se îndreptau și reveneau în poziția inițială. La fel ca o urmă de pas în iarbă, gaura avea să dispară curând cu totul.

Kate se târî până la buza găurii, dădu deoparte câțiva lăstari și lumină întunericul cu lanterna.

— E un puț. Vreo șapte metri adâncime. Se uită la Sticky. Suficient de mult ca să-ți rupi picioarele.

Sticky își șterse fruntea.

— Mulțumesc că m-ai prins, Kate. Chiar țin la picioarele mele.

— Și eu ți-aș mulțumi, spuse Constance, doar că n-aș fi căzut în gaură dacă nu te-ai fi aruncat pe burtă, așa că mulțumirile mele și scuzele tale se anulează reciproc.

Kate râse.

— Cum vrei tu, Constance. Atâta timp cât nu trebuie să-mi cer scuze.

Copiii rămaseră un timp lângă iederă, chibzuind la descoperirea lor. Niciunul dintre ei nu putea găsi un motiv logic pentru ea. De ce se obosise cineva să acopere gaura aceea periculoasă?

— Nu mă pot gândi decât la un singur răspuns, spuse în cele din urmă Reynie.

— O capcană? întrebă Kate.

Reynie dădu din cap în semn de aprobare.

— Ah, grozav, spuse Constance. Acum avem și capcane.

— Dar de ce e aici? întrebă Sticky. La ce e bună?

Kate pufni disprețuitor.

— Zău așa, Sticky, mă uluiești! O capcană este bună pentru a prinde diverse lucruri — sau oameni.

Sticky nu răspunse. Se întoarse în vârful picioarelor la cărare, atent la fiecare pas.

Copiii ajunseră în camerele lor aproape exact atunci când trebuiau să vină după ei Executivii. Nu era probabil o idee prea bună să-i faci pe Executivi să aștepte, spusese Sticky. Dar până la urmă ei, și nu Executivii au fost cei care au așteptat. După ce trecuse o jumătate de oră fără ca Jillson să-și facă apariția, pe neașteptate, Constance prinse să cânte:

„Am așteptat juma' de oră consecutiv
Și nici urmă de nesuferitul Executiv.
Puteam să trag un pui de somn, mare scofală,
Dar *ei* puțin îi pasă că nu e punctuală."

Kate fu uimită.

— Ce ești tu, un poet de doi bani? Termină, s-ar putea să fie chiar la ușă!

De fapt, Jillson chiar era în fața ușii, dar, spre ușurarea lui Kate, intră doar cu același aer superior de mai înainte — fără nicio urmă de indignare. *Probabil că pereții și ușile sunt foarte groase*, se gândi Kate, *ar fi greu să tragi cu urechea prin ele*. Asta va fi în avantajul copiilor atunci când vor avea o discuție secretă, dar avea să facă și spionarea celorlalți mai grea — un gând care o irită pe Kate, deși nu la fel de mult ca vorbele lui Jillson:

— Hai, grăbiți-vă, piticaniilor! Nu pot să stau după voi toată ziua.

Kate își mușcă limba, apoi spuse:

— Suntem gata.

— Ar fi bine să fiți, spuse Jillson. Apoi se încruntă. Hei, de ce nu e televizorul deschis? E stricat?

— Păi, tocmai l-am închis, chiar acum, minți Kate.

— De ce ați făcut asta?

Kate clipi.

— Pentru că ieșeam din cameră.

— Aha, spuse Jillson, chibzuind. În cele din urmă, mormăi: Bine. Cum vreți voi!

Se întâlniră cu Jackson și băieții pe coridor. Executivii aveau acum o foaie de hârtie pe care erau trecute numele copiilor și, după ce verificară să fie siguri că erau acolo toți (nici de data asta nu se obosiră cu strânsul mâinilor), începură turul Colegiului. După ce trecură repede prin cămin — unde nu erau decât camerele și băile elevilor — ieșiră afară, iar Jillson le spuse că aveau voie să se plimbe pe unde voiau, atâta timp cât rămâneau pe cărări.

— E prea periculos să ieșiți de pe cărare, spuse ea. Insula este plină de puțuri de mină părăsite.

Copiii se uitară unul la altul.

— Sunt din zilele de odinioară, când domnul Cortina a construit Colegiul, explică Jillson. Înainte ca domnul Cortina să cumpere insula, oamenii ziceau că aici sunt doar stânci. Ceea ce nu știau ei era ce *fel* de stânci. S-a dovedit până la urmă că insula era bogată în minereuri

prețioase. Domnul Cortina știa asta. A construit podul, a adus echipament minier și muncitori — o întreagă *colonie* de muncitori. Căminul lor a fost prima clădire construită aici. Acum este căminul elevilor.

Ca un adevărat ghid, Jillson le arătă căminul din fața lor, deși copiii știau ce era.

Aceștia priviră într-acolo și aprobară cu supunere.

— Domnul Cortina a devenit unul dintre cei mai bogați oameni din lume, continuă Jillson cu un zâmbet plin de mândrie. Și vă puteți închipui cum și-a folosit bogăția?

— Mă îndoiesc că pot, murmură Jackson.

— A construit Colegiul? sugeră Reynie.

Jackson păru surprins.

— Exact, spuse Jillson. O școală gratuită, după cum știți. Nu costă absolut nimic să veniți aici. Totul, mulțumită generozității domnului Cortina. Și, țineți minte, nu cere nimic în schimb — nici măcar atenție. Domnul Cortina este pe cât de generos, pe atât de retras. Nu părăsește niciodată Colegiul, nu-și ia niciodată vacanță. E o muncă mult prea importantă, spune el, să luminezi mințile noii generații.

Executivii îi conduseră prin grădina alpină în piațeta centrală, care era înconjurată de clădirile masive din piatră ale Colegiului. Pe când mergeau, Jackson le arătă pe rând clădirile.

— Începând de la dreapta, aveți căminul vostru, desigur — vă aduceți aminte de căminul vostru, nu? —, iar

în stânga lui, clădirea cu turn, este Clădirea de Control al Colegiului. În ea se află biroul domnului Cortina, locuințele paznicilor și ale Ofițerilor de Recrutare și apartamentele Executivilor. Nu aveți ce căuta acolo, doar dacă domnul Cortina vă cheamă la biroul lui. Sau dacă deveniți și voi Executivi într-o bună zi.

Jackson îi măsură pe copii din cap până-n picioare și clătină din cap, ca și cum se îndoia foarte tare de această posibilitate.

— Oricum, continuă el, lângă Clădirea de Control al Colegiului vedeți cantina cu autoservire — chiar acolo, în fața noastră — și apoi clădirea cu sălile de clasă. Clădirea aceea dintr-o parte este Centrul pentru Sănătate Înfloritoare, cum numim noi infirmeria, iar clădirea de la capătul acelei cărări este sala de sport. Sala de sport este întotdeauna deschisă, cu excepția perioadelor când e închisă. Și asta-i tot. Astea sunt toate clădirile Colegiului.

— Și acolo? întrebă Reynie, arătând spre un acoperiș care de-abia se vedea după clădirea cu sălile de clasă.

Jackson se încruntă.

— *Ajungeam* și acolo, Reynard. Alea sunt barăcile Ajutoarelor. Știți ce sunt niște barăci, nu? Acolo locuiesc Ajutoarele.

— Ajutoarele?

— Nu aveți ochi? spuse disprețuitor Jackson. N-ați văzut oamenii în uniforme albe care umblă de colo-colo, măturând aleile și adunând gunoaiele?

Reynie aprobă din cap. Evident, n-avea cum să știe că se numeau Ajutoare, dar se gândi că e mai bine să nu facă această remarcă.

— Ajutoarele se ocupă de întreținere, explică Jillson, curățenie, spălatul rufelor, pregătirea mâncării — știți voi, toate sarcinile lipsite de importanță. Acum haideți, piticaniilor, și nu vă târșâiți picioarele. Mai aveți încă multe de văzut înăuntru.

Executivii îi zoriră să intre în clădirea care adăpostea sălile de clasă și care de afară părea foarte mare, dar văzută dinăuntru era cu adevărat enormă. Coridoare puternic luminate porneau de la intrare în toate direcțiile. Cu Constance străduindu-se să țină pasul cu ei (și având un aer total nefericit), copiii fură conduși de-a lungul a nenumărate coridoare. In cele din urmă, se opriră într-unul mărginit de-o parte și de alta de uși care dădeau în săli de clasă.

— Bun, există o mulțime de coridoare în această clădire, spuse Jillson.

— Și nu numai în această clădire, interveni Jackson. Unele fac legătura cu barăcile Ajutoarelor și cu sala de mese, care au, evident, *proprii*le lor coridoare.

— Evident, spuse Jillson. Așa că următorul lucru pe care voi, piticaniilor, trebuie să-l aflați este cum să vă orientați pe aici. Nu vă agitați. Pare complicat, dar *nu* e complicat. Iar acesta este întâmplător un principiu important pe care o să-l învățați aici la Colegiu.

— Nu e complicat? spuse Constance, care se răsucea în toate părțile, în mod clar zăpăcită.

— Uitați-vă în jos, spuse Jackson. Vedeți plăcile galbene care alcătuiesc o dungă? Mergeți pe coridoarele cu dungă galbenă și nu aveți cum să vă rătăciți.

Ascultători, copiii se uitară în jos. Reynie observase plăcile galbene, dar nu-și bătuse capul cu ele — presupusese că erau doar decorative. De-acum înainte trebuia să nu mai presupună *nimic* în acest loc.

Jillson își duse un deget la buze și le făcu semn copiilor să se uite prin ferestruica uneia dintre uși. Un Executiv deșirat stătea în fața a aproximativ treizeci de copii și făcea cu ei un exercițiu de memorare:

PIAŢA LIBERĂ TREBUIE SĂ FIE ÎNTOTDEAUNA COMPLET LIBERĂ.
PIAŢA LIBERĂ TREBUIE SĂ FIE CONTROLATĂ ÎN ANUMITE CAZURI.
PIAŢA LIBERĂ TREBUIE SĂ FIE SUFICIENT DE LIBERĂ PENTRU A-ŞI CONTROLA LIBERTATEA ÎN ANUMITE CAZURI.
PIAŢA LIBERĂ TREBUIE SĂ AIBĂ SUFICIENT CONTROL PENTRU A DEVENI LIBERĂ ÎN ANUMITE CAZURI.
PIAŢA LIBERĂ...

— Ce naiba spun? întrebă Sticky.

— Ei, e doar Exercițiul pentru Piața Liberă, spuse Jackson. Lucruri elementare. O să-l învățați foarte repede.

— Mie mi se pare ceva fără sens, spuse Constance.

— La un anumit nivel *totul* pare fără sens, nu-i așa? spuse Jillson pe când își continuau turul. Aceasta este exact lecția pe care o veți învăța la Colegiu. Luați de pildă cuvântul „mâncare". Întrebați-vă: „De ce îi spunem așa?". E un cuvânt care sună ciudat, nu? „Mâncare." Ar putea foarte ușor să pară ceva fără sens. Dar de fapt e extrem de important. Este lucrul esențial al vieții!

— Tot sună fără sens, murmură Constance, iar acum mi-e foame.

Nu doar discuția despre mâncare îi stârnise foamea lui Constance — și de altfel și a celorlalți — ci și *mirosul* mâncării. Acum erau conduși în cantină, o încăpere uriașă, puternic luminată, plină cu mese la fel ca orice cantină, dar cu un miros diferit. Prin aer pluteau o mulțime de arome îmbătătoare: crenvurști la grătar, hamburgeri, legume, brânză topită, sos de roșii, usturoi, cârnați, pește prăjit, plăcinte, scorțișoară și zahăr ars, tartă cu mere și multe, multe altele. Dincolo de mesele goale, de cealaltă parte a unei tejghele, văzură mai multe Ajutoare care mișunau într-o bucătărie, pe jumătate ascunși de aburi și fumul de la grătar.

Kate își ridicase nasul în sus, asemenea unui ogar.

— Miroase ca o brutărie, o pizzerie și un picnic la un loc.

— Ăsta-i alt lucru grozav aici, la Colegiu, spuse Jackson. Ajutoarele pregătesc niște mâncăruri nemaipomenite. Puteți mânca tot ce vreți, și cât vreți. Doar vă

duceți la ei și spuneți ce doriți. Nu vă simțiți jigniți dacă nu vă spun nimic. Ajutoarele nu trebuie să vorbească cu voi, doar să vă răspundă dacă le puneți o întrebare. Curând nici n-o să le mai vedeți. Mi-aduc aminte, când eram eu elev aici, îmi plăcea grozav să le fac farse — și n-aveau ce face, pentru că nicio regulă nu spunea că nu am voie. Dar acum nici nu-i bag în seamă, doar cât să-i țin sub control.

— Se pare că aici nu există deloc reguli, spuse Sticky.

— E adevărat, George, răspunse Jillson. Practic, niciuna. Poți să porți ce vrei, atâta timp cât ai pe tine pantaloni, pantofi și o cămașă. Poți să faci baie cât de des vrei, sau deloc, atâta timp cât vii la ore curat. Poți să mănânci ce vrei și când vrei, atâta timp cât e în orele de masă și în cantină. Ai voie să-ți ții lumina aprinsă în cameră cât de târziu vrei până la ora zece seara. Și poți să te duci unde vrei prin Colegiu, atâta vreme cât rămâi pe alei și pe coridoarele cu dungă galbenă.

— De fapt, remarcă Reynie, toate astea sună ca niște reguli.

Jackson își dădu peste cap ochii de un albastru de gheață.

— Asta e prima voastră zi aici, așa că nu mă aștept să știți prea multe, Reynard. Dar una dintre regulile de viață pe care le veți învăța la Colegiu este următoarea: Multe lucruri care par niște reguli nu sunt de fapt reguli, și întotdeauna par a fi mai multe reguli decât sunt de fapt.

— Asta sună ca *două* reguli pe care o să le învăț, spuse Reynie.

— Exact ceea ce voiam să spun. Acum haideți. Trebuie să ne grăbim — urmează să ne întâlnim cu ceilalți nou-sosiți pentru discursul de bun venit al domnului Cortina. Constance, nu mai tândăli. Și tu, George, mișcă-ți mai repede picioarele.

— V-ar deranja dacă mi-ați spune Sticky? întrebă băiatul, mișcându-și mai repede picioarele.

— Sticky e numele tău adevărat? întrebă Jackson.

— Așa-mi spune toată lumea, răspunse Sticky.

— Dar e oficial? Există undeva vreun document oficial în care scrie că „Sticky" e numele tău oficial?

— Ăăă... nu, dar...

— Ei bine, dacă nu este *oficial*, atunci nu poate fi *adevărat*, nu-i așa?

Sticky tăcu și se holbă la Jackson.

— Bravo, George, spuse Jackson, și îi duse pe copii înapoi spre clase.

FERIȚI-VĂ DE CEL DIN GEMENI

Copiii fură conduși într-o clasă obișnuită, unde lumina soarelui pătrundea pe ferestre, băncile erau goale, și un Executiv aștepta ca să stea de vorbă cu Jackson și Jillson. În timp ce copiii își alegeau locurile, Executivii discutară în șoaptă între ei. Apoi Jillson și celălalt Executiv ieșiră repede afară.

— Nu durează mult, le spuse Jackson copiilor. Celălalt grup și-a terminat și el turul și se pare că Ofițerii noștri de Recrutare au adus niște nou-veniți care nu erau

așteptați. Sunt admiși chiar acum, așa că în câteva minute o să începem. OK? Ieși din clasă; apoi se întoarse. *OK?*

— OK, răspunseră copiii.

Jackson clătină dispreţuitor din cap și se retrase.

— E un scump, spuse Kate.

— Nu știu cum mai poți glumi, spuse Sticky. Mie mi s-a strâns stomacul așa de tare, că e numai noduri.

Și Reynie își simțea stomacul la fel.

— Ați auzit ce-a spus Jillson despre puțurile de mină? întrebă el.

— Sigur că am auzit, spuse Kate. N-are niciun sens. De ce să pună capcane și pe urmă să ne avertizeze despre ele?

— Nu vor să ieșim de pe cărare, medită Reynie. Și dacă o facem, vor să știe — vor să ne prindă făcând-o.

Ochii albaștri ai lui Kate sclipiră încântați.

— Dacă e așa, atunci ar putea fi capcane *peste tot*.

— Voi doi nu sunteți de mare ajutor pentru stomacul meu, spuse Sticky.

Curând ușa se dădu de perete și intrară o duzină de nou-sosiți, însoțiți de câțiva Executivi și de doi bărbați îmbrăcați în niște costume elegante, cu câte două cea-suri la mâini. Urmară prezentările, alegerea locurilor și o harababură generală, timp în care Executivii îi priviră pe copii cu mare atenție, ca și cum se așteptau ca din clipă în clipă aceștia să iasă în fugă din clasă sau să înceapă să se bată între ei. Reynie era conștient de privirile lor ațintite asupra lui — deja se simțea bătător la ochi. Dar

elevii noi *întotdeauna* se simt bătători la ochi, își spuse el. Așa că zâmbi și dădu din cap, încercând din răsputeri să pară la fel de vesel și de nerăbdător ca și ceilalți nou-veniți.

Colegii lui din Misterioasa Societate Benedict se străduiau și ei, cu mai mult sau mai puțin succes. Kate zâmbea fermecător. Sticky reuși o grimasă care aducea a zâmbet, deși aducea și cu expresia pe care ai putea-o avea într-o furtună de nisip. Constance dădu de câteva ori din cap prietenește — până ce datul din cap deveni o moțăială și pleoapele i se închiseră. Reynie o înghionti. Constance tresări și își ridică dintr-odată capul, clipind surprinsă, de parcă nu știa unde se află.

Întâmplător, exact așa arătau și alți doi dintre cei nou-veniți — o fată solidă, rotundă ca un clopot, și un băiat subțire dar musculos care stăteau mai în față. Pe figurile amândurora se citea o expresie năucă, hainele nu li se potriveau (ale ei erau prea mici, ale lui prea largi) și amândoi aveau părul ud, semn că făcuseră de curând baie. Cu excepția lui Constance, erau singurii copii care nu păreau veseli și nerăbdători. Poate că le era doar somn, deși o baie și teama de o școală nouă ar fi trebuit să îi țină foarte treji.

Reynie îl văzu pe unul dintre bărbații în costum uitându-se la cei doi copii năuciți — făcându-le cu ochiul și zâmbindu-le prietenos — și deodată înțelese. *Ofițeri de Recrutare*, spusese Jackson. Ăsta trebuie să fie numele pentru cercetașii Colegiului, cei care racolau copii. Ceea ce însemna probabil că „nou-veniții care nu erau

așteptați" pomeniți de Jackson erau... Era posibil? Oare copiii ăștia chiar fuseseră răpiți? Și stăteau acolo pur și simplu, cu un aer *somnoros*? Era imposibil, își spuse Reynie. Ceva îi scăpa. Și totuși...

Atenția lui Reynie fu atrasă în altă parte. Zgomotul se potolea. Jillson se așezase în față, părând să aștepte un semn de la Jackson, care stătea în ușă. Jackson dădu din cap și Jillson ridică mâinile, cerând tăcere. În încăpere se lăsă liniștea. Apoi, cu o voce tunătoare, Jillson anunță:

— Și acum, ne face o imensă plăcere să vi-l prezentăm pe stimatul fondator, președinte și director al iubitului nostru Colegiu: domnul K. De Cortina!

Toată lumea se uita cu nerăbdare spre ușă. Un timp destul de lung, nu auziră nimic, cu excepția unui soi de geamăt îndepărtat, dar geamătul deveni din ce în ce mai puternic, apoi se transformă în niște scârțâituri și scrâșnete îngrozitoare — ca și cum o mașină schimba vitezele și-și învârtea roțile — și în cameră se ivi brusc un bărbat într-un scaun cu rotile motorizat, care se mișca atât de repede și aparent atât de haotic, încât toți copiii din încăpere se traseră înapoi de teamă să nu fie loviți. Dar domnul Cortina își stăpânea foarte bine scaunul și, pe când trecea în viteză pe intervalele dintre locuri, se feri cu îndemânare de picioarele copiilor și de colțurile ascuțite ale băncilor lor, zâmbind întruna.

Scaunul cu rotile era cu totul diferit de cele pe care le văzuseră până atunci. Avea patru roți dispuse la distanțe egale, ca un cărucior, multe butoane de control

pe brațe și pedale de control sub fiecare picior. Domnul Cortina era așezat confortabil în scaun, cu o centură de siguranță peste piept și mijloc, iar scaunul mergea atât de repede încât părul lui alb îi flutura în spate. Purta ochelari mari și rotunzi, cu lentile argintii reflectorizante, ca să nu i se vadă ochii, avea bărbia și obrajii roșii după un ras proaspăt, iar nasul îi era mare și borcănat, ca o pătlăgică.

Apariția lui ar fi fost un șoc pentru orice copil, dar pentru cei din Misterioasa Societate Benedict era mult mai rău. Nasul acela (atât de asemănător cu o pătlăgică) și părul acela (atât de des și alb) ar fi fost de-ajuns pentru a-i speria, dar costumul pe care îl purta el — costumul acela *verde în carouri* — le puse capac. Cu chipurile uluite, cei patru copii se holbară la bărbat, apoi unul la altul, căci văzură imediat că domnul Cortina era chiar domnul Benedict!

Reynie își simțea gândurile învârtindu-i-se nebunește în cap, căutând să găsească o explicație. Fusese domnul Benedict răpit? Fusese obligat în vreun fel să pretindă că este domnul Cortina? Dar de ce? Și cum putea să o fi făcut atât de repede? Doar în acea dimineață îl văzuseră pe domnul Benedict. Poate că domnul Benedict avea o personalitate dublă, ca Dr. Jekyll și Mr. Hyde? Și asta părea improbabil. Dar în ultimul timp *totul* părea improbabil, și Reynie prefera aproape orice explicație celei care părea cea mai plauzibilă: dintr-un motiv oarecare, îngrozitor și necunoscut, domnul Benedict îi păcălise.

Chiar pe când aceste gânduri treceau prin mintea lui Reynie, omul prezentat ca domnul Cortina își opri scaunul cu un scrâșnet, îl răsuci și țâșni înainte pentru a ajunge chiar lângă el. Își așeză scaunul în așa fel încât fața lui era la o palmă doar de cea a lui Reynie — atât de aproape că Reynie își putea vedea chipul speriat și cercetător oglindit în acele lentile argintii strălucitoare; atât de aproape că simțea răsuflarea acră a bărbatului. Și apoi domnul Benedict — adică domnul Cortina — se aplecă și mai aproape. Încă puțin, și nasul acela borcănat avea să-i intre lui Reynie în ochi.

— Ce e, tinere? De ce te uiți așa la mine?

Reynie gândi repede. Fie că domnul Benedict — domnul Cortina — chiar nu-l recunoscuse, fie că se prefăcea doar.

— E... nasul dumneavoastră! Arată ca un castravete roz!

Prietenii lui se uitară uluiți la Reynie, dar câțiva copii începură să chicotească. Domnul Cortina se încruntă, își încleștă pumnii, și fața i se înnegură — și totuși nu spuse nimic mult timp. Furia părea să clocotească în el, gata să explodeze. Reynie aștepta tot mai îngrozit. Dar apoi chipul domnului Cortina își recăpătă culoarea, încruntarea i se schimbă într-o expresie satisfăcută... și el chiar zâmbi.

— Voi, copiii, spuse el. Uit mereu. Copiii sunt capabili de asemenea necuviințe. E în regulă, tinere, nu-ți port pică. Avem nevoie de elevi care nu se tem să spună adevărul. Cum te cheamă?

— Reynard Muldoon, domnule. Dar toată lumea îmi spune Reynie.

— Bine ai venit, Reynard, spuse domnul Cortina, și cu acestea se răsuci și țâșni în fața clasei, de unde se întoarse către elevi și își desfăcu larg brațele. Bine ai venit, Reynard Muldoon, și bine ați venit cu toții! Bine ați venit la Colegiul Academic pentru copiii cu Rezultate Deosebite!

Copiii izbucniră în aplauze, iar Reynie și prietenii lui se uitară iar unul la altul — de data asta pe furiș — cu o uimire jalnică. *Totul e pe dos*, își spunea Reynie, încercând disperat să înțeleagă ceva. *Domnul Benedict îți dă un sentiment de siguranță, dar domnul Cortina te îngrozește. Domnul Benedict îi admiră pe copii, dar domnul Cortina îi privește cu dispreț. Și domnul Benedict pare să știe totul despre tine, dar domnul Cortina pare să nu știe nimic... cel puțin nu încă.*

Între timp, domnul Cortina își începuse discursul de bun venit.

— La alte colegii, spunea el, copiii sunt învățați doar cum să supraviețuiască. Lectură, matematică, lecții de desen și muzică — ce pierdere de vreme pentru un elev! Aici, la Colegiul Academic pentru copiii cu Rezultate Deosebite, spuse tunător domnul Cortina, scriind numele pe tablă și înconjurând inițialele, noi le arătăm elevilor noștri punctele CARDinale ale vieții lor!

Urmă un alt ropot de aplauze, dar Reynie continua să se gândească. *Totul e pe dos.* Și uitându-se la literele

încercuite de pe tablă, simți brusc un fior rece. Căci CARD, citit pe dos, este DRAC.

Așa cum le spusese Jillson, copiii aveau voie să își lase luminile și televizoarele aprinse „toată noaptea" dacă voiau, cu condiția ca în camerele lor să fie întuneric la ora zece. Când se făcu zece, Reynie se uită prin crăpătura ușii deschise. Așa cum prevestise Kate, patrula un Executiv. Acesta, un adolescent înalt și slab, cu labe uriașe, tocmai stinsese lumina pe coridor și încerca să vadă prin întuneric dacă se zărea vreo dungă de lumină pe sub uși. Reynie stinse lumina din cameră și închise fără zgomot ușa.

— Cine-i pe coridor? întrebă Sticky.

— Y.T. Pedalian. Îl mai știi? Kate a zis că acel Y.T. trebuie să fie prescurtarea de la „Yeti".

Se auzi un ciocănit la ușa lor. Când Reynie o deschise, Y.T. Pedalian stătea în prag cu brațele încrucișate. Chipul lui prietenos, aflat undeva foarte sus deasupra lor, era abia vizibil în lumina lunii care pătrundea pe fereastră.

— Voi, băieți, tre' să vorbiți mai încet, spuse el, dar fără răutate. Sunteți noi, așa că m-am gândit că poate n-ați înțeles care sunt, sau nu sunt, regulile. Și desigur, când mi-am lipit urechea de ușa voastră și am ascultat, am auzit un soi de murmur, ceea ce înseamnă că vorbeați, și asta nu e îngăduit. Bineînțeles, sunteți liberi să vorbiți, dar numai dacă nu scoateți niciun sunet.

— OK, spuseră băieții pe mutește.

— OK, acuma știți. Noapte bună, spuse el, și închise ușa.

Se auzi un strigăt de durere. Ușa se deschise repede, Y.T. își trase vârful piciorului, și ușa se închise la loc.

— Cred că asta i se întâmplă foarte des, șopti Reynie.

De deasupra lor se auzi fâșâitul unei plăci din tavan care se dădea într-o parte, și în lumina unei lanterne văzură chipul exasperat, plin de praf și de pânze de păianjen, al lui Constance. Sticky aduse un scaun și, în scurt timp, Kate și Constance erau jos cu ei. Kate își stinse lanterna chiar în momentul în care un nor trecea peste fața lunii. În clipa următoare, camera se cufundă în beznă.

— Ce poate să însemne asta? șopti Kate.

— E o șmecherie urâtă, spuse Constance.

— Cred că e nebun, spuse Sticky. Ce crezi, Reynie?

Reynie se gândise toată ziua la asta.

— Cred că ar trebui să trimitem un mesaj către țărm. Dacă *nu* am fost păcăliți — dacă domnul Benedict este obligat să acționeze împotriva voinței sale, sau dacă există vreo altă explicație — răspunsul ar putea să ne dea vreo idee ce să facem.

Ceilalți căzură de acord, și Sticky fu ales să trimită mesajul, pentru că se descurca cel mai bine cu codul Morse. Sticky se cocoță pe comoda televizorului, aflată lângă fereastră, și se uită în piațeta de jos. La marginea ei văzu o siluetă familiară care stătea cu spatele la Colegiu și privea către pod.

— Va trebui să mai aşteptăm. Îl văd pe domnul Benedict — adică pe domnul Cortina.

— Ce face? întrebă Constance.

— Doar stă în scaunul lui şi nu face nimic.

— Poate că se gândeşte ce nebun îngrozitor e, spuse Kate.

— Staţi puţin, spuse Sticky. Doi Executivi au ieşit afară — şi acum pleacă cu toţii. Tii, da' ştiu că se mişcă repede în chestia aia. Băieţii gâfâie ca să ţină pasul cu el. Sticky se uită în toate direcţiile. Piaţeta era goală, şi nu văzu niciun paznic pe cărare, sau vreo barcă pe apă, sau pe cineva trecând pe podul îndepărtat. OK, drumul e liber.

Kate îi întinse lanterna ei şi Sticky transmise mesajul lor în codul Morse: *Îl vedem pe dl. B când îl vedem pe dl. C. Cum e posibil?*

Hotărâseră ca mesajul să fie cât mai scurt şi mai criptic cu putinţă, în cazul în care un Executiv nevăzut ar fi prins semnalele. Acum, în timp ce aşteptau, minute în şir, să vină un răspuns, începură să se îngrijoreze că mesajul lor nu fusese înţeles. Sau şi mai rău, că nu fusese văzut.

— Nu e nimeni acolo, spuse Constance cu voce tare. Ceilalţi trei o sâsâiră să tacă. Ea le scoase limba, dar continuă în şoaptă: Asta dovedeşte că a fost o şmecherie. Ceilalţi sunt şi ei băgaţi în ea. Voiau să ne aducă pe insula asta, şi acum n-o să mai plecăm niciodată de aici.

— Hai să avem răbdare, spuse Reynie. Dacă nu ne răspund curând, trimitem din nou mesajul. Dacă tot nu

răspund, atunci va trebui să fiu de acord cu Constance: Am fost păcăliți, sau ceva îngrozitor s-a întâmplat, și ar fi mai bine să începem să ne gândim cum să plecăm de aici.

— Stai puțin! spuse Sticky. Văd o lumină printre copaci! Ne răspund!

Ceilalți își ținură răsuflarea un timp care li se păru teribil de lung. Apoi Sticky șopti:

— Tii, când Rhonda a zis că or să fie criptici, chiar vorbea serios.

— Deci care e mesajul? întrebă Kate.

— E un fel de ghicitoare, spuse Sticky și le-o recită:

„M-am uitat într-o oglindă
Și am văzut un chip asemeni.
Nu mă confundați cu el.
Feriți-vă de cel din Gemeni."

— Oh, *asta* cu siguranță lămurește totul, spuse Constance, dându-și ochii peste cap.

— Sună ca și cum s-a uitat în oglindă și s-a văzut, dar pe urmă a decis că *nu* e el, spusė Kate. Mă tem că asta chiar lămurește totul — domnul Benedict e cu adevărat nebun.

Sticky clătină din cap.

— Nu e domnul Benedict cel care a trimis mesajul, nu uitați. Tocmai l-am văzut jos în piațetă.

— Ah, da, spuse Kate. Atunci trebuie să fie unul din ceilalți. Dar ce încearcă să ne spună?

Reynie își mușca buza gânditor.

— Să mai auzim o dată mesajul, Sticky, spuse el.

Sticky îl repetă.

— Bine, dar cine sunt Gemenii ăștia? întrebă Constance.

— O constelație, un semn al zodiacului, sau o persoană născută sub acest semn, spuse Sticky.

— Nu ești de prea mare ajutor, George Washington, spuse Constance. Ce e un zodiac și de ce face semne?

— Zodiacul e un fel de diagramă care are legătură cu stelele și planetele și mai știu eu ce, spuse Reynie, încercând să simplifice totul. *Semnul* tău zodiacal are legătură cu data la care te-ai născut. Dacă te-ai născut la sfârșitul lui aprilie, de pildă, ești Taur. Poți să fii și Pești, sau Capricorn...

— Semnul caprei, adăugă Sticky.

— Da, da, semnul caprei, și așa mai departe — ai înțeles acum. Semnul tău depinde de ziua ta de naștere.

— Așa că acum ar trebui să aflăm când s-a născut cineva? Cine? Asta e o prostie! declară Constance.

— Eu cred că știu ce înseamnă mesajul, spuse deodată Kate pe un ton supărat. Spune că unii oameni nu sunt ceea ce par a fi, că nu putem avea încredere în oamenii în care credeam că putem avea. Cu alte cuvinte, Constance are dreptate — am fost înșelați. Cine ne-a trimis mesajul a fost probabil și el înșelat. E Rhonda, sau Numărul Doi care încearcă să ne avertizeze.

— E puțin cam târziu pentru avertizări, nu? remarcă Reynie. Și ce-i povestea asta cu Gemenii?

Kate păru foarte stânjenită.

— Probabil că e convinsă că unul dintre noi a luat parte la această păcăleală. Cineva a încheiat un pact secret cu domnul Benedict pentru a-l ajuta să-i trimită pe ceilalți pe insulă.

— Vrei să spui că unul dintre *noi* e cel din Gemeni?

— Îmi pare rău, răspunse Kate. E singurul lucru la care mă pot gândi.

La această sugestie, tăcură cu toții și copiii se uitară unul la altul cu un sentiment neplăcut de suspiciune.

— Ei, n-are niciun rost să mai amânăm, spuse Kate. Putem afla foarte repede dacă am dreptate. Hai să spunem fiecare când ne-am născut.

Toți, cu excepția lui Constance, își spuseră imediat data nașterii — nu era nimeni din Gemeni printre ei. Dar Constance refuză.

— Asta e o prostie. Chiar dacă *eram* un Geamăn — ceea ce nu sunt — nu știm cu siguranță că asta vrea să spună mesajul.

— Dacă nu ești, spuse Sticky, de ce nu o dovedești?

— Dovedește-o tu, se răsti la el Constance. De unde știm că nu ne-ai mințit? Poți să dovedești, domnule Capricorn, când te-a lăsat barza pe horn?

— Ăăă..., începu Sticky, căci bineînțeles că nu putea.

Constance se întoarse către Kate.

— Și tu, domnișoară Taur, *poți* să dovedești ce hram porți?

Kate ezită, încercând să găsească un răspuns indignat cu rimă. Din păcate, nimic nu părea să rimeze cu „Constance".

— Poate *cineva* de aici să o dovedească? îi provocă ea.

— Are dreptate, spuse Reynie, simțind o mare ușurare. Nu avem cum să o dovedim. (Chiar și în lumina palidă a lunii văzu privirea plină de recunoștință a lui Constance, care se temuse foarte tare să nu fie considerată trădătoare.) De fapt, asta e o veste bună, continuă Reynie, pentru că sunt convins că domnul Benedict nu ar trimite un mesaj care ne-ar întoarce unul împotriva altuia — nu și dacă nu ar exista vreo modalitate de a dovedi adevărul. Mesajul trebuie să însemne altceva.

— Uiți ceva, spuse Sticky. Domnul Benedict este aici pe insulă. Nu ne trimite niciun mesaj. Nu poate să fie în amândouă locurile în același timp.

— Asta e! strigă Reynie și ceilalți îl sâsâiră. Asta e, repetă el, de data asta într-o șoaptă agitată. În amândouă locurile, în același timp! Sticky, care e semnul pentru zodia Gemeni?

— Doi gemeni, bineînțeles, spuse cu un aer superior Sticky. Apoi ochii i se făcură mari. Stai puțin!

— Da, spuse Reynie. Cred că domnul Benedict are un frate de mult pierdut!

Așa cum se întâmplă întotdeauna într-o societate, urmară discuții în contradictoriu. Kate vru să știe de ce domnul Benedict nu le spusese că are un frate geamăn pe insulă, la care Reynie răspunse că poate nu știuse nici el. Dar dacă nu o știuse *atunci*, insistă Kate, cum de o știa *acum*?

— Oglinda, spuse Reynie cu un rânjet. Vă aduceți aminte? *„M-am uitat într-o oglindă și-am văzut un chip asemeni."* Domnul Benedict nu se referea la oglindă — ci la telescopul lui! Abia azi l-au instalat, vă amintiți?

— Așadar, azi l-a văzut pentru prima oară pe domnul Cortina, spuse Sticky, când s-a uitat prin telescop.

— Pun pariu că a fost un adevărat șoc, spuse Reynie.

— Dar cum e posibil ca domnul Benedict să nu știe că are un frate geamăn? întrebă Kate. Doar s-au *născut* împreună.

— Probabil că au fost despărțiți când erau bebeluși, spuse Reynie. Domnul Benedict mi-a spus că a fost orfan. Când părinții lui au murit, a fost trimis aici din Olanda ca să locuiască împreună cu mătușa lui. Domnul Cortina trebuie să fi fost trimis în altă parte.

— Dar amândoi sunt niște genii și i-au interesat întotdeauna aceleași lucruri, spuse Kate, pe când imaginația ei prindea aripi, și în cele din urmă au fost uniți!

— Uau! spuse Sticky.

— Îhî. Mi-e somn, spuse Constance, care decise să nu pară impresionată.

Reynie o ignoră.

— E o veste ciudată, dar bună, spuse el. Cel puțin acum știm că nu am fost păcăliți. Sticky, ar fi bine să le trimiți un mesaj să le spunem că am înțeles.

Sticky se conformă, și imediat luminile din pădure clipiră într-un răspuns. Sticky le privi cu atenție, și rosti cuvintele cu voce tare pe măsură ce soseau: *Bravo. Noapte bună. Multă ba...*

— Semnalele s-au oprit, șopti Sticky, încruntându-se. În clipa următoare văzu și motivul. Executivi! exclamă el. Au ieșit doi în piațetă. Stau acolo și vorbesc. Acum s-au așezat pe o bancă. Se pare că au de gând să rămână ceva vreme.

— Oricum, mesajul era aproape terminat, spuse Kate cu un căscat uriaș, și, sincer, sunt terminată. Ce-ar fi să punem punct și să ne culcăm?

Reynie și Sticky fură de acord, dar lui Constance nu-i venea să creadă.

— Cum să punem punct? Nici măcar nu știm ce voiau să spună!

Kate râse.

— Multă minte-ți mai trebuie, Constance! Cred că glumești.

Constance se arătă indignată.

— Cred că *tu* glumești! Nu avea cum să fie „multă minte"! Al doilea cuvânt începea cu „ba".

Uimită, Kate deschise gura să răspundă, dar Reynie interveni.

— Ai dreptate, Constance. De fapt, sunt aproape sigur că voiau să spună „Multă baftă". Nu crezi?

Constance păru destul de sceptică. În fond, spuse ea, nu au cum să fie *siguri* că acesta era cuvântul care ar fi urmat. Dar pentru că îi era mult mai somn decât celorlalți — de o oră își tot freca ochii — fu de acord să suspende ședința.

— Ședința este suspendată, spuseră ceilalți.

Lecții învățate

Colegiul Academic pentru copiii cu Rezultate Deosebite era diferit de orice altă școală. În primul rând, mâncarea din cantină mirosea minunat și avea un gust și mai minunat. În afară de asta, nu existau manuale, nici activități în aer liber, nici carnete de note și nici strigarea catalogului (dacă lipseai, venea după tine un Executiv), nici proiectoare de film șubrede, nici dulapuri metalice sau sporturi de echipă, nici bibliotecă și, lucru destul de ciudat, absolut nicio oglindă nicăieri. Nu se făcea nicio

diferenţiere între elevii începători şi cei avansaţi: împărţirea pe clase se făcea la întâmplare, fără să se ţină seama de vârstă sau de nivelul de cunoştinţe, şi toată lumea din acea clasă stătea împreună în aceeaşi sală şi învăţa aceleaşi lecţii. Lecţiile fuseseră create de domnul Cortina însuşi şi, după ce copiii treceau prin toate, erau luate de la început. Astfel, în final toate lecţiile erau repetate de multe ori — iar elevii care le învăţau cel mai bine deveneau Mesageri.

Cu niciunul dintre lucrurile acestea nu erau obişnuiţi membrii Misterioasei Societăţi Benedict. Şi totuşi, din anumite puncte de vedere, Colegiul le amintea de alte şcoli: învăţarea pe de rost a lecţiilor nu era încurajată dar era cerută; participarea activă la ore era încurajată dar rareori permisă; şi deşi testele se dădeau în *fiecare zi*, în *fiecare clasă*, exista întotdeauna cel puţin un elev care să geamă, altul care să pară surprins şi altul care să-l implore pe profesor, deşi în mod inutil, să renunţe la test.

— Gata, testul s-a încheiat! strigă Y.T. Pedalian într-o dimineaţă în cursul unei ore. Daţi-mi testele, toată lumea — şi nu întârziaţi, vă rog. Cine nu cârpeşte spărtura mică are necaz să dreagă borta mică, ştiţi bine.

— Mare, îl corectă un Mesager de pe rândul din mijloc.

Reynie o recunoscu pe fată de la alte ore. O adolescentă înaltă, cu o constituţie atletică, ochi pătrunzători şi păr negru ca pana corbului, mult mai mare ca vârstă — şi mai îndrăzneaţă — decât cei mai mulţi elevi şi cu

reputația de a fi liderul Mesagerilor. Numele ei era Martina Crowe.

— Spărtura mare? spuse Y.T. Nu, Martina, mă tem că e vorba de o spărtură mică.

— Nu, cine nu cârpește spărtura mică are necaz să dreagă borta *mare*, spuse pe un ton disprețuitor Martina.

— Exact, replică Y.T.

După ce toate testele fură adunate, în încăpere se lăsă tăcerea, iar Y.T. se uită peste pagini, trecându-și notele în carnețelul lui. Era conform ritualului zilnic. La fiecare clasă, câte un Executiv prezenta mai întâi materialul zilei respective, apoi materialul era repetat — iar uneori *materialul repetat* era repetat — și apoi elevii trebuiau să dea un test legat de lecția zilei precedente. Dacă lecțiile nu ar fi fost atât de ciudate, cu siguranță copiii le-ar fi învățat ușor.

Astăzi, în cea de-a treia zi de școală a membrilor Misterioasei Societăți Benedict, lecția lui Y.T. era intitulată „Igiena personală: pericole inevitabile și ce trebuie făcut pentru a le evita". La fel ca toate lecțiile de la Colegiu, și aceasta era o revărsare de detalii — pe pagini și pagini în șir — dar ideea esențială era că boala, la fel ca un prădător înfometat, pândea din orice cotlon. În fiecare suprafață pe care o atingeai exista o boală care stătea să izbucnească, în fiecare fir de praf un alergen care se pregătea să-ți umfle nasul și să-ți astupe sinusurile, fiecare fir de păr dintr-o periuță de dinți era un teren de joacă pentru bacterii. Și așa continua pe multe pagini,

și totul era mult exagerat, își spuse Reynie, deși nu total neadevărat. Ceea ce făcea lecția atât de confuză era „concluzia logică" pe care Y.T. spunea că trebuie să o tragă cu toții: Pentru că, în final, este imposibil să te protejezi de *orice* — indiferent cât de mult te străduiai — este important să încerci cât de mult poți să te protejezi de *tot*.

In ideea asta era un oarecare adevăr, se gândi Reynie, dar era ascuns de o aiureală. Nici nu era de mirare că elevilor li se părea atât de grea lecția. Din fericire, el și Sticky luaseră note foarte bune. Ca pentru a confirma asta, Reynie se uită la prietenul său, care dădu ușor din cap și ridică degetul mare în semn de aprobare. Probabil că pentru el nici nu era greu — Sticky memora tot ceea ce citea. Până acum totul era bine. Reynie se răsuci pe scaunul lui ca să se uite la Kate. Ea își umflă obrajii, îl privi cruciș, și-și prinse capul între mâini, ca și cum se temea să nu-i pocnească. *Nu* era bine. Reynie se hotărî să nu se uite la Constance; optimismul lui fusese suficient de afectat.

Cei mai mulți dintre ceilalți elevi stăteau cu un aer năucit, epuizați de lecție, sau se uitau pe notițele lor cu speranța de a descoperi că se descurcaseră mai bine la teste decât își imaginau. Mesagerii însă — erau patru în clasă, cu tunicile lor albe și eșarfele albastre — făceau ceea ce Reynie observase că era un obicei al lor. La câteva minute, unul dintre ei se uita către ușă, cu o privire nerăbdătoare și plină de speranță. În special Martina Crowe făcea asta.

Așteptau să fie chemați afară de către un Executiv — să fie luați pentru „privilegiile lor secrete". Și ori de câte ori un executiv apărea *totuși* în ușă — cum apăru acum Jackson — fiecare Mesager rămânea încremenit și aștepta cu răsuflarea tăiată.

— Y.T., anunță Jackson. Am nevoie de Corliss Danton și Sylvie Biggs.

Mesagerii respectivi săriră în picioare și-și adunară repede lucrurile. Cu fețele luminate și fără să arunce o privire în urmă, îl urmară afară pe Jackson. Martina Crowe rămase privind cu speranță către ușă.

— Pentru cei nou-sosiți printre noi, spuse Y.T., vreau să vă amintesc că și voi puteți să vă bucurați de privilegiile speciale de care beneficiază Mesagerii noștri. Învățați mult! În special noii recruți — care, fiindcă veni vorba, se descurcă foarte bine. Rosie Gardener, Eustace Crust... *foarte* bine. Fiecare dintre voi are câteva răspunsuri corecte. Continuați tot așa.

Zâmbi încurajator către fundul clasei și apoi se întoarse la corectarea testelor.

Reynie se răsuci să vadă cu cine vorbise Y.T. — și apoi cu greu se abținu să nu se holbeze uluit. *Noii recruți*, așa îi numise Y.T., iar aceștia erau chiar cei doi ale căror expresii năucite îi atrăseseră atenția lui Reynie în prima zi — fata ca un clopot și băiatul zvelt despre care crezuse că fuseseră răpiți. Parcă nici nu mai erau aceiași copii acum. Expresia lor de confuzie somnoroasă dispăruse, înlocuită de o privire hotărâtă, chiar încântată. Aceasta

nu putea fi expresia unor copii care fuseseră răpiți și duși undeva împotriva voinței lor. Dar atunci, de ce fuseseră escortați de Ofițerii de Recrutare? Și de ce li se spunea „recruți"?

Reynie se gândi că poate se cam pripea cu concluziile. Considera că se pricepe să judece oamenii — *Miss* Perumal îi spusese asta de multe ori — dar copiii ăștia erau un adevărat mister pentru el. Într-un fel sau altul se înșela; mai mult ca sigur că se înșela. Și dacă tot veni vorba de înșelat, privirea lui Reynie se opri asupra lui Constance, care dormea dusă, cu capul pe bancă. Deodată, Reynie se simți deprimat. Trebuia să renunțe să se mai întoarcă să se uite în jur.

Y.T. termină de notat testele și le puse teanc pe marginea catedrei.

— OK, clasă, lecția s-a terminat. Vă puteți lua testele când ieșiți. Și cineva să o trezească pe domnișoara Contrar. Sunt convins că mai trăiește — am văzut-o tresărind ușor. Reynard Muldoon și George Washington, vă rog să rămâneți în clasă. Vreau să vorbesc cu voi.

Reynie simți că i se pune un nod în gât și îi aruncă o privire lui Sticky, care arăta ca și cum fusese înțepat de o viespe. Erau bănuiți de ceva? Pe când ceilalți ieșeau din clasă, Kate le aruncă băieților o privire plină de înțeles. *Mult noroc*, spuneau ochii ei. Constance trecu împiedicat și cu ochii împăienjeniți, fără să se uite la ei, și apoi cei doi băieți se îndreptară către catedra lui Y.T.

Martina Crowe le tăie pe neașteptate drumul, fixându-i cu o privire plină de o furie abia stăpânită. Surprinși, băieții se dădură înapoi, ca și cum în fața lor se afla un șarpe cu clopoței.

— Așa, șuieră Martina. Înapoi. În spate.

Se uita mânioasă la ei, amenințătoare. Reynie se întrebă ce trebuia să facă. Să o întrebe ce s-a întâmplat? Oare asta ar încuraja-o să îi atace?

— Martina? spuse de la catedră Y.T. Ai nevoie de ceva?

— Știu de ce vrei să vorbești cu ei, spuse Martina, fără a-și lua privirea de la fețele speriate ale băieților.

— Bravo. Dar acum *vreau* să vorbesc cu ei, așa că te rog să ne lași.

— O să plec, spuse Martina. Dar nu prea departe. Se aplecă spre băieți și șopti: Mă auziți? Nu prea departe!

Cu siguranță nu destul *de departe*, se gândi Reynie în timp ce ea ieșea furioasă din încăpere. De ce era atât de supărată? Îi bănuia și ea de ceva? Acum tremurând, băieții se apropiară de catedră.

Y.T. îi privi grav și spuse:

— Mă tem că voi doi ați încurcat-o.

— Dar de ce? întrebă Reynie, iar Sticky se clătină, ca și cum era pe punctul de a se prăbuși.

— Ați enervat-o pe Martina, de-asta. Zău așa, băieți, sunt pur și simplu stuprins. Sau mai degrabă, ar trebui să spun *surpefiat*. Nu, nu așa, nu e...

— Surprins? sugeră Reynie. Stupefiat?

Y.T. dădu din cap aprobator.

— Și astea. Mai mult, sunt uluit. Cum de vă descurcați așa de bine la teste? Luați note maxime! Cred că Martina m-a auzit vorbind despre asta cu un alt Executiv, că tot veni vorba, și de aceea vă urăște acum așa de mult.

Sticky își recăpătă echilibrul. Respirația lui Reynie se încetini. Până la urmă, nu aveau probleme. Doar, dintr-un motiv oarecare, cu Martina Crowe.

Y.T. le aruncă o privire cercetătoare.

— Cum vă explicați notele voastre? E imposibil ca cineva să vă ajute. Sunteți nou-veniți, și ceilalți elevi îi ocolesc pe cei noi, așa că *ei* nu au cum să vă ajute.

— Eu țin minte lucrurile, spuse Sticky.

— Eu mă străduiesc din răsputeri, spuse Reynie.

Y.T. îi privi cu aerul că exact la asta se așteptase.

— Ținteremintea și străduitura sunt amândouă niște calități grozave. Se pare că voi le aveți într-o cantitate considerabilă. Voiam să vă felicit și să vă spun s-o țineți tot așa.

— Ca Eustace și Rosie? întrebă Reynie.

— Ah, ăia doi? Cazul lor e diferit, băieți. Ei sunt recruți speciali. Recruții speciali primesc mai multă atenție în primele zile, conform ordinelor domnului Cortina. Sunt cam începeți la adaptare și au nevoie de încurajare. Dar o să vedeți, într-o bună zi vor deveni elevi fruntași. Recruții speciali de multe ori ajung Mesageri, și mulți devin Executivi. Uite, de pildă Jackson și Jillson — și ei au fost recruți speciali.

— De ce sunt recruții speciali atât de speciali? întrebă Sticky, și în vocea lui aproape că se simțea invidia.

Y.T. păru încurcat de întrebare.

— Ei, asta, chiar nu pot să spun... ăăă... aici și acum. Tot ce trebuie să știți e că — ei bine, nu trebuie să știți nimic. Cu excepția lecțiilor, adică. E limpede că *asta* trebuie să știți. Și cum să... de fapt, cred că sunt multe lucruri pe care *ar trebui* să le știți, dar... Se opri, își drese glasul și spuse: Doar munciți mult, băieți, și nu aveți de ce să vă faceți probleme.

— Cu excepția Martinei, spuse Reynie. Arată de parcă ar vrea să ne strângă de gât.

Y.T. râse.

— Probabil că vrea! Sunteți mai buni ca ea. Notele maxime la teste sunt extrem de rare. Dacă o să continuați așa, o să ajungeți curând Mesageri — așa că e normal ca Mesagerii să vă urască. Vedeți voi, numărul de Mesageri e limitat, și nu există nicio garanție că vor *rămâne* Mesageri. Suficient să ai o săptămână proastă la teste și un alt elev poate să-ți ia locul.

— Se întâmplă des asta? întrebă Reynie.

— Extrem de rar, spuse Y.T. Mesagerii nu suportă să-și piardă privilegiile speciale. Îmi aduc aminte ce îngrozitor mă simțeam când trebuia să-mi predau tunica și eșarfa *mea*. Mi s-a întâmplat de câteva ori. Dar, în cele din urmă, mi-am învățat toate lecțiile ca sub apă — ca prin apă — ca *pe apă* și nu mi-am mai pierdut niciodată locul. Adică până când am fost făcut Executiv. Oricum,

bănuiesc că Martina vă vede ca pe o amenințare. Îi înțeleg sentimentele, deși bineînțeles că e absurd să fie așa de țâfnoasă pentru asta.

Țâfnoasă nu prea era cuvântul potrivit, își spuse Reynie. Mai degrabă *veninoasă*. Vor trebui să se ferească de Martina Crowe.

Persoane și locuri care trebuie evitate

Reynie și Sticky își petrecură restul dimineții uitându-se agitați peste umăr. Între ore merseră grăbiți pe coridoare, nedorind să fie prinși într-o ambuscadă de Martina, și când, la vremea prânzului, o zăriră pe Martina lângă galantarul din cantină, renunțară să-și mai ia mâncarea, în ciuda zgomotului insistent pe care îl scoteau stomacurile lor. În schimb, găsiră o masă și le așteptară pe Kate și pe Constance. Când fetele se întoarseră cu tăvile lor, Reynie și Sticky le povestiră repede ce le spusese

Y.T. despre Mesageri și ce se întâmplase cu Martina. Era un zgomot teribil în încăpere, așa că puteau vorbi pe un ton normal fără să fie auziți, dar Kate cu greu se abținu să nu scoată un strigăt revoltat.

— Unde e Martina acum? întrebă ea, uitându-se în stânga și dreapta.

— Incerc să *nu* o văd, răspunse Sticky.

— Încet, Kate, spuse Reynie. Făcu discret un semn cu capul către o masă îndepărtată. Tocmai s-a așezat la una dintre mesele Mesagerilor. Din când în când ne săgetează cu privirea. Dar hai să nu fim îngrijorați. Va trebui să o evităm, atâta tot.

Constance se șterse la gură cu mâneca.

— Hei, când veniți și voi cu tăvile, băieți, să-mi aduceți niște înghețată.

— Ce s-a întâmplat cu rugăminții le? întrebă Sticky. Ce s-a întâmplat cu *te rog*?

Reynie se uită la Constance care, drept răspuns, scoase limba. Adevărul e că se purta îngrozitor: vărsa din neatenție mâncarea din farfurie, mesteca cu gura deschisă și-și ținea tacâmurile ca pe niște cazmale. Dar Reynie considera purtarea ei mai degrabă tristă decât enervantă. Își dădea seama că nu avusese pe nimeni care să o învețe cum să se poarte. Habar n-avea cum fusese viața ei până atunci — lui Constance nu-i plăcea să i se pună întrebări și în general le ignora, sau răspundea cu sunete prea puțin politicoase — dar era evident că nu avusese parte de prea multă educație în acest sens.

Constance îl observă pe Reynie privind-o. Își făcu ochii rotunzi și-și deschise gura larg ca să-i arate mâncarea pe care o mesteca. Nu-i plăcea să fie privită, la fel de mult cum nu-i plăcea să i se pună întrebări.

Reynie și Sticky se duseră la tejghea ca să-și comande mâncarea. Ajutoarele mestecau în supă, învârteau aluatul de pizza și se ocupau de nenumărate feluri de mâncare, toate mirosind dumnezeiește, iar băieților le lăsau gurile apă ca niște aspersoare. În cele din urmă, Reynie se hotărî la lasagna și lapte cu sirop de ciocolată — și înghețată, căci Sticky refuză să se conformeze cerinței lui Constance. Reynie pur și simplu n-avea chef de o criză de isterícale.

Femeia care îi luă comanda dădu scurt din cap, ferindu-și privirea, și începu să pregătească tava. Reynie o privi stânjenit. Doar câteva Ajutoare vorbiseră până acum cu el, și niciunul nu îl privise în ochi. Se pare că domnul Cortina stabilise niște reguli stricte în această privință. Era o cerință ciudată pentru meseria lor, această permanentă manifestare a respectului, dar Ajutoarele o îndeplineau admirabil. De fapt, erau atât de tăcute și își fereau mereu privirea, încât Reynie încerca să nu le salute și nici măcar să se uite prea mult la ele. Se simțea îngrozitor de nepoliticos, dar dacă nu o făcea Ajutoarele păreau întotdeauna stânjenite.

Probabil că Sticky se gândise la același lucru, pentru că, după ce reveniră la masa unde stăteau fetele, spuse:

— Vă puteți închipui o meserie mai îngrozitoare decât cea de Ajutor?

— Tare amărâți mai sunt, spuse Kate. Nu vorbesc, nu te privesc. În niciun caz n-aș putea să fac o asemenea muncă — poate doar sedată.

— Hei, s-ar putea să *fie* sedați! sugeră Sticky. O fi ceva în mâncarea lor!

Kate clătină din cap.

— I-am văzut mâncând aceeași mâncare pe care o primim și noi, și noi n-avem nimic, nu?

Se uitară cu toții stânjeniți la Constance care, terminându-și de hăpăit înghețata, își lăsase bărbia lipicioasă în piept. Pleoapele îi tremurau ușor și respirația ei se transformă în sforăit.

— Ei, dar așa era și înainte să ajungem aici, spuse Reynie.

Se dovedi o zi lungă și obositoare. Orele de după-amiază se asemănară foarte mult cu cele de dimineață: mai întâi Reynie se simți încântat de cât de bine se descurcaseră el și Sticky la test, ca apoi să fie îngrozit de privirile pline de ură pentru reușita lor — de la ceilalți elevi și Mesageri în general, dar în special de la Martina. Iar dacă nici Kate și nici Constance nu atrăgeau o asemenea atenție neplăcută, asta era doar pentru că se chinuiau cu testele, ceea ce era și mai descurajator.

Când se termină și ultima oră, cei patru copii ieșiră în piațetă și se așezară pe o bancă de piatră. (Toți, cu excepția lui Kate, care țopăia pe loc, consumându-și

energia.) Cei mai mulți elevi ai Colegiului își petreceau ora de dinaintea cinei în sala de sport, sau uitându-se la televizor în camera lor, dar membrii Misterioasei Societăți Benedict voiau să fie un timp singuri. Până la urmă, își petrecură acea oră în piațetă netulburați de Martina sau de altcineva, și totuși, de-abia scoaseră câteva cuvinte. Motivul era că nu se puteau abține să nu se holbeze — cu un amestec ciudat de fascinație, teamă și stânjeneală — la domnul Cortina, în costumul lui verde în carouri, cu ochelarii lui argintii și cumplitul lui scaun cu rotile.

Piațeta era locul lui preferat. Copiii îl văzuseră acolo și cu o zi în urmă, și în cursul nopții. Era cunoscut faptul că domnul Cortina stătea adeseori acolo după-amiaza timp de vreo oră, iar în această perioadă nimeni nu îl deranja, cu excepția Executivilor — și chiar și *aceștia* veneau la el doar cu probleme urgente. La fel se întâmplă și în această după-amiază. Toată lumea care trecea prin piațetă stătea la distanță de el, evitând să treacă prin fața lui, căci părea să privească grozav de încântat către podul din depărtare, și nimeni nu voia să-l întrerupă din contemplarea privelиștii.

De fapt, în afară de privit, domnul Cortina nu lenevea. Avea un teanc de ziare lângă el și le răsfoia meticulos, însemnând câteodată ceva în vreunul și zâmbind misterios. Din când în când deschidea o carte mare, pe care o ținea în poală, și nota ceva în ea. Apoi se uita din nou în depărtare. În cele din urmă, domnul Cortina se întoarse și străbătu repede piațeta, dispărând în Clădirea

de Control al Colegiului și trezindu-i pe copii din transa lor.

Pentru că își petrecuseră atât de mult timp zgâindu-se la domnul Cortina și pentru că la cină nu reușiră să stea singuri la o masă, copiii trebuiau să aștepte să se stingă luminile ca să aibă o discuție secretă, căci serile erau destinate studiului. Era foarte important ca Reynie și Sticky să continue să ia note mari la teste — mai ales dacă fetele nu *începeau* să ia note mari. Și, oricum, una dintre puținele reguli pe care Executivii păreau dispuși să le recunoască era că elevii nu aveau voie să se viziteze în camere. Întâlnirile particulare între elevi erau genul de lucruri privite cu dezaprobare la Colegiu, unde toate secretele erau rezervate pentru Mesageri și Executivi.

Nu exista însă nicio interdicție privind coridoarele căminului în timpul studiului individual, și, înainte ca cei patru să intre în camerele lor să-și revadă notițele, mai rămaseră câteva minute în fața camerei lui Reynie și Sticky. Dacă acum nu vorbeau între ei, era pentru că trăgeau cu urechea. Descoperiseră că la această oră pe coridor exista o cantitate considerabilă de activitate și conversație, ceea ce întotdeauna constituia o oportunitate de a afla ceva. Ici și colo pe coridor, grupuri mici de elevi stăteau de vorbă, șovăind să intre și să se apuce de treabă, și un șir neîntrerupt de copii cu periuțe de dinți și alte obiecte de toaletă se duceau și veneau de la baie.

În această seară, cele mai interesante persoane de ascultat erau vecinii lui Reynie și Sticky, doi băieți mai

mari, cu căpățâni uriașe și mijlocul gros, care nu vorbeau niciodată cu Reynie și Sticky. Băieții stăteau în pragul ușii și jucau un joc al lor, în care își trăgeau șuturi la țurloaie fără să scoată vreun strigăt, și, în timp ce se loveau și se strâmbau, speculau întruna despre privilegiile secrete ale Mesagerilor. Acesta era subiectul preferat al non-Mesagerilor, dar discuțiile pe această temă nu erau niciodată productive, și la fel se întâmpla și cu cei doi. Deveni curând foarte clar că niciunul n-avea nicio idee care erau aceste privilegii și nu știau decât că erau ceva după care să jinduiască.

Discuția băieților începuse să lâncezească, și Reynie se pregătea să renunțe și să treacă la studiat când auzi vocea lui Jackson bubuind pe coridor:

— Corliss Danton! Aici erai!

Câteva uși mai încolo, Corliss Danton tresări. (Toată lumea tresări, dar Corliss tresări cel mai tare.) Se întoarse și îi aruncă o privire ciudat de vinovată lui Jackson, care venea cu pași mari către el printre grupurile de elevi, și toți se lipiră de perete ca să-i facă loc. Pe coridorul care, cu o clipă în urmă, zumzăia asemenea unui stup se așternu o liniște mormântală. Corliss își aranjă eșarfa de Mesager când Jackson se apropie.

— Ce... ce s-a întâmplat, Jackson?

— Știi bine ce s-a întâmplat, Corliss, spuse Jackson. Domnul Cortina vrea să stea de vorbă cu tine. Am venit să te conduc în Camera de Așteptare.

La menţionarea Camerei de Aşteptare, Corliss — care avea pielea deschisă la culoare — deveni foarte alb. Băieţii din camera alăturată se crispară şi făcură repede un pas înapoi, încercând să pară că nu au nicio legătură cu Corliss. Un murmur porni să străbată coridorul.

— Dar... dar.... Corliss îşi drese glasul şi trase de un nasture al tunicii. Dar, zău aşa, Jackson. De ce să fiu pedepsit? Ce...

— Nu eşti pedepsit. Domnul Cortina vrea doar să stea de vorbă cu tine. Dar în acest moment e ocupat, aşa că va trebui să aştepţi. Vino cu mine acum.

Corliss clătină din cap şi se dădu înapoi.

— Eu... ştii ceva? Nu cred. Eu cred că am să... am să...

Se uită în stânga şi-n dreapta, căutând cu privirea ieşirile din coridor.

Tonul lui Jackson era calm dar hotărât.

— Înţeleg că nu-ţi place să aştepţi, Corliss. Nimănui nu-i place să aştepte. Dar dacă nu vrei să mergi la Camera de Aşteptare *şi* să-ţi pierzi privilegiile speciale, atunci ar fi bine să vii chiar acum.

Corliss se crispă.

— N-nu, nu e... nu e nevoie. O să merg cu tine, Jackson. Bănuiesc că într-un fel sau altul va trebui să aştept, nu?

— Într-un fel sau altul.

Corliss trase aer adânc în piept pentru a se linişti.

— OK, bine. Cum vrea domnul Cortina. N-o să mă auzi plângându-mă.

Jackson îi făcu cu ochiul.

— Așa te vreau. Hai să mergem.

Îi puse lui Corliss o mână pe umăr și îl conduse către cea mai îndepărtată ieșire.

În clipa în care Corliss dispăru, pe coridor se porniră discuții aprinse. O fată chiar izbucni în plâns: se pare că și ea fusese o dată în Camera de Așteptare și era deprimată doar la simpla ei menționare. Pe când prietenele fetei încercau să o liniștească, vecinii cu capete mari ai lui Reynie și Sticky continuau să se holbeze către ieșire, de parcă Jackson l-ar fi dus pe acolo pe Corliss către pieire.

— Camera de Așteptare, zise unul dintre ei. Nu știam că și *Mesagerii* sunt trimiși la Camera de Așteptare.

— Hai să nu mai vorbim despre asta, spuse celălalt, clătinând din cap. Cred că aduce ghinion. N-am nevoie de așa ceva.

Și băieții intrară în camera lor, închizând ușa după ei.

Reynie și prietenii lui se uitară îngrijorați unul la altul.

— Cred că poate ar trebui să evităm să fim trimiși la Camera de Așteptare, spuse Constance.

— Crezi? spuse Kate.

Sticky își scoase cârpa de șters ochelarii.

Când panoul din tavan se dădu deoparte în acea seară, fața lui Kate fu singura care se ivi în deschizătură.

— Unde-i Constance? șopti Reynie.

— Doarme dusă, răspunse Kate. Cel mai somnoros copil pe care l-am văzut vreodată. A căzut ca secerată pe pupitru. N-am putut s-o trezesc.

— Bănuiesc că poți să-i spui mai târziu ce discutăm, spuse Reynie cu îndoială, iar Sticky clătină din cap cu o privire dezaprobatoare.

— Mă bucur grozav să vă văd, băieți, spuse Kate, așezându-se pe podea. Își încrucișă picioarele într-un model complicat, ca un covrigel, pe care băieții l-ar fi crezut imposibil de realizat. M-am săturat să învăț. Cred că mi-am citit notițele de o sută de ori, dar nimic nu-mi rămâne în cap. Nu are logică! „Trebuie să muncești mai multe ore ca să ai mai mult timp să te relaxezi"? „Trebuie să existe război ca să existe pace"? Cum sunt astea „concluzii logice"? Ia spuneți-mi voi!

Reynie râse plictisit.

— Și ce zici de „E important să te protejezi pentru că e imposibil să te protejezi"?

— Ah, da, lecția de igienă, spuse pe un ton scârbit Kate. Aia-i cea mai grozavă. Niciodată nu mi-ar fi trecut prin cap că spălatul pe dinți mă poate face să mă simt atât de neajutorată.

Reynie deveni brusc atent. Ceva din ce spusese Kate i se părea cunoscut. Dar ce anume?

— Nici mie nu mi se pare că lucrurile astea au vreun sens, spuse Sticky, dar nu mi-e greu să le țin minte. Pot să te ajut să le memorezi, Kate.

— Când? întrebă exasperată Kate. Nu e niciodată timp! Nu, trebuie s-o fac singură!

— Ah... ah, bine, spuse Sticky înțepat, și era limpede că se simțea jignit.

Kate era prea preocupată ca să observe asta. Își împletea cu un aer absent părul în noduri complicate, pe care apoi le despletea.

— Chiar nu înțeleg, băieți. Ce rost are să învețiți toate prostiile astea?

Deodată, Reynie își dădu seama ce i se păruse cunoscut.

— Cred că are legătură cu mesajele ascunse, spuse el. Vă aduceți aminte de fraza aia pe care am auzit-o în Receptor? „Spală-te pe dinți și omoară microbii”? Asta trebuie să aibă legătură cu ora de igienă, nu credeți?

— Hei, ai dreptate, spuse Kate, luminându-se la față.

— Iar dacă stau să mă gândesc mai bine, în ziua în care am venit aici i-am auzit pe copiii din clasa lui Y.T. spunând ceva de piață...

— Exercițiul cu Piața Liberă, spuse Sticky.

— Exact! Și „piață” a fost primul cuvânt pe care l-am auzit în Receptorul domnului Benedict, vă aduceți aminte?

Sticky aprobă din cap — sigur că își aducea aminte — dar Kate ridică doar din umeri.

— Va trebui să vă cred pe cuvânt, spuse ea. Oricum, e clar că lecțiile sunt legate de mesajele secrete. Așa că întrebarea e cum se leagă totul.

— Cu cât devenim mai repede Mesageri, cu atât mai repede vom afla! spuse Reynie însuflețit.

— Încă nu suntem Mesageri, așa că șezi binișor, spuse Sticky, care încerca să-și revină după ce sentimentele îi fuseseră jignite și era încă ușor iritat. Suntem aici doar de câteva zile.

— E adevărat, oftă Reynie. Bine, hai să raportăm asta domnului Benedict.

Se pregătiră să trimită un raport pe țărm, dar fură împiedicați de prezența domnului Cortina în piațetă. Și apoi, chiar în momentul în care domnul Cortina intra în sfârșit înăuntru, doi Executivi ieșiră să se plimbe agale printre clădirile Colegiului. Păreau hotărâți să parcurgă fiecare cărare și fiecare pasarelă existentă. Se făcuse târziu, și copiii, epuizați, se hotărâră să renunțe. Nu se puteau descurca foarte bine la lecții dacă nu reușeau să stea treji.

— Raportul mai poate aștepta, spuse Kate căscând, și între timp noi o să dormim. Noapte bună, băieți.

Urcă repede pe frânghia ei, o trase după ea în tavan, și dispăru. Cu un amestec de amuzament și admirație, Reynie și Sticky o urmăriră plecând. Încă nu se obișnuiseră cu metoda lui Kate de a veni și pleca.

— Oare cum o fi să faci ce face ea? se întrebă Sticky cu voce tare.

— Plin de praf, îmi imaginez, zise Reynie ridicând din umeri.

Mult timp după ce Kate dispăruse în felul ei plin de praf și băieții se urcaseră în pat, Reynie stătea treaz, încercând să se liniștească prin compunerea unei scrisori către *Miss* Perumal. Sigur că nu putea să scrie *cu adevărat* scrisoarea — n-ar fi putut să o trimită — dar se simțea atât de bine când se gândea la *Miss* Perumal, aflată într-un loc foarte departe de aceste responsabilități și pericole, bându-și ceaiul și corectându-i greșelile de gramatică în tamilă. Își aduse aminte de după-amiezile plăcute pe care le petrecuseră în Oldwood Park, discutând

tot felul de lucruri — despre mama ei, sau despre copacii bătrâni din parc, sau despre baseball sau câini. Și de dățile în care el îi povestise despre răutatea cu care își bătuseră joc de el alți copii, când *Miss* Perumal nu-i oferea niciodată sfaturi — care ar fi fost inutile — ci doar dădea din cap și cloncănea cu limba, zâmbindu-i tristă lui Reynie, ca și cum amintirea lui era și amintirea ei, ca și cum ar fi împărtășit-o împreună. De fapt, Reynie socotea că *într-adevăr* o împărtășeau acum, după ce i-o povestise. Și într-un fel asta întotdeauna micșorase efectul pe care îl avea asupra lui — uneori chiar îl înveselea.

Reynie tocmai încheiase scrisoarea, când îl auzi pe Sticky ridicându-se din pat și învârtindu-se prin cameră, apoi, după câteva minute, șoptind:

— Reynie, dormi?

Ar fi fost un moment plăcut în care Reynie să adoarmă; pentru prima oară în acea zi se simțea liniștit. Dar nu putea să-i mulțumească lui *Miss* Perumal în scrisoarea lui că era întotdeauna acolo să-l asculte, iar în clipa următoare să se întoarcă cu spatele și să nu fie acolo pentru Sticky.

— Nu, nu dorm, spuse el.

— Drumul e liber acum.

Reynie privi în jos peste marginea patului său.

Sticky își pusese ochelarii și se uita afară pe fereastră.

— Dacă nu-și lua Kate lanterna, puteam trimite raportul. Ar trebui să ne amintim de asta data viitoare. Am putea să obținem totuși *ceva* dintr-o noapte proastă.

— Ne-am putea folosi de comutator, sugeră Reynie.

— Probabil că da, spuse cu îndoială Sticky, cu o urmă de îngrijorare în glas, dar dacă e cineva afară? N-am cum să văd jos de lângă comutator.

— Suntem doi, nu uita. O să stau eu de pază la fereastră.

Sticky își căută cârpa de șters ochelarii.

— Mă face să fiu nervos, spuse el, găsindu-și cârpa pe birou și apucându-se să-și șteargă ochelarii cu mișcări energice. Mă tot gândesc ce față a făcut Mesagerul ăla când Jackson i-a spus despre Camera de Așteptare. Ultimul lucru de care avem nevoie e să fim bănuiți de ceva. Își puse ochelarii pe nas și oftă. Acum îmi pare rău că am pomenit de asta. Dar bănuiesc că ar trebui să o facem, nu?

— O facem repede și gata, spuse Reynie.

Din păcate, comutatorul scotea un clinchet la orice apăsare. La fiecare clinchet Sticky se crispa, ca și cum primea o lovitură, iar către sfârșitul mesajului degetele lui tremurătoare și ude tot alunecau de pe comutator. Dar, în cele din urmă, trimise mesajul, fără să-i descopere cineva.

Uitându-se cu atenție către țărm, Reynie chicoti.

— Vor să știe de ce nu dormim la ora asta.

Sticky se simțea prea neliniștit ca să zâmbească.

— Și altceva?

— Facem o treabă excelentă, trebuie să continuăm să fim atenți și acum chiar ar trebui să ne culcăm.

— Au spus toate lucrurile astea?

Reynie se dădu jos de pe televizor.

— Ei, de fapt au spus: *Excelent. Atenți. Dormiți.*

— Nu trebuie să-mi mai spună o dată, zise Sticky și se băgă în pat. Mai ales partea cu atenția. Am stomacul ghem, Reynie. Și așa e tot timpul.

— Știu, spuse Reynie, cocoțându-se și el în pat. La fel sunt și eu. Dar cel puțin știm că domnul Benedict și echipa lui sunt acolo pe țărm și veghează. Nu suntem singuri, așa-i?

— Bănuiesc că asta ar trebui să ne încurajeze, spuse Sticky, destul de nesigur.

— Înțeleg că tu nu te simți prea încurajat.

— Nu, răspunse Sticky, trăgându-și cearșaful până la bărbie. Din prima clipă în care l-am văzut, mi-l tot imaginez pe domnul Cortina urmărindu-mă, apropiindu-se tot mai mult. Pare mult mai aproape decât domnul Benedict și ceilalți de pe țărm.

De data asta Reynie nu spuse nimic. Înțelegea foarte bine cum se simțea Sticky. Ar fi vrut să spună ceva liniștitor, ceva care să îndepărteze îngrijorarea lui Sticky — și da, ceva care să o îndepărteze și pe a lui. Se gândi îndelung. Rămase mult timp treaz, gândindu-se. Trebuia să existe *ceva*.

Dar dacă exista, el nu știa ce putea fi.

Neliniștea îl făcu pe Sticky să doarmă foarte prost și toată dimineața se chinui să-și țină ochii deschiși. Când începu ora lui Jackson, își simțea pleoapele grele ca plumbul.

Trebui să facă un efort cu adevărat eroic — și să se și ciupească de multe ori și dureros de picior — ca să-și poată ține ochii deschiși și să fie atent la discursul lung și atât de adormitor al lui Jackson. Când, în cele din urmă, Jackson termină, și în ciuda somnolenței lui, Sticky reușise să înmagazineze în minte toate informațiile. Recapitularea de la sfârșitul lecției nu-i mai solicita atenția, ceea ce însemna că avea nevoie în schimb de o voință nemaipomenită pentru a rămâne treaz. Trebuia să-și ocupe mintea cu ceva.

Și așa Sticky se concentră asupra lui Corliss Danton, care se întorsese în clasă în acea dimineață, fără să arate mai rău. Dimpotrivă, părea elevul exemplar: stătea drept și țeapăn în banca lui, ascultând cu atenție, iar uniforma lui de Mesager era impecabilă. De fapt, strălucea din cap până-n picioare — pielea lui albă devenise trandafirie de atâta frecat, și până și unghiile păreau tăiate și curățate cu grijă. Corliss arăta ca și cum ar fi mirosit ca o bucată de săpun. Era limpede că voia să facă o impresie bună, se gândi Sticky. Voia să pară curățat de orice greșeli din trecut.

Dar numai după ce Corliss își întoarse de câteva ori fața pentru a se uita către ușă, își dădu Sticky seama că nu își revenise cu totul după vizita în Camera de Așteptare. Avea chipul obosit, chiar năucit, ca și cum n-ar fi pus geană pe geană toată noaptea, iar în ochi i se citea o urmă de neconfundat de suferință. Sticky se întrebă, și nu pentru prima dată, prin ce lucruri îngrozitoare trecuse

Corliss. Apoi își dădu seama că nu voia să se gândească la asta, pentru că îi provoca dureri de stomac. Iar apoi își dădu seama că adormise.

Sticky n-ar fi avut însă cum să *știe* că adormise dacă Martina Crowe nu i-ar fi șuierat:

— Tu! Chelie cu patru ochiuri! De ce dormi? Nu ești tu *super*elevul clasei?

Sticky deschise ochii. De jur împrejur elevii chicoteau, iar Mesagerii (inclusiv Corliss) râneau disprețuitor. Stânjenit, Sticky întinse mâna după ochelari.

— Acum să-l vedeți cum se-apucă să-și șteargă ochelarii! spuse Martina. Ce zănatic!

— Tăcere! strigă Jackson din fața clasei. Privirea lui de gheață căzu pe Sticky. Puteți spune ce vreți atunci când aveți voie, spuse Jackson și adăugă: Acum nimeni nu are voie.

Paralizat de teamă, Sticky nu reuși nici măcar să dea din cap.

Însă Kate era îndeajuns de scandalizată ca să tacă.

— Dar nu Sticky a vorbit!

Martina, care stătea chiar în fața lui Kate, se răsuci cu o privire șocată. Kate îi înfruntă privirea, ceea ce o surprinse și mai mult pe Martina. Dar înainte să poată spune ceva, Jackson se năpusti pe intervalul dintre bănci și se opri lângă Kate.

— Ai ridicat mâna ca să ceri voie să vorbești?

Kate clătină din cap și apoi, cu o privire veselă, ridică mâna.

— Nu, spuse Jackson. Nu ai voie să ridici mâna. Și vă avertizez pe tine și pe prietenul tău, spuse el uitându-se către Sticky, că n-o să vă ajute prea mult dacă înfruntați un Mesager.

Martina își trecu o mână prin părul negru și dădu din cap cu un aer îngâmfat. Kate se făcu roșie ca focul — de furie — dar se abținu să spună ceva. Jackson se întoarse în fața clasei și elevii se întoarseră la notițele lor.

Toți, cu excepția lui Sticky, care era prea tulburat pentru a se putea concentra. În schimb se uită lung, cu o expresie jalnică, la Jackson, apoi la celălalt călău al său, Martina, care părea teribil de încântată de sine. Privirea îi fu distrasă de o mișcare sub banca Martinei. Kate își băga picioarele la loc în pantofi. Dar de ce își scosese pantofii? Era prea frig ca să stai în picioarele goale. În aceeași clipă Martina se uită către Sticky. Sticky își feri privirea și nu-și mai îndreptă ochii într-acolo. Îi simțea răutatea și fără să se uite.

Și de aceea, atunci când Jackson le spuse elevilor că sunt liberi și Martina sări din bancă, Sticky auzi, dar nu văzu, cum Martina se prăbușește cu fața pe podea. Atunci ridică privirea și se uită mirat. Caiete, hârtii și creioane se împrăștiaseră peste tot, și Martina se ridica încet în patru labe, bolborosind și scuturându-și capul ca și cum ar fi încercat să-și dea seama unde se află. Bâjbâielile ei provocară hohote de râs din partea celorlalți — Mesageri

sau simpli elevi — cu excepţia lui Kate, care, prefăcându-se că nu observă nimic, îl apucă pe Sticky de braţ şi îl trase către uşă.

— I-am legat şireturile de bancă, şopti ea. Cu degetele mele de la picioare.

— Grozav, spuse Constance în timpul mesei de prânz. Nu numai că avem o misiune secretă periculoasă, dar acum avem şi duşmani. Bravo, Kate!

Kate râse.

— Deja era duşmanul *băieţilor*. N-am făcut decât să mă adaug pe listă. Ce voiai să fac, să o las nepedepsită? Pentru numele lui Dumnezeu, l-a făcut chelie cu patru ochiuri!

— Chiar *sunt* chel, spuse Sticky, trecându-şi o mână peste scalp. E vina mea. Când am fugit de acasă am folosit o soluţie de îndepărtat părul, ca să mă deghizez.

— Deci *asta* era, spuse Reynie. Eram şi eu curios, dar n-am îndrăznit să întreb.

— Dar soluţia asta nu ustură ca naiba? întrebă Kate.

— Auzisem asta, aşa că am inventat eu o soluţie, adăugând alte ingrediente ca să nu usture.

— Şi a mers? întrebă Constance, în mod evident sperând că nu.

— Nu, recunoscu Sticky. Am simţit că părul îmi ia foc, şi acum o să dureze o veşnicie până ce îmi creşte la loc! Nici măcar n-a *început* să crească!

Ceilalți zâmbiră. Apoi rânjiră. Apoi chicotiră. Și la sfârșit — neputând să se mai abțină — izbucniră în râs. Sticky gemu și își lăsă capul în jos, dar în final până și *el* trebui să zâmbească. Un timp, râsul păru să îndepărteze problemele pe care le aveau, și de aceea nu le venea să redevină serioși.

Dar, în cele din urmă — prea curând —, râsul li se stinse pe buze. Și, spre deosebire de părul lui Sticky, problemele nu ezitară să se întoarcă.

În acea după-amiază, Jillson ţinu o lecţie despre economia naţională. Mai vorbi şi despre învăţământ, crimă, mediu, război, taxe, asigurări, sănătate şi medicină, sistemul de justiţie... şi *fructe*.

— Vedeţi voi, spuse Jillson spre sfârşitul lecţiei, toate aceste probleme îngrozitoare sunt rezultatul unui singur lucru: proasta guvernare! Să nu mă înţelegeţi greşit, un guvern este un lucru bun. Fără guvern nu poţi rezolva niciuna dintre oribilele probleme ale lumii — asta doar

dacă nu ai un guvern *prost*, iar în cazul acesta problemele devin și mai oribile. Din păcate, toate guvernele lumii sunt proaste. La fel ca un măr viermănos — aici Reynie deveni mai atent — guvernele noastre par minunate, strălucitoare și sănătoase de la distanță, dar odată ce te afectează direct se dovedesc otrăvitoare. Mai mult, ele adăpostesc mulți oficiali nemernici — la fel ca viermii din acel măr viermănos.

Mere viermănoase, viermi otrăvitori, își spuse Reynie. Asta era o altă frază ascunsă pe care o auziseră în Receptorul domnului Benedict. Nu era surprins — știa că orele de clasă aveau legătură cu mesajele ascunse — dar se întrebă cum se legau exact între ele. Era sigur că o să reușească să înțeleagă dacă...

Pe neașteptate, starea de spirit a lui Reynie se schimbă. Optimismul îi dispăru, și se simți brusc furios pe Jillson — Jillson cea proastă, Jillson care vorbea întruna! — și nu doar pe Jillson, ci și... de fapt, era furios pe toată lumea care îi venea în minte. Era un sentiment neobișnuit pentru Reynie, și foarte supărător. Avea senzația că pereții se strângeau în jurul lui și îl apăsau, că trebuie să se ridice și să iasă în fugă din clasă. Îi venea să țipe și să dea cu piciorul în ce nimerea — și mai ales în Jillson.

Ce se întâmpla? Tensiunea îl făcea în cele din urmă să clacheze? Sleit de puteri, Reynie își puse jos creionul și aruncă o privire înspre Sticky — care se uita mânios la testul lui, de parcă ar fi vrut să-l rupă și să-l arunce în foc. *O, nu*, își spuse Reynie, *l-a greșit*. Pentru o clipă se

simți furios și pe Sticky. Dar apoi Sticky, prinzându-i privirea, dădu din cap ca de obicei și-și ridică degetul mare în sus, într-un vag semn de victorie. Așadar, nu era testul. Iar acum Sticky se uita fix la Reynie cu un aer îngrijorat — și așa Reynie își dădu seama că și el însuși era încruntat. Își întoarse privirea către Kate și Constance. Amândouă stăteau cu capul între mâini și păreau gata să țipe. Și totuși, niciunul dintre ceilalți elevi nu arăta în vreun fel afectat. Și atunci, de ce doar ei patru...?

Martina ne-a otrăvit! își spuse Reynie. Imediat fu pe deplin convins de asta. Martina le băgase ceva în mâncare — poate le ordonase Ajutoarelor să o facă. Toată furia lui se îndreptă acum către Martina.

Când, în cele din urmă, ora se termină, Reynie avu nevoie de câteva secunde ca să înțeleagă de ce ceilalți elevi se ridicau și ieșeau din clasă. Jillson se holba la el și la prietenii lui ca la niște nebuni.

— Am spus să ieșiți! lătră ea. Sau vreți să stați aici toată ziua?

Cei patru țâșniră din băncile lor. Aveau nevoie de o ședință de urgență.

Cei mai mulți copii se îndreptaseră către sala de sport pentru a juca diverse jocuri în timpul rămas până la cină, iar domnul Cortina nu se afla în locul lui preferat. Piațeta era pustie. Cei patru prieteni se duseră până în cel mai îndepărtat colț al ei, se asigurară că prin preajmă nu era nimeni care să tragă cu urechea și apoi începură să vorbească toți odată.

— Simțiți și voi ce simt eu? întrebă Reynie.

— *Ce* se întâmplă? spuse Kate.

— Deci simțiți și voi? Cred că o să-mi crape capul! spuse Sticky.

— Primul meu gând a fost că Martina ne-a otrăvit, spuse Reynie, dar...

— Otravă? exclamă Kate. Nu, nu cred că e asta. Totul e în capul meu.

Reynie și Sticky fură de acord. Nu era ceva fizic, era altceva. Dar *ce* era? Cei trei începură să-și compare simptomele.

Numai Constance nu spuse nimic. Îi asculta pe ceilalți cum povesteau cât de iritați și de furioși se simt, ca și cum s-ar fi aflat în mijlocul unei dispute aprinse și, pe măsură ce vorbeau, ea părea să se facă tot mai mică. Reynie fu cel care observă asta — cum Constance, cu o privire de uimire neliniștită, părea să se ghemuiască, de parcă s-ar fi apărat de un atac.

— Ce e, Constance? întrebă Reynie, încruntându-se îngrijorat. S-a întâmplat ceva?

— Asta-i... asta-i tot? întrebă Constance cu o voce abia auzită. Vă simțiți doar neliniștiți?

— *Extrem* de neliniștiți, răspunse Kate. Adevărul e că niciodată nu m-am simțit atât de agitată.

— Deci voi nu... voi nu auziți...?

Vocea lui Constance se stinse încet.

Nu era nevoie să termine propoziția. Lui Reynie nu-i venea să creadă că nu se gândiseră imediat la asta.

Probabil că experiența neobișnuită îi împiedicase să raționeze. Nu prevăzuse exact asta domnul Benedict? *Cei mai mulți dintre noi se vor simți doar enervați și confuzi,* spusese domnul Benedict, *în general cam cum se simțim acum ori de câte ori televizorul e deschis și sunt transmise mesajele.*

— Domnul Cortina mărește puterea, spuse Reynie grav, și când Kate și Sticky se uitară la el, neînțelegând încă, adăugă: Sunt mesajele ascunse. Mințile noastre reacționează la ele.

Sticky gemu. Kate își trase o palmă peste frunte. Sigur că da! Mesajele ascunse începuseră să fie transmise direct în mințile lor — nu mai era nevoie de radio, televizor sau altceva. Toți ceilalți elevi erau netulburați pentru că, așa cum spusese domnul Benedict, doar mințile care iubesc deosebit de mult adevărul realizau că ceva se întâmplă.

— Așadar, nu le mai putem evita? spuse Kate. *Asta* e chiar deprimant!

— Cred că e mai mult de-atât, spuse Reynie. Îngenunche lângă Constance și puse o mână pe umărul ei — iar Constance de data asta nu protestă. E *mai mult*, nu-i așa, Constance?

Kate și Sticky se uitară de la Reynie la Constance, care dădea din cap și își ascundea fața în palme. Părea să se lupte cu lacrimile. Mințile lor înfruntau mesajele ascunse, dar Constance — și numai Constance — putea auzi *vocea* Mesagerului.

În cazuri rare, când era vorba de minți deosebit de sensibile, spusese domnul Benedict. Iar acum era un astfel de caz, o astfel de minte: Constance Contrar. Faptul îi șocă pe toți, îndeosebi pe Constance, care era atât de tulburată încât își petrecu toată seara cu capul sub pernă. Iar când Kate o duse prin tavan în camera băieților pentru întâlnirea lor obișnuită, nu se simțea mai bine.

— Ar putea fi folositor, știi, șopti Sticky, încercând să o înveselească. E o modalitate de a măsura progresul pe care îl face domnul Cortina. Într-o zi cu adevărat îngrozitoare, unul dintre *noi* ar putea să nu-și dea seama de diferența dintre o stare de spirit proastă normală și o stare de spirit proastă provocată de mesajele ascunse. Dar dacă tu poți auzi *vocile* — ei bine, atunci tu ești canarul nostru din mină!

— Canarul din mină? murmură Constance fără să ridice privirea.

Sticky nu observă privirea de avertizare a lui Reynie și continuă:

— Păi, da — minerii obișnuiau să ia cu ei canari pentru a măsura nivelul de oxigen din mină. Dacă pasărea murea, știau că oxigenul era pe sfârșite și că trebuiau să iasă de acolo.

— Dacă pasărea *murea*? repetă Constance.

Dintr-odată, Sticky păru că vrea să-și ia înapoi cuvintele.

— Cred că asta a fost o comparație nefericită, spuse Reynie.

— Ideea e că ești importantă, spuse Kate. Înțelegi?

— Știam deja asta, răspunse tăios Constance. Nu aveam nevoie de toate prostiile astea în capul meu ca să mi-o spună. Și în mod clar nu aveam nevoie de Martina Crowe care să mi-o șoptească — ea a fost cea care a transmis ultimul mesaj, în caz că vă întrebați de ce am pomenit-o. E suficient că nu pot s-o sufăr *în afara* capului meu, cu atât mai puțin *înăuntrul* lui. De fapt, cred că o să scriu o poezie jignitoare despre ea... deși, dacă stau să mă gândesc mai bine, e greu să găsesc o rimă la „Martina".

Reynie, Kate și Sticky se priviră cu un optimism prudent. Constance părea să se simtă puțin mai bine. De fapt, cu toții se simțeau mai bine. Își petrecuseră seara obișnuindu-se cu transmiterea mesajelor ascunse (mai fuseseră trei emisii după ora lui Jillson) — încercând să nu mârâie unul la altul, sau să dea cu pumnul în bancă, sau să deschidă și să închidă cu zgomot sertare. Învățatul fusese de-a dreptul chinuitor, ca atunci când încerci să citești în timp ce cineva cântă la pian o melodie enervantă — și cu degetele pe alte clape decât cele pe care trebuie. Dar de la ultima emisie trecuse o oră, și starea de spirit a copiilor se îmbunătățise. Ceea îi ajută să se concentreze asupra faptului că, din păcate, *nu* același lucru se putea spune și despre situația lor.

Ceea ce va să vină se apropia. Domnul Cortina nu își transmitea încă mesajele cu toată puterea de care dispunea — altminteri toți patru ar fi auzit voci, nu doar

Constance — dar era limpede că lucrurile se înrăutățiseră, și copiii de-abia sosiseră pe insulă. Veniseră deja prea târziu? Ce-ar trebui să facă?

— Drumul e liber, anunță Sticky după ce, cocoțat pe televizor, se uitase pe fereastră. Luă de la Kate lanterna. Ce să spun?

— Domnul Benedict știe deja că mesajele au devenit mai puternice, medită Reynie. Cu siguranță el și ceilalți o simt. Spune-i doar cum Constance aude voci. Nu se așteptase la asta.

— În regulă, spuse Sticky întorcându-se către fereastră. „Constance aude voci." Gata, mesajul pleacă.

— Dar nu folosi numele ei adevărat! îl preveni Reynie.

— Eh, sigur, spuse sfios Sticky. Sigur că nu.

— Chiar *vrei* să fiu prinsă, George Washington? bombăni arțăgoasă Constance.

— Scuze, spuse Sticky, scrâșnind din dinți ca de fiecare dată când Constance îi rostea numele adevărat. O să spun doar... ăăă...

Se uită la ceilalți cerând ajutor.

Reynie își întoarse privirea către Constance, care se încrunta furioasă, gata să protesteze la orice propunere a lor. Îndepărtând primul gând care îi veni în minte, Reynie sugeră „micuța".

Constance acceptă în silă, și, în scurt timp, Sticky transmisese mesajul. Câteva minute mai târziu, primi de pe țărm răspunsul:

Timpul socotit deja s-a scurtat.
Pentru a lua ce trebuie luat
Ce nu sunteți deveniți neapărat.

— Se pare că vrea să grăbim lucrurile, spuse Sticky, dându-se jos de pe televizor.

— De acord, spuse Kate. Dar exact, cum? Ce înțelege el prin „ce trebuie luat”?

— Orice ar fi, trebuie să devenim altceva pentru a pune mâna pe el, spuse Reynie.

— Dar ce-ar putea fi? întrebă Constance.

Se uitară unul la altul. Niciunul nu avea vreo idee. Nici măcar nu știau de unde să înceapă.

O propunere surprinzătoare

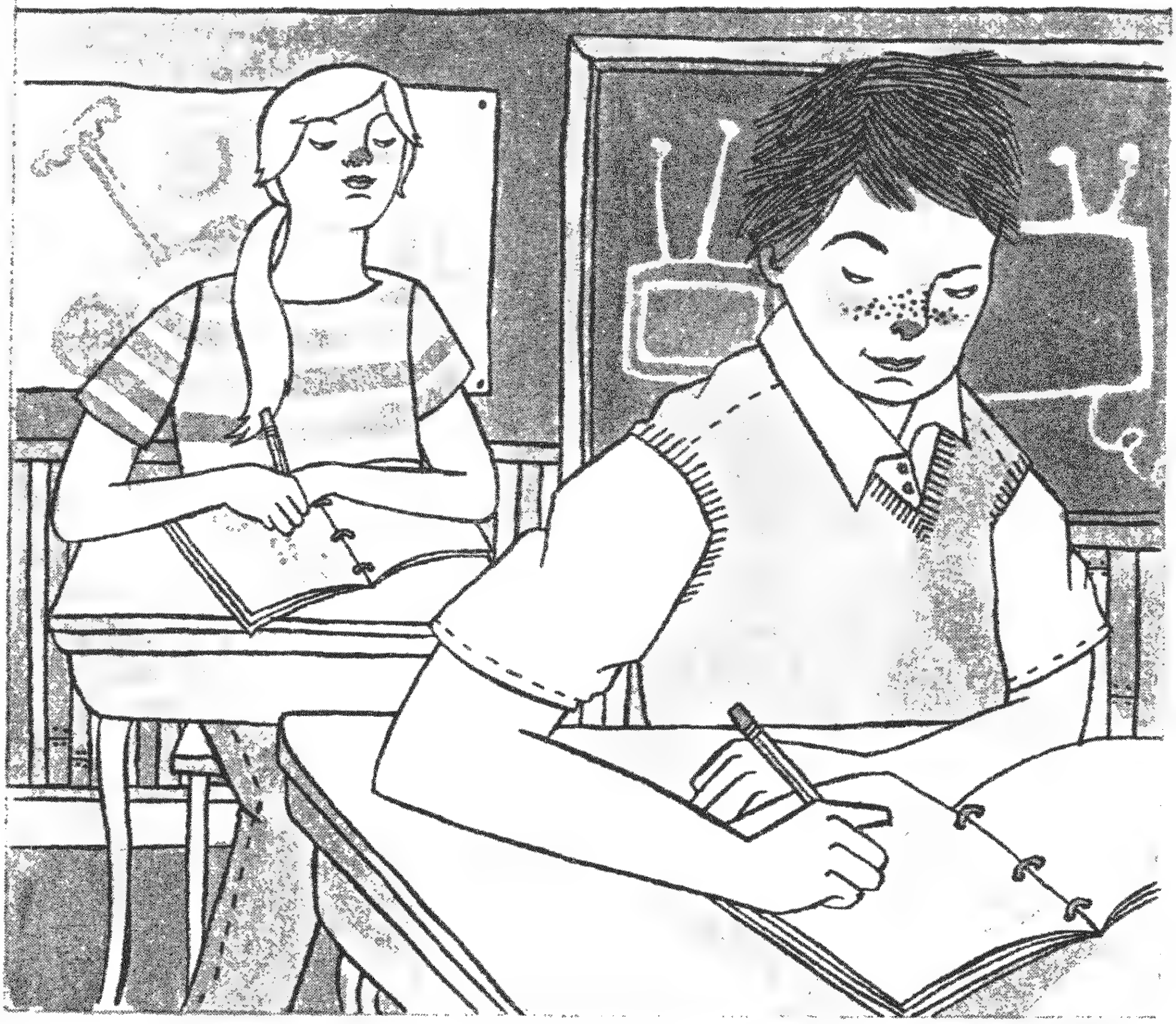

Transmiterile de mesaje continuară să îi chinuie. Simțiră un altul a doua zi în timpul prânzului (era Corliss Danton, după spusele lui Constance), care îi făcu să scrâșnească din dinți și să se abțină cu greu să nu arunce în stânga și-n dreapta cu tacâmurile. Iar altul veni seara, așa că fură obligați să învețe cu nervii zbârnâindu-le ca niște corzi de banjo. Ultima transmisiune se încheie chiar în momentul în care Reynie își închidea caietul. Își lăsă capul pe birou, ușurat.

— Mă bucur atât de mult că s-a terminat, spuse Sticky, care își petrecuse timpul de studiu întins pe pat și strâmbându-se cu un aer nefericit. Ești gata?

Cu un efort, Reynie dădu din cap în semn de aprobare.

Auziră vocea tunătoare a lui Jackson pe coridor anunțând stingerea.

— Inchid eu lumina, spuse Kate, lăsându-se pe podea în spatele lui Reynie.

Reynie tresări și căzu de pe scaun. Sticky dădu cu capul în patul de deasupra lui. Kate stinse lumina și se urcă pe un scaun pentru a o ajuta pe Constance să coboare din tavan.

— Poate că n-ar fi rău ca de-acum înainte să baţi, mormăi Sticky, frecându-și creștetul capului.

— Și să stric surpriza? întrebă Kate.

— Ascultați, spuse Reynie, ridicându-se de jos. Toată ziua mi-am repetat în minte mesajul domnului Benedict, și cred că am început să-l înțeleg. De ce ne-a trimis aici domnul Benedict?

— Pentru informații, răspunse Sticky. Crezi că asta a vrut să spună cu „ce trebuie luat”? Doar informații?

— Informații *secrete*, spuse Reynie. Și de aceea trebuie să devenim cât de curând posibil Mesageri. Trebuie să devenim ce nu suntem.

Constance își dădu ochii peste cap.

— Dar asta e limpede! Știm deja asta.

— Ai dreptate, recunoscu Reynie. De aceea am spus că *am început* să înțeleg mesajul — cred că trebuie să fie

mai mult de-atât. Nu știu ce, doar că trebuie să ne grăbim.

— Dar înaintăm cât de repede putem, spuse Kate. Voi, băieți, luați note maxime la teste, iar Constance și cu mine — ei, ne străduim cât putem, nu? Aruncă o privire plină de îndoială către Constance. Cel puțin știu că eu o fac.

— Și ce vrei să spui cu asta? întrebă încruntată Constance.

— Nu vreau să vorbesc în numele tău, răspunse Kate în doi peri.

— Ceea ce vreau să spun, interveni Reynie, e că trebuie să găsim o modalitate ca tu și Constance să vă descurcați mai bine la teste.

— Uf, făcu Kate, scoțând un oftat dramatic. Se prăbuși pe podea, aruncându-și brațele în lături, ca și cum cineva ar fi trântit-o acolo. Ca să vă spun sincer, cred că nu mă poate ajuta nimeni. Creierul meu pur și simplu nu poate înmagazina toate prostiile alea, oricât de mult m-aș strădui.

— La fel se întâmplă și cu mine, spuse Constance. N-am cum să fac mai bine la teste. Sunt prea obosită ca să învăț mai mult decât învăț acum.

— Ceea ce nu prea se poate spune că faci, murmură Kate.

Constance se înfurie.

— Să te văd pe *tine* cum ai putea să înveți când în capul tău niște voci bălmăjesc tâmpenii!

— Cel puţin am încercat!

— Gata, gata, spuse Reynie. Hai să ne întoarcem la mesajul domnului Benedict. Ce nu suntem?

— Oameni mari? sugeră Sticky.

— E-adevărat, spuse Reynie cu blândeţe. Dar nu cred că dacă ne grăbim putem deveni *mai repede* mari, nu?

Constance spuse că nu erau gazele care mâncau chiftele, sau cărţi de joc rezistente la foc, sau văcuţe cu pălăriuţe.

— Vrei să ne enervezi, nu? spuse Kate, şi Constance râânji.

— Adevărul e, remarcă Sticky cu o voce deznădăjduită, că există un număr infinit de lucruri despre care putem spune că nu suntem.

— Da, dar domnul Benedict se aşteaptă ca noi să înţelegem ce-a vrut să spună, zise Reynie, aşa că ar trebui să limităm numărul lor. Hai să ne gândim la ce ştie el despre noi — ceva ce toţi avem în comun, ceva ce ar putea fi schimbat.

— Dar nu ne cunoaşte de multă vreme, spuse Kate. Nu poate să ştie aşa de multe lucruri despre noi, nu?

— Ei bine, ştie că suntem orfani şi fugari, remarcă Sticky, apoi adăugă repede: Ştiu, ştiu. Nu putem să avem dintr-odată familii. Aşa că ce mai poate fi?

— Suntem cu toţii talentaţi, spuse Constance. Am trecut cu toţii testele alea prosteşti ale lui.

— Şi niciunul dintre noi nu se uită la televizor sau nu ascultă radioul, spuse Kate, pentru că minţile noastre iubesc în mod deosebit adevărul, nu?

Sticky se scărpină în creștetul capului.

— Nu văd cum privitul la televizor o să ne facă mai repede Mesageri.

— Stați puțin! zise Reynie sărind în picioare. Dragostea noastră pentru adevăr!

Ceilalți tăcură și rămaseră cu privirea la el. Reynie începu să se învârtă prin cameră, șoptind pentru sine:

— Să devenim ce nu suntem... ca să ajungem mai repede Mesageri... și domnul Benedict *știe* că nu suntem, pentru că... da, cred că am găsit!

Kate își îndreptă lanterna aprinsă spre Reynie, care se opri brusc. Expresia lui triumfătoare deveni șovăitoare, apoi clipi stânjenit în lumina puternică a lanternei. Își drese glasul, ezită, apoi își drese din nou glasul.

— Ei? întrebă Constance pe un ton imperativ. Care-i marea idee?

În cele din urmă, Reynie reuși să o rostească. Și nu era de mirare că ceilalți nu se gândiseră și ei la asta, căci ceea ce sugera Reynie era ceva ce nici nu le-ar fi trecut prin cap, ceva cu totul străin de firea lor, ceva ce niciunul nu încercase vreodată.

Trebuiau să învețe să trișeze.

— E logic, spuse repede Reynie, văzând expresia îngrozită de pe chipurile prietenilor lui. Niciunul dintre noi nu a acceptat oferta Rhondei de a trișa, vă aduceți aminte? Asta a făcut parte din test. Domnul Benedict

spune că trebuie să devenim ceea ce nu suntem — *înşelători* — ca să putem ajunge mai repede Mesageri!

— Cred că glumeşti! strigă Kate. Nu se poate ca domnul Benedict să vrea *asta!*

Sticky clătină din cap.

— Nu ne-a ales el pentru că *nu* am vrut să trişăm?

— Ei bine, eu sunt cu totul de acord! pufni Constance. Hai să înşelăm!

Kate părea îngrozită.

— Nu-mi vine să cred ce spuneţi voi doi! Unde e iubirea aceea puternică pentru adevăr de care vorbea domnul Benedict?

Reynie nu era surprins de reacţia prietenilor lui. Şi el se speriase atunci când gândul acesta i se ivise în minte. Dar nu erau ei agenţi secreţi? Nu era chiar prezenţa lor pe insulă o înşelătorie? Reacţia lui Kate şi Sticky era doar un răspuns instinctiv, îşi spuse el, or să-şi revină imediat.

Şi totuşi, Reynie era tulburat de întrebarea lui Kate. *Unde* era iubirea lui puternică pentru adevăr? Mintea lui se împotrivea mesajelor ascunse... dar poate că nu la fel de mult ca în cazul prietenilor lui. Cum putea şti? Nu fusese el tentat să trişeze la testele domnului Benedict atunci când Rhonda se oferise să-l ajute? Poate că totuşi nu era sufletul acela îndrăzneţ, iubitor de adevăr, cum îl considerau domnul Benedict şi toţi ceilalţi!

— Treziţi-vă la realitate, spunea Constance. Domnul Cortina este marele înşelător, sper că n-aţi uitat asta? Îl putem înfrânge cu propriile lui arme!

Kate și Sticky aveau îndoieli, dar acum erau mai puțin fermi. Sticky își ștergea ochelarii și murmura că probabil *ar putea* fi în regulă, în timp ce Kate măsura camera cu pași mari, spunând:

— Pur și simplu nu mi-am închipuit niciodată că eu... Nu știu, mi-e greu să gândesc în felul ăsta. Reynie, chiar crezi că asta sugerează domnul Benedict?

— Există o singură modalitate de a afla, spuse Reynie, care spera din tot sufletul că avea dreptate — nu pentru că dorea să înșele, ci pentru că, dacă ideea asta era cu adevărat a domnului Benedict și nu a lui, Reynie ar fi avut o părere mai bună despre sine.

Sticky trimise imediat întrebarea lor: *Spuneți vă rugăm cum să înșelăm.*

Câteva minute mai târziu, în pădurea de pe țărm începu să clipească o lumină. Sticky le spuse mesajul: *Nu.*

— Bănuiesc că asta lămurește totul, spuse Kate.

— Mai e ceva, spuse Sticky.

Restul mesajului era: *vă lăsați prinși.*

— Bănuiesc că *asta* lămurește totul, spuse Constance.

„Exercițiile de înșelare" le luară în acea noapte două ore pline membrilor Misterioasei Societăți Benedict. Din clipa în care copiii primiră undă verde, se străduiră să găsească cele mai bune strategii de a „izbândi fără a trudi", în cuvintele lui Constance. Niciunul dintre ei nu mai încercase asta înainte, și la început nu le ieși nimic.

Dar învățau repede și, când hotărârâră să se ducă la culcare, se simțeau cu toții destul de încrezători că puteau înșela înșelătorii în nouă cazuri din zece.

Strădania lor începu să-și arate roadele din dimineața următoare. Notele fetelor la teste deveniră în sfârșit mai bune. Pentru că era înaltă și avea vederea ascuțită, se dovedi simplu pentru Kate să se așeze în spatele lui Reynie și să copieze peste umărul lui, în timp ce Reynie își ținea testul într-o poziție favorabilă. Cel mai greu era să aibă grijă să nu fie văzuți, dar Kate și Reynie se descurcară de minune, și echipa lor obținu rezultate excelente. De fapt, erau atât de entuziasmați de succesul lor încât nici măcar mesajele ascunse transmise în acea dimineață nu le domoliră optimismul.

Strategia de înșelare a lui Sticky și Constance era mai complicată. Constance era prea scundă pentru a copia peste umărul lui Sticky, iar strecurarea unei fițuici ar fi fost prea riscantă, așa că în cele din urmă Reynie propuse codul Morse. Toată lumea știa că Sticky nu avea stare și se mișca tot timpul, așa că el își transmitea răspunsurile corecte trăgându-se de ureche sau bătându-se ușor peste tâmplă — mișcări pe care le ascundea prin scărpinări în creștetul capului, îndreptări de guler și ștergerea ochelarilor — iar Constance se așeza în ultima bancă, de unde nu putea fi văzută de ceilalți copii cum îl urmărește.

Strategia funcționă, dar cu mici probleme. Între două ore, pe coridor, Constance se plânse în șoaptă:

— De fiecare dată când te scarpini *cu adevărat*, am un răspuns greșit.

— Îmi pare rău, spuse sfios Sticky. Când sunt agitat mă mănâncă toată pielea. O să încerc să am grijă.

— Nu *încerca*, se răsti Constance. Chiar *fă-o*.

— Hei, nu doar scărpinarea mea e problema! șuieră Sticky. Ar fi de mare ajutor dacă ți-ai *repeta* codul Morse!

Obrajii lui Constance se făcură roșii ca focul, ochii ei de un albastru palid străluciră puternic în spatele lacrimilor de furie, iar părul ei blond era atât de ciufulit încât arăta mai degrabă ca un desen făcut de un copil decât ca o persoană reală. Un amestec violent de culori vii în proporții ciudate, Constance părea să fi coborât dintr-un tablou doar pentru a face o criză de nervi.

— Ei, copii, spuse Kate pe tonul unei mame, băgându-se între ei. Hai să nu mai discutăm cine trebuie învinuit. *Nu* e bine să ne învinuim. Important e să ne înțelegem între noi, ca să putem reuși mai bine în *înșelăciunile* noastre.

— Nu e nimic caraghios în asta, spuse Constance, dar furia i se domoli și nu mai spuse nimic.

Tăcu și Sticky, care își regreta acum izbucnirea, cu atât mai mult cu cât era imprudent să discute pe coridor despre înșelăciune și cu atât mai rău să pomenească de codul Morse. Era nebun? Dacă îl auzea cineva? Doar simplul gând la Camera de Așteptare îl făcea să se simtă amețit.

Și așa trecu dimineața: cu chinul de a ignora transmiterea mesajelor ascunse, cu concentrarea asupra lecțiilor, cu trișarea la fiecare test. Cei patru aveau mai multe lucruri la care să se gândească decât restul copiilor. Și totuși, băieții continuară să ia note foarte bune, fetele se descurcau și ele bine, transmiterile încetară în cele din urmă, și când sosi vremea prânzului toți erau binedispuși.

În același timp, erau numai ochi și urechi după indicii noi. Într-o pauză auziseră un zvon că Charlie Peters, unul dintre cei mai vechi Mesageri din Colegiu, termina școala. Nu fusese la nicio oră în acea zi, iar de dimineață câțiva Executivi fuseseră văzuți împreună cu el în cămin. Așa se întâmpla de obicei, spuse cineva. Absolvenții nu vorbeau cu nimeni atunci când plecau — se pare că erau atât de grozavi încât nici măcar nu-și luau la revedere de la vechii lor prieteni. N-avea *încotro*, spuse un alt elev — Executivii nu îngăduie asta niciodată.

— Oare ce se întâmplă de fapt? exclamă Reynie, pe când se îndreptau către cantină pentru prânz.

— Bună întrebare, spuse Kate. Și uite șansa noastră de a primi niște răspunsuri, adăugă ea, arătând către un coridor lateral în care tocmai apăruse Y.T., care îl conducea pe Charlie către o ieșire îndepărtată. Repede, încearcă să vorbești cu el în timp ce eu îi distrag atenția lui Y.T.

— Și cum vrei să faci asta? întrebă Constance.

Dar Kate deja o pornise în grabă pe coridor, iar Reynie și Sticky o urmau grăbiți.

— Y.T.! Hei, Y.T.! strigă Kate. Voiam să te întreb ceva despre lecţia ta de azi-dimineaţă.

Y.T. se întoarse şi o văzu pe Kate năpustindu-se către el.

— Mă tem că nu pot discuta acum, Ka...

Înainte ca Y.T. să termine, Kate se prăbuşi cu o miş-care spectaculoasă. Genunchii i se înmuiară, braţele şi picioarele îi zburară în toate direcţiile, găleata zăngăni şi se hârjâi de pardoseala de piatră, scoţând scântei — şi în cele din urmă, cu picioarele înainte, apoi fugindu-i brusc în spate, Kate se rostogoli şi alunecă, pentru a se opri la câţiva metri de Y.T., unde îşi dădu foarte convingător ochii peste cap.

— Kate! strigă Y.T., grăbindu-se să vadă ce păţise, în timp ce băieţii se apropiau alergând. Înapoi! ordonă el. Faceţi loc să respire!

Pe când Kate oferea un adevărat spectacol fluturân-du-şi genele şi rostogolindu-şi ochii în toate direcţiile, Reynie şi Sticky trecură pe lângă Y.T. şi se duseră să vor-bească cu Charlie Peters, care stătea ceva mai departe, uitându-se calm de-a lungul coridorului, fără a părea câtuşi de puţin interesat de ce i se întâmpla lui Kate. Charlie, un băiat îngrozitor de palid, cu ochii spălăciţi, părul spălăcit şi pielea spălăcită, arăta ca o figurină de ceară. Când băieţii se apropiară de el, nici măcar nu îi recunoscu. Avea o expresie uşor confuză, ca şi cum nu reuşea să înţeleagă de ce trebuia să părăsească Colegiul, de ce nu putea să rămână la nesfârşit Mesager.

— O să-şi revină, spuse Reynie, arătând cu degetul către Kate, de parcă lui Charlie chiar îi păsa ce se întâmplă cu ea. Cade foarte des, dar îşi revine întotdeauna.

— Ce? spuse Charlie, uitându-se pentru prima oară la băieţi.

Pe chipul lui Reynie apăru o expresie plină de înţelegere.

— Ah, bănuiesc că mintea îţi stă la alte lucruri, acum că ai absolvit. Nimeni nu te poate învinui pentru asta. Sunt convins că-ţi pare rău că pleci, nu? N-o să te mai bucuri de toate privilegiile alea speciale.

— Ce privilegii speciale? spuse cu o voce obosită Charlie. Nu-mi aduc aminte de nici un privilegiu special. Să fii Mesager e o responsabilitate, ceva care ţine de conducere. Când eşti Mesager eşti atât de ocupat să-l ajuţi pe domnul Cortina, încât aproape că nici nu mai ai timp să gândeşti. De fapt, spuse Charlie, cu o expresie dezamăgită, de fapt, parcă doar ieri am fost numit Mesager, şi acum deja plec acasă. Am fost atât de ocupat încât toată perioada asta o văd ca prin ceaţă.

— Ocupat cu ce? întrebă Sticky.

În spatele lor, Y.T. se chinuia să o ajute pe Kate să se ridice în picioare. Kate îngreuna totul alunecând pe diverse obiecte care căzuseră din găleată.

Charlie deveni agitat. Aruncă priviri furişe în stânga şi-n dreapta, apoi îi fixă cu o privire cât se poate de suspicioasă.

— Nu pot să vă spun.

— Dar de ce nu? îl îndemnă Reynie. Te-au amenințat? Nu poți să ne spui *nimic*?

Charlie clătină din cap cu îndoială. Părea totuși să chibzuiască și băieții simțiră cum devin mai încrezători. Apoi clătină din nou din cap, de data asta mai hotărât. Părea extrem de tulburat de întrebările lor.

— Nu pot să vă spun, repetă el. Chiar nu pot.

— ... noroc că mai ești în viață, îl auziră pe Y.T. spunându-i lui Kate în spatele lor. Apoi vocea lui deveni tăioasă. Hei! Voi, băieți, plecați de lângă Charlie!

— OK, pa, Charlie, spuse repede Reynie, iar Sticky îl salută în glumă milităreşte.

Charlie rămase uitându-se la ei cu o expresie năucă, de parcă îi făcuseră ceva foarte rău. Aruncând băieților o privire dezaprobatoare, Y.T. îl apucă de braț pe Charlie și îl conduse către ieșire.

— Ați avut noroc? întrebă Constance, care ajunsese în cele din urmă lângă ei și stătea acolo, în mod clar inutilă, în timp ce Kate își aduna lucrurile în găleată.

Reynie ridică de jos praștia lui Kate și i-o întinse.

— Nu vorbește despre asta. Nu vrea să spună de ce.

— Adică am făcut chestia asta degeaba? strigă Kate, consternată.

— Nu știu, spuse Reynie. E ceva ciudat în ceea ce a spus Charlie. Ceva... Reynie se încruntă. Va trebui să mă gândesc la asta.

— Oricum, Kate, să nu ne spui că nu ți-a făcut plăcere, zise Sticky.

— E adevărat, chiar mi-a plăcut, recunoscu Kate cu un rânjet poznaș. Cum a fost?

— Ca și cum ai fi căzut dintr-un avion, spuse Reynie în vreme ce o porneau din nou către cantină.

— Zău? exclamă Kate și se uită la el cu ochi strălucitori, teribil de încântată.

În cursul ultimei ore a zilei, către sfârșitul recapitulării lucrurilor învățate în acea lecție, ușa clasei se deschise de perete și Jackson intră.

— Nu mă băga în seamă, îi spuse el Executivului pe care îl întrerupsese, deși din aerul plin de importanță cu care pășea Jackson era clar că îi făcea plăcere atenția de care se bucura. Am adus doar noua listă a Mesagerilor.

Fiecare elev din clasă își îndreptă brusc spatele. Noua listă a Mesagerilor! Se știa foarte bine că lista nu mai

fusese schimbată de mai bine de o lună. Iar acum plecarea lui Charlie Peters lăsase un loc liber. Cine îl ocupase? Jackson prinse lista în fața clasei, și toți ochii se străduiră să deslușească numele de pe ea. Kate fu singura a cărei privire ageră reuși.

— Încă n-ai noroc, îi șopti ea lui Reynie. Numele tău nu e acolo.

În clipa în care copiilor li se dădu liber, toți se bulucira către listă, și se formă un șir lung. Martina Crowe, prima ajunsă în față datorită coatelor ei ascuțite, anunță că noul Mesager era Bonnie Hedrickson. Anunțul stârni un geamăt colectiv de dezamăgire. Dar niciun copil nu părăsi rândul, fiecare voia să vadă cu ochii lui, sperând poate că Martina îi păcălise, sau că numele lui Bonnie avea să dispară ca prin farmec, înlocuit de numele lui.

Membrii Misterioasei Societăți Benedict se adunaseră în spatele celorlalți.

— Hai să plecăm de aici, spuse Kate. E într-adevăr Bonnie. I-am văzut numele.

— Luați-o înainte, spuse Reynie, care simțea un impuls ciudat de a vedea cu ochii lui lista. Ne întâlnim în piațetă.

Așa că ceilalți trei plecară, iar Reynie intră și el în rând, întrebându-se de ce simțea nevoia să se uite la listă. Poate că, la urma urmelor, nu era atât de diferit de ceilalți copii. Poate că și el spera ceva imposibil.

— Ah, privilegiile secrete! spuse tânjitor o fată.

— Și tunicile alea! spuse un băiat. O să ajung pe listă, indiferent ce trebuie să fac pentru asta!

Reynie se aplecă din rând ca să vadă cine se afla în față. Rosie Gardener și Eustace Crust, cei doi recruți speciali. În ciuda purtării lor ciudate, Reynie continua să creadă că fuseseră răpiți, și din nou se întrebă, pentru a nu știu câte oară, cum de erau atât de mulțumiți de soarta lor. Expresiile lor inițiale de uluire dispăruseră de mult, recruții speciali erau acum plini de nerăbdare și amândoi aveau sclipiri lacome în ochi. Reynie îi urmări ieșind din clasă și simți pentru ei un val de simpatie și înțelegere. Cine fuseseră înainte? Oare și ei, asemenea lui Sticky, fugiseră de acasă? Își cunoscuseră vreodată părinții? Cât de îngrozitoare fusese viața lor, dacă Colegiul li se părea acum atât de minunat?

Pe când șirul de copii înainta către listă, Reynie înțelese brusc. Își imagină viitorul recruților speciali așa cum ei înșiși și-l imaginau probabil: Neavând unde să se ducă, fără părinți sau bunici care să se roage pentru întoarcerea lor, se vor devota întru totul Colegiului. Vor intra în rândurile Mesagerilor, vor purta tunicile și eșarfele lor elegante și, într-o bună zi, când va veni vremea, vor întoarce spatele lumii de afară pentru a deveni Executivi. Nu va mai conta cum ajunseseră aici, sau ce se întâmplase înainte. Acea parte era deja uitată, sau *va fi* uitată în agitația plăcută de a deveni important. De a aparține unui loc.

Ajuns acum în fața listei, Reynie nici nu se uită la ea. Înțelegerea lui, își dădu el seama, se transformase în altceva, un sentiment cu totul diferit. Ce era oare? Cu siguranță nimic plăcut. Apoi, cu surprindere, îl recunoscu: *gelozie*.

— Ce ciudat, își spuse Reynie.

— Ce e ciudat? se auzi vocea unui bărbat.

Reynie se răsuci și se pomeni față în față cu domnul Cortina, care îl privea cu atenție din spatele lentilelor lui argintii. Pierdut în gânduri, Reynie rămăsese în urma celorlalți și acum se trezise singur cu însuși Expeditorul.

— Ce... ce ați spus, domnule?

— Ai spus că ceva e ciudat, spuse domnul Cortina, lovind ușor cu degetele o carte mare și groasă aflată în poala sa. Indrăznesc să spun că te refereai la lista Mesagerilor.

— O, da, domnule, spuse Reynie, apoi minți: Mă așteptam să-mi găsesc numele pe ea. Am luat note foarte bune.

— Așa m-am gândit și eu, spuse domnul Cortina. Mințile copiilor sunt ușor de citit, chiar și cele ale copiilor foarte înzestrați ca tine, Reynard.

— Mă bucur că mă socotiți înzestrat, spuse Reynard, profitând de ocazie. Îmi doresc din tot sufletul să devin Mesager.

— Sigur că îți dorești, replică domnul Cortina. Toți Executivii mi-au raportat cât de bine te descurci. Atât tu, cât și prietenul tău George Washington ați depășit cu

mult așteptările. De fapt, în întreaga istorie a Colegiului, nimeni nu a asimilat atât de multă materie așa de repede.

Scaunul domnului Cortina se mișcase încet, fără zgomot, aproape imperceptibil, și acum fețele lor erau foarte apropiate.

— E totuși o coincidență ciudată, nu, ca doi copii atât de înzestrați să fie admiși la Colegiu în același timp și să devină prieteni atât de buni?!

Ascunsă în spatele lentilelor strălucitoare, privirea domnului Cortina era imposibil de descifrat. Avea vreo bănuială? Inima lui Reynie, care deja bătea mai tare, intră în viteză.

— Faptul că am fost admiși în același timp, răspunse el, asta da, e o coincidență. Dar nu e nimic surprinzător ca doi elevi buni să devină prieteni buni, mai ales dacă împart aceeași cameră.

— E adevărat, spuse domnul Cortina, ridicând aprobator dintr-o sprânceană. Ești un copil isteț, un copil *foarte* isteț, Reynard, și cred că ai fi un Mesager grozav. Și tu crezi asta?

— O, da, domnule, pe deplin! strigă Reynie cu tot entuziasmul de care era în stare.

— Bun. Dar nu trebuie să uiți, Reynard, că ești nou aici. Nu a venit încă vremea ta. Nu încă. Dar va veni curând, dacă vei avea răbdare. Sper că poți să ai răbdare.

— O să fac tot posibilul, domnule Cortina.

— Asta-i tot ce vrem, băiete. Trebuie să-ți mărturisesc că eu însumi nu sunt un om prea răbdător. Aici, vocea

domnului Cortina se schimbă: dacă până acum fusese oarecum paternă și încurajatoare, acum deveni tăioasă. Uite, spuse el, de exemplu prietena ta, minuscula domnișoară Contrar. Încep să-mi pierd răbdarea cu ea. Executivii mi-au raportat că, deși notele ei la teste au devenit mai bune, continuă să nesocotească regulile — doarme în timpul orelor, refuză să răspundă când este întrebată ceva, se strâmbă la Executivi și alte lucruri de genul ăsta.

Reynie gemu în sinea lui.

— Nu pare dedicată, continuă domnul Cortina. Purtarea ei insolentă se bate cap în cap cu notele la teste. Nu-i înțeleg motivația, și când nu înțeleg ceva, Reynard, e normal să nu am încredere în acel ceva.

— E foarte normal, îl aprobă Reynie. Dar știți ce se spune despre cei în care nu avem încredere.

— Nu, spuse domnul Cortina, ridicând o sprânceană. Ce se spune?

— Ține-i aproape pe cei în care nu ai încredere.

Domnul Cortina izbucni într-un râs scârțâit care îl făcu pe Reynie să tresară.

— Ține-i aproape. Foarte bine. Ești chiar mai isteț decât te-am crezut, Reynard Muldoon. Foarte bine, o s-o țin aproape, așa cum faci și tu, și poate că într-o bună zi se va dovedi folositoare.

— Poate că da, spuse Reynie.

Avea sentimentul clar că între ei doi se schimbase ceva — ca și cum trecuse un test. *Un test pe care nu știam că îl dau*, își spuse el, cu o senzație ciudată de déjà-vu.

— Da, ține-i aproape, spuse domnul Cortina, mângâindu-și bărbia. Părea să chibzuiască la ceva. Da, aceasta e cea mai bună metodă de a controla problema. Și controlul este cheia, băiete. Să nu uiți asta niciodată. Întotdeauna controlul este cheia.

— Nu, domnule, spuse Reynie. N-o să uit.

Domnul Cortina zâmbi.

— Foarte bine, Reynard. Am luat o hotărâre. Mi-ar plăcea să stau mai mult de vorbă cu tine. Vino cu mine în biroul meu, da? Dar mișcă-te repede. Nu pot să sufăr să pierd vremea mergând dintr-un loc în altul.

Și, răsucindu-și scaunul, domnul Cortina țâșni afară din clasă.

Reynie rămase pe loc doar atât cât să tragă adânc, foarte adânc aer în piept. Apoi ieși grăbit după el.

Într-adevăr, domnul Cortina nu putea suferi să piardă timpul. Reynie trebui să alerge ca să țină pasul cu el. Domnul Cortina nu încetini nici când străbătu coridoarele pustii, nici când trecu prin cantină, unde Ajutoarele erau ocupate să pregătească cina — nici măcar când se apropie de ușa care dădea în piațetă. Deschizând-o de perete cu partea din față a scaunului său (și speriindu-i pe elevii care se dădură repede la o parte din drumul lui), traversă în trombă piațeta, apoi grădina alpină, iar roțile scaunului aruncară pietrișul în toate părțile, lovindu-l și pe Reynie. Alergând în spatele domnului Cortina, Reynie îi văzu în piațetă pe prietenii săi, uitându-se după

el cu mirare și cu destulă teamă, și le făcu cu mâna, pentru a-i liniști, deși în acel moment ar fi avut nevoie să îl liniștească și pe el cineva.

Când domnul Cortina deschise cu zgomot ușa Clădirii de Control al Colegiului, lui Reynie îi trecu prin cap că probabil toate ușile din Colegiu fuseseră făcute în așa fel încât să poată fi deschise în felul acesta violent. Era clar că domnul Cortina nu voia să aștepte ca ușile să se deschidă. Și nici să aștepte elevi care zăboveau, așa că Reynie se grăbi. Străbătură mai multe coridoare mărginite de uși, care erau probabil camerele Ofițerilor de Recrutare și ale Executivilor. În cele din urmă ajunseră la o ușă simplă de metal, în fața căreia domnul Cortina se opri atât de brusc încât Reynie — care se așteptase ca domnul Cortina să o deschidă violent, fără să se oprească — aproape că se lovi de spatele scaunului lui. Acum văzu tastatura de lângă ușă. Domnul Cortina își ținea biroul încuiat. După ce îi spuse lui Reynie să se uite în altă parte, domnul Cortina formă codul numeric, ușa se deschise repede și domnul Cortina pătrunse rapid înăuntru. Reynie trebui să facă un salt înainte ca ușa să se închidă la loc.

Biroul domnului Cortina era o încăpere dreptunghiulară, cu pereții din piatră albă. Părea rece și lugubră, ca un craniu. Pe podeaua goală de piatră nu se afla nici măcar un covoraș, și în ea se vedea un grătar de canal, probabil pentru curățenie. Sus pe perete, în spatele mesei de lucru a domnului Cortina, într-o ramă grea de argint,

atârna o hartă veche a Olandei (unde se născuse domnul Cortina, își aduse aminte Reynie), alături de câteva schițe ale Portului Stonetown și ale insulei Nomansan. Sub desene erau niște dulapuri încuiate — rafturi cu cărți, își dădu seama Reynie, dar încuiate ca să nu se poată umbla la volume. Pe masa de lucru a domnului Cortina, din metal lustruit, austeră, se aflau în ordine cutii cu dosare și câteva teancuri mici de hârtie. Pe un colț al mesei se vedea o violetă artificială într-un ghiveci. Floarea părea perfect naturală, arăta minunat și, spre deosebire de floarea *adevărată* a domnului Benedict, nu trebuia îngrijită. Ce ciudat de asemănători erau cei doi, se gândi Reynie, și totuși cât de deosebiți.

Domnul Cortina îi făcu semn lui Reynie să se așeze în fața lui, apoi își puse pe masă cartea mare și neagră. Era clar o carte veche, căci cotorul ei fusese lipit de multe ori și avea nenumărate pagini îndoite la colț. Cartea se deschise într-un loc pe care domnul Cortina îl marcase cu o agrafă de birou și Reynie văzu că paginile erau acoperite de scris de mână. Era un jurnal!

Domnul Cortina bătea cu degetele în birou și-l privea în tăcere pe Reynie. Lui Reynie îi trecu prin minte că poate domnul Cortina aștepta ca *el* să spună ceva.

— Voiați... voiați să-mi arătați ceva în cartea aceea? întrebă Reynie.

Domnul Cortina se încruntă.

— Cartea *asta*? În niciun caz. Întinse mâna și închise jurnalul cu un zgomot sec. Îmi adunam gândurile,

Reynard. Spune-mi, ce părere ai de harta mea? Am văzut că te-ai uitat la ea când am intrat.

— Harta Olandei, domnule? E foarte frumoasă.

— Așa e, nu? spuse domnul Cortina, și vocea i se umplu de afecțiune. Știi, eu m-am născut în Olanda — un orfan ca și tine. Tot acolo mi-am petrecut și copilăria, și ce copilărie îngrozitoare a fost! Ocărât și chinuit, batjocorit și bătut de ceilalți copii. Nu mi-e dor de copilărie, dar uneori mi-e dor de Olanda, o țară cu tradiții minunate.

— Dacă nu vă deranjează că vă întreb, domnule, de ce vă chinuiau ceilalți copii?

— Mă deranjează, spuse pe un ton glacial domnul Cortina, dar apoi își reveni și continuă pe un ton mai prietenos: Amândoi știm că tu ai avut experiențe similare, nu-i așa, Reynard? Pentru că ești altfel decât ceilalți?

Reynie ezită, apoi încuviință din cap.

— Oamenii sunt capabili de multă răutate, Reynard. Își fac semenii să sufere atât de mult. De aceea sunt atât de mândru de munca mea. Deși am fost eu însumi persecutat, principalul meu scop în viață e să aduc fericire tuturor.

Zâmbi, un zâmbet crispat care îi dădu lui Reynie sentimentul că domnul Cortina credea pe jumătate ceea ce spunea, dar și că în spatele acelor cuvinte se mai afla ceva, ceva mult mai serios și mai întunecat.

— Și acum, Reynard, să revenim la ale noastre, spuse domnul Cortina. Nu cred că a mai existat în Colegiul

meu un elev atât de inteligent ca tine. Ai o minte puternică și pătrunzătoare. Am văzut asta imediat. Și ești un conducător înnăscut.

— Asta nu știu, domnule. Eu...

— Nu mă contrazice, Reynard, spuse domnul Cortina. Nu-mi place să fiu contrazis.

— Iertați-mă, domnule.

Vocea domnului Cortina se îmblânzi.

— Cum spuneam, un conducător înnăscut. Ei, poate că tu nu-ți dai seama, dar pot să-ți spun că văd mai bine decât tine. Felul în care prietenii tăi se adună în jurul tău, felul în care dușmanii tăi vor să te distrugă — să nu crezi că nu am observat toate astea. Vezi tu, sunt lucruri cunoscute. Îmi aduci aminte de mine însumi la vârsta ta.

— Eu... mă simt onorat, domnule. Sunt convins că ați fost un elev strălucit.

— Fără nicio îndoială, zâmbi domnul Cortina. Și am avut și eu dușmanii mei. Copiii disprețuiesc mințile superioare, mai ales la liderii lor, care adeseori trebuie să ia hotărâri neagreate de ceilalți.

Reynie se gândi deodată la Kate și Sticky, care fuseseră atât de șocați la propunerea lui de a trișa la teste. Dar nu l-au *disprețuit*, de asta era sigur...

— Una dintre problemele pe care le ai atunci când ești lider, spunea acum domnul Cortina, e că până și printre prietenii tăi ești singur, căci numai de tine — și doar de tine — așteaptă ceilalți să fie călăuziți. (Reynie simți o strângere de inimă. Era adevărat, își spuse.

Uneori chiar se simțea așa.) Nu spun că asta ți se întâmplă *acum*, continuă domnul Cortina, pentru că ești doar un băiat. Dar e posibil ca în viitor să vrei să-ți alegi cu grijă prietenii. Nu are rost să fii o persoană obișnuită, Reynard. Tu ai o chemare măreață, o datorie față de tine însuți, și trebuie să o urmezi cu sufletul și mintea.

— Și... și cum să fac asta? întrebă Reynie.

— Ajung imediat și aici, spuse domnul Cortina. Când o să fii puțin mai mare și o să capeți mai multă experiență, te am în vedere pentru a deveni Executiv.

— Executiv!

— Văd că ești mirat. N-ar trebui să fii. Nu, întrebarea nu e dacă ai priceperea necesară pentru a deveni Executiv — o ai din plin — ci dacă ai înclinația pentru asta. Ești orfan, știu. Fără îndoială, nu or să-ți lipsească prea multe din vechea ta viață. Așa că te rog insistent să te gândești ce ar putea reprezenta pentru tine o *nouă* viață — o viață ca Executiv.

— Păi, din ce-am văzut..., începu Reynie.

Domnul Cortina scârțâi — adică râse — și-l întrerupse pe Reynie.

— Ah, da, ce-ai *văzut*. A fi Executiv e mai mult decât ce ai *văzut*, Reynard. Sau, oricum, va fi în curând. Vezi tu, o să-ți spun ceva ce numai Executivii mei și o mână de Mesageri știu. Vei păstra această informație secretă. Dacă se întoarce la mine, o să știu că tu ai răspândit-o, înțelegi?

Reynie nu putea să-și închipuie ce avea să afle. Își simțea inima și stomacul într-un fel de balansoar, când unul era sus și celălalt jos, când invers.

— Înțeleg, domnule.

— Foarte bine, spuse domnul Cortina. Iată secretul: Lucrurile urmează să se schimbe, Reynard. Urmează să se *îmbunătățească*. Nu o să-ți spun exact cum. Asta o să afli mai târziu, după ce-ți vei dovedi devotamentul. E suficient să-ți spun atât: Colegiul, așa cum îl știi tu, este menit schimbării. Lucruri mărețe urmează să se petreacă. Îmbunătățirea se apropie, iar după ce va avea loc nu vor mai exista Mesageri. Spre marea durere a elevilor mei, știu asta, dar e mai bine așa.

Reynie aproape că tresări. Nu vor mai exista Mesageri? De ce nu?

— Chiar și așa, continuă domnul Cortina, tot o să am nevoie de Executivi, și intenționez să păstrez câțiva dintre cei mai buni Mesageri pe care să-i pregătesc pentru îndatoriri mai înalte când vor ajunge la vârsta potrivită. Evident, mă gândesc la tine... și poate și la prietenul tău George Washington, deși în privința lui nu sunt foarte sigur. Are un talent uriaș, dar mă tem că agitația lui ascunde o slăbiciune. Oricum, nu vreau să renunț la el de pe acum. Știi, am o minte deschisă. De fapt, adăugă el cu unul dintre râsetele lui scurte, scârțâite, mințile *deschise* sunt ceea ce prețuiesc în mod deosebit!

Domnul Cortina apăsă pe un buton de pe mânerul scaunului său și ușa biroului se deschise. Întrevederea cu Reynie se încheiase.

— Mulțumesc, domnule, spuse Reynie, ieșind în coridor, unde îl aștepta Jackson.

— Nu-mi mulțumi, strigă domnul Cortina pe când ușa se închidea fără zgomot. Impresionează-mă!

Când, în cele din urmă, luminile se stinseseră, fetele coborâseră din tavan și Reynie le spusese prietenilor săi tot ce se întâmplase, primul lucru la care se putu gândi Constance a fost:

— Tu nu ai încredere în mine?

— Zău așa, Constance, spuse Sticky. Asta e ce a vrut Reynie să creadă domnul Cortina. E mai bine decât să-l suspecteze și pe Reynie.

Kate își împleti picioarele în formă de covrig și-și sprijini bărbia în palme.

— Îmbunătățirea, spuse ea. Deci așa numește domnul Cortina ceea ce va să vină. Și a spus că n-o să mai aibă nevoie de Mesageri?

— Așa a spus, răspunse Reynie. Dar am preferat să nu-l întreb de ce. Am nevoie să-i dovedesc devotamentul meu.

— Bun, atunci ar fi bine să-i transmitem toate lucrurile astea domnului Benedict, spuse Sticky, cățărându-se pe televizor.

Când drumul se arătă liber, trimise mesajul în care raportau ce aflaseră: domnul Cortina numea lucrul care va să vină Îmbunătățirea, asta urma în foarte scurt timp, și n-o să mai fie nevoie de Mesageri. Câteva minute mai târziu, o lumină începu să pâlpâie printre copacii de pe țărm.

— Vine răspunsul, spuse Sticky.

Nu vă faceți griji, spunea mesajul.

Și apoi, după o scurtă pauză: **Dar grăbiți-vă.**

A doua zi, înainte de cină, membrii Misterioasei Societăți Benedict, sperând să găsească alte indicii, urcară pe dealul din spatele sălii de sport pentru a arunca o privire pe insulă. Era un deal destul de înalt, dar dacă mergeai repede — și Kate *întotdeauna* mergea repede, chiar și atunci când o purta în spate pe Constance — puteai ajunge pe poteca șerpuitoare până în vârf în câteva minute. Ceea ce și făcu Kate, cu băieții gâfâind în spatele

ei, la o oarecare distanță. Când băieții ajunseră în vârful dealului, ea deja privea în jur prin luneta ei.

Reynie își șterse fruntea.

— Vezi ceva?

Kate ridică din umeri.

— Iarbă și stânci, tufișuri și stânci, iederă și stânci, nisip și stânci. O mulțime de stânci, spuse ea, lăsând jos ocheanul. Apoi, pe un ton nepăsător, adăugă: Am mai găsit o capcană.

— O capcană? spuse Sticky, uitându-se repede în jur, ca și cum capcana s-ar fi putut furișa până la el ca să-l înhațe.

— Nu te teme, e mult mai jos, într-o zonă de iarbă din spatele Clădirii de Control al Colegiului. Din altă parte nu se vede, dar dacă îndrepți luneta peste acoperișul clădirii unde sunt sălile de clasă, atunci o poți zări.

Îi întinse luneta lui Sticky, care refuză să o ia. Nu mai voia să vadă alte capcane. Reynie însă aruncă o privire și, într-adevăr, din locul în care se aflau atunci se puteau desluși perdeaua de iederă și bolovanii din spatele clădirii.

Reynie îi dădu înapoi luneta lui Kate.

— Mă întreb de ce ambele capcane se află chiar lângă o grămadă de bolovani.

— Nu crezi că așa e mai greu să fie văzute? spuse Kate. În lumina soarelui, sau a lunii, iedera e aproape în umbră.

— Ce viclenie, spuse Constance.

— Atunci iedera a fost o alegere perfectă, spuse Sticky. E o plantă căreia îi place umbra.

— Ascunde repede luneta, murmură Reynie. Nu suntem singuri.

Două Ajutoare apăruseră mai jos pe cărare, fiecare legănând în mâini două găleți pline cu unelte de grădinărit. Urcau încet către vârf, adunând buruienile și gunoaiele de pe potecă. Apropiindu-se, se dădură tăcuți spre marginea cărării pentru a nu-i deranja pe copii.

— Bună seara, spuse Reynie, uitând că de obicei evita să le salute pe Ajutoare.

Era agitat din cauza lunetei și voia să pară calm.

Ajutoarele, un bărbat și o femeie, se uitară la Reynie cu o suspiciune temătoare. Pentru a-i liniști, le zâmbi prietenos și le făcu un mic semn cu mâna — dar regretă imediat. Cei doi, simțindu-se obligați să răspundă, se opriră și-și lăsară jos gălețile, pentru a face și ei cu mâna.

— Frumoase găleți, spuse Kate.

— Mulțumim, domnișoară. Își fac treaba, spuse unul dintre Ajutoare, un bărbat scund și gras care semăna cu o broască-bou atât la înfățișare, cât și la voce.

Când îi auzi glasul, Reynie tresări. Îl cunoștea pe bărbatul acesta! Făcu un pas către el și se uită cu atenție la chipul omului. Ajutorul se dădu înapoi și-și feri privirea.

— Domnul Bloomburg? spuse Reynie. Aproape că nici nu v-am recunoscut!

Foarte tulburat, Ajutorul se întoarse către colega lui, o femeie mărunțică ce părea să încerce să se ascundă pe după părul ei.

— Cu tine vorbește? întrebă bărbatul.

— Ai înnebunit? șuieră femeia, dându-și ochii peste cap către el, apoi aruncând un zâmbet chinuit, împăciuitor, către copii. Făcând un efort să vorbească liniștit, spuse: A zis *domnule*. Nu-i așa, tinere? Oricum, numele meu nu e Bloomburg.

— Păi, nici al meu nu e, spuse omul și, privind spre pământul de lângă picioarele lui Reynie, adăugă: Te rog să nu te superi, dar numele meu e Harry Harrison.

— Nu sunteți domnul Bloomburg?

— Nu vreau să par îndărătnic, spuse Harry Harrison (iar colega lui încuviință hotărât din cap), și sper că n-o să te superi. Dar nu sunt.

Ceilalți copii îl priveau mirați pe Reynie, care părea teribil de nedumerit.

— Dar... dar... de cât timp lucrați aici?

Bărbatul se uită la colega lui.

— De mult timp, nu-i așa, Mary?

— Știu că *eu* am venit aici cu mult timp în urmă, zise femeia uitându-se în jos, și cam tot de atunci ești și tu, așa că da.

— Sper că asta e în regulă, spuse Harry.

— Da, dar cât de mult, exact? insistă Reynie.

— Îmi pare rău, spuse Harry, și într-adevăr arăta ca și cum i-ar fi părut foarte rău. Nu cred că-mi aduc aminte data exactă. Tu-ți amintești, Mary?

— Data exactă, nu. Dar cu siguranță de mult timp.

Reynie își duse mâinile la cap.

— N-ai fost niciodată la Orfelinatul din Stonetown?

— Pari tulburat, spuse Mary pe un ton îngrijorat. Îmi pare rău dacă te-am supărat. Ne pare rău, nu-i așa, Harry?

— Da, foarte rău, spuse Harry deprimat. N-am vrut să te deranjăm.

— Nu m-ați supărat, spuse Reynie, cu o voce foarte supărată. Dar nu vă deranjează că nu vă puteți aminti precis când ați venit aici?

Cele două Ajutoare clătinară din cap și spuseră:

— Totul este exact așa cum trebuie să fie.

Copiii făcură ochii mari, dar Ajutoarele nu părură să-și dea seama cât de ciudat fusese răspunsul lor. Așteptau să fie lăsate să plece și sperau că cei patru copii n-or să le facă rău și n-o să le bage în bucluc.

— Mă bucur să aud asta, spuse în cele din urmă Reynie, părând să-și revină. Reuși chiar să scoată un chicotit, apoi adăugă: Îmi pare rău, sunt tare tont. Dar semănați atât de mult cu el... cu persoana asta pe care o știu. E limpede că m-am înșelat. Oricum, mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă.

Ajutoarele părură ușurate.

— O, chiar așa... a fost plăcut... o mare plăcere..., spuseră și, luându-și gălețile, coborâră repede pe cealaltă parte a dealului.

— OK, ce a fost toată povestea *asta*? întrebă Kate când cei doi se îndepărtară suficient.

Reynie stătea încruntat, gândindu-se.

— Acela era domnul Bloomburg, n-am nicio îndoială în privința asta. Fața, corpul, vocea răgușită de broască — știu sigur că el era. Și totuși, a pretins că nu mă cunoaște — a pretins că nu e *el*. De ce ar face una ca asta?

— Poate că e agent secret, spuse Constance. Știi, așa cum a fost Layazar. Și tu îl deconspirai.

— Domnul Bloomburg? spuse Reynie. Mă îndoiesc.

— Și totuși, mi-a amintit de Layazar, spuse Sticky. Ați observat cât de trist părea? Cât de triști păreau *amândoi*? Se vedea în ochii lor. Nu m-am mai uitat până acum în ochii unui Ajutor — ei întotdeauna își feresc privirea. Dar la ăștia doi am văzut limpede.

— E adevărat, spuse gânditoare Kate. Nu cred că am mai văzut pe cineva atât de trist ca Layazar, dar ăștia doi sunt foarte aproape de el. Reynie, crezi că... *Reynie*, ce s-a întâmplat?

Reynie se albise la față. Stătea privind fix în depărtare, fără a vedea nimic, și arăta ca și cum într-adevăr *nimic* era ceea ce ar fi vrut să vadă.

— Ești bine? întrebă Sticky.

Reynie nu răspunse. Înțelesese în sfârșit ceva ce ar fi trebuit să pară evident dacă nu ar fi părut imposibil: Layazar, agenții secreți care dispăruseră, domnul Bloomburg — tuturor li se furase memoria.

Odată ce gândul acesta îi trecu prin minte, foarte multe piese ale puzzle-ului începură brusc să se așeze la locul lor. Când Layazar fusese capturat, crezuse că domnul Cortina îi *descoperise* amnezia, când de fapt domnul

Cortina i-o *produsese*. De aceea se înfuriase atât de tare domnul Cortina când Layazar spusese că memoria lui era în regulă. Domnul Cortina voise să-i fure memoria, sau să i-o șteargă — sau ceea ce poate fi făcut cu memoria — și apoi să-l pregătească pentru a fi Ajutor. Exact la fel ca ceilalți agenți. Domnul Cortina îi transformase pe toți în forța lui personală de muncă, și ei nici măcar nu-și dădeau seama.

Ajutoarele fuseseră programate să creadă că „totul este așa cum trebuie să fie". Dar se vedea în ochii lor: viețile lor pierdute, familiile lor pierdute — ceva în adâncul lor simțea îngrozitor de tare lipsa acelor lucruri.

— Reynie, ne îngrijorezi, spuse Kate. Ce s-a întâmplat? Reynie!

In cele din urmă, Reynie își adună gândurile, se întoarse către prietenii lui și le spuse ceea ce tocmai înțelesese.

Kate, Sticky și Constance rămaseră năuciți — încercând, așa cum se întâmplase și cu Reynie, să accepte că așa ceva era posibil. Și totuși, odată ce ajunseră să creadă că e posibil, își putură explica foarte multe lucruri. În sfârșit, devenea limpede de ce recruții speciali, chiar dacă fuseseră răpiți, păreau atât de netulburați: da, fuseseră răpiți, doar că nu-și *aminteau* de asta. Și Charlie Peters! Părea atât de năucit — la fel ca recruții speciali în prima zi — și apoi atât de tulburat când băieții îl întrebaseră despre privilegiile speciale. „Nu pot să vă spun", le zisese. Era tulburat pentru că într-adevăr nu *putea* spune nimic — nu-și putea *aminti*!

— E o nebunie, dar totul pare să se potrivească, spuse Kate, plimbându-se cu pași mari pe cărare. Doar că recruții speciali nu sunt la fel de triști ca și Ajutoarele. Par chiar fericiți că se află aici.

— Nici Charlie nu părea trist, medită Sticky. Era tulburat, dar nu trist. Trebuie să fie diferit cu amnezia lacunară. Poate că...

— Stai puțin, îl întrerupse Constance. Repetă ce-ai spus, dar pe înțelesul nostru.

— Amnezie lacunară? Înseamnă că nu-ți poți aminti un anumit fapt.

— Asta explică totul, spuse Reynie. Ești trist doar atunci când nu-ți poți aminti lucrurile care îți sunt dragi. Dacă îți pierzi doar *puțin* din memorie, ești derutat un timp — derutat, dar nu trist.

— Exact cum mă simt eu acum, spuse Kate. Dar *cine* e domnul Bloomburg, Reynie? De ce e aici?

— A fost inspector școlar. Venea la orfelinat cam la șase luni. Domnului Rutger îi era teamă de el — teamă că o să găsească nereguli și orfelinatul va trebui să plătească pentru a le drege —, dar domnul Bloomburg era un om de treabă. Tot timpul râdea și vorbea. Sporovăia mereu cu cine voia să-l asculte. Și pe urmă le dădea copiilor bomboane cu ghimbir. Un om prietenos și foarte de treabă...

Vocea lui Reynie se stinse. Rămase cu ochii pierduți dincolo de port, către țărm, ca și cum, dacă s-ar fi uitat suficient de atent, ar fi putut să se întoarcă acolo, și nu

doar pe țărm, ci și într-un timp când nu știuse toate lucrurile pe care le știa acum.

— Și despre ce tot vorbea? întrebă Kate.

— Despre copiii lui, răspunse Reynie.

— Aha, spuse Kate pe un ton grav.

— Îi iubea foarte mult, adăugă Reynie. Și uitați-vă la el, cum se teme de fiecare copil pe care-l întâlnește. E mai puțin de un an de când l-am văzut ultima oară.

Kate chibzuia.

— Așadar, domnul Bloomburg a venit la Colegiu într-o inspecție, ceea ce nu trebuia să se întâmple niciodată, și nu i-a plăcut ce a găsit...

— Și domnul Cortina s-a asigurat că nu va mai pleca niciodată de aici, încheie Reynie.

— Dar cum putea domnul Bloomburg să-și uite *copiii*? protestă Sticky. Nu pare posibil. Poate fi posibil? Pot fi posibile *toate* lucrurile astea?

Reynie nu răspunse.

— Pur și simplu nu pot să cred, spuse Sticky, dorindu-și ca într-adevăr să nu poată.

DESPRE FAMILII

PIERDUTE ŞI GĂSITE

La întâlnirea din acea seară, copiii fură liniştiţi: fără ciorovăieli, fără râsete, doar un sentiment general de hotărâre neînduplecată. Acum, că ştiau în sfârşit unele lucruri, ar fi preferat să *nu* le ştie.

Ar fi vrut să aibă o dovadă a ceea ce ştiau. Dar tot ce aveau era cuvântul lor, şi cuvântul unor copii, ştiau prea bine, nu însemna nimic. Dacă autorităţile nu voiau să-l asculte pe domnul Benedict, cu siguranţă nu voiau să asculte nişte copii. Reynie şi prietenii lui puteau să

susţină sus şi tare că domnul Cortina ştergea memoriile oamenilor, că zeci de agenţi guvernamentali erau ţinuţi prizonieri pe insula Nomansan — dar nu puteau explica *de ce* se întâmplau toate lucrurile astea, şi fără dovezi nimeni nu îi va ajuta să încerce să afle.

— Dacă am putea pune mâna pe jurnalul ăla, spuse Kate, credeţi că ar fi o dovadă suficientă?

— Nicio şansă, spuse Sticky. Domnul Cortina îl ţine tot timpul cu el.

— Oricum, chiar dacă l-am fura şi i-am convinge pe oameni să-l citească, spuse Reynie, ar crede că e o farsă. Mesajele domnului Cortina au avut grijă de asta.

— Cel puţin l-am putea citi *noi*, spuse Kate. Ştiţi bine că e plin de informaţii, şi unele dintre ele ar putea fi exact ceea ce are nevoie domnul Benedict... Kate oftă. Dar aveţi dreptate, ar fi prea riscant să-l furăm. Aş vrea totuşi să putem face *ceva*.

— Facem tot ce putem, nu? spuse Sticky. Îi spunem domnului Benedict tot ce aflăm.

— Fiindcă veni vorba, spuse Reynie, ar trebui să ne trimitem raportul. Avem multe de spus.

Atât de multe încât, atunci când îşi încheie raportul, Sticky se plânse de băşici la deget. Câteva minute mai târziu, dintre copacii de pe ţărm veni răspunsul:

Ce s-a pierdut s-ar mai putea găsi. Speranţă.

— Ne spune că *el* are speranţă, întrebă enervant Constance, sau ne spune *nouă* să avem speranţă?

— Și una, și alta, spuse Reynie. Cred că e convins că acești oameni își pot recăpăta memoria. Poate se gândește la o modalitate de a-i ajuta. Asta înseamnă speranță, nu?

— Presupunând că îl putem împiedica pe domnul Cortina să facă ceea ce vrea să facă, spuse Sticky.

Constance se ridică.

— Nu m-ajuți prea mult în speranța mea, George Washington. Mă duc să mă culc. Se uită încruntată la tavan, apoi la Kate și adăugă: Am nevoie de transport.

După ce întâlnirea se încheie și fetele plecară, Sticky și Reynie se urcară în pat. Lui Reynie nu îi era deloc somn, dar simțea nevoia să se liniștească și să-și limpezească mintea, așa că, stând întins în pat, recurse la metoda lui obișnuită. Scrise o scrisoare în gând.

Dragă Miss Perumal,

De fiecare dată când mă gândesc la bietul domn Bloomburg și la familia lui, gândurile mele se întorc către dumneavoastră. Cum s-ar simți mama dumneavoastră — pe care știu că o iubiți atât de mult — dacă ați dispărea brusc din viața ei? E un gând îngrozitor. Vă iubește și depinde de dumneavoastră și știu că și dumneavoastră depindeți de ea. De câte ori mă gândesc la dumneavoastră mă gândesc și la mama dumneavoastră.

Cu aceste gânduri în minte, am avut în seara asta un sentiment ciudat. M-am uitat la Sticky, Kate și

Constance și m-am întrebat cum m-aș simți dacă unul dintre ei ar dispărea. Uneori Constance mă scoate din minți, dar acum nu-mi pot imagina cum ar fi fără ea aici. Nu sunt convins că așa e, pentru că nu am experiență în acest sens, dar... dar asta înseamnă familie? Sentimentul că există o legătură între toți, că, dacă unul dintre ei lipsește, întregul este distrus?

Reynie se opri și se gândi. Dintre ei patru, doar Sticky are amintiri despre viața de familie. Oare era mai rău pentru el, se întrebă Reynie, să simtă că e iubit și apoi respins? Sau era mai rău să te fi simțit întotdeauna singur? Kate spusese că nu-și amintea de mama ei moartă, nici de tatăl care o părăsise. Iar Constance — ei bine, despre Constance nu știau aproape nimic, dar Reynie avea sentimentul că nici ea nu se bucurase de o familie.

Gândurile lui Reynie se întoarseră la ultima lui noapte în casa domnului Benedict. Părea să se fi petrecut cu foarte mult timp în urmă, și totuși și-o amintea foarte limpede. La fel ca și-n această noapte, se simțise mult prea agitat ca să poată dormi și, în ciuda orei târzii, se dăduse jos din pat și se furișase până în biroul domnului Benedict. Domnul Benedict îi spusese lui Reynie că e oricând bine-venit să stea cu el dacă nu poate să doarmă, și se așteptase și acum ca Reynie să facă asta, pentru că, atunci când intră în birou, pe masa de lucru a domnului Benedict era o ceașcă de ceai fierbinte pentru Reynie.

Era acolo chiar și un borcănel cu miere (și după cum se lipeau foile de hârtie de degetele domnului Benedict, se pare că gustase și el din miere).

„Ai o întrebare pentru mine?" spuse domnul Benedict, după ce Reynie se așează.

Reynie râse.

„Cum de știți întotdeauna?"

„Habar n-am", recunoscu domnul Benedict. „Poate că e o problemă de empatie. Știu că, dacă aș fi în locul tău, aș avea o mulțime de întrebări." Se scărpină în creștetul capului cu un creion. „Deși, dacă stau să mă gândesc, poate e o problemă de probabilitate. Pari să fii genul de băiat care pune întotdeauna întrebări. Așa că în orice moment pot să pun pariu, și să-l câștig, că vrei să știi ceva."

„Mă întrebam dacă vă pare rău că nu aveți o familie", spuse Reynie.

Nu avusese de gând să fie atât de direct, dar odată ce începu, cuvintele ieșiră pur și simplu.

Domnul Benedict încuviință din cap.

„Sigur, când eram de vârsta ta îmi părea rău. Dar acum, nu."

Reynie nu știa prea bine dacă să se simtă alinat sau deprimat de această mărturisire. Se întrebase cum o să fie să crească fără niciun fel de rude.

„Ați... ați renunțat să vă mai gândiți? Ați renunțat să mai vreți o familie?"

„O, nu, Reynie, nu ai cum să nu mai vrei asta. Dar în momentul în care capeți o familie, nu mai ai nevoie să-ți dorești una."

Reynie fu luat prin surprindere.

„*Aveți* o familie?"

„Sigur", răspunse domnul Benedict. „Nu trebuie să uiți că familia e de cele mai multe ori o legătură de sânge, dar nu *depinde* de sânge. Nici nu exclude prietenia. Membrii familiei îți pot fi cei mai buni prieteni. Iar cei mai buni prieteni, fie că îți sunt sau nu rude de sânge, pot fi familia ta."

Reynie sorbise aceste cuvinte ca pe o licoare care îi salvase viața. Deși a doua zi de dimineață urma să plece într-o misiune periculoasă, deși știa că ceva îngrozitor urma să se petreacă, acele cuvinte ale domnului Benedict îi dădură sentimentul că toate lucrurile bune erau posibile. Reynie se dusese la culcare gândindu-se la oamenii pe care într-o bună zi — dacă totul ieșea bine — i-ar putea considera ca făcând parte din familia *lui*.

Iar acum, stând întins în camera sa întunecată de la Colegiu, într-o stare de spirit cu totul diferită, Reynie încheie scrisoarea pe care o începuse către unul dintre acești oameni.

Cel puțin eu v-am avut pe dumneavoastră, chiar dacă pentru scurt timp. Poate că nu ați fost familia mea, dar ați fost persoana cea mai apropiată de noțiunea de familie pe care am avut-o până acum — pe care

o s-o am poate vreodată. Și acum lucrurile sunt îngrozitoare, și par să devină și mai îngrozitoare, și eu îmi fac griji că n-o să am niciodată ocazia să vă spun ce a însemnat pentru mine...

— Reynie? șopti Sticky din patul de dedesubt.

Reynie își drese glasul și răspunse:

— Da?

— Ai visat urât? Mi s-a părut că plângi.

Reynie își șterse ochii.

— Eu... pur și simplu nu pot să uit ce le-a făcut bieților oameni.

— Știu, spuse Sticky. Mă înnebunește gândul la ce ar putea fi în jurnalul ăla — că ar fi ceva de care ne-am putea folosi pentru a-l opri pe domnul Cortina... dar știu că nu există nicio modalitate de a pune mâna pe jurnal.

Deodată, Reynie sări în capul oaselor.

— Sticky!

Sticky fu cât pe ce să cadă din pat.

— Ce? Ce e?

— Poate că privim problema într-un mod greșit, spuse Reynie. Poate că nu trebuie să *punem mâna* pe el!

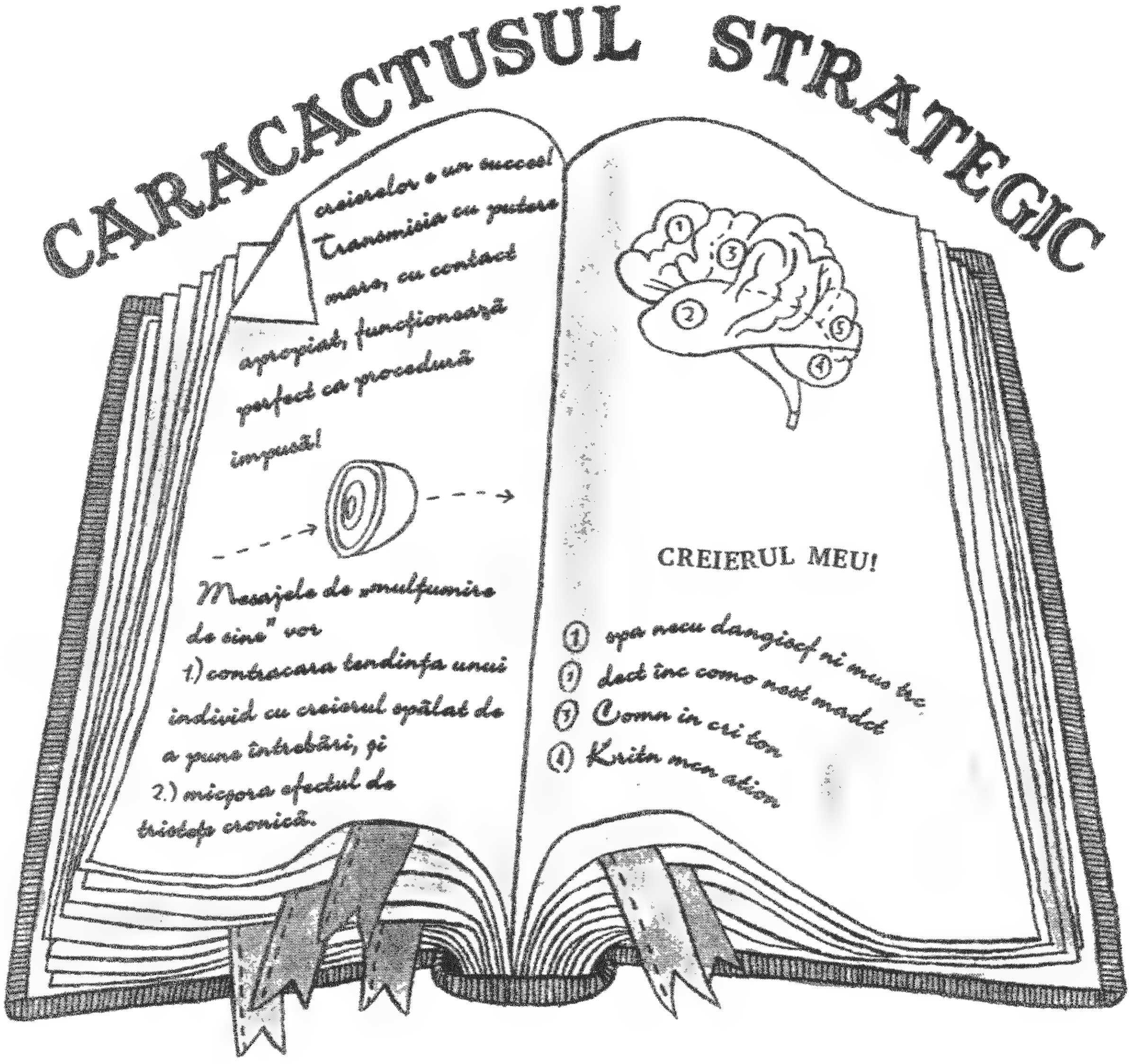

Ultima oră se încheie într-o după-amiază perfectă de toamnă. Cer albastru, o răcoare plăcută, o adiere de vânt ușoară. Soarele părea să se odihnească pe culmea unui deal îndepărtat ca o portocală uriașă pe o masă uriașă.

În piațetă, domnul Cortina stătea în locul lui preferat, uitându-se când și când către pod, citindu-și ziarul cu o expresie satisfăcută, notând uneori câte ceva în jurnalul său. Câțiva elevi se adunaseră pe laturile piațetei și în grădina alpină, pentru a-și trece timpul rămas până la

cină. Ca întotdeauna, se ţinură la distanţă de domnul Cortina. Nimeni nu îndrăznea să se apropie de el atunci când lucra — şi de aceea mulţi rămaseră cu gurile căscate când îl zăriră pe Reynard Muldoon îndreptându-se către el. Băiatul ăsta nou nu ştia ce nu se cuvenea să facă? Îşi dorea atât de mult o vizită în Camera de Aşteptare? Niciun elev nu se apropiase până atunci de domnul Cortina în piaţetă.

Reynie bănuia asta, şi de aceea respira atât de repede. Dar păşind cu umerii drepţi şi cu o mână la spate, făcu ceea ce niciun alt elev nu îndrăznea să facă. Se apropie din faţă, ştiind că nu putea încerca decât o dată şi că planul i s-ar duce de râpă dacă domnul Cortina şi-ar întoarce scaunul.

— Domnule Cortina!

Domnul Cortina ridică privirea şi lentilele îi luciră în soare asemenea cromului lustruit.

— Mă iertaţi că vă deranjez, spuse repede Reynie. Dar n-am putut să nu observ că în cartea dumneavoastră sunt o mulţime de pagini cu colţul îndoit. Şi trebuie să vă spun că am fost foarte surprins.

Domnul Cortina păru nehotărât dacă să fie furios sau uluit.

— Eşti surprins că am pagini la care mă întorc de multe ori?

— Ah, nu, domnule! Sunt surprins că nimeni nu v-a dat un cadou potrivit. Reynie îi arătă domnului Cortina ceea ce ţinea la spate — un pumn de panglici înguste

albastre. Semne de carte! M-am gândit că ar trebui să fie speciale, așa că i-am cerut unui Ajutor de la spălătorie niște material pentru eșarfe — sunt convins că recunoașteți nuanța asta de albastru — pe care l-a tăiat în fâșii și l-a cusut frumos pe margini. Reynie îi întinse panglicile care erau într-adevăr foarte îngrijit cusute. Sper că vă plac, adăugă el.

Domnul Cortina era surprins. E adevărat, se simțea flatat, dar expresia lui arăta în mod clar că era de acord cu Reynie, că și el gândea că cineva *ar fi trebuit* să-i dea un astfel de cadou până acum. Era o atenție cuvenită, care nu venise.

— Mulțumesc, Reynard, spuse dând din cap scurt. Într-adevăr, e un dar foarte potrivit de la un tânăr elev pentru superiorul său. O să le folosesc așa cum trebuie.

Și domnul Cortina se întoarse la ziarul său.

— Domnule? spuse Reynie. Nu le băgați în carte?

Domnul Cortina mormăi nerăbdător, și chipul i se întunecă. Băiatul era o pacoste. Și totuși, pacostea asta îl măgulise, iar panglicile *chiar* aveau să fie folositoare. Expresia i se îmblânzi puțin. În cele din urmă, oftă și puse deoparte ziarul. Frunzări jurnalul până la prima pagină cu colțul îndoit și strecură o panglică acolo. Tocmai dădea pagina când Reynie întrebă:

— *Ce* carte e de fapt asta, domnule?

Domnul Cortina se opri.

— E un jurnal, Reynard. Vezi tu, fiecare mare gânditor ține un jurnal.

Domnul Cortina se întoarse la semnele de carte.

— Trebuie să recunosc, e un jurnal teribil de mare.

— Ce alt loc mai bun pentru a însemna nişte idei „teribil de mari", eh? spuse domnul Cortina, şi exact la aceste cuvinte se aşteptase Reynie. Acum, Reynard, nu mă mai întrerupe. Am o mulţime de treabă de făcut.

Şi domnul Cortina trecu la următoarea pagină cu colţul îndoit.

— Domnule? O ultimă întrebare?

— Să fie *ultima*, Reynard, spuse domnul Cortina, ridicând privirea. Spune.

— De ce vă uitaţi tot timpul către pod?

— Ah, bănuiesc că aşa pare, că mă uit spre pod, spuse domnul Cortina cu un zâmbet. De fapt, mă uit cu mare afecţiune către una dintre cele mai mari realizări ale mele — turbinele mareice. Bănuiesc că ştii despre turbine. Reynie încuviinţă din cap şi domnul Cortina continuă: Aşa credeam şi eu, sunt faimoase. Vezi tu, sunt o invenţie extraordinară şi fac parte din marea tradiţie.

— Tradiţie, domnule?

— Nu-ţi aduci aminte că ţi-am vorbit despre admirabila tradiţie a ţării mele natale? Mă refeream la marea cucerire — cucerirea mării. Ştii, Olanda şi-a obţinut mare parte din pământul ei din mare. Diguri şi stăvilare, băiete! Nimic nu e mai puţin controlabil pe lumea asta ca marea, şi totuşi olandezii au găsit o modalitate de a o ţine sub control. Şi acum, în felul meu, am făcut şi eu acelaşi lucru. Turbinele mele captează energia infinită a

oceanului, pe care o folosesc în scopurile alese de mine. Nu e remarcabil?

— Este cel mai remarcabil lucru pe care l-am auzit vreodată, spuse Reynie, la fel de impresionat de remarcabila vanitate a domnului Cortina.

— Fără îndoială, spuse domnul Cortina şi bătu din palme. Dar am pierdut destulă vreme. In faţa noastră stau lucruri şi mai măreţe, Reynard, mult mai măreţe, şi nu trebuie să zăbovim în a le îndeplini.

Şi frunzări mai departe prin jurnal, introducând panglicile.

Domnul Cortina întorcea paginile cu o viteză deprimantă, dar Reynie nu îndrăzni să îl întrerupă din nou. În schimb, îndrăzni să arunce o privire — şi una foarte scurtă — în spatele domnului Cortina, către cărarea care urca pe dealul din spatele căminului. La scurtă distanţă de poalele dealului, cărarea şerpuia pe lângă un cactus uriaş, aşezat într-un ghiveci. Nu era nimic neobişnuit în asta — erau atât de mulţi cactuşi de-a lungul cărărilor din Colegiu —, dar cactusul acesta părea să aibă mai multe *braţe*. *Un caracactus*, îşi spuse Reynie zâmbind în sinea lui.

— Gata, spuse domnul Cortina, ridicând în sus jurnalul, din care ieşeau ici şi colo capetele panglicilor. Eşti mulţumit?

— O, da, domnule, răspunse Reynie, deşi de fapt se simţea dezamăgit, căci mai vedea încă multe pagini rămase cu colţul îndoit.

Ar fi vrut să aducă mai multe panglici, dar Ajutorul cel timid îi dăduse tot materialul pentru eşarfe de care se putuse lipsi. Se temuse că îl va dezamăgi, dar îi fusese şi groază să-i dea mai mult.

— Cu multă plăcere, replică domnul Cortina, ca şi cum Reynie primise cadoul şi nu el. Şi acum poţi să pleci.

De data asta Reynie nu avu nevoie să i se spună de două ori. Ieşi în grabă din piaţetă şi traversă grădina alpină, unde mai mulţi elevi se holbară la el, surprinşi să-l mai vadă în viaţă. Părea chiar *fericit*. Apoi Reynie ajunse la cărarea care ducea în vârful dealului şi se îndreptă către caracactus.

Constance se afla pe creasta dealului, de veghe — chiar făcând ceea ce i se spusese să facă, ceea ce părea încurajator. În spatele cactusului, Kate stătea în patru labe, iar Sticky se ţinea cu greu în echilibru pe spatele ei. Se uita prin luneta lui Kate, pe care o fixase pe unul dintre braţele de sus ale cactusului.

— A văzut ceva? o întrebă Reynie pe Kate în şoaptă, ca să nu-l deranjeze pe Sticky.

— Nu trebuie să vorbeşti în şoaptă, spuse Sticky. Am prins ceva, şi o să văd mai mult când începe să scrie. E la o pagină albă, dar acum se uită din nou în depărtare.

— Doar *ceva*? spuse Reynie.

— Întorcea paginile destul de repede...

— Îmi pare rău, am încercat să-l întârzii cât am putut.

— Și n-am reușit să văd decât o mică parte din fiecare pagină, spuse Sticky. Se uită în jos la Reynie cu un zâmbet poznaș. Dar îmi aduc bine aminte ce am văzut.

— Ne folosește la ceva? întrebă Reynie.

— Habar n-am. N-am avut timp să mă gândesc la asta. E o diferență între a memora și a gândi, cel puțin pentru mine. Se întoarse la lunetă, apoi întrebă: Ne puteai vedea de jos?

— Brațele lui Kate și coatele tale, dar sunteți bine ascunși, răspunse Reynie. Oricum, de jos e imposibil să vadă cineva ce faceți aici.

— Dar de sus? întrebă Sticky. Suntem în siguranță din partea ?ia?

Reynie se răsuci ca să se uite la Constance. Și fu un lucru bun, căci o văzu pe Constance coborând repede pe cărare către ei. Sigur, pentru Constance „repede" însemna să fugă câțiva pași, să se împiedice, apoi să mai fugă câțiva pași și iar să se poticnească...

Iar în urma ei, la vreo douăzeci de metri, venea Jackson.

— Vine Jackson! șopti Reynie.

În clipa următoare era trântit la pământ. Sticky întrase în panică și căzuse de pe spatele lui Kate peste Reynie. Luneta zbură din mâna lui Sticky, căzu pe cărarea de pietriș... și, înainte ca băieții să-și revină din căzătură, Jackson trecuse pe lângă Constance — trântind-o cu brutalitate în genunchi — și acum era lângă ei.

— Ce se petrece aici?

— Noi... încercam să facem o piramidă umană, spuse Reynie.

— O piramidă umană? Cu trei copii? spuse Jackson rânjind disprețuitor. Ce jalnic! Și acolo ce e?

Văzuse luneta și se aplecă să o ridice de jos.

Kate se repezi la el și i-o smulse din mână.

— E al meu, asta e!

Jackson se holbă la Kate, uimit că un elev îi vorbise așa. Apoi uimirea se transformă în furie.

— O să-mi arăți *aici*, spuse el cu o voce amenințătoare, sau dacă nu, în Camera de Așteptare. E alegerea ta, Biruietot.

Kate îl privi sfidător. Ceilalți nici nu mai respirau.

— Bine, spuse Jackson zâmbind, căci începea să-i placă situația. Hai să-ți spun ce-o să se întâmple acum. Eu o să te apuc de braț — și am de gând să te strâng atât de tare încât să te doară — și o să te conduc în Camera de Așteptare. Dacă încerci să fugi sau să te zbați, o să am grijă personal să fii dată afară din Colegiu... *după ce* ajungi în Camera de Așteptare. Cum ți se pare?

Kate nu avu încotro. Fără tragere de inimă, îi întinse luneta. Când Jackson i-o smulse din mână, Sticky se întoarse și-și cuprinse fața în mâini, simțind că nu poate să privească.

Jackson izbucni în râs.

— Un caleidoscop? Ai riscat să ajungi în Camera de Așteptare pentru un *caleidoscop*?

Îl ridică la ochi.

— Da, dar e caleidoscopul *meu*, spuse Kate.

— Ei bine, poți să ți-l ții, spuse Jackson pe un ton scârbit și-i întinse înapoi lui Kate luneta. E cel mai jalnic caleidoscop pe care l-am văzut vreodată.

Reynie își petrecu timpul de studiu strâmbându-se și încercând să ignore o transmitere de mesaje care dură două ore. După ce se încheie, Reynie observă că Sticky continua să se strâmbe. Sticky petrecuse toată perioada destinată studiului reproducând ceea ce văzuse în jurnalul domnului Cortina, și era încă la biroul lui.

— Ce se întâmplă? îl întrebă Reynie. Ai uitat ceva?

Sticky gemu.

— Nu uitatul e problema. Desenul e problema. Își aruncă pe masă creionul. Era acolo o diagramă, dar nu pot să desenez nici măcar o linie. Cuvinte și numere, da. Desene? N-am nicio șansă.

— Poți să încerci și mai târziu, spuse Reynie, uitându-se la desen peste umărul lui Sticky. Părea să înfățișeze o grămadă de spaghete cu niște perișoare ce purtau numere. Mai avem un minut înainte să se stingă luminile. Ar fi mai ușor dacă nu ar trebui să folosești lanterna.

— Cu lanternă sau cu un reflector, tot aia-i. La fel m-aș descurca și pe întuneric. Asta a fost a patra încercare. Trebuia să fie o diagramă a creierului domnului Cortina, cu o mulțime de numere în fiecare regiune.

Reynie se uită cu îndoială la desen.

— Ești sigur că era creierul domnului Cortina?

— Sus, în capătul paginii scria „CREIERUL MEU".

— Aha! Și bănuiesc că nu exista o legendă pentru numerele astea, nu? Sau o explicație a diagramei?

Sticky clătină din cap.

— Nu pe pagina aia.

Reynie îl bătu pe spate.

— Atunci nu-ți mai bate capul cu asta. Nu avem nevoie de o diagramă ca să știm cum arată un creier.

Chipul lui Sticky se lumină de mulțumire.

— Zău? O, speram să spui asta!

Rupse pagina în bucățele foarte mici. Reynie îl ajută să distrugă și celelalte încercări de reproducere a diagramei, care arătau ca niște gheme de lână cu o formă ciudată, din care ieșeau fire numerotate. Terminară chiar în clipa în care fetele își făcură apariția prin tavan.

Erau nerăbdători să înceapă. Imediat luminile se stinseră și copiii se așezară în cerc pe podea.

— Bun, am toate însemnările scrise aici, spuse Sticky, arătându-le un teanc subțire de hârtii. Se întind pe o perioadă mare de timp — prima este din urmă cu mulți ani, iar ultima a fost scrisă azi. Să le citesc tare?

Ceilalți fură de acord, și așa Sticky începu să citească prima însemnare:

Nimeni nu pare să-şi dea seama cât de mult suntem conduşi de TEAMĂ, *componenta esenţială a personalităţii umane.* Toate *celelalte - de la ambiţie la dragoste şi disperare - derivă*

într-un fel din acest puternic sentiment. Trebuie să găsesc cea mai bună modalitate de a mă folosi de acest lucru.

— Ei, asta e *vesel*, spuse Kate.

— Pun pariu că domnul Cortina nu e decât o pisică mare și speriată, spuse Constance. Așa că e convins că și ceilalți sunt la fel ca el.

Sticky, care, întâmplător, credea că *el* e un specimen de primă mână de pisică speriată, continuă fără să comenteze ceva. Următoarea însemnare, spuse el, era datată un an mai târziu.

Spre marea mea dezamăgire, am ajuns la concluzia că nu există control perfect. Cu toate acestea, am înțeles că iluzia de control perfect poate avea același rezultat.

— Vorbește despre iluzii, medită Reynie. „Lipsa de reguli" a Colegiului este o iluzie, ca să nu mai vorbim de excelenta lui reputație. Ca și Situația Critică — mesajele ascunse fac ca totul să pară mai lipsit de speranță și scăpat de sub control decât în realitate. Dar unde este această iluzie a *controlului*?

— N-am văzut nimic despre asta, răspunse Sticky. Se uită la hârtii. Următoarele însemnări sunt despre folosirea copiilor ca filtre pentru a păstra ascunse mesajele. Nu e nimic nou. Deocamdată o să trec peste ele. Mă tem că ceea ce urmează e cam tehnic. Sunteți gata?

Ceilalți spuseră că erau (deși Constance își închise strâns ochii, ca și cum se aștepta să o doară), și Sticky continuă:

Spălarea creierelor e un succes! Transmisia cu putere mare, cu contact apropiat, funcționează perfect ca procedură impusă!

Perfecționarea ar trebui să aibă de asemenea succes: Mesajele de „mulțumire de sine" vor 1) contracara tendința unui individ cu creierul spălat de a pune întrebări, și 2) micșora efectul de tristețe cronică.

Efecte secundare prevăzute ale perfecționării: timiditate, neliniște, îndoială de sine.

Concluzie: satisfăcător.

Constance își cuprinse capul între mâini și gemu:

— Mmm...

— Spălarea creierelor trebuie să fie termenul domnului Cortina pentru distrugerea memoriei oamenilor, spuse Reynie. Dacă ei se află în mașinăria lui — cred că asta vrea să spună cu „transmisie cu contact apropiat" — atunci poate să le spele creierele împotriva voinței lor, adică ceea ce numește el „procedură impusă". Asta trebuie să se fi întâmplat cu Layazar, doar că Layazar a scăpat de aici înainte ca domnul Cortina să îl poată „perfecționa".

— Dar ceilalți agenți nu au avut același noroc, spuse Sticky. Domnul Cortina i-a perfecționat cu mesaje de

„mulțumire de sine" care le spun să nu își pună nicio întrebare!

— Și să se simtă mai puțini triști, spuse Kate. Dar partea asta nu a funcționat prea bine. Toți mai suferă încă de acel groaznic „efect de tristețe cronică".

— Mai spune ceva despre asta și în următoarea însemnare, zise Sticky.

Rezultate pe termen lung amestecate ale spălării creierelor și perfecționării: Ajutoarele docile, dar încă deprimate. Mai rău, revenire prea frecventă a memoriei, adeseori asociată cu un factor declanșator. Un episod tipic începe cu ultimul lucru important amintit: nume ale unor persoane esențiale, obligații neîndeplinite etc. Foarte enervant. Notă: Două dintre ultimele patru episoade s-au petrecut lângă oglinzi. Reflexia favorizează probabil identificarea de sine. Soluție: Îndepărtarea oglinzilor.

Kate își frecă încântată mâinile.

— Acum *chiar* că mă simt ca un agent secret. Am început să înțelegem ce se petrece! Ce urmează, Sticky?

Sticky se uită în hârtii.

— Am terminat aproape. Următoarea însemnare explică de ce recruții speciali nu sunt așa de triști. E cam ceea ce ne-am gândit și noi.

— Poți să faci un rezumat? întrebă Constance, apoi adăugă: Te rog.

Ceilalți se abținură să se uite unul la altul, și nimeni nu spuse nimic. Era probabil prima oară când Constance

folosea *acele cuvinte* și, deși era posibil să le fi rostit pur și simplu întâmplător, nimeni nu vru să strice momentul. Dacă spuneau ceva cu voce tare, era posibil să le retracteze. Așa că Sticky dădu doar din cap în semn de aprobare și le spuse pe scurt ce conținea următoarea însemnare.

— Vă aduceți aminte când am vorbit despre amnezia lacunară, sau uitarea unor anumite evenimente? Se pare că domnul Cortina își poate folosi mașinăria pentru a șterge *anumite* amintiri fără a scoate din minte totul — fără a realiza o spălare completă a creierului. Asta îi năucește pentru o vreme pe oameni, dar pe urmă se simt mai bine și foarte rar revin amintirile.

— Așa că dacă acei Ofițeri de Recrutare ar fi reușit să ne răpească, spuse Kate, domnul Cortina s-ar fi asigurat că nu ne mai amintim asta. De aceea nu sunt speriați recruții speciali.

— Dar pentru că nu li s-au spălat *complet* creierele, adăugă Reynie, nu sunt nici *triști*. Ceea ce îi face potențial niște Executivi mai buni. Pun pariu că majoritatea Executivilor au fost înainte recruți speciali. Poate chiar toți. În fond, nu aveau familii la care să se întoarcă pe continent.

— Bănuiesc că asta ar trebui să mă facă să-i plac, spuse Kate. Pentru că au fost niște orfani răpiți, și tot restul.

Se gândiră la asta cu toţii timp de un minut, apoi se uitară unul la altul şi clătinară din cap. Tot nu puteau să-i placă pe Executivi.

— Dar asta nu înseamnă că n-ar trebui să încercăm să-i ajutăm, remarcă Reynie. Dacă domnul Benedict ar putea descoperi cum să facem să le revină memoria, poate că se pot schimba — poate că or să înveţe cum să nu mai fie atât de nesuferiţi.

— Când o face plopu' pere, spuse Kate.

Sticky se uită la foaia următoare.

— Ştiţi ceva? Următoarea însemnare e chiar din ziua în care am ajuns noi pe insulă.

În sfârşit - toate condiţiile favorabile realizate! Oficialii potriviţi la locurile potrivite. Starea de spirit a publicului la nivelurile potrivite. Îmbunătăţirea este foarte aproape. Totul este gata, cu excepţia modificărilor finale şi a ultimelor transporturi, dintre care unul este debarcat chiar în această clipă. Cu bine! Am trimis o echipă de Ajutoare pentru a ajusta producţia turbinelor - va fi nevoie de mult mai mult de la ele în zilele următoare.

— Am văzut asta! spuse Kate. I-am văzut lucrând la turbine! Şi am văzut camionul pe care îl încărcau Ajutoarele!

— Lăzile alea, spuse Reynie. Se lovi peste frunte. Sunt atât de prost! Ar fi trebuit să-mi treacă prin cap... Se uită la ceilalţi, simţindu-se complet idiot. Sunt sigur că voi ştiţi deja despre ce vorbesc.

Ceilalţi se holbară la el, neînţelegând nimic.

— Oricum, mi-a plăcut partea cu „prostul", spuse Constance.

— Camionul ăla era condus de *recruți*, vă aduceți aminte? spuse Reynie. Așa că trebuie să fi fost ceva de valoare în el — ceva ce domnul Cortina voia să protejeze. Altfel de ce ar fi avut nevoie de atâta securitate?

— Ah, da, exact asta urma să-mi treacă și mie prin cap, spuse râzând Kate. Ești prea aspru cu tine, Reynie.

— Dar dacă m-aș fi gândit la asta mai curând, replică Reynie, domnul Benedict ar fi putut investiga! Din câte știm, toate încărcăturile au fost deja trimise de aici. Probabil că n-o să știm niciodată ce se afla în lăzile alea.

— Probabil că nu, spuse Kate, dar tot putem să raportăm asta *și* în același timp să fim cu ochii în patru. Nu?

— Ai dreptate, admise Reynie. Continua să se simtă ca un idiot, dar preferă să nu se mai gândească la asta. Sticky, câte însemnări mai ai de citit?

— Două, spuse Sticky.

Următoarea era:

Succes! Începând cu această dimineaţă, mesajele sunt transmise direct. Spre marea mea satisfacţie, Şoptitorul este acum capabil să

— Asta-i tot? întrebă Kate.

— Îmi pare rău, răspunse Sticky. Restul era acoperit de mâna lui.

— Șoptitorul, repetă Constance. Deci așa îi zice mașinăriei lui tâmpite.

Reynie nu spuse nimic. Se întreba de ce lucru nou e acum capabil Şoptitorul. O certitudine tot avea însă: dacă domnul Cortina era încântat de asta, atunci era ceva rău.

Sticky se pregătea să citească ultima însemnare din jurnal.

— Aici pare să se fi ţicnit cu totul. N-are nici cap şi nici coadă.

E Cortina pentru Tine! Ai încredere în K. De Cortina. Cortina face lucrurile să fie mai bune. Ai încredere în Cortina. Nu, ai încredere ***alături*** *de Cortina. Cortina deţine Controlul.*

— Straniu! spuse Kate.

— Vorbeşte cu el? întrebă Constance.

— Sună ca şi cum ar încerca să convingă pe cineva de ceva, spuse Reynie. Dar cine ar putea fi acest cineva?

— Asta îmi întăreşte părerea că e sărit rău, spuse Kate, ridicând din umeri. Oricum, sărit sau nu, are foarte mare grijă să-şi păstreze secretele — şi de aceea asta a fost atât de extrem, de uimitor, de minunat de satisfăcător!

Nemaiputând să stea liniştită, Kate sări în picioare şi, mişcându-şi braţele prin aer, spuse, făcând un efort să vorbească în şoaptă:

— Vă vine să credeţi că ne-am uitat în jurnalul domnului Cortina şi nu ne-a prins *nimeni*? Expeditorul însuşi! De trei ori ura pentru noi! De trei ori ura pentru Misterioasa Societate Benedict!

Reynie și Sticky șoptiră de trei ori „ura", dar Constance își dădu ochii peste cap și spuse că uralele sunt pentru bebeluși.

— Văd că ai revenit la starea ta dintotdeauna, spuse chicotind Kate. Dar n-am să îngădui ca asta să-mi strice bucuria. Constance se încruntă și deschise gura să răspundă, dar Kate continuă: Ne-am intrat cu toții în pâine. Descoperim cu adevărat fapte! Propun să-i raportăm toate astea domnului B., apoi mâine să tragem cu ochiul la zona de încărcare cu luneta mea. Hai să încercăm să ne dăm seama ce e în lăzile alea!

Ceilalți fură de acord; își trimiseră raportul și, două ore mai târziu, Reynie se pregătea să se cufunde în somn, după ce își terminase în gând o scrisoare veselă către *Miss* Perumal, simțindu-se în sfârșit ceva mai optimist. Poate, își spuse el, domnul Benedict chiar o să *reușească* să facă ceva pentru a-l opri pe domnul Cortina. Și pe urmă poate că o să-i ajute pe domnul Bloomburg și pe Layazar și pe toți ceilalți să-și recapete memoria. Era posibil, nu?

Reynie trase adânc aer în piept, se întinse și lăsă somnul să-l învăluie. Oricât ar fi părut situația de neagră, cel puțin nu părea fără speranță. Copiii făceau în sfârșit un oarecare progres. Cine putea să știe ce se va întâmpla a doua zi?

Desigur, Reynie nu avea cum să știe, și asta spre norocul lui. Căci dacă ar fi știut, n-ar mai fi putut adormi atât de ușor.

Chiar a doua zi, Sticky fu prins trișând. Cu o furie triumfătoare, Jillson se îndreptă cu pași mari către fundul clasei, îl înșfăcă pe Sticky de mână — cea cu care se trăgea de lobul urechii — și întrebă:

— Ce-i asta?

— Mâ... mâna mea, murmură îngrozit Sticky.

— Da, dar ce *făceai* cu mâna ta?

— Mă scărpinam la ureche.

— Nu sunt așa de proastă cum par, să știi! urlă Jillson, apoi ezită, dându-și seama de ceea ce spusese, după care se încruntă și continuă: Gata, Washington, mergi la Camera de Așteptare! Ridică-te în picioare!

Jillson se uită către Reynie și Kate, apoi în spate la Constance, în mod limpede bănuindu-l pe unul dintre ei ca partener în trișare. Dar numai de băiatul chel și agitat era sigură.

— Ridică-te *în picioare*, repetă ea, trăgându-l în sus pe Sticky ca și cum n-ar fi fost mai greu ca o păsăruică. Voi ceilalți stați liniștiți. O să trimit un alt Executiv să vă monitorizeze testul — pe care, mulțumită acestui trișor, va trebui să-l luați de la început.

În timp ce era târât afară din clasă în huiduielile și ocările celorlalți elevi, Sticky reuși să mai arunce o ultimă privire speriată către Reynie, înainte să iasă. Cu un sentiment îngrozitor de neputință, Reynie îl urmări dispărând. Se uită la Kate, care clătină din cap înnegurată. Sticky o încurcase rău de tot. *Toți* o încurcaseră rău de tot.

— Ah, ce trist! spuse Martina.

— De fapt, exact *ce* e Camera de Așteptare? întrebă Eustace Crust, unul dintre recruții speciali.

— Întreabă-l pe Corliss Danton, spuse cu un aer mulțumit Martina. Spune-le, Corliss.

Corliss, care când auzise de Camera de Așteptare își ascunsese fața în mâini, își ștergea în tăcere lacrimile din ochi.

— E..., spuse el, ... e doar un loc unde mergi când aștepți să te întâlnești cu domnul Cortina. Un... loc neplăcut.

Reynie se uită la Constance, a cărei față era și mai ursuză ca de obicei, dar și temătoare. Voia să o liniștească, dar ea nici nu se uită înspre el. Oricum, la ce ajuta o privire liniștitoare? Era la fel de convins ca și Constance că soarta li se apropia repede de sfârșit.

Era foarte rău că cele mai mari temeri ale lui Sticky se adeveriseră, dar dacă Sticky îi spunea totul domnului Cortina — și cine l-ar fi învinuit dacă ceda sub presiune? — asta ar fi însemnat sfârșitul misiunii lor... și începutul a *altceva*. Ce ar face domnul Cortina dacă ar afla? Ar distruge tot? O spălare completă a memoriei? Și nu numai pentru Sticky, ci pentru ei toți?

Poate că nici nu meritau efortul, își spuse disperat Reynie. În fond, erau niște orfani — sau, în cazul lui Sticky, așa se credea. N-ar fi posibil ca doar să... să dispară? *Au plecat departe*, va spune domnul Cortina. *Chiar* au plecat. Reynie simți panica strângându-i stomacul, ca atunci când visa că se prăbușește în gol. Doar că din vise te trezești întotdeauna.

După ultima oră din acea zi, membrii Misterioasei Societăți Benedict — cu excepția unuia — se adunară în grădina alpină.

— Sper că Sticky nu suferă prea mult, spuse Kate. Se temea de Camera de Așteptare mai mult ca de orice.

Dacă trebuia să i se întâmple asta unuia dintre noi, eu trebuia să fiu.

— Nu-ți face probleme, spuse încruntată Constance. S-ar putea să mai ai șansa asta.

Reynie nu le spuse că de fapt Camera de Așteptare ar putea să fie cea mai mică dintre grijile lor.

— Ascultați, până când se întoarce Sticky, cred că ar trebui să ne urmăm planul. Hai să mergem să ne uităm în zona de încărcare.

Ceilalți fură de acord și, cu Constance cărată în spate, plecară din grădina alpină și traversară piațeta goală. Era o zi mohorâtă, și nimeni, nici măcar domnul Cortina, nu se afla afară. Pe cărarea care ducea către sala de sport erau totuși câțiva elevi, și Reynie și prietenii lui trecură pe lângă ei fără niciun cuvânt. Kate hotărâse că dealul din spatele sălii de sport le-ar putea oferi cea mai bună vedere asupra zonei de încărcare, așa că într-acolo se îndreptară acum.

În vreme ce copiii urcau pe deal, începu să se lase ceața serii, și prin negura ei luminile portului sclipeau în culori neclare. Departe, către miazănoapte, o sirenă de ceață gemu, ajungând până la ei nu atât ca un sunet, cât ca o vibrație în stomac, de parcă trupurile lor ar fi fost niște tuburi ale unei orgi vechi și triste. Tristețea serii îi învăluia.

Când ajunseră în vârf, nu se simțiră mai bine. Mult sub ei, lângă poarta podului, zona de încărcare era pustie. Nu se vedeau camioane, nici Ajutoare și nici lăzi, așa că

nici nu avea rost să-şi scoată luneta. Paznicii porţii erau adunaţi cu toţii în căsuţa lor, unde era cald şi uscat. Reynie se uită peste apă către ţărm. Se vedea doar ca o umbră în ceaţă, la fel de neclar ca şi soarta lor.

Privirea lui Reynie se întoarse către Colegiu. Ca de obicei, în faţa sălii de sport se adunase un grup de elevi, care aşteptau să se deschidă uşa. De aici, de sus, păreau nişte insecte, înghesuindu-se nerăbdătoare la intrarea unei capcane. Teoretic, sala de sport era deschisă toată ziua, şi elevii erau încurajaţi să o folosească „oricând voiau", dar, desigur, orele, mesele şi perioada de studiu ocupau cea mai mare parte a zilei. În scurtul timp care mai rămânea, elevii plini de speranţă trăgeau de multe ori de uşă, care rămânea cu încăpăţânare închisă. Doar înainte de cină Jackson şi mulţi alţi Executivi apăreau din sala de sport şi le dădeau drumul înăuntru elevilor. Dacă cineva îndrăznea să întrebe de ce fusese încuiată uşa, Jackson răspundea că *nu* fusese încuiată, ci că pur şi simplu elevii nu reuşiseră să o deschidă.

Şi Constance se uita la micul grup de elevi care se foiau în faţa uşilor încuiate.

— Sala de sport e întotdeauna deschisă, în afară de perioadele când nu e, spuse ea, imitându-l pe Jackson. Îşi şterse faţa umedă cu mâneca ei umedă. Chiar aşa, *ce* fac Executivii acolo?

Constance voise doar să-şi exprime nemulţumirea (de fapt, chiar acum încerca să compună o poezie jignitoare în care Executivii lingeau podeaua sălii de sport pentru

a o face lună), dar Reynie se uită la ea ca și cum ar fi descoperit în Constance o comoară.

— Asta-i o întrebare grozavă! Întotdeauna am fost convins că fac sport — că țin pentru ei sala. Dar dacă fac cu totul altceva acolo?

Kate își scoase luneta.

— Știți ce? E o fereastră în spatele sălii. Aș putea arunca o privire. Dar trebuie să găsesc o cale de a ajunge la ea — e la vreo trei metri de pământ. Ce zici, Reynie?

Prin mintea lui Reynie trecură în același timp mai multe gânduri. Ca să facă asta trebuiau să iasă de pe cărare, ceea ce însemna să riște o capcană, ca să nu mai vorbim de alte belele dacă erau prinși. Dar poate că *deja* erau la mare ananghie și încă nu o știau, iar ceea ce descopereau putea fi extrem de important! Reynie se încruntă. Ar fi vrut să aibă mai mult timp de gândire, dar *nu* avea — din clipă în clipă ușa sălii de sport avea să se deschidă.

— Merg cu tine, spuse el. Pot să mă urc pe umerii tăi.

Kate rânji.

— Bun. Uite care-i planul: coborâm prin spatele dealului ăstuia ca să nu fim văzuți din sală, apoi ocolim dealurile alea mai mici și ne furișăm din spate.

— Nu cumva uiți pe cineva? spuse Constance.

— Avem nevoie de tine să ne ții de șase. De aici de sus poți să vezi totul, iar noi putem să te vedem pe tine. Dacă cineva se apropie de clădire, sări în sus și flutură-ți brațele.

— Ah, grozav, spuse Constance. Trebuie să stau aici singură, în ceață.

Dar Reynie și Kate deja se îndepărtau în grabă. Coborâră repede dealul, alergând peste nisipul umed și fâșii înguste de iarbă scurtă, ferindu-se de bolovani și căutând cu privirea iedera. În cele din urmă, ajunseră pe o ridicătură mică aflată în spatele sălii de sport. Aici erau ascunși privirii, și, în vreme ce aștepta ca Reynie să-și recapete răsuflarea, Kate arătă cu degetul în spatele lor, unde se afla un labirint de dune și coline stâncoase.

— Calea noastră de retragere, șopti ea, dacă o să avem nevoie.

Reynie se uită cu ochii mijiți către dealul înalt unde o lăsaseră pe Constance. Abia putea deslușI silueta ei micuță și roșie profilată pe cerul cenușiu. I se păru că se mișcă, deși foarte puțin.

— Face semn cu mâna Constance? Poți să-ți dai seama?

Kate se uită prin lunetă.

— Doar se scobește în nas. Hai să mergem.

Urcară repede ridicătura de pământ și coborâră chiar în spatele sălii de sport, unde pământul lăsase locul unui grohotiș de piatră cenușie, ca și cum clădirea năpârlise bucăți de piatră de jur împrejurul ei. Bun, se gândi Reynie, fără urme de pași. Fu însă îngrijorat când descoperi o ușă din spate pe care Kate nu o văzuse sau uitase să pomenească de ea. Reynie arătă spre ușă, încruntat. Nu doreau să aibă parte de musafiri nedoriți. Kate deja se ocupase de problemă — arătă către o creangă mare pietrificată care zăcea printre pietrele din apropiere. Împreună, ea și Reynie o târâră până la ușă și o puseră de-a curmezișul pragului.

Kate dădu din cap satisfăcută și îngenunche. Reynie se cățără în spatele ei. Se sprijini cu mâinile de peretele de piatră și-și puse picioarele pe umerii ei. Încet, fără să se miște prea mult, Kate se îndreptă. Bărbia lui Reynie ajunse la pervazul ferestrei. Putea vedea înăuntru... iar ceea ce văzu era ceva deosebit de ciudat.

Două șiruri de Ofițeri de Recrutare — erau câteva zeci — stăteau spate în spate pe toată lungimea sălii, ca și cum se pregăteau să înceapă un dans. Fiecare dintre ei avea în față un fel de siluetă din carton, dar Reynie nu-și dădea seama exact ce era. În capătul îndepărtat al șirurilor se aflau Jackson, Y.T. și mulți alți Executivi. Jackson striga ceva ce Reynie nu putu deslușI. Tot ca într-un dans, Ofițerii de Recrutare adoptară diverse atitudini. Unii își întinseră brațele ca și cum se pregăteau pentru o îmbrățișare. Alții întinseră mâinile de parcă voiau să strângă alte mâini. Iar alții își ridicară mâinile, cu palmele în față, într-un gest de liniștire pe care Reynie îl recunoscu prea bine. Toți zâmbeau, zâmbeau. Jackson strigă din nou ceva.

Acum Reynie putea vedea bine siluetele de carton. Erau de toate dimensiunile, de la copii micuți la oameni în toată firea. Îl străbătu un fior.

Ăsta nu era un dans. Ofițerii de Recrutare se pregăteau pentru ceva. Dar pentru ce? Nu spusese jurnalul domnului Cortina că nu mai era nevoie de alți copii? Iar acești mulți Ofițeri de Recrutare cu siguranță nu erau instruiți pentru a păzi porțile podului. Nu, se pregăteau pentru altceva. Pentru Îmbunătățire. Pentru ceea ce va să vină.

— În regulă, toată lumea! strigă Jackson. Asta-i tot pentru azi!

Executivii o porniră de-a lungul șirurilor, adunând figurile de carton. Instrucția se încheiase, și deodată lui Reynie îi trecu prin cap că nu-i văzuse niciodată pe Ofițerii de Recrutare ieșind din sală — ceea ce însemna că foloseau ușa *din spate*. Simți o gheară în stomac. El și Kate trebuiau să plece cât mai repede de acolo.

— Kate, șopti Reynie, uitându-se în jos. Trebuie să...

Dar nu mai apucă să termine, căci se uită din nou prin fereastră și îl văzu pe Y.T. holbându-se la el.

Reynie simți frica zvâcnind în el ca o otravă puternică. Nervii vibrau întinși la maximum și, în panica de a se da jos, căzu de pe umerii lui Kate.

— Ai pățit ceva? șopti Kate.

— Fugi! strigă Reynie, ridicându-se în picioare. Fugi, fugi, fugi!

Reynie era la jumătatea drumului către vârful colinei, când Kate îl depăși și-l apucă de braț într-o strânsoare puternică.

— Haide!

Ușa din spate scoase un *bum* amenințător, apoi altul, urmat de niște înjurături furioase. Creanga de copac le mai oferise lui Reynie și Kate câteva secunde prețioase. Se năpustiră în sus pe colină, cu Reynie pe jumătate alergând și pe jumătate târât de Kate, simțindu-se ca și cum era tras de un cal în galop. Aruncă o privire către Constance — o pată mică și roșie pe creasta dealului,

țopăind și fluturându-și cu furie brațele — și apoi el și Kate se rostogoliră în jos pe cealaltă parte a colinei, ieșind din raza vizuală a celor din sală.

— Spune-mi că nu te-au recunoscut, zise Kate, ridicându-l în picioare.

— Nu știu, răspunse Reynie.

— Atunci hai s-o luăm spre dealuri și să sperăm că va bine.

Și așa fugiră: departe de sala de sport, departe de cărările pietruite, departe de Colegiu — în jungla de piatră cu dune de nisip, creste și steiuri care alcătuiau interiorul insulei. Mergând șerpuit printre dealuri, ascunzându-se, schimbând mereu direcția, alergară de parcă de asta depindea viața lor — ceea ce, de altfel, era foarte posibil. In minte Reynie avea imaginea lui Y.T., cu privirea lui dezaprobatoare, acuzatoare. Oare fusese recunoscut? Oare chiar *fusese*?

Când Kate socoti că se îndepărtaseră suficient de sala de sport și se convinse că nu erau urmăriți, cei doi copii se ghemuiră dincolo de un crâng amărât de cedri pitici pentru a-și trage sufletul. Era și timpul — Reynie simțea că, dacă mai făcea un pas, s-ar fi prăbușit grămadă. Gâfâind, îi spuse lui Kate ce văzuse, până în clipa în care îl zărise pe Y.T. uitându-se încruntat la el din celălalt capăt al sălii.

Incredibil, sau *aproape* incredibil, Kate glumi:

— Ei bine, dacă te-a recunoscut, probabil că se întreabă cum de ai ajuns atât de înalt. Kate chicoti. Bietul de el, nu se numără printre cei mai isteți...

Reynie scoase un geamăt. Tocmai realizase ceva. Deşi de-abia se aşezase, se chinui să se ridice din nou în picioare.

— Trebuie să ne despărţim.

— De ce? Mă gândeam că o să ne întoarcem tot pe ocolite la Constance...

— Ascultă, Kate, or să-şi dea seama că a fost vorba de două persoane. Fereastra e prea sus ca să se poată uita cineva prin ea fără niciun ajutor. Tu întoarce-te la Constance. Dacă Y.T. mă recunoaşte, cel puţin poţi să spui că tu erai la mile depărtare când s-a întâmplat.

— Fir-ar să fie, ai dreptate, spuse Kate, potrivindu-şi găleata pe centură. Tu ia-o într-acolo şi eu mă duc după Constance. Dacă avem noroc, o să râdem când o să ne amintim de asta la cină.

— Dacă avem noroc, spuse Reynie, care nu se simţea deloc norocos.

De fapt, avea un sentiment îngrozitor că n-o s-o mai revadă pe Kate. Dacă domnul Cortina afla adevărul, mâine Reynie ar putea deveni cineva cu totul diferit — un amestec de durere misterioasă şi scopuri uitate, visuri uitate. Chipurile prietenilor lui vor deveni neclare, la fel ca fotografiile care nu sunt bine developate, apoi vor dispărea cu totul. Misiunea va eşua. Totul va fi pierdut.

Deodată, Reynie simţi nevoia să o ia pe Kate de mână.

— Mulţumesc că m-ai ajutat pe deal. N-aş fi reuşit să urc singur.

Kate făcu un semn nepăsător cu mâna.

— Ah, zău așa. Fă-mi un serviciu. Dacă ești trimis în Camera de Așteptare, salută-l pe Sticky din partea mea.

Lui Reynie i se lungi fața.

— Nu e nimic de râs, Kate.

Pentru o clipă — doar o clipă — Kate păru îngrozitor de tristă.

— Ei, sigur că nu e de râs, Reynie Muldoon. Dar ce vrei să fac? Să plâng? Acum șterge-o, da? Și ai grijă să te văd la cină!

Cu acestea, Kate se răsuci și se pierdu în întuneric.

Și așa, în beznă și ceață, Reynie o porni singur printre dealurile amenințătoare. O jumătate de oră mai târziu ajunse, obosit și ud, la o cărare de la marginea Colegiului. Nimeni nu îl opri în căminul elevilor, unde se furișă în camera lui și se schimbă. Și nimeni nu se uită ciudat la el când traversă piațeta. Mai avea însă să se întâlnească cu un Executiv. Reynie ezită mult timp la ușa cantinei. Apoi își spuse că trebuia măcar să *se prefacă* viteaz, și intră.

Văzu imediat fetele. Stăteau singure la o masă, cu hainele umede. Constance semăna cu o găină plouată — aceeași formă, aceeași țâfnă încruntată, și doar cu puțin mai mare — dar Kate zâmbi când el intră și, la vederea chipului ei luminos, Reynie simți o rază de speranță. Își aminti că totuși Kate era în stare să zâmbească și în situații disperate. N-ar trebui să presupună că veștile erau bune. Cu toate acestea, nimeni nu părea să-i dea vreo atenție, iar Executivul de serviciu îi aruncă doar o privire

plictisită și se întoarse cu spatele la el. Prin urmare, probabil că știa Kate ceva.

Într-adevăr, Kate știa. În clipa în care Reynie se așeză la masă, ea îi spuse că e în siguranță.

Reynie simți un val de ușurare atât de mare, încât pentru o clipă crezu că o să leșine.

— Când eu și Constance am coborât de pe deal, îi luau la întrebări pe elevi, spuse Kate. Nimeni nu te-a văzut. Jackson ne-a întrebat și pe noi și i-am spus același lucru. Tot țipa la Y.T.: „Asta-i tot ce poți să spui? Un băiat obișnuit? O mulțime de băieți arată obișnuit, Y.T.!" Și bietul Y.T. tot susținea că băiatul *ăsta* obișnuit era *deosebit* de obișnuit. Jackson părea gata să-l strângă de gât.

Lui Reynie nu-i venea să creadă ce auzea. Era în siguranță! Cu adevărat în siguranță! Și apoi, după ce brusc greutatea de pe umeri i se ridicase, o simți revenind la fel de brusc. Acum că acea grijă trecuse, altele veniră repede să-i ia locul. Sticky era încă în primejdie. Și dacă era Sticky, atunci erau cu toții.

— Ești bine? întrebă Kate. Arăți groaznic.

— Cel puțin e uscat, spuse Constance, care își ștergea părul cu un șervet de masă.

— Nu l-ați văzut pe Sticky, nu? Și nici n-ați auzit nimic?

Fetele clătinară din cap. Apoi deveniră cu toții serioși și-și terminară cina în tăcere.

CAMERA DE AȘTEPTARE

Reynie era singur în camera lui. Trecuse de ora nouă, și Sticky nu apăruse încă. Tocmai se încheiase o altă transmitere de mesaje și Reynie, epuizat, se forța să revadă pentru ultima oară notițele din ziua respectivă. De data asta se bucura că e ocupat cu studiul — învățatul îl ajuta să nu se gândească la lucrurile rele. Fusese chiar recunoscător pentru transmiterea de mesaje, care era atât de enervantă și nu-l lăsa să se concentreze, încât creierul lui nu mai avu cum să se gândească la Sticky. Chiar și

așa, Reynie se simțea îngrozitor, și, ca să înrăutățească totul, ceva *mirosea* oribil. Se strâmbă dezgustat. Oare ce era? Se ascunsese cineva sub dușumea ca să moară acolo?

Apoi ușa se deschise. Era Sticky.

Era acoperit din cap până-n picioare cu un noroi negru și vâscos care mirosea groaznic, și intră în cameră ca un zombie. Ochii lui roșii și umflați arătau că plânsese ore în șir. Dar nu ochii în sine îi strânseră inima lui Reynie, ci privirea lor de cumplită disperare.

Reynie sări în picioare și îl cuprinse în brațe pe Sticky.

— Ai scăpat!

Sticky se trase înapoi fără să spună nimic. Își scoase ochelarii, studie lentilele stropite cu noroi și îi puse pe birou, fără să se obosească să îi curețe. Apoi, continuând să tacă, ieși din cameră. Reynie înșfăcă în grabă câteva dintre lucrurile lui Sticky și alergă după el. Pe coridor trecu pe lângă două Ajutoare care deja curățau într-o tăcere stranie urmele de noroi lăsate de Sticky. Doi băieți ieșeau din baie ținându-se cu mâna de nas și încercând să nu pășească în petele de noroi de pe jos. Reynie intră repede în baie.

Sticky se băgase într-o cabină de duș fără să se mai dezbrace și încerca să răsucească robinetul, dar mâna lui murdară continua să alunece. În cele din urmă, îl apucă cu ambele mâini și-l răsuci spre apa fierbinte. Se crispă atunci când apa îl lovi peste față, apoi rămase impasibil, cu ochii închiși, pe când la picioarele lui se învârtejea o apă neagră.

Reynie îl urmări îngrijorat.

— Ți-am adus niște săpun, Sticky. Și un prosop și haine curate.

Sticky nu răspunse.

— Hei, dezbracă-te și ia săpunul ăsta, da?

După ce Reynie repetă de mai multe ori aceste cuvinte, Sticky dădu mohorât din cap și întinse mâna după săpun.

Reynie se spălă la chiuvetă — era și el murdar și mirosea urât după ce îl îmbrățișase pe Sticky — apoi se întoarse în camera lor, își schimbă hainele și așteptă. Rămase cu ochii la ușă, temându-se de ce urma. Temându-se că bănuielile îi vor fi confirmate. Se străduise să rămână calm, dar tremura din tot trupul. Era sigur că lui Sticky i se spălase creierul. Și domnul Cortina nu i-ar șterge memoria lui Sticky doar pentru că trișase la test, nu? Și dacă nu era așa, atunci de ce se întâmplase asta? Ce crimă ar necesita o acțiune atât de îngrozitoare? Se pare că nu exista decât un singur răspuns: Sticky îi spusese totul domnului Cortina.

Când, în cele din urmă, Sticky se întoarse, își trânti hainele ude într-un colț, își puse pe nas ochelarii stropiți de noroi fără să-i curețe, apoi, fără să-i arunce nici măcar o privire lui Reynie, își trase valiza de sub pat.

— Sticky, ce s-a întâmplat?

Niciun răspuns.

— Trebuie să vorbești cu mine, Sticky! Mă tem că s-a întâmplat ceva îngrozitor cu tine. Adică nu doar Camera de Așteptare, ci ceva încă și mai rău.

Pe un ton plat, în care se simțea o urmă de furie, Sticky spuse:

— Nu cred că există ceva mai rău ca locul ăla. Dar ce știi *tu*?

Lui Reynie i se tăie răsuflarea. Sticky își aducea aminte de Camera de Așteptare — și, mai mult, își amintea unde era valiza lui. Deci mai exista speranță!

— Ai dreptate, Sticky, nu știu nimic din ceea ce s-a întâmplat. Poți să-mi spui tu?

— Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse Sticky, deschizând șifonierul cu degete tremurătoare. Și nici n-am de gând să mă întorc acolo. Fug de aici. Mi-au spus că domnul Cortina nu mă poate primi azi, că Y.T. o să vină să mă ia mâine-dimineață. Urmează să mă întâlnesc cu domnul Cortina „dacă e disponibil". Așa că ori trebuie să mă întorc în acel... acel *coșmar*, ori va trebui să dau ochii cu domnul Cortina, unde cu siguranță o să clachez, Reynie, unde cu siguranță n-am să mă pot stăpâni și o să-i spun despre tine și restul....

Cu cât vorbea, cu atât mai multă emoție se simțea în vocea lui Sticky, până ce în sfârșit, tremurând, își acoperi ochii și se lăsă în genunchi.

— Nu pot s-o fac, Reynie. Nu pot să mă întorc acolo, și nu pot da ochii cu domnul Cortina fără să vă trădez. Pur și simplu nu pot. Trebuie să plec. N-am încotro.

Ochii lui Reynie se umplură deodată de lacrimi.

— Ascultă-mă bine, Sticky. Îmi pare teribil de rău pentru lucrurile prin care ai trecut. Zău îmi pare. Dar

nu pot să-ți spun cât mă bucur că ești încă aici. Credeam că or să-ți fure memoria! Dar încă ești *tu* aici, Sticky — încă bunul meu prieten!

— Nu pentru multă vreme, spuse cu o voce jalnică Sticky. O să clachez, Reynie. Știi cât de prost mă descurc sub presiune. O să dau greș mâine, și o să fiți cu toții prinși. Și atunci, ce fel de prieten o să fiu?

Reynie închise valiza.

— N-o să dai deloc greș.

— De unde știi?

— Mă uit la tine și știu, răspunse Reynie, cu o convingere sinceră. O să reziști mâine, chiar dacă nu aș avea niciun plan — deși îl am. Când prietenii tăi au cu adevărat nevoie de tine, Sticky, se pot baza pe tine. Pur și simplu *știu* asta. Și eu chiar am nevoie de tine, Sticky. Am nevoie de tine aici ca prieten.

Ochii lui Sticky pâlpâiră ca o lumânare pe cale să se topească.

— E... e drăguț din partea ta să spui asta, zise el cu îndoială. Apoi se înfioră. Dar, Reynie, aș muri dacă ar trebui să mă întorc în locul ăla. Toate ceasurile alea, cu fiecare secundă care abia se târa — și *alte* lucruri care se târau în jur, lucruri pe care nu le poți vedea — continuând să te cufunzi în balta aia vâscoasă, și mirosul atât de îngrozitor, ca de mort, ca și cum poate că *tu* erai cel mort...

— N-o să mai trebuiască să petreci nicio zi acolo, spuse Reynie. Îți promit.

— Pariu pe ghetele tale că nu, spuse Kate, al cărei cap apăru în tavan deasupra lor. O ajută pe Constance să coboare, apoi spuse: Dacă te trimit înapoi acolo, o să găsim noi o modalitate de a te scoate, nu contează cum. În regulă, amice?

Tremurând, Sticky se ridică în picioare.

— O să fie totul bine, spuse Reynie. Sunt sigur că o să te vezi cu domnul Cortina mâine dis-de-dimineață.

— Dar nici asta nu e bine! E îngrozitor! Cum pot să mă abțin să nu vă trădez? El știe că suntem prieteni, știe că trișam, așa că o să pună lucrurile cap la cap și... Sticky își ținu pentru o clipă răsuflarea, apoi continuă: OK, ai spus ceva de un plan, parcă? Chiar ai unul?

— O să-ți spun despre el, dar mai întâi ar trebui să mănânci ceva, zise Reynie, întinzându-i o chiflă. Am luat niște mâncare pentru tine.

Pentru prima oară ochii lui Sticky se luminară și rămaseră așa.

— Chiar îmi e *îngrozitor* de foame!

— E zece! urlă Jackson de dincolo de ușă și toată lumea tresări, căci niciunul dintre ei nu îl auzise furișându-se pe coridor. Stingeți lumina!

Grăbindu-se să stingă lumina, Reynie îi aruncă o privire întrebătoare lui Kate.

— Pe a noastră am stins-o înainte să plecăm, spuse ea, puțin cam prea tare.

Imediat Jackson bătu la ușă.

— Aveți pe cineva în cameră, băieți? Știți că e împotriva regulamentului! Fără vizite în cameră, punct! Și *mai mult*, fără vizite în cameră când lumina e stinsă!

— Nu suntem decât noi doi, răspunse Reynie.

Asta și sperase Jackson că o să spună Reynie. Dacă îi prindea acum pe băieți cu musafiri în cameră, nu numai că încălcau una dintre puținele reguli ale Colegiului, dar și mințeau. Deschise ușa de perete și răsuci comutatorul.

— Aha! Iată deci...

Dar se opri, căci îi văzu doar pe cei doi băieți stând pe podea.

— Nu trebuie să fie lumina stinsă? întrebă Reynie.

Încruntându-se, Jackson întinse mâna spre comutator, apoi se răzgândi.

— Încă nu, spuse el, ducându-se cu pași mari către șifonier. Mai întâi aș vrea să văd ce aveți *aici*, spuse el și deschise larg ușile șifonierului.

Înăuntru, doar haine.

— Dacă nu te superi, am vrea să ne culcăm. Sticky a avut o zi grea.

— Și cine-i vinovat de asta? spuse Jackson, îngenunchind ca să se uite sub patul de jos.

Doar geamantanele băieților. Se ridică și se uită lung la Reynie, care îi zâmbi prietenește, apoi la Sticky, care doar ridică din umeri. Jackson rânji batjocoritor.

— Cum ți-a *plăcut* în Camera de Așteptare, George?

Deodată, Reynie simți că fierbe de furie. Avusese o seară atât de încărcată de emoție, încât nu părea să se poată abține.

— Cum poți să faci așa ceva elevilor, Jackson? Să-i trimiți într-un asemenea loc și apoi să-ți bați joc de ei?

Jackson se prefăcu surprins.

— Ce vrei să spui cu „un asemenea loc”? Camera de Așteptare nu e un loc atât de rău. Și e foarte sigură. Puțin noroi n-a omorât pe nimeni. Se spală imediat, nu? S-ar putea să miroasă puțin, dar nici asta n-a omorât pe nimeni — sau, la fel, întunericul. Întunericul îți face bine. Îți odihnește ochii. Te ferește să fii ars de soare...

Deși furios, Reynie se chinui să se stăpânească. N-ar fi trebuit să spună nimic. Nu era bine să te certi cu un Executiv.

Jackson continua să vorbească plin de încântare:

— Și, da, bănuiesc că există acolo multe muște și gândaci și alte chestii târâtoare — dar nu te-au mușcat și nici nu te-au înțepat, nu-i așa? Doar nu ți-e frică de o muscă, nu, George?

— Nu, răspunse Sticky pe un ton plat.

Dar se uita furios la Jackson. Era o privire atât de mânioasă — atât de ofensată și de sfidătoare — încât Reynie chiar se simți optimist. Exista forță în Sticky. Doar că era ușor să nu o vezi. Și cel mai ușor pentru Sticky însuși.

Nici Jackson nu o văzu.

— Sigur că nu îți e. Așa că hai să nu mai aud prostiile astea despre Camera de Așteptare, spuse el strâmbându-se

ca și cum vorbea cu un copilaș neajutorat, cum că ar fi un locșol așa de ulât.

Apoi rânji răutăcios, stinse lumina și ieși din cameră. Zgomotul ghetelor lui se îndepărtă pe coridor.

Deodată se auzi vocea înăbușită a lui Constance:

— Zău așa! Aveți de gând să mă țineți aici toată noaptea?

— Șșșt! șopti Reynie, crăpând ușa și aruncând o privire.

Coridorul era gol. Se întoarse și dădu din cap către Sticky, care își trase valiza de sub pat.

— Bine că ești așa de mică, șopti Sticky când Constance ieși din valiză.

— O, da, norocul meu! Așa de mică încât mă puteți împacheta într-un geamantan. Ia încearcă și *tu* să stai ghemuit într-o valiză! spuse Constance, uitând că Sticky își petrecuse toată ziua stând în picioare într-un loc mizer, întunecat și plin de insecte.

Panoul din tavan alunecă într-o parte și Kate își dădu din nou drumul în cameră.

— Și ce ziceai despre planul ăla? întrebă ea, ca și cum nici nu fuseseră întrerupți.

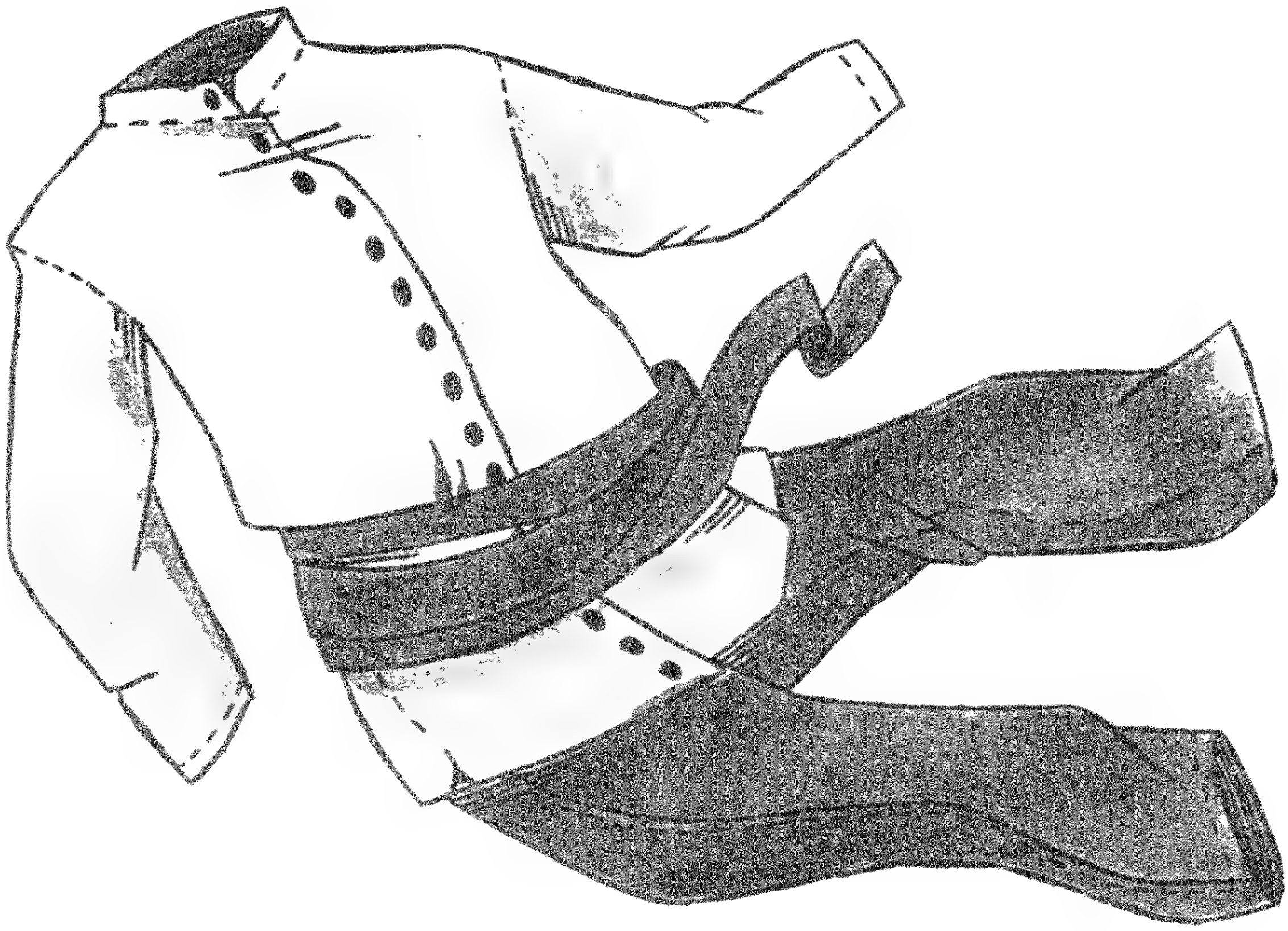

PEDEPSE ȘI PROMOVĂRI

Cei doi băieți se treziră înainte de venirea zorilor, deși stătuseră treji până târziu în noapte, discutând planul. Dar lui Sticky nu îi era deloc somn. Teama îi ținea ochii deschiși. În timp ce se îmbrăca pe întuneric, șopti către patul de sus:

— Reynie, când te-ai dus la biroul domnului Cortina nu te-au legat la ochi, nu?

— Să mă lege la ochi? Nu.

— Atunci o să-mi dau imediat seama dacă sunt dus la Camera de Așteptare. Oricum e ceva, nu?

Reynie se aplecă peste marginea patului și se uită în jos.

— Te-au legat la ochi? De ce?

— Nu mi-au spus. Jillson doar m-a târât în piațetă, m-a legat la ochi, și pe urmă m-a învârtit pe loc până când am vomat. Am vomat de-adevăratelea. Pe urmă a râs și m-a dus înăuntru și în jos pe niște scări la Camera de Așteptare. A trebuit să fiu legat la ochi și când am plecat de acolo.

Reynie se încruntă. Oare de ce să-l lege pe Sticky așa la ochi?

În acea clipă cineva bătu cu putere la ușă. Sticky se uită lung într-acolo, apoi deschise. Y.T. Pedalian stătea în coridorul întunecat și mânca o brioșă cu scorțișoară. Cu gura plină, îi făcu semn lui Sticky să îl urmeze. Venise timpul.

Sticky trase aer adânc în piept.

— Urează-mi noroc, Reynie.

Reynie încuviință din cap.

— Nu-ți face griji, o să te descurci foarte bine.

Sticky îl urmă pe Y.T. pe coridor. Căminul era cufundat în tăcere, nu se auzeau decât ecoul pașilor lor și, din când în când, zgomotul pe care-l făcea Y.T. când înghițea brioșa cu scorțișoară pe care o clefăia satisfăcut. Apoi ieșiră în aerul înghețat al dimineții, unde Y.T. se opri, își linse degetele și — spre groaza lui Sticky — băgă mâna în buzunar.

— Y.T.? întrebă Sticky cu o voce gâtuită. Trebuie... trebuie să mai *aștept* puțin, sau...?

— O, nu, domnul Cortina te poate primi, spuse pe un ton indiferent Y.T., scoțând din buzunar o banană, și nu o legătură de ochi. Acum, Sticky — Y.T. era singurul Executiv care i se adresa lui Sticky cu porecla lui, deși doar uneori — adică, *George*, vreau să-ți dau un sfat. Eu sunt Executiv, după cum știi, și pricep prea bine cum merg treburile pe aici. Y.T. se uită în stânga și-n dreapta și-și coborî vocea. Îmi place de tine, George, ești un puști de treabă și foarte isteț. Și ești orfan, ceea ce face din tine un candidat potrivit pentru a ajunge într-o bună zi Executiv, dacă te ridici drept în sus și-ți iei zborul... dacă zbori drept și bine...

— Să mă ridic în sus și să zbor drept?

— Da, chiar așa, spuse Y.T., ușurat. Ceea ce vreau să spun e să nu-ți ratezi șansa de la început. Orice ai face, să *nu* recunoști în fața domnului Cortina că ai trișat. Sigur, asta în cazul în care chiar ai trișat. Nu spun să minți. Asta-i și mai rău. Nu recunoaște că ai trișat și nu minți.

— Tu-mi spui acum că cel mai bun lucru pe care pot să-l fac e să nu fi înșelat în trecut.

— Exact, spuse Y.T.

— Asta mă ajută mult.

Y.T. rânji vesel.

— Așa m-am gândit și eu. Mai mult ca orice, domnul Cortina îi urăște pe cei care înșală. Altfel, e un tip nemaipomenit. Așa că nu uita ce ți-am spus atunci când te vezi

cu el — cel mai important lucru e să nu recunoști că ai trișat.

— Mulțumesc, spuse Sticky cu o voce abia auzită.

Începuse să-l doară capul. Sfatul lui Y.T. era exact opusul celui pe care-l primise de la Reynie.

Ar fi vrut să aibă timp ca să se gândească la această dilemă, dar în mai puțin de un minut se afla în fața ușii metalice a biroului domnului Cortina. Pe scalpul lui neted se iviră picături de sudoare. Ce să facă? Dacă exista cineva care să știe lucrurile astea, acesta era un Executiv. Și totuși, Y.T. nu era cel mai strălucitor bec din candelabrul Executivilor. Pe de altă parte, Reynie se pricepea la oameni... Iar acum Y.T. ciocănea la ușă. Sticky își frecă tâmplele care îi zvâcneau. Din nou se simțea aproape paralizat. Sau, mai rău, gata să facă o gafă de proporții. Ușa se deschise. Y.T. îi făcu semn lui Sticky să intre. Orice cale ar alege, trebuia să o aleagă *acum*.

Domnul Cortina stătea în mijlocul încăperii reci de piatră, cu degetele împletite, cu bărbia ridicată, așteptând. Uriașul păianjen cu ochi argintii, pândind musca.

— Îmi pare rău că am trișat, domnule! spuse Sticky în clipa în care intră.

Ușa se închise în urma lui, dar nu înainte să-l audă pe Y.T., șocat, murmurând ceva despre bietul copil care clacase sub presiune.

Domnul Cortina își lovea ușor cu degetele jurnalul din poală, privindu-l pe Sticky cu ochii lui invizibili. Sticky se chinui să nu se foiască. O picătură de sudoare

alunecă pe capul lui chel, coborî pe lobul urechii și rămase acolo atârnând tremurătoare. Sticky simți o mâncărime îngrozitoare, dar rămase nemișcat. Deodată domnul Cortina țâșni cu scaunul lui înainte — Sticky aproape că sări în sus de surprindere — și se opri cu un zgomot ascuțit la o palmă de băiat.

— Vrei să explici? spuse tăios domnul Cortina.

Sticky învățase pe de rost ce trebuia să spună. (Dacă n-ar fi făcut-o, probabil că n-ar fi scos niciun cuvânt.) Se bâlbâi, înghiți în sec, apoi începu:

— Îmi pare foarte rău, domnule. N-am vrut să fac nimic rău. Dar atâta m-a forțat...

— Bănuiesc că te referi la Constance Contrar, îl întrerupse domnul Cortina cu o privire satisfăcută.

— Constance? O, nu, domnule. E atât de încăpățânată că nici măcar nu mă lasă să o ajut la teme. Sunt sigur că ați observat cât de încăpățânată e. Dumneavoastră observați totul la toată lumea, dacă nu vă supărați că spun asta, domnule.

— Hm, făcu domnul Cortina. Într-adevăr, am *observat* asta. Dar dacă nu e Constance Contrar, atunci despre cine vorbești?

— Păi, cum vă spuneam, domnule, atâta presiune a exercitat asupra mea, și nu știam ce să fac, ea fiind Mesager și restul...

— CE? urlă domnul Cortina și fața i se înroși brusc. Un *Mesager*? Șerpi și câini râioși, o să...

Se opri și rămase tăcut timp de câteva minute, ca și cum ar fi încercat să hotărască ce lucru oribil să-i facă lui Sticky. Să-l trimită înapoi în Camera de Așteptare? Să-l arunce în mijlocul unui covor de iederă? Să-l strivească sub roțile scaunului său?

Sticky închise ochii.

Dar după ce mai multe minute trecură fără să fie trimis, aruncat sau strivit, Sticky deschise un ochi. Roșeața dispăruse de pe fața domnului Cortina, așa că nu mai arăta ca o pătlăgică vânătă cu ochelari; doar vârful nasului lui borcănat își păstrase o nuanță purpurie. Și începuse să lovească din nou cu degetele în jurnal.

— George, spuse domnul Cortina, mult mai calm acum, de ce te uiți la mine doar cu un ochi?

Sticky deschise repede și al doilea ochi.

— Eu... eu...

— Nu contează, spuse domnul Cortina. Acum explică-te. Vrei să-mi spui că un Mesager te-a obligat să trișezi?

— Îmi pare rău să spun asta, domnule. Era furioasă că Reynie și cu mine ne descurcam întotdeauna atât de bine. Nu putea crede că noi deja știam mai mult decât ea. M-a umilit în clasă și mai târziu mi-a spus că o să continue s-o facă — și chiar mai rău — dacă nu accept să o ajut. Testele ar fi mult mai ușoare dacă i-aș spune răspunsurile corecte, așa a zis. Și dacă acceptam, avea să facă totul mai ușor și pentru *mine* — adică nu mă va mai chinui.

— Vorbești de Martina Crowe, spuse domnul Cortina. Sticky încuviință din cap.

— Hm. Va trebui să studiez această problemă. Înșelăciunea ta nu mă deranjează așa de mult, trebuie să recunosc, atâta timp cât înțeleg situația. Tot secretul este controlul, pricepi? Pur și simplu vreau să cunosc circumstanțele pentru a le putea manipula — adică pentru a le putea *ține sub control*. Indiferent care ar fi circumstanțele, George, atâta timp cât sunt sub control, poate exista armonie. Înțelegi?

— Cred că da, domnule.

— Foarte bine. Îmi pare rău că a trebuit să aștepți ca să vorbești cu mine despre această problemă. Înțeleg că nu e plăcut să aștepți. Din păcate, uneori nu se poate altfel — sunt foarte ocupat. Vestea cea bună e că nu vei fi pedepsit.

— Mulțumesc, spuse Sticky plin de umilință.

— Și, George...

— Da, domnule?

— Chiar te descurci destul de bine, nu-i așa?

— Așa se pare, domnule.

Domnul Cortina îl măsură pe Sticky din cap până-n picioare, dând din cap satisfăcut, ca și cum evalua un mecanism nou de care va avea nevoie.

— Bună treabă, spuse Constance. Ești un mincinos înnăscut.

Era o felicitare mai puțin diplomatică decât cele primite de la Reynie și Kate — care îl întâmpinaseră cu

urale și îl bătuseră pe spate —, dar Sticky se simțea mult prea ușurat pentru a mai protesta.

Erau în drum spre masa de prânz, rămași mult în urma celorlalți copii pentru a putea vorbi în siguranță pe coridor. Erau foarte încântați de ei — și mai ales pentru că Martina Crowe o încurcase. Iar acum, apropiindu-se de capătul coridorului, îi auziră pe Jackson și Jillson stând de vorbă într-o clasă goală. Copiii se priviră cu o înțelegere tăcută și se opriră să asculte.

— ... prins în cele din urmă pe cel care spiona la sala de sport, spunea Jackson. Păcat, totuși. Era un bun Mesager. Și un recrut special, știi doar. Probabil că domnul Cortina l-ar fi pregătit să devină Executiv într-o bună zi. Bănuiesc că acum o să fie păstrat ca Ajutor.

— Foarte rău, spuse Jillson. N-ar fi trebuit să fie atât de obișnuit la înfățișare.

— Ceea ce n-ar fi trebuit să fie e: atât de *curios*, spuse Jackson. Ce curaj pe puști! Întotdeauna punea întrebări — asta l-a și trimis ultima dată în Camera de Așteptare. Credeam că s-a învățat minte.

— Se pare că nu, replică Jillson. Se știe ceva despre complice?

— Părtașul la crimă? Încă nu. Din punctul meu de vedere nu există motiv de îngrijorare, dar îl știi pe domnul Cortina. Niciodată nu ești suficient de grijuliu, spune el. Trebuie să fim și mai vigilenți, cu ochii în patru. Jackson mormăi nemulțumit. Și cred că ai auzit că schimbă din nou codul.

— Nu? Iarăşi? Nu pot să *sufăr* să învăţ coduri noi!

— Mie-mi spui! zise Jackson. Ne-ar fi scutit de oboseală dacă îşi turna partenerul, dar puştiul a negat totul până la sfârşit. Cum am mai zis, mare păcat. Probabil că ar fi fost un bun Executiv.

— Şşşt, spuse Jillson. N-ai auzit nimic?

In coridor, copiii făcură ochii mari şi îşi ţinură răsuflarea.

— E doar stomacul meu care chiorăie, răspunse Jackson. Ia-ţi lucrurile şi hai să mergem să mâncăm.

Ceea ce era un semnal pentru copii că sosise momentul să plece. Cu expresii uşurate, Sticky, Kate şi Constance porniră repede pe coridor. Reynie veni în urma lor, încercând să se liniştească. Veştile lui Jackson îl tulburaseră mult.

După ce dădură colţul şi se simţiră în siguranţă, Kate spuse:

— Vă vine să credeţi? De două ori am scăpat ca prin urechile acului! Mai întâi Sticky pentru trişare, iar acum tu pentru spionare, Reynie!

— Mda, spuse Reynie, roşu la faţă şi simţindu-se vinovat. E... e o veste grozavă.

— Iar acum Martina a încurcat-o, spuse Constance. Ziua de azi s-ar putea dovedi cu adevărat minunată.

La cină veştile deja circulau. Martina Crowe nu fusese la nicio oră. Cineva spuse că se bucura de o sesiune prelungită de privilegii speciale — care or fi fost acestea. Alţii

se împotriviră, spunând că privilegiile speciale nu durau niciodată așa de mult. E mai probabil, spuse cineva, să fi fost trimisă în Camera de Așteptare — un elev o văzuse traversând piațeta, escortată de Jillson și Jackson. Martina Crowe? În Camera de Așteptare? *Cine* văzuse asta? La această întrebare nimeni nu găsi un răspuns, așa că probabil nu era decât un zvon.

Reynie începu să se simtă foarte prost. Se părea că tot ceea ce făcea el se întorcea asupra cuiva. Mai întâi le propusese prietenilor să trișeze, și asta îl dusese pe Sticky în Camera de Așteptare. Pe urmă spionase pe fereastra sălii de sport, faptă pentru care plătea un biet copil cu înfățișare obișnuită. Iar acum era planul lui pe care îl aplicase deja — planul de a o șterge pe Martina de pe lista Mesagerilor. La vremea respectivă păruse un plan iscusit, dar acum nu mai era așa de sigur. Căci, în ciuda prudenței și istețimii sale, Reynie devenea o persoană prea periculoasă pentru a se sta în preajma lui. Se uită scârbit la mâncarea lui neatinsă. O împinse din fața lui și își cuprinse fața în palme.

— Reynie? spuse Kate. Ce s-a întâmplat?

— A fost planul meu, murmură Reynie.

— Hei, dacă e cineva care să merite Camera de Așteptare, atunci acel cineva e Martina!

— Dacă cineva merită..., murmură Sticky, care se simțea la fel de rău ca și Reynie.

Știa cât de îngrozitoare era Camera de Așteptare — doar când o auzise pomenită îl cuprinse o sudoare rece —

și el fusese cel care, cu o minciună, o condamnase pe Martina. Nu avea nicio importanță cât de rea era ea. *Nimeni* nu merita să ajungă în Camera de Așteptare, nici măcar Martina.

Și ca să înrăutățească lucrurile, în acea clipă începu transmiterea de mesaje ascunse.

— E băiatul ăla Harold Rockwell, gemu Constance. *Taci* odată, Harold!

Reynie îi aruncă o privire întunecată lui Constance. Îi trecuse prin minte o întrebare: ce se va întâmpla cu ea atunci când domnul Cortina va mări puterea semnalelor? Dacă putea auzi voci *acum*, cum va fi pentru Constance *atunci?* Cât de mult ar chinui-o? Oare se gândise și ea la asta? Pentru binele ei, Reynie spera că nu. Dacă ar fi în locul ei, s-ar simți de-a dreptul îngrozit.

Ziua asta, din bună devenise rea. Iar acum urma să devină *și mai rea*.

— Atenție la picioare, murmură Kate.

Y.T. Pedalian se strecura printre două mese de alături, unde elevii se strâmbau de durere și strigau când trecea el. Reynie își feri repede picioarele. Y.T. se opri lângă ei și îi privi cercetător.

— Hei, ce-i cu fețele astea lungi? E totul în regulă?

Copiii încercară să pară veseli, pentru ca Y.T. să-i lase în pace, dar de data asta Y.T. nu se înșela.

— Nu mă păcăliți voi pe mine. Știu cum arată niște fețe deprimate. Sunt uimit de voi! Uite, Sticky — vreau să zic tânărul George — a scăpat de pedeapsă, voi vă

descurcați grozav la teste, și totuși stați cu toții de parcă pisica v-a mâncat budinca. Ăăă... budinca... nu, limba...

Nimeni nu avu chef să-l ajute, și după câteva clipe Y.T. renunță. Își luă o expresie vicleană, care pe fața lui arăta ca și cum l-ar fi chinuit o indigestie groaznică.

— Ei, să nu-mi spuneți că sunteți supărați că n-ați apărut încă pe lista Mesagerilor! Asta e? Uite ce-i, spuse el confidențial, aplecându-se către ei, pentru că sunteți de treabă, o să vă spun un secret. Sunteți mai aproape decât credeți!

Reynie dădu din cap mohorât.

— Asta pentru că Martina nu mai e Mesager?

Y.T. își lăsă capul pe o parte.

— Cum de știi asta?

— *Toată lumea* știe, spuse Kate.

Asta îi surprinse și pe Y.T. și pe Reynie, și cei doi întrebară în cor:

— Știe? De unde?

Kate arătă în cealaltă parte a sălii, unde tocmai intrase Martina, însoțită de Jillson și Jackson. Purta ca întotdeauna tunică și eșarfă, dar nu și pantalonii în dungi ai Mesagerilor. Nu, pantalonii ei erau albaștri, și când ceilalți Mesageri începură să strige și să aplaude, chipul ei străluci răutăcios și triumfător totodată.

Martina fusese numită Executiv.

O jumătate de ghicitoare

În acea seară, la exact ora 10 și un minut, Y.T. Pedalian ciocăni la ușa băieților. Ciocăni întâi cu picioarele, din greșeală, apoi cu mâna. Când văzu că nu primește niciun răspuns, deschise ușa și se uită înăuntru. În camera întunecată îi văzu pe băieți în paturile lor, în pijamale. Ceva îi atrase însă atenția, și ridică privirea. Doar umbre pe tavan.

— Y.T.? Tu ești? întrebă Reynie cu o voce somnoroasă.

— Îmi pare rău, băieți, spuse Y.T., aprinzând brusc lumina. Nu m-am gândit că o să vă culcați atât de devreme — tocmai s-a dat stingerea. Domnul Cortina vrea să discute cu voi. Hopa sus amândoi și îmbrăcați-vă. Știți, aș fi putut să jur că am văzut un panou din tavan mișcându-se.

— Probabil că era doar o umbră, spuse Reynie, făcându-și de lucru cu pantalonii și pantofii.

— Sau poate doar un șoarece, spuse Sticky cu o voce răgușită, căci gura i se uscase brusc.

Y.T. se scărpină în creștetul capului.

— Un șoarece, zici? Asta trebuie să fie. O mulțime de elevi s-au plâns în ultimul timp că au șoareci în tavan. Cred că ar trebui să punem niște capcane.

În vreme ce Reynie își zise că trebuie să o anunțe pe Kate să aibă grijă la capcane, Y.T. îi scoase din cameră.

Cei doi băieți erau foarte speriați. Era limpede că Martina îl convinsese pe domnul Cortina că ea nu trișase, altfel cum ar fi fost numită Executiv? Prin urmare, domnul Cortina trebuie să știe că Sticky mințise și că, fără îndoială, Reynie fusese implicat în treaba asta, drept complicele lui. Și așa se și cuvenea să fie, își spuse disperat Reynie. Planul care îl adusese pe Sticky în situația asta fusese al lui — de două ori.

La intrarea în Clădirea de Control al Colegiului, Y.T. se opri. Cu o expresie plină de înțelegere, îngenunche și-și puse mâinile pe umerii lor.

— Îmi închipui că vă întrebați despre ce vrea să vă vorbească domnul Cortina.

— O, da! strigară în cor băieții, și pentru o clipă în inima lui Reynie se ivi speranța.

Dacă avea puțin timp să se *pregătească*, poate că s-ar gândi la ce să spună, ceva care...

— Tare aș vrea să știu și eu, spuse Y.T., clătinând din cap. Sper că nu e nimic rău.

Șaizeci de secunde mai târziu, băieții erau singuri cu domnul Cortina în biroul lui. Încercând să respire normal (și în general nereușind), așteptară să vorbească el primul. Domnul Cortina își lăsase deoparte jurnalul și ieșise dın spatele mesei sale de lucru. Dar în loc să se miște de colo-colo, cum făcea de obicei, se apropia de ei foarte, foarte încet, studiindu-i pe băieți într-un fel care le amintea de un animal de pradă — apoi în minte le veni un păianjen uriaș — care aștepta momentul potrivit pentru a țâșni asupra vânatului. Făcură mari eforturi să nu se dea un pas înapoi.

— Fără îndoială, spuse domnul Cortina pe când se apropia, vă întrebați de ce a fost făcută Martina Crowe Executiv. In fond, așa cum spuneai tu, George, terorizează și înșală. Nu-i așa?

Sticky își ridică mâna către ochelari, se opri, apoi își băgă mâinile în buzunar încercând să le oprească tremuratul, și răspunse:

— Da, domnule.

— E adevărat, domnule Cortina, spuse și Reynie. Chiar ne-am întrebat.

— Da, știu. Și acum o să vă spun de ce. Îți aduci aminte ce mi-ai spus nu demult, Reynard, atunci când vorbeam despre domnișoara Contrar? Ai spus că cea mai bună metodă de a te purta cu cei în care nu ai încredere e să-i ții aproape. Am fost de acord cu tine atunci, și sunt de acord și acum. Desigur, dacă Martina Crowe nu ar fi fost o candidată atât de bună pentru a deveni Executiv, aș fi trimis-o imediat de aici. Dar întotdeauna a fost de folos, și, așa cum i-am spus lui George, înșelăciunea în sine nu mă deranjează atâta timp cât înțeleg situația. Oricum, situația a fost îndreptată. Am avut o scurtă discuție cu domnișoara Crowe privind această problemă (trebuie să vă spun că a negat totul) și, în cele din urmă, a fost promovată. Totul este rezolvat... Totul, cu excepția situației *voastre*, continuă domnul Cortina. De aceea am trimis după voi.

— Situația... noastră? spuse Reynie.

Îl putea auzi pe Sticky cum încearcă să înghită.

— Da, răspunse domnul Cortina. Căci, începând din acest moment, sunteți amândoi Mesageri!

Băieții erau uluiți. Se temuseră că îi așteaptă ceva îngrozitor — și iată că misiunea lor făcea un pas mare înainte! În sfârșit, Mesageri! Pe fețele lor apărură niște zâmbete până la urechi.

— O, vă mulțumim! strigă Sticky, sperând că vocea lui suna mai degrabă recunoscătoare decât ușurată.

— Nu o să vă dezamăgim, spuse Reynie.

— Așa sper și eu, răspunse domnul Cortina. Am două locuri vacante de Mesageri și, pentru că e vorba de o urgență, vă promovez cu o zi înainte de data planificată. Iată-vă noile uniforme.

Domnul Cortina se întoarse la masa lui și luă de acolo două tunici albe, două eșarfe albastru-deschis și două perechi de pantaloni în dungi.

— Purtați-le cu mândrie. Și pe urmă... cine știe? Într-o bună zi poate că veți schimba acești pantaloni în dungi cu unii albaștri, exact așa cum a făcut azi Martina Crowe!

Când, în cele din urmă, Y.T. termină de bătut pe umăr băieții într-un gest dureros de felicitare și se îndepărtă cu pași greoi pe coridor, Reynie și Sticky schimbară priviri ușurate și închiseră în urma lor ușa camerei, dezvăluind astfel silueta lui Kate, lipită de perete în spatele ușii. Își aprinse lanterna și șopti pe un ton exasperat:

— Nici măcar n-ați ciocănit!

— E camera noastră! replică Sticky.

— Mă mir că nu ne-ai auzit pe coridor, spuse Reynie. Y.T. ne bătea pe spate atât de tare că-mi clănțăneau dinții.

— Ca să fiu sinceră, spuse sfioasă Kate, dormeam și m-a trezit zgomotul clanței. Am avut doar timp să sar din pat și să mă ascund în spatele ușii. Arătă cu degetul către patul de jos, unde pernele și păturile lui Sticky zăceau în dezordine. Și mai întâi a trebuit să arunc o pătură peste Constance. Ați lipsit atât de mult, că a adormit pe patul

lui Sticky. Aveam de gând să stau de veghe, dar cred că am aţipit.

— Halal veghe, se auzi o voce răguşită de somn de sub pături.

— Oricum, spuse Sticky, ne bucurăm că sunteţi aici. Avem o veste pentru voi.

Şi el, şi Reynie îşi ţinură în sus noile uniforme.

— Mesageri! exclamă Kate. Nu-mi vine să cred! Iar noi ne frământam că aveţi mari probleme!

Constance se ridică în capul oaselor, se frecă la ochi şi se uită cruciş la uniforme.

— O, da, spuse râzând Reynie. Atât v-aţi frământat, că aţi adormit amândouă!

Kate îi aruncă o privire dezaprobatoare.

— Chiar am fost îngrijorate, insistă ea. Şi sunt convinsă că şi domnul Benedict este. I-am spus că aţi fost chemaţi la domnul Cortina. Ar trebui să afle imediat vestea cea bună.

— Aţi trimis un raport? întrebă Sticky, surprins.

— Ne-a luat o groază de timp, spuse Constance, întinzându-se. Codul Morse ăsta e cam învechit.

Învechit nu era cuvântul potrivit pentru codul Morse pe care-l ştia Constance, dar băieţii se abţinură să facă vreun comentariu. Se bucurau amândoi că fusese trimis un raport. Cu o noapte în urmă nu reuşiseră să trimită unul — o echipă de noapte de Ajutoare lucrase în piaţetă, astupând crăpăturile şi înlocuind dalele sparte.

Sticky se cățără pe televizor, se asigură că drumul era liber și începu să trimită un mesaj.

— „Privilegiile noastre speciale" încep de mâine, le zise Reynie fetelor. Asta-i tot ce ne-a spus.

— Ești neliniștit? întrebă Kate.

— Tu ce crezi? răspunse Reynie. Mă simt ca și cum aș fi înghițit un stup întreg.

— Vine răspunsul, spuse Sticky de la fereastră. *Bucuroși... mândri... acum fiți atenți.*

— Se pare că urmează să ne spună ceva important, zise Reynie.

Se apropie de fereastră și se uită și el afară, împreună cu Sticky. Imediat, lumina din pădure continuă să-și trimită mesajul codificat:

Cu ochii deschiși acum trebuie să găsiți
Locul de unde ca să intrați trebuie să ieșiți,
Unde...

— Unde ce? întrebă Sticky când mesajul se întrerupse și nu mai continuă. De ce s-au oprit?

Reynie scoase un geamăt.

— E domnul Cortina, spuse el, arătând afară. A ieșit în piațetă.

— *Acum*? șuieră Sticky, urmărind silueta familiară care străbătea piațeta în cărucior. În mijlocul mesajului? Nu mai putea să aștepte vreo douăzeci de secunde?

— Cel puțin avem un început de mesaj, spuse Reynie.

Dar asta-i tot ce aveau, doar un început, căci, după lungi discuții, tot nu ajunseră la vreo concluzie în privința mesajului. Ultimul vers, neterminat, nu le spunea nimic, iar primul părea cu totul inutil, căci nu era deloc nevoie să le mai spună că trebuie să-și țină ochii larg deschiși. Ceea ce rămânea era versul de la mijloc, care îi nedumerea total. Cum naiba puteai să intri într-un loc ieșind din el?

— Va trebui să mai încercăm mâine, spuse în cele din urmă Kate, înăbușindu-și un căscat. În seara asta nu mai pot gândi cum trebuie. Cel puțin voi, băieți, ați devenit Mesageri. Asta e o evoluție încurajatoare.

Ceilalți fură de acord, ședința se încheie și, în câteva minute, fetele dispăruseră în tavan, iar băieții erau în pat. Reynie tocmai începuse să-i scrie în gând o scrisoare lui *Miss* Perumal, când îl auzi pe Sticky șoptind în întuneric:

— Reynie, ești treaz?

— Foarte treaz.

— Voiam să te întreb... oare această „evoluție încurajatoare" te sperie și pe tine tot atât de mult ca pe mine?

Reynie râse.

— S-ar putea să fie cea mai îngrozitoare „evoluție încurajatoare" de care am avut vreodată parte.

În patul de dedesubt Sticky râse și el. Râsul lor îi liniști pentru o fracțiune de secundă, dar asta se dovedi suficient. Câteva clipe mai târziu, doborâți de oboseală, cei doi băieți adormiră.

SOPTITORUL

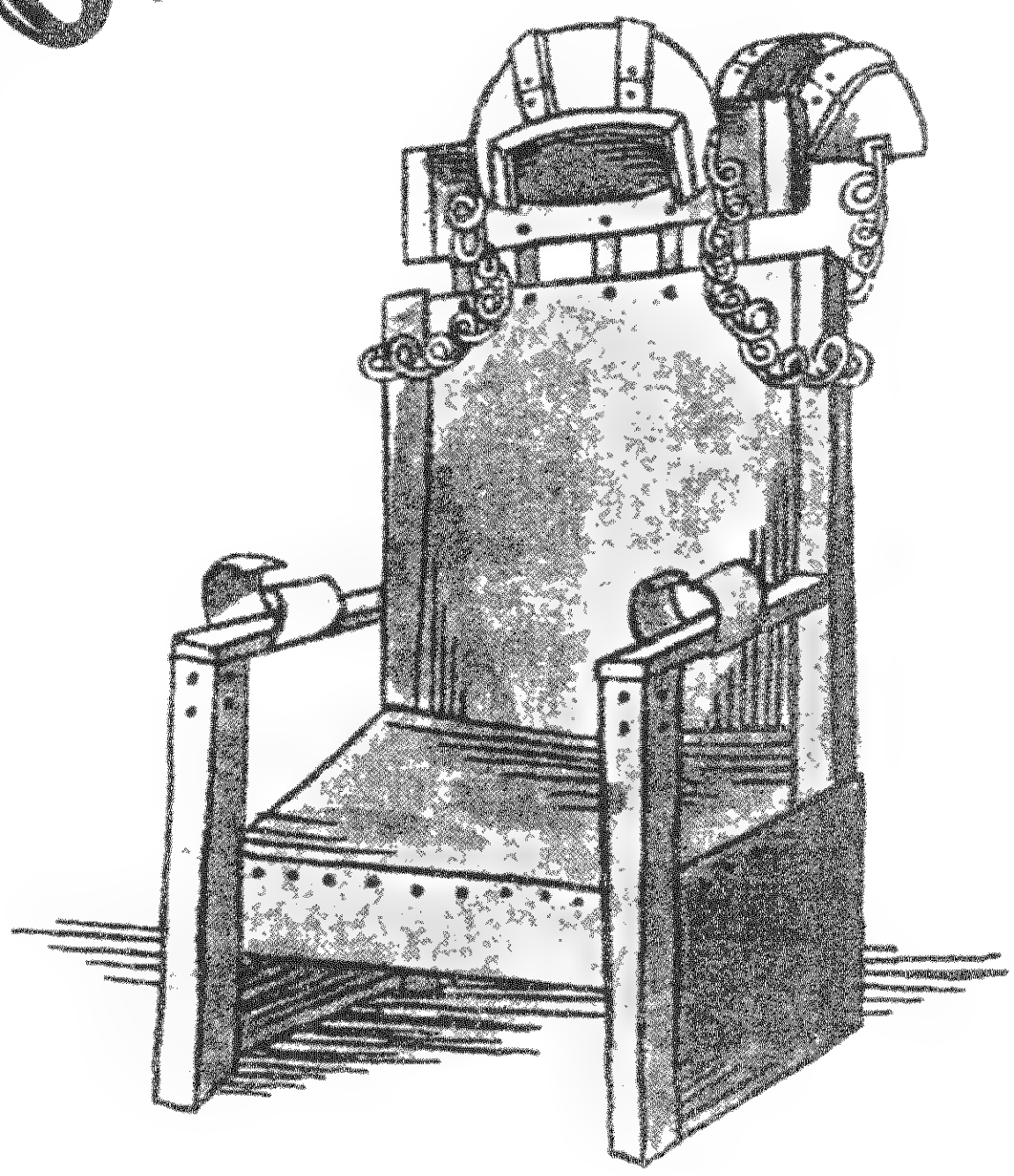

Când la ușa camerei se auzi o ciocănitură, Reynie era în mijlocul unui vis îngrozitor. Își așternuse pe hârtie scrisorile către *Miss* Perumal, iar acum Jackson, care le găsise pe biroul lui, dădea în ele cu pumnul. *Bang! Bang! Bang!* „Te-am prins!” striga el râzând cu răutate. „Nu-ți face griji, n-o să fii pedepsit! Camera de Așteptare, de asta vei avea parte — și ce-o să te mai *distrezi* acolo! Și după ce-o să dispari pentru totdeauna în noroiul puturos, o să punem mâna și pe draga ta *Miss* Perumal!”

— Nu!

— Cum adică, nu? spuse Jackson. Nu pentru asta ai muncit atâta?

Nu acesta era răspunsul la care se așteptase Reynie, așa că, speriat, deschise ochii. Jackson stătea în pragul ușii, uitându-se la Reynie cu o nerăbdare enervată.

— Imi pare rău, spuse Reynie, trezindu-se de-a binelea. Visam. Ce-ai zis?

— Am zis să te ridici imediat din pat și să-ți pui tunica. Trebuie să te duc de îndată la domnul Cortina. Astăzi e ziua ta cea mare! Privilegii speciale, Reynard! Acum trezește-l și pe amicul tău slab și chel, da? Vreau să-mi iau o brioșă pe drum.

Jackson ieși din cameră ca să-i aștepte pe coridor.

Când, după multe scuturături, Reynie reuși să-l trezească pe Sticky, cei doi își aruncară pe ei uniformele de Mesageri.

— Asta e, șopti Reynie. Trebuie să avem mare grijă.

Sticky încuviință din cap.

— Mult noroc.

Își strânseră hotărâți mâinile.

— Era și timpul, mormăi Jackson când cei doi ieșiră din cameră. Acum veniți după mine.

Se îndreptă cu pași grăbiți către sala de mese. Nu se luminase încă de ziuă, și nu mai era nimeni treaz, în afară de câteva Ajutoare care spălau podelele, măturau potecile sau se cățărau pe scări pentru a șterge mucegaiul de pe tavane. Și în sala de mese Ajutoarele se apucaseră deja

de treabă. Jackson își luă o brioșă proaspătă cu afine și un pahar cu lapte cald.

— Ar fi bine să înghițiți și voi ceva repede, le spuse el băieților. Nu e bine să fii în Șoptitor cu stomacul gol. Te stoarce de toată puterea. Ai nevoie de multă energie.

La aceste cuvinte, prima dată când li se pomenea deschis de Șoptitor, băieții simțiră cum li se face pielea ca de găină. Și stomacul li se strânse, dar, ascultători, înghițiră și ei repede niște brioșe și lapte cald. Sticky, deja pierzându-și curajul, încercă să mai tragă de timp.

— Și orele?

— La ce crezi tu că *servesc* toate orele alea, George? Nu pricep cum de-ai ajuns Mesager dacă ești așa de tălâmb. O să ai o groază de timp și pentru ore după sesiune. Șoptitorul este ceea ce contează, băieți. Este rațiunea pentru care ne aflăm aici.

După cât de misterios fusese totul înainte, era foarte ciudat — de fapt era chiar palpitant — să audă vorbindu-li-se cu atâta sinceritate și încredere. În sfârșit, erau cu adevărat Mesageri! Reynie trebui să-și amintească totuși că noua lui poziție nu era o onoare demnă de prețuire.

— Bun atunci, înghițiți și veniți, spuse Jackson, răsucindu-se pe călcâie.

Băieții își dădură peste cap laptele și ieșiră repede după el. În piațetă, în lumina cenușie a zorilor, Jackson le ceru să se oprească.

— Dacă ajungeți vreodată Executivi, le spuse el, legându-le o pânză peste ochi, atunci vi se va îngădui să

învățați drumul către Galeria Șoptitorului. Până atunci, legături la ochi și niciun cuvânt. Ați înțeles? Bun, acum învârtiți-vă.

Îi apucă de umeri și îi răsuci până când amețiră atât de tare încât se împiedicară și se ciocniră unul de altul. Jackson își îngădui un moment de veselie. Apoi îi apucă de coate și o porniră.

Reynie și Sticky traversară piațeta, apoi merseră pe o potecă și, în cele din urmă, pe o fâșie de iarbă. Se auzi un zgomot ca o târșâială de picioare, apoi o lovitură înăbușită — ca și cum Jackson ar fi dat ceva deoparte din drum cu gheata — și băieții fură conduși înăuntru. Străbătură un coridor scurt, apoi niște trepte de piatră în spirală. Și iar niște trepte în spirală. Trepte după trepte după trepte. Probabil că urcau în vârful turnului cu steag, își spuse Reynie. În niciun alt loc din Colegiu nu puteau fi atâtea trepte.

Cu mușchii picioarelor dureroși și gâfâind, copiii ajunseră în cele din urmă sus. Jackson îi mai învârti de câteva ori — probabil doar ca să se distreze — și le scoase legăturile de la ochi. Se aflau într-un pasaj îngust și puternic luminat. În fața lor se vedea o ușă mare de metal.

Jackson apăsă pe un buton de interfon în perete.

— Noii dumneavoastră Mesageri sunt aici, domnule.

— Foarte bine, se auzi vocea domnului Cortina în interfon.

Ușa se deschise alunecând greoi într-o parte.

— Ce mai așteptați? spuse Jackson.

Făcu un gest nerăbdător, murmurând ceva despre prostovanii care nu pricep ce li se spune, și băieții păși peste prag. Ușa se închise în urma lor.

— Bine ați venit în Galeria Șoptitorului! spuse domnul Cortina, ieșind din spatele biroului la care lucra. Le făcu semn cu un deget să se apropie. Veniți, băieți, și aruncați o privire!

În Galeria Șoptitorului, deși era foarte mare, se aflau doar un birou, două perne într-un colț și, în mijlocul încăperii, un dispozitiv ciudat care semăna cu un scaun cu cască dintr-un vechi salon de coafură. Așadar, acesta era Șoptitorul: un scaun mare de metal, ca un jilț, cu o cască albastră fixată de spătar și cu o altă cască (roșie de data asta) care se vedea în spațiul gol din spatele jilțului. Părea surprinzător de simplu — fără lumini mișcătoare, monitoare, sau alte chestii zbârnâitoare — și, de fapt, dacă te gândeai la scopul ei, întreaga încăpere părea deosebit de simplă. Pereți de piatră netezi și asemănători, lipsa mobilierului și decorațiunilor și doar o singură fereastră.

Kate avea dreptate, își spuse Reynie. Era ceva *foarte* important în spatele celei mai înalte ferestre.

— Dacă vă întrebați de ce Galeria Șoptitorului este atât de austeră, spuse domnul Cortina, răspunsul este: pentru securitate. N-o să vedeți prin preajmă obiecte grele de metal sau lucruri ascuțite, nimic ce i-ar putea provoca stricăciuni Șoptitorului meu, nimic ce ar putea fi folosit ca armă. Sistemul computerizat și sursa de energie ale Șoptitorului sunt protejate de jumătate de

metru de metal și piatră. Pereții sunt și ei din piatră masivă. Ușa pe care ați intrat este singura ușă, și eu sunt singurul care o poate deschide. Control, băieți! Controlul este cheia! Galeria Șoptitorului se află cu desăvârșire sub control. Vă spun toate acestea pentru a vă face să înțelegeți importanța proiectului nostru, continuă domnul Cortina. Le făcu semn să se așeze pe perne. Altfel de ce ar fi nevoie de atâtea măsuri de securitate? E o mare onoare să fii numit Mesager, și sper că nu o veți irosi.

— Nu, domnule, spuseră în cor băieții.

— Acesta este, în sfârșit, privilegiul vostru special, spuse domnul Cortina. Doar Mesagerilor li se îngăduie să mă ajute la proiectul meu, și puteți fi siguri că este un proiect *minunat*. Acum, sunt convins că vă întrebați ce este Șoptitorul — am dreptate?

Băieții încuviințară din cap.

— Sigur că am. Mașinăria mea nu poate decât să provoace curiozitatea. Pare simplă, nu? Doar un scaun cu o cască. Dar nu vă lăsați păcăliți! Șoptitorul este o invenție miraculoasă — invenția *mea* miraculoasă — și este mai sofisticată decât v-ați putea imagina. Ați auzit vreodată de o mașină capabilă să transmită gânduri? Sigur că n-ați auzit! V-ar fi trecut vreodată prin minte că ar fi posibil așa ceva? Niciodată! Și totuși, *e* posibil. Șoptitorul meu face ca acest lucru să fie posibil.

Domnul Cortina flutură din mână într-un gest elegant către dispozitivul din spatele lui, aproape ca moderatoarea unei emisiuni-concurs care dezvăluie niște premii fabuloase.

— A fost conceput având ca model creierul uman — de fapt, creierul *meu* uman, care, așa cum bănuiți probabil, este unul excelent. Și creierul meu este cel care îl controlează! Nu e nevoie de tastaturi și monitoare, butoane și cadrane, clopoțele și fluiere. Șoptitorul mă ascultă *pe mine*, căci el este capabil nu numai să transmită gânduri, dar și — într-o oarecare măsură — să *perceapă* gânduri. Și deși în mod obișnuit funcționarea lui depinde de prezența mea și de conectarea...

— Vreți să spuneți că trebuie să vă legați de el ca să meargă? izbucni Sticky.

Scaunul domnului Cortina se apropie până când roțile din față striviră sub ele marginea pernei lui Sticky. Ochelarii reflectorizanți ai domnului Cortina și nasul lui ca o pătlăgică se întinseră către chipul lui Sticky asemenea unui șarpe care cercetează aerul.

— Ești doar un copil, George, așa că nu mă aștept la prea multe de la tine, spuse pe un ton tăios domnul Cortina, dar dacă urmează să fii Mesager trebuie să înțelegi ceva. Nu-mi place să fiu întrerupt.

— Mă iertați, murmură Sticky, cu privirea în jos.

— Bun, spuse domnul Cortina. Și da, trebuie să fiu „legat" ca să funcționeze — deocamdată. Dar, vedeți voi, e în curs de modificare. Ani la rând am folosit Șoptitorul ca un... instrument educațional. Dar urmează lucruri mult mai mărețe. Odată ce modificările mele sunt încheiate, Șoptitorul va deveni un extraordinar dispozitiv de *vindecare*, băieți — un dispozitiv capabil să lecuiască

bolile minții. Da, este perfect adevărat! Văd uimirea pe chipurile voastre. Dar vă asigur că invenția mea este menită a aduce liniște în mii — poate chiar milioane — de suflete chinuite. Iar voi, băieți, veți avea un rol în asta. Nu e minunat?

Ca și cum ar fi vrut să-și demonstreze încântarea, domnul Cortina țâșni în spate cu scaunul lui, cu o viteză amețitoare, și se opri cu un scrâșnet lângă birou. (*Viața lui trebuie să fie ca o plimbare cu caruselul într-un parc de distracții*, își spuse Reynie.) O clipă mai târziu era înapoi lângă băieți, cu un pachet pătrățos și maro în mână.

— Ceea ce vă întrebați *acum*, spuse domnul Cortina, este ce rol joacă Mesagerii. Iată răspunsul: Șoptitorul are nevoie de ajutorul unor minți simple. Minți de *copii*. Vedeți voi, deși mașinăria mea este uluitor de complexă, procesele ei mintale sunt încă palide în comparație cu ale mele. Pentru ca Șoptitorul să facă, în sfârșit, anumite lucruri pe care *vreau* eu să le facă — n-o să pierd vremea explicându-vă detalii pe care nu le puteți înțelege —, gândurile mele trebuie să treacă mai întâi printr-o minte mai puțin complicată. Și aici apar Mesagerii. Acum, nu vă speriați, continuă domnul Cortina. E ceva foarte ușor. Când vă așezați pe scaun, Șoptitorul vă ghidează să gândiți anumite fraze — vă șoptește, înțelegeți? — și după ce gândiți aceste fraze, transmițătorii Șoptitorului fac restul. Voi funcționați ca un filtru: gândurile mele, odată trecute prin mințile voastre, pot fi mai ușor procesate. Înțelegeți ce vreau să spun?

— Sunt înghițite mai ușor, spuse Reynie. Mai degrabă ca un cub de zahăr decât ca un medicament.

— Exact! spuse domnul Cortina cu un aer mulțumit. Dar gândurile *vor fi* medicament, să nu vă îndoiți de asta — într-o bună zi, cât de curând, vor fi un medicament pentru nenumărate minți. Deocamdată, proiectul nostru constă în introducerea de date. Adică umplem banca de date a Șoptitorului cu informațiile necesare.

Deci *asta* era explicația pe care domnul Cortina le-o dădea Mesagerilor lui: „introducerea de date". Nici măcar nu li se spunea că de fapt chiar transmiteau mesaje — că ei înșiși șopteau altora!

Domnul Cortina, cu degetele împletite peste pachetul maro din poala lui, se uita la băieți și aștepta. Cu o urmă de nerăbdare, le spuse:

— Și acum, întrebările voastre.

Băieții avură un sentiment clar că dacă nu aveau *nicio* întrebare, nu o să fie deloc mulțumit.

Sticky, încercând să facă ce se aștepta de la el, își drese glasul și spuse cu o voce ascuțită:

— Pentru... pentru ce e pachetul acela?

— Excelentă întrebare, George! strigă domnul Cortina, ceea ce le dovedi băieților că aceasta era întrebarea pe care voia să o audă. Pachetul este în scop demonstrativ. Îl ridică în sus. Spune-mi, câte lucruri am în mână?

— Unul? răspunse Sticky.

Domnul Cortina se uită la Reynie.

— Ăsta e și răspunsul tău, Reynard? Un singur lucru țin în mână?

Trebuie să fie ceva în cutie, își spuse Reynie. Dar își dădu seama că de data asta domnul Cortina nu dorea să fie impresionat de băieți. Mai degrabă domnul Cortina voia să-i uimească pe băieți „în scop demonstrativ", așa că Reynie răspunse:

— Cu siguranță *pare* a fi un singur lucru.

— Ha! strigă domnul Cortina, arătând deosebit de satisfăcut. Și totuși, priviți. Întoarse pachetul cu fundul în sus și din el începură să cadă sute de bucățele mici de hârtie. Un singur pachet, da, spuse el, dar un singur pachet poate să conțină multe lucruri, vedeți? Acum adunați bucățile astea de hârtie — nu pot să sufăr o podea cu gunoaie.

Băieții se apucară să culeagă de pe jos hârtiuțele, și domnul Cortina continuă:

— Ce fac dacă vreau să transmit o cantitate enormă de informații într-un timp foarte scurt, ei? Credeți că pot să stau în Șoptitorul meu în fiecare minut, în fiecare oră a zilei, dictând Mesagerilor mei? Sigur că nu! Există multe lucruri de făcut, modificări de realizat, un Colegiu de condus, planuri de pus în aplicare! Și atunci, cum realizez introducerea tuturor acestor date? Prin *pachete*, băieți. Transmit pachete, și fiecare pachet conține o cantitate incredibilă de informații.

Reynie și Sticky terminară de adunat hârtia de jos și se așezară la loc pe perne.

— O să vă spun ceva acum, continuă domnul Cortina. O singură frază. Dar vreau să fiți atenți ce se întâmplă în mințile voastre când o rostesc. Sunteți gata?

Băieții încuviințară din cap.

— Mere viermănoase, viermi otrăvitori.

Băieții clipiră surprinși, căci într-o singură clipă o întreagă lecție — o întreagă oră în care o ascultaseră pe Jillson trăncănind despre guvernările rele — le apăruse în minte.

Domnul Cortina zâmbea.

— Un pachet, multe gânduri. Dacă stăpâniți materialul, atunci fraza potrivită îl va evoca — la fel ca și cuvintele magice care scot un duh dintr-o sticlă. Înțelegeți?

De fapt, băieții înțelegeau mult mai mult decât își dădea seama domnul Cortina. In sfârșit, totul avea o logică! Domnul Benedict se întrebase cum de mesajele puteau să fie atât de simple și totuși să aibă efecte atât de profunde. Era unul dintre lucrurile pe care sperase că ei îl vor putea afla. Acum știau: Receptorul domnului Benedict era capabil să detecteze frazele „pachetului", dar nu și informațiile pe care le *conțineau*. Auzea cuvintele magice, dar nu putea vedea duhul!

— Foarte bine, spuse domnul Cortina când văzu că băieții înțeleseseră. Suficiente explicații. Și acum, momentul adevărului. Reynard, așază-te în Șoptitor. George, tu poți să privești de pe perna ta. Dacă totul merge bine, sesiunea ar trebui să dureze cam jumătate de oră. Pe urmă va veni rândul tău.

Reynie se ridică și se apropie de mașinărie. Își simți gura uscată ca iasca și amară când își aminti cum spusese domnul Cortina că Șoptitorul poate percepe gândurile. „Într-o oarecare măsură", spusese el — dar în *ce* măsură? Cât de mult putea vedea? Oare Șoptitorul o să-și dea seama că e spion? Reynie se opri și se uită lung la jilțul de metal și la casca albastră, chinuit de nehotărâre. Oare ar trebui să se împotrivească în vreun fel? Să încerce să-și ascundă gândurile? Era așa ceva posibil? Nu avea cum să știe, și nici timp să chibzuiască.

— Reynard?

— Iertați-mă, domnule. Doar... mă bucuram de acest moment.

Cu palmele ude, Reynie se așeză în jilț. Între timp, domnul Cortina trecu îndărătul Șoptitorului, instalându-se spate în spate cu Reynie și potrivindu-și casca roșie pe cap.

— K. De Cortina! lătră el.

În clipa următoare, casca albastră coborî pe capul lui Reynie, strângându-se pentru a sta fix pe tâmplele lui. În același timp, niște cătușe de metal țâșniră din brațele jilțului și se închiseră peste încheieturile lui Reynie.

— Nu te teme, spuse domnul Cortina. Cătușele sunt doar ca să te țină nemișcat. Relaxează-te, te rog.

Reynie trase adânc aer în piept și încercă în zadar să se oprească din tremurat. După o clipă își dădu seama că *jilțul* era cel care tremura — Șoptitorul pulsa de energie. Reynie închise ochii.

Bun, spuse o voce în capul lui. Nu era vocea lui, și nici cea a domnului Cortina. Era vocea Șoptitorului. Nu era aspră, dar nici prietenoasă. Imposibil de descris; era pur și simplu... acolo. *Bun*, repetă vocea. *Cum te cheamă?*

Reynie nu era încă sigur dacă trebuia să se împotrivească puțin. Cât putea detecta Șoptitorul? Dacă îi dădea un deget, i-ar fi luat toată mâna? Incerca să-și dea seama cum ar trebui să procedeze când vocea Șoptitorului spuse în capul lui: *Bine ai venit, Reynard Muldoon.*

Dar Reynie nu răspunsese! Își deschise ochii surprins și îl văzu pe Sticky pe perna lui urmărindu-l foarte îngrijorat. Reynie încercă să se concentreze. Desigur — asta nu era ca vorbitul. Nu *realizase* că se gândise la numele lui, dar odată ce erai întrebat să te gândești la numele tău, nu puteai să *nu* te gândești la el, indiferent cât te-ai fi străduit. La fel ca vocea Șoptitorului, răspunsul era pur și simplu acolo.

Reynard Muldoon, de ce te temi cel mai mult?

Păianjeni, minți Reynie, încercând să recapete puțin control. Păianjenii îl neliniștea pe Reynie, dar nu îi era frică de ei. Cu siguranță, nu de ei se temea cel mai mult. Asta era ceva ce nu voia ca Șoptitorul să știe.

Dar răspunzând la răspunsul involuntar al lui Reynie, Șoptitorul spuse: *Nu-ți face griji, nu ești singur.*

Imediat Reynie se simți cuprins de un uluitor sentiment de mulțumire. Se simțea atât de bine, atât de liniștit, încât cu greu mai putea gândi. Deci *asta* îi făcea pe ceilalți Mesageri să pară atât de fericiți, de aceea își doreau cu

atâta ardoare sesiunile! Când făceai ceea ce voia, Șoptitorul te răsplătea alinându-ți temerile. Reynie n-ar fi crezut niciodată că s-ar putea simți atât de minunat.

Acum Reynie avea altă problemă. O problemă foarte serioasă. După ce fusese făcut să se simtă atât de minunat — și atât de ușor, atât de neașteptat — Reynie își dădu seama că *voia* să cedeze în fața Șoptitorului. O voia cu disperare. Aceasta era ceva tulburător, și cât mai avea în el o urmă de hotărâre — înainte să se piardă cu totul — Reynie decise că, dacă poate, trebuie să afle ceva.

Domnule Cortina? gândi el. *Puteți să mă auziți?*

Hai să începem, spuse Șoptitorul.

Domnule Cortina, puteți să-mi auziți gândurile?

Hai să începem.

Domnul Cortina nu părea să-l audă. Așa că poate Șoptitorul putea să afle doar anumite lucruri și era incapabil să detecteze altceva. Reynie trebuia să spere că avea dreptate.

Hai să începem, repetă Șoptitorul, cu o urmă clară de nerăbdare.

Reynie nu mai putea amâna.

OK, gândi Reynie, adunându-și toate puterile. *OK, sunt gata.*

Când Reynie deschise din nou ochii, Sticky stătea aplecat deasupra lui, privindu-l de parcă era mort. Reynie clipi și se întinse. (Văzu ușurarea în ochii lui Sticky.) Se simțea obosit, dar într-un mod plăcut, ca și cum lucrase

din greu la ceva extrem de captivant. Cătușele se retrăseseră în brațele jilțului, casca albastră se ridicase de pe capul lui, iar domnul Cortina era la biroul lui, notând ceva în jurnalul lui și vorbind încet în interfonul nevăzut.

— Ești bine? șopti Sticky. Ai stat în chestia asta două ore.

— Două ore! repetă uimit Reynie.

I se păruseră doar câteva minute. Își aminti de primele cuvinte care îi pătrunseseră în minte, își aminti cum le repetase ascultător, cum mintea lui se relaxase într-un sentiment de uluitoare fericire. Nu exista nimic de care să se teamă, nimic pentru care să se îngrijoreze. De fapt, acum, când se gândea la asta, Reynie era puțin nemulțumit. Voia să aibă din nou acel sentiment. Se simți chiar foarte invidios pe Sticky pentru că acesta urma să-i ia locul în Șoptitor.

— Doare? întrebă Sticky. Te simți bine?

Privirea îngrijorată a lui Sticky îl aduse pe Reynie cu picioarele pe pământ.

— Nu... nu, nu-ți face griji. Stai liniștit. Cred... cred că deocamdată suntem în siguranță. Vorbim mai târziu.

— Fără șoapte, băieți! strigă domnul Cortina, apropiindu-se de ei. Nu pot să sufăr secretele, cu excepția alor mele.

— Iertați-mă, domnule, spuse Reynie. Îi spuneam doar să nu-și facă griji, că nu doare.

Domnul Cortina râse cu râsul lui scârțâit.

— Sigur că nu doare. N-ar fi de niciun folos dacă ar durea. Pentru a funcționa așa cum trebuie, Șoptitorul

meu a avut întotdeauna nevoie de copii, și copiilor nu le place durerea — am aflat asta din propria mea experiență. Nu, nu doare, George. Dimpotrivă. Îndrăznesc să spun că Reynard te poate asigura că sesiunea a fost de-a dreptul minunată. Și neobișnuită, aș putea adăuga — două ore au fost mult, mult mai mult decât mă așteptam. Așa cum am mai spus-o, Reynard, ai o minte puternică. Noii Mesagerii rareori rezistă jumătate de oră înainte să-și piardă concentrarea și să devină buimaci. Nici măcar Mesagerii mei experimentați nu rezistă mai mult de o oră.

Domnul Cortina părea și el obosit. Fruntea îi lucea de transpirație și pe nasul ca o pătlăgică se vedeau pete roșii. Obosit, dar fericit, la fel ca Reynie.

— Sunt foarte mulțumit, Reynard. Cu adevărat foarte mulțumit. Cred că acum avem mai multe de discutat. Dacă sesiunea lui George o să iasă pe jumătate atât de bine, discuția noastră o să-l includă și pe el. Nu ți-ai dori asta, George? Sigur că ți-ai dori. Între timp, am cerut niște suc. Când folosești Șoptitorul ai nevoie de multe răcoritoare.

Reynie se ridică cu gesturi nesigure din jilț. Mintea lui se tot întorcea la frazele pe care fusese obligat să le gândească: „... *Spălați-vă pe dinți și omorâți microbii. Mere viermănoase, viermi otrăvitori. Cei dispăruți n-au dispărut, doar au plecat departe...*” Și odată cu fiecare frază revenea amintirea plăcerii pe care o simțise când o gândise. Voia să se așeze la loc, să înceapă imediat o altă sesiune...

Reynie clătină din cap. Nu-i venea să creadă cât de puternic punea stăpânire pe tine Șoptitorul. Și cât de mult te storcea de puteri — se simțea atât de slăbit încât se duse împleticit până la o pernă și se prăbuși pe ea. Sticky veni după el și se aplecă deasupra lui, vrând să-l ajute în vreun fel, dar neștiind cum.

Intre timp, domnul Cortina apăsase pe un buton aflat pe brațul scaunului său și ușa Galeriei Șoptitorului alunecă într-o parte și se deschise. Executivul Jillson intră cu o carafă de plastic și câteva pahare tot de plastic.

— Mai doriți ceva, domnule? întrebă Jillson, privindu-i pe băieți cu o aprobare invidioasă.

Avea pentru Mesageri o stimă pe care nu o simțea și pentru ceilalți elevi.

— Asta-i tot, Jillson, răspunse domnul Cortina.

Jillson ieși, și domnul Cortina turnă sucul în pahare: Carafă și pahare de plastic. Fără sticlă. Într-adevăr, domnul Cortina era foarte grijuliu. Dar chiar și dacă ar fi avut o carafă grea de sticlă, ceva tare cu care să îl lovească în cap, ce-ar fi rezolvat? Sistemul de computere al Șoptitorului era ascuns în siguranță sub podeaua de piatră, iar jilțul și căștile erau din metal dur. Ce-ar fi putut să facă băieții?

— Gata, George? spuse domnul Cortina.

Era mai degrabă un ordin decât o întrebare. Sticky înghiți în sec și se așeză în jilț. Din nou domnul Cortina își puse pe cap casca roșie și mârâi:

— K. De Cortina!

Casca albastră coborî, cătușele apărură din brațul jilțului și Sticky închise ochii strâns. Mâinile i se mișcară inconștient sub cătușe, vrând să ajungă la ochelarii lui. Se vedea limpede că era speriat.

Reynie privea de pe pernă. Bietul Sticky. Într-o clipă teama îi va dispărea, înlocuită de ceva minunat — care era mult mai tulburător decât teama, căci cum puteau să-l înfrângă pe domnul Cortina dacă invenția lui li se părea irezistibilă? Chiar și acum, eliberat de strânsoarea metalică a Șoptitorului, Reynie se trezi dorindu-și din nou acea senzație de siguranță totală, senzația că nu e singur...

Gândurile îi fură întrerupte de vocea agitată a lui Sticky care striga:

— Sticky Washington!

Urmă o pauză.

Apoi, mai încet:

— Bine. *George* Washington.

Șoptitorul îl întrebase cum îl cheamă, și Sticky, fără să-și dea seama, răspunsese cu voce tare. Se pare că dispozitivul prefera numele oficial al lui Sticky.

Reynie îl văzu pe prietenul lui încleștându-și neliniștit mâinile pe brațele jilțului. Ar fi vrut să îl ajute, dar nu avea ce să facă. Acum Șoptitorul îl va întreba de ce se temea cel mai tare, și bietul Sticky nu va avea puterea să ascundă asta. Reynie trebuia să se aștepte la ce era mai rău, și într-adevăr, cu o voce tremurătoare, Sticky răspunse la întrebarea nerostită a Șoptitorului.

— Să nu fiu dorit, spuse Sticky. Să nu fiu dorit de nimeni.

În timpul mesei de prânz, Kate tot arunca în aer boabe de struguri — atât de sus că aproape se loveau de tavanul sălii —, apoi le prindea în gură, unde scoteau un *ploc!* satisfăcător. Făcea asta fără să se gândească, fiind un vechi obicei al ei să arunce în sus boabele de struguri când le mânca. Şi aşa, deşi părea cu gândurile în altă parte, Kate asculta de fapt cu mare atenţie ceea ce îi povesteau băieţii despre experienţa lor în Galeria Şoptitorului. Şi asta se dovedi în clipa în care Reynie spuse cum urma să se

închidă Colegiul, iar Kate — coborându-şi privirea mirată — primi un *tanc!* (frunte) în loc de *ploc!*

— Aşa e, spuse Sticky. Domnul Cortina prevede „chemarea unei îndatoriri mai măreţe" în viitorul apropiat. Ne-a spus deja că un singur cuvânt despre Şoptitor duce la revocarea statutului de Mesager — şi crede-mă, niciun Mesager nu vrea să rişte asta. Cred că dacă ar şti că vă spunem *asta*...

— V-ar arunca din turn, spuse Kate, ştergându-şi fruntea de zeama de struguri.

— Ne-a spus toate astea, zise Reynie, pentru că se gândeşte să ne păstreze după schimbare — Îmbunătăţirea, cum o numeşte el — ca să fim pregătiţi ca Executivi. A spus că o să ajungem să folosim Şoptitorul o dată pe săptămână ca recompensă pentru serviciile noastre.

— Chiar e aşa de grozav? întrebă Constance. Să stai într-un scaun caraghios şi să nu faci nimic?

Reynie şi Sticky se uitară unul la altul şi apoi îşi întoarseră repede privirile. Niciunul nu voia să recunoască ce copleşit fusese de Şoptitor. De fapt, Reynie se străduise să nu pară încântat — cu atât mai puţin afectuos — atunci când îl descrisese fetelor. Chiar voia să spună cu voce tare că maşinăria domnului Cortina îl făcuse să se simtă... ei bine... *fericit*?

Imediat, Reynie schimbă subiectul.

— E obositor, asta e. De aceea are nevoie domnul Cortina de atât de mulţi Mesageri. Îi alternează mereu pentru a le menţine minţile odihnite. Ţinând seama de

numărul Mesagerilor, ar trebui să ne vină rândul din nou cam într-o săptămână, presupunând... Of, fir-ar să fie, iar vine unul!

Copiii se încruntară și se prinseră cu mâinile de cap. Dar Constance nu părea doar îngrijorată, ci și nedumerită — ca și cum acesta era primul mesaj ascuns pe care-l primea, și nu al treizecilea.

— Constance? spuse Reynie. Tu...?

— Șșș, șopti Kate. Vine o eșarfă.

— Bună, George, bună, Reynard, spuse Mesagerul, fără să le bage în seamă pe fete. Era un băiat voinic, cu dinții strânși atât de tare într-un aparat dentar, că gura lui arăta ca o împletitură de sfori. În numele celorlalți Mesageri, vreau să vă felicit și să vă invit să veniți alături de noi la una dintre mesele Mesagerilor. Știți voi — să împărțiți bucatele cu Mesagerii, ha, ha!

— Ha, ha! făcu și Reynie, cât de politicos putu.

Nu i-ar ajuta în misiunea lor dacă i-ar supăra pe Mesageri, dar nici nu voia să se despartă de Kate și Constance. Se uită la Sticky, care avea pe chip o expresie ciudată, nerăbdătoare, ca și cum chiar se gândea să se alăture celorlalți Mesageri. Ce era în mintea lui?

— Mulțumim foarte mult, răspunse repede Reynie. Dar nu vă îngrijorează infecțiile stomacale? S-ar putea să mai treacă vreo două zile până ce eu și Sticky scăpăm de ale noastre.

— Infecții stomacale? zise băiatul.

— In...? Ah, da, spuse Sticky, înțelegând. Am vomat aproape toată noaptea. A fost tare rău — mă simțeam de parcă cineva mă întorsese pe dos. Dar Reynie exagerează cu prudența. Probabil că nu e nimic contagios. Ar trebui să venim lângă voi.

Își apucă tava și se pregăti să se ridice.

— Ăăă, nu... nu, cred că Reynie are probabil dreptate, spuse băiatul, dându-se în spate. Își acoperi gura cu mâna și vorbi printre degete. Trebuie să fii foarte atent cu chestiile astea. Ce-ar fi să mai așteptați vreo câteva zile, băieți, și când vă simțiți pe de-a-ntregul bine, vreau să spun sută la sută, atunci veniți la masa noastră.

— Ești tare amabil, spuse Reynie, în vreme ce Mesagerul se îndepărta în grabă.

— Ți-a mers mintea, spuse Kate. Și ție, Sticky — destul de curajos din partea voastră. Dar ce s-a întâmplat cu Sticky Washington pe care-l știam eu? Știi tu, cel timid și sfios?

— Ia mai lasă-mă, spuse Sticky și-și coborî privirea.

— Ah, uite-l!

Sticky încercă să zâmbească, dar de fapt era în mod clar tulburat. Dacă Reynie n-ar fi spus nimic, nu știa prea bine ce ar fi făcut. Chiar *voise* să stea împreună cu restul Mesagerilor! Doar atât îi trebuia ca să își schimbe părerea — să fie invitat? Voia oare atât de mult să fie dorit încât ar face... ei bine, *orice*? Era ca și cum Șoptitorul deschisese o ușă, și acum Sticky nu mai reușea să o închidă la loc. Îi era atât de rușine că nici nu putea să-și ridice ochii.

Cât despre Reynie, el se simțea profund tulburat. Cu cât se gândea mai mult la reacția lui în fața Șoptitorului, cu atât mai convins era că numirea lui ca Mesager era un lucru rău, mai degrabă o lovitură dată misiunii lor decât un avantaj — pentru că era prea slab ca să se descurce așa cum se aștepta de la el. Trebuia să ducă la bun sfârșit misiunea și să părăsească insula înainte să se confrunte din nou cu Șoptitorul. Probabil că nu-i va veni rândul din nou decât peste câteva zile, și totuși deja se surprinse privind plin de speranță către ușă.

Reynie își drese glasul.

— Cred că trebuie să...

— Te rog! se răsti Constance, acoperindu-și urechile. Reynie! Te rog... nu mai... *vorbi*!

Surprins, Reynie închise gura și se uită mirat la ea.

— Care e *problema* ta? întrebă Sticky tăios.

Constance își luă mâinile de la cap și se uită la Reynie cu un amestec de tristețe și iritare.

— Îmi pare rău, spuse ea crispată. Doar că ai transmis tot timpul și deja m-am obișnuit. Cu un Reynie, poate. Dar doi sunt prea mult.

— Transmis? repetă Reynie. Doi?

— Știi tu, zise Constance lovindu-și ușor cu degetele capul. *Transmiți*. Mesajul — tu ești cel care vorbește.

Ceilalți se priviră uimiți.

Reynie rămăsese cu gura deschisă.

— Ești... ești sigură, Constance? Adică eu... eu sunt chiar aici!

Constance se lovi peste ureche, de parcă ar fi vrut să scoată niște apă de acolo.

— E ca și cum te-aș asculta stereo.

— Uau, făcu Kate, impresionată. Asta trebuie să fie tare straniu pentru amândoi.

— Știți ce înseamnă asta? spuse Sticky. Domnul Cortina înregistrează sesiunile Șoptitorului! Poate să înregistreze gânduri!

— Dar dacă poate asta, spuse Kate, atunci de ce are nevoie tot timpul de alți Mesageri? De ce nu-și folosește pur și simplu înregistrările?

— Cred că știu, spuse Reynie, revenindu-și în cele din urmă din uimire. Nu a putut să o facă de la început. Vă aduceți aminte de „modificările" despre care a scris în jurnal? A spus-o și azi-dimineață — a spus că Șoptitorul lui „e în curs de modificare".

— Asta explică de ce n-o să mai aibă nevoie de Mesageri după Îmbunătățire, spuse Sticky. Odată ce și-a înregistrat toate mesajele, n-or să-i mai fie de niciun folos.

— Și o să-și poată transmite mesajele douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, spuse Constance. Oftă jalnic și închise ochii. Strașnic, mormăi ea.

Asta nu era tot, se gândi Reynie. Avea o puternică bănuială că de îndată ce domnul Cortina își înregistra mesajele, o să le transmită cu putere maximă. Totul va face parte din Îmbunătățire. Dar de dragul lui Constance, Reynie hotărî să nu spună nimic. Era deja speriată, se

vedea bine. Stătea acolo cu ochii strâns închiși, întrebându-se îngrijorată ce o aștepta...

Pe Reynie îl supăra ceva într-un colț al minții. De curând se simțise și el la fel. Dar ochii lui nu fuseseră chiar închiși...

— Nu prea mai avem mult timp, nu-i așa? spunea Sticky. Nici nu mi-a trecut prin cap că o să mai fim pe insulă când toate lucrurile astea rele se întâmplă. Sigur, speram că *nici* n-or să se întâmple.

— Tare aș vrea să putem face ceva! spuse Kate. Dacă ne-am putea da seama ce voia domnul Benedict să... Kate se opri. Reynie, de ce te uiți așa la Constance?

Constance deschise ochii și îl văzu pe Reynie privind-o fix.

— Domnul Benedict a spus cu ochii deschiși *acum*, murmură Reynie, ca pentru sine. Asta înseamnă că *înainte* erau *închiși* — sau acoperiți! Se ridică brusc. Repede, cu toții, mai avem puțin timp înainte de ore.

Kate sări în picioare. Ochii îi străluceau de nerăbdare.

— Unde mergem?

— Să găsim un loc de unde ca să intri trebuie să ieși.

Câteva minute mai târziu, membrii Misterioasei Societăți Benedict se aflau în piațetă, exact în același loc în care stătuseră băieții în acea dimineață când Jackson îi legase la ochi. Câțiva elevi se învârteau prin grădina alpină, dar nu se zărea niciun Executiv.

— Ăsta e locul, nu? întrebă Reynie.

— Sunt aproape sigur, spuse Sticky, care încă nu-și dădea seama ce voia Reynie.

Reynie se grăbise mult prea mult ca să mai stea să explice.

— Și câți pași am făcut până să intrăm?

Sticky îi spuse, și Reynie se uită la Kate.

— La ce ușă ne-ar duce?

Kate îi spuse lui Sticky să facă vreo cinci pași și îl urmări cu atenție. Apoi studie pe rând clădirile Colegiului. În cele din urmă, clătină din cap.

— Ținând seama de lungimea pasului tău, atâția pași nu v-ar duce la niciuna dintre clădirile din Colegiu, fie ea în față sau în spate.

— Phii, făcu Sticky, convins că într-un fel îl dezamăgise pe Reynie. Imi pare rău. Eram atât de agitat, știți bine. Cred că m-am înșelat.

— Nu cred, spuse Reynie, care, departe de a părea dezamăgit, era din ce în ce mai entuziasmat. Am ieșit din piațetă, ți-aduci aminte? Am mers pe o alee — și pe urmă pe *iarbă*.

— Iarbă? zise Sticky. Hei, ai dreptate! Eram așa de tulburat că nici nu m-am gândit la asta. Și știi ceva? A fost la fel și când Jillson m-a dus în Camera de Așteptare.

Reynie încuviință din cap.

— Când domnul Benedict ne-a zis că trebuie să ieșim ca să intrăm, cred că a vrut să spună că trebuie să ieșim din *clădiri* ca să intrăm în *alt* loc — un loc unde nu putem ajunge dinăuntru!

Pe fața lui Kate apăru un zâmbet până la urechi.

— Sunt capcanele, nu? Numărul de pași pe care l-ați făcut v-ar duce aproape exact la cea din spatele Clădirii de Control al Colegiului.

— Dar de ce am vrea să intrăm în capcane? întrebă Constance cu îndoială.

— Nu în capcane propriu-zis, răspunse Reynie. Vă aduceți aminte cum ne-am gândit că bolovanii erau acolo pentru a le ascunde mai bine? Cred că e de fapt exact invers. Capcanele sunt acolo pentru a ne ține departe de *bolovani* — pentru că bolovanii ascund niște intrări secrete!

— Intrări secrete! spuse Constance, încercând să nu pară pr a impresionată. Cum de te-ai gândit la asta?

— De fapt, ar fi trebuit să mă gândesc mai de mult, spuse Reynie. Sticky îmi spusese deja că Jillson îl dusese afară și acolo îl legase la ochi. Era clar că Executivii voiau să țină ceva ascuns — evident, altceva decât Camera de Așteptare, pentru că nimeni întreg la minte nu ar vrea să găsească *acel* loc. Pun pariu pe ce vreți voi că sfârșitul mesajului întrerupt al domnului Benedict era ceva de genul „Unde unul dintre voi a fost deja".

Sticky era nedumerit.

— Dar cum ar putea domnul Benedict să știe asta?

— Ai uitat că pândesc Colegiul cu telescoapele lor? Iar piațeta se vede foarte bine de pe țărm. Probabil că au văzut când Jillson te-a legat la ochi și te-a dus în spatele Clădirii de Control al Colegiului. Așa știe domnul Benedict.

— Deci vrei să spui că din treaba aia a ieșit și ceva *bun*? întrebă Sticky și ochii i se umplură brusc de lacrimi. Că nu m-am dus în Camera de Așteptare degeaba?

— Sper că n-ai de gând să începi acum să plângi? întrebă nepoliticoasă Constance.

— Nu acum, mârâi Sticky, scoțându-și ochelarii și ștergându-și ochii. Cred că m-ai liniștit cu totul!

— Oricum, spuse Reynie, coridoarele care duc la Camera de Așteptare și Galeria Șoptitorului pot să mai ducă și în altă parte. Într-un loc important. Trebuie să intrăm în ele și să aflăm.

— Deci ce facem acum? întrebă Kate. Ne furișăm până la bolovanii din spatele clădirii? Mai avem câteva minute până încep orele.

Reynie chibzui.

— Cred că cei din spatele căminului ar fi mai siguri. E prea multă lume pe aici.

— Mai sigur e mai bine, spuse Sticky.

Kate țopăia pe călcâie.

— Păi ce mai așteptăm?

— Momentul potrivit, răspunse Reynie.

De fapt, Reynie se gândea la un anumit „moment potrivit" — momentul când orele se vor fi terminat, când toți Ofițerii de Recrutare și cei mai mulți Executivi vor fi în sala de sport, ocupați cu pașii în acel straniu dans al lor. Vor fi mult mai mici șansele de a se întâlni cu cineva

în pasajele secrete, remarcă el. Dar vor avea doar câteva minute la dispoziție, așa că trebuiau să se grăbească.

Din fericire, grăbitul era specialitatea lui Kate. Când ceilalți de-abia ajunseseră la jumătatea drumului pe cărarea care urca spre peticul de iederă, Kate era deja pe creasta dealului. Verifică repede dacă nu cumva venea cineva pe cealaltă pantă, după care își aruncă privirea în piațetă să se asigure că nimeni nu se uita înspre ei; apoi Kate dădu semnalul de „cale liberă" și ceilalți alergară să se ascundă în spatele bolovanilor. Un minut mai târziu, coborâse și ea lângă ei.

— Am găsit intrarea, îi spuse Sticky, arătând către un contur abia vizibil în stâncă. Întrebarea e cum să o deschidem. Am încercat deja să o împingem, să o tragem într-o parte, chiar să o rugăm frumos să se deschidă. Degeaba.

— Sesam, deschide-te! strigă Constance, apoi se uită încruntată la bolovanii care nu voiau să se miște, ca și cum i-ar fi urât.

În momentul acela nici Reynie nu se prea dădea în vânt după ei. Nu se gândise că ar putea fi greu să pătrunzi pe intrările secrete odată ce le-ai găsit. Dar acum stăteau neputincioși în fața uneia dintre ele, în vreme ce se scurgeau secunde prețioase.

Kate se uită în jur pentru a se asigura că nu îi vede nimeni, dar domnul Cortina își instalase intrarea cu mare grijă. Partea din spate a bolovanilor nu putea fi zărită din niciun loc de jos — de la nicio fereastră și nicio ușă a Colegiului. Același lucru era valabil și pentru bolovanii

din spatele Clădirii de Control al Colegiului. Dacă elevii rămâneau pe cărări și alei, așa cum trebuiau să facă, nu aveau cum să vadă un Executiv care folosea o intrare secretă.

Între timp, Reynie căuta de zor un mâner sau o manetă ascunsă — orice ar fi putut deschide ușa. Văzând că nu reușește să găsească nimic, mormăi supărat:

— Haide odată! N-avem timp pentru asta! și-i trase un picior ușii, într-un gest de frustrare.

Spre uimirea tuturor, ușa de piatră se ridică într-o parte, dezvăluind privirilor o arcadă.

— I-ai tras un picior? strigă Sticky, fără să-i vină să creadă.

Reynie încuviință din cap, înțelegând în sfârșit.

— Domnului Cortina îi place să se năpustească pe uși, spuse el. N-ați observat?

Copiii pătrunseră grăbiți pe sub arcadă, într-un hol mic și gol. În spatele lor ușa se închise și imediat li se aprinse o lumină deasupra capetelor. Era atât de puternică încât îi făcu să-și închidă ochii. În fața lor un coridor la fel de intens luminat se curba pentru a coborî abrupt. Reynie se gândise să o pună de pază pe Constance lângă intrare, dar acum își dădu seama că ar fi fost inutil. După ce coridorul pornea cotit din hol, cobora pe o distanță destul de mare fără să se vadă alte uși sau coridoare. Dacă cineva intra în hol, cel care stătea de pază nici nu ar fi avut unde să se ascundă. N-aveau altă șansă decât să rămână împreună și să spere că totul va fi bine.

Cu paşi repezi şi tăcuţi, o porniră pe coridor. Constance era cărată în spate, Kate şi Reynie păşeau în vârful picioarelor, iar Sticky, care nu se pricepea să umble pe vârfuri (îşi ridica prea sus genunchii, aşa că arăta ca un cal înălţat în două picioare, şi scotea şi acelaşi zgomot), îşi ducea pantofii în mână şi mergea în ciorapi. În lumina strălucitoare, fără niciun ungher sau cotlon în care să se ascundă, se simţeau foarte vulnerabili.

Aproape de poalele dealului ajunseră la un alt coridor care o pornea către dreapta şi cobora şi mai abrupt. Nu avură nevoie să cerceteze ca să ştie încotro se îndrepta, îşi dădură imediat seama. În aer plutea un miros îngrozitor, iar în capătul coridorului se afla o singură uşă neagră, cu un lacăt negru pe ea. Lângă uşă podeaua de piatră era murdară de noroi, iar din spatele uşii venea un bâzâit puternic, punctat din când în când de clinchete uşoare şi zgrepţănări. Reynie se întoarse. Sticky stătea la câţiva paşi în spatele lor, tremurând, cu ochii închişi.

— Hai să mergem, spuse repede Reynie.

El şi Kate îl apucară pe Sticky de câte un braţ, chiar în clipa în care genunchii lui păreau gata să cedeze. Sticky se sprijini recunoscător de ei şi se îndepărtară în grabă.

Mai făcură vreo zece paşi şi din nou ajunseră la un coridor care pornea către stânga şi care ducea la o uşă simplă de metal. Revenindu-şi, Sticky renunţă la sprijinul lui Reynie şi Kate şi-şi îndreptă spatele. Indiferent ce ar fi ascuns uşa, voia să o înfrunte cu curaj — sau cel puţin cu mai mult curaj decât dovedise în faţa Camerei

de Așteptare. Și așa, în vreme ce Kate și Constance stăteau și se uitau întrebător la Reynie (care părea să ezite să o deschidă el), Sticky profită și se aruncă înainte către ușă, lovind-o puternic cu piciorul. Se auzi un sunet asemănător cu cel pe care îl scoate un ciocan care cade peste un deget — un fel de *bonc* înfundat — și Sticky căzu pe jos, ținându-se de picior.

Reynie arătă către o mică tastatură cu numere aflată lângă ușă.

— Nu e ca ușile de la intrare, șopti el. E încuiată.

Sticky se strâmbă de durere și-și puse pantofii în picioare. Ce mai înfruntare cu curaj!

— Ce-i asta? spuse Kate, arătând către o bucată de hârtie prinsă pe perete deasupra ușii. Arată ca un bilet. Haide, Constance, eu te ridic și tu o iei.

În clipa următoare Constance luase biletul. Pe hârtie scria cu litere de mână, stângace:

Do-re-mi-fa-SOL,
Ai uitat codul ca un mototol?
Întoarce hârtia pe DOS,
Și noul cod îți va fi de folos.

În capătul hârtiei se vedea o săgeată îndreptată în jos.

Copiilor li se tăie răsuflarea. Chiar putea fi atât de simplu? Erau ei atât de norocoși? Reynie întoarse imediat hârtia pe partea cealaltă. Pe spate era un alt bilet, de data asta într-un scris diferit:

Atenţie, toţi Executivii. Nu aveţi voie să lăsaţi astfel de bilete. Y.T., ar fi bine ca asta să dispară până diseară. Nu mai încerca să faci pe deşteptul. Jackson.

— Ştiam eu că e prea frumos pentru a fi adevărat! exclamă Constance.

— Nu înţeleg, spuse Sticky. De ce ar zice Y.T. să întoarcem hârtia „pe dos" dacă nu voia să scrie codul pe spate?

— E vorba de Y.T., ţine cont, spuse Kate. Poate că a uitat să-l scrie. Întrebarea mea e de ce Jackson nu a luat pur şi simplu biletul de aici?

— Şi să rateze ocazia de a-i da peste nas lui Y.T. în faţa celorlalţi Executivi? spuse Constance.

— Corect! zise Kate.

Reynie studia biletul.

— E ceva...

Ceilalţi îl priviră lung şi aşteptară. El îşi frecă bărbia.

— Ei.... oare de ce i-a zis Jackson să nu mai încerce să facă pe deşteptul?

— Pentru că Jackson ştie că n-are niciun rost ca Y.T. să încerce? spuse Constance.

— Dar *a încercat* — asta spune Jackson. Prin urmare, întrebarea e: ce chestie deşteaptă a considerat Y.T. că a făcut? Cu siguranţă nu să lase biletul atât de sus. Era greu de ajuns la el, dar nu şi greu de zărit.

Kate citi din nou biletul.

— Bun, hai să vedem. De ce scrie SOL şi DOS cu litere mari? Nu doar ca să le sublinieze, nu?

— Cred că vrea să atragă atenţia asupra lor, spuse Reynie. E ceva cu ele...

Reynie tăcu, chibzuind.

— Ei bine, amândouă au câte trei litere, spuse Sticky, sperând că era o remarcă interesantă şi de folos.

— Poate codul e scris cu cerneală invizibilă, sugeră Constance.

— Dacă era scris cu cerneală invizibilă, atunci l-ar fi trecut pur şi simplu pe hârtie, spuse Reynie. Ce rost ar mai avea să întorci hârtia pe dos?

— Crezi că tot ce face Y.T. are vreun rost? spuse Sticky.

Deodată, Reynie îşi înăbuşi un chicot.

— Staţi puţin! M-am prins! Important e să o întorci *pe dos*. Y.T., mare şmecher mai eşti!

— Cum, Reynie? spuse Kate. Noi am întors-o pe dos, ţi-aduci aminte? Nu e nimic acolo.

— Da, am întors-o pe partea cealaltă, spuse Reynie. Nu asta a vrut să zică Y.T. El a vrut să zică să o întoarcem *cu susul în jos*.

— Tot nu înţeleg, mormăi Sticky.

Reynie răsuci biletul cu susul în jos şi arătă către cuvântul SOL. Literele deveniseră acum cifre: 705.

— Hei, asta *chiar* e o chestie deşteaptă, exclamă Sticky. Adică pentru Y.T.

— Norocul nostru că nu e suficient de deştept ca să ţină minte codul fără să lase bilete, spuse Reynie.

Biletul se întoarse la locul lui și copiii se pregătiră. Acum, că făcuseră o mică pauză, mințile le erau pline de întrebări: Ce vor găsi în spatele acestei uși? Și dacă era ceva îngrozitor? Sau era exact acel lucru de care avea nevoie domnul Benedict? Dar dacă — asta îi trecu brusc prin cap lui Reynie — dar dacă nota lui Y.T. fusese lăsată acolo *special*, pentru a-i prinde pe copiii care-și băgau nasul peste tot, așa ca ei?

Reynie văzu neliniște în privirea lui Kate. Și ei îi treceră prin minte aceleași lucruri? Domnul Cortina bănuia că pe insulă se află un alt spion — în fond, de aceea schimbase codurile de la intrări. Și atunci, dacă...?

— Trebuie să ne mai gândim la asta, șopti Reynie.

Dar Kate deja întindea mâna către tastatură.

— N-avem timp de gândit, spuse ea. Vine el!

— E-el? repetă Sticky.

De *aceea* se schimbase expresia lui Kate. Auzise ceva, și acum îl auzeau și Reynie, și ceilalți — cobora pe coridorul principal, devenea din ce în ce mai puternic, un bâzâit electric, zgomotul mișcării unor manete...

Era domnul Cortina.

Nu aveau încotro, trebuiau să intre, chiar dacă Reynie nu primise un răspuns la ultima lui întrebare: Și dacă era o capcană?

PRACTICA

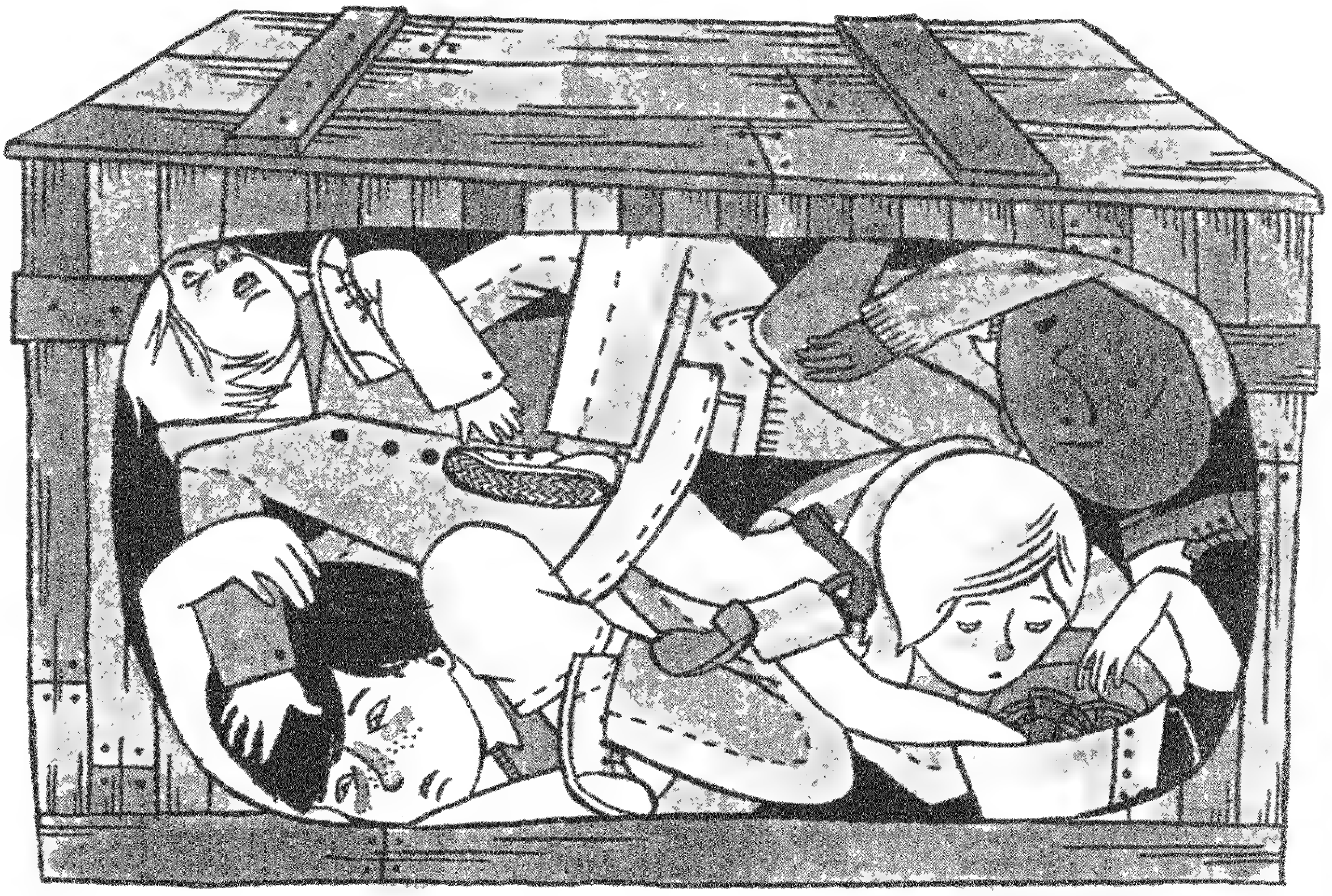

TE PERFECȚIONEAZĂ

Ușa alunecă într-o parte și se deschise. Copiii se năpustiră înăuntru. Se treziră într-o cameră caldă și luminoasă, care mirosea puternic a hârtie de ziar și a cerneală. Părea să fie un fel de cameră pentru presă. Două mese încărcate cu material tipărit se întindeau în mijlocul încăperii, iar în colțul îndepărtat o imprimantă enormă scotea pagină după pagină. Lângă imprimantă se afla un televizor — pe ecran se vedeau mișcându-se niște imagini, dar sonorul era oprit — iar pe el era un pahar cu

suc. Camera părea pe cale de a fi eliberată: două mese lungi fuseseră strânse și stăteau acum rezemate în picioare de un perete; lângă celălalt perete se aflau o grămadă de lăzi de lemn goale. Cu siguranță era un loc plin de activitate, și doar temporar gol.

Douăzeci de secunde mai târziu, domnul Cortina intră în cameră cu un teanc gros de ziare în poală. Tot *goală* i se păru și lui camera. Fredonând un cântecel vesel, domnul Cortina se îndreptă spre imprimantă și începu să sorteze printurile.

Între timp, toți membrii Misterioasei Societăți Benedict, înghesuiți într-o ladă goală ca niște păpuși aruncate la gunoi, iscodeau prin spațiile dintre scândurile lăzii. Reynie, din cauza unghiului nefavorabil în care stătea gâtul său și a greutății lui Constance care îl apăsa pe gât, nu putea să zărească decât o bucățică din podea. Constance reușea să surprindă ceva mai mult din tavan. Dar Sticky stătea într-o poziție perfectă pentru a vedea dovada nenorocirii care tocmai se întâmplase; și încercă să-i explice asta și lui Kate, ciupind-o de gleznă pentru a-i atrage atenția, apoi clipind mărunt și dându-și ochii peste cap. Ochii lui, mari cât cepele, i se părură lui Kate că exprimă mai multă agitație și panică decât de obicei. Era de înțeles, își spuse ea, dată fiind situația lor. Și totuși, ce lipsea? Ce era cu ochii lui? Încerca el să-i spună ceva? Kate își întoarse privirea pentru a vedea la ce se uita Sticky.

Acolo, în mijlocul podelei, în fața lăzii lor, se aflau ochelarii lui Sticky.

Probabil că îi căzuseră atunci când Kate îl împinsese în ladă. Nu-i văzuse căzând — era prea ocupată să o arunce pe Constance peste umeri, să se rostogolească în ladă după băieţi şi să tragă peste ei capacul lăzii. Dar acum îi văzu foarte bine. Şi dacă domnul Cortina n-ar fi fost atent la ziarele sale atunci când intrase, şi *el* i-ar fi văzut. Însă în clipa în care o să-şi termine treaba la imprimantă şi o să se întoarcă...

Kate îşi dădea seama că nu putea ajunge la ochelari. Avea nevoie să-şi folosească găleata. Asta se dovedi însă puţin cam complicat — un braţ nu-l putea mişca, iar pe celălalt trebui să-l încolăcească pe după gâtul lui Constance şi să-şi bage cotul în nasul lui Sticky. Şi mai trebui să-şi îndoaie mâna peste cap într-un unghi care o duru ca naiba. Da, puţin cam complicat, dar Kate reuşi până la urmă şi, cu o smucire bruscă (ce-i aduse lui Sticky lacrimi în ochi), trase din găleată magnetul în formă de potcoavă.

Ochelarii aveau rame metalice. Kate speră doar că era metalul potrivit.

Domnul Cortina dăduse tare sonorul la televizor. Un prezentator de ştiri spunea ceva despre Situaţia Critică. Domnul Cortina chicoti — chicoti cu adevărat — ca şi cum ar fi urmărit un sitcom. Sorbi din suc şi se întoarse la treaba lui, continuând să fredoneze.

Din poziţia ei chinuită din ladă, Kate putea vedea roţile căruciorului domnului Cortina îndreptate către imprimantă. Acum era momentul. Îşi strecură braţul

printre două scânduri și îl întinse cât putu. Magnetul ajunse la doar câțiva centimetri de ochelari. Ținându-l strâns între două degete, Kate se mai întinse puțin. Ochelarii se mișcară un milimetru. Apoi mai mult. Apoi alunecară pentru a se lipi de magnet cu un clinchet.

Domnul Cortina se opri din fredonat.

— Hei! Cine-i acolo?

Cu un scârțâit ascuțit, roțile se întoarseră către lada în care Kate, cu o fracțiune de secundă mai înainte, trăsese ochelarii. Urmă un moment lung de tăcere, zgomotul unor degete care loveau o suprafață tare și, în cele din urmă, un mormăit. Roțile se îndepărtară.

Câteva minute mai târziu, domnul Cortina părăsise camera.

Copiii ieșiră și ei din ladă, întinzându-și membrele înțepenite și frecându-și vânătăile.

Reynie se uită repede prin cameră.

— Și-a luat sucul, așa că poate nu se mai întoarce. Constance, vrei să stai tu de pază? Știi codul — dacă auzi ceva vii repede înăuntru și ne anunți.

O scoase afară pe coridor înainte să se gândească să protesteze.

Sticky deja se apucase să frunzărească un teanc de printuri.

— Astea sunt comunicate de presă ale guvernului, spuse el.

— Ce e un comunicat de presă? întrebă Kate, uitându-se peste umărul lui.

— Un fel de raport trimis ziarelor pentru a fi tipărit, spuse Sticky, scărpinându-se în cap. Ciudat, toate au date din *viitor.* Unul e de săptămâna viitoare, unul din cealaltă săptămână, şi aşa mai departe pe multe luni — chiar ani!

— Sunt comunicate de presă *planificate*, spuse Reynie, apropiindu-se pentru a se uita şi el prin grămada de hârtii. Articole pe care domnul Cortina intenţionează să le vadă tipărite în ziare. Şi toate au legătură cu *el.* Uitaţi-vă la titlul ăsta de săptămâna viitoare: „OM DE ŞTIINŢĂ ŞI EDUCATOR RESPECTAT NUMIT ÎNTR-UN POST IMPORTANT".

Sticky gemu şi-şi scoase ochelarii.

— Vrei să citeşti tu cu voce tare, Reynie? Mă tem că eu trebuie să-mi şterg ochelarii.

Aşa că Reynie citi cu voce tare:

> K. DE CORTINA, recent numitul Secretar Unic și Veritabil al tuturor Emisferelor și Regiunilor Ales Necondiționat (S.U.V.E.R.A.N.) a afirmat următoarele despre noua sa funcție: „Guvernele lumii au decis rolul meu de consilier și coordonator în această perioadă de criză. Nefiind o persoană publică, accept această onoare fără tragere de inimă, considerând doar că este de datoria mea."

— E absurd! exclamă Kate. Nu există o astfel de funcţie!

— Se pare că va exista. Scrie aici că, în cele din urmă, guvernele s-au reorganizat, ca răspuns la Situația Critică.

— Dar Situația Critică este ceva artificial — izbucni Sticky — ceva creat de domnul Cortina! Nu pot să cred nicio...

— Asta e! strigă Reynie, uitându-se concentrat la hârtie.

Simți un val de ușurare străbătându-l, urmat imediat de panică — de parcă tocmai ar fi reușit să descifreze niște hieroglife, pentru a descoperi că tradusese un blestem.

— Ce e, Reynie? întrebă Kate.

— Situația Critică e primul pas, spuse Reynie, dând cu pumnul în hârtie. Domnul Cortina consideră că frica este cel mai important element al personalității umane, vă aduceți aminte? De aceea Mesagerilor le place atât de mult Șoptitorul — le calmează temerile, și domnul Cortina se folosește de asta pentru a-i motiva. Așa că e posibil să fi *creat* o teamă, o teamă pe care să o aibă toți oamenii, o teamă pe care să o împărtășească întreaga lume.

— Teama că totul este iremediabil scăpat de sub control, spuse Kate.

— Exact! Apoi, următorul lui pas ar fi să *calmeze* această teamă cu mesajul potrivit. Toți Mesagerii iubesc la nebunie Șoptitorul, nu? Ei bine, domnul Cortina are de gând să facă în așa fel încât oamenii din întreaga lume să simtă ceea ce simt și Mesagerii!

— Toată lumea o să iubească Șoptitorul? întrebă Sticky.

— Nu, spuse Reynie, toată lumea o să-l iubească *pe domnul Cortina!*

Reynie punea acum totul cap la cap.

— Aşadar, toate însemnările din jurnal — pasajele unde părea să vorbească cu sine — „Încrede-te în K. De Cortina!" şi restul. Erau doar nişte ciorne!

— Lucrează la noul lui mesaj! spuse Sticky, înţelegând în cele din urmă.

Kate nu se putu abţine să nu izbucnească în râs.

— Ce să-ţi spun! „K. De Cortina, mai tare ca aspirina" — o idee pentru un mesaj ascuns! E aşa de jalnic!

Reynie îi întinse lui Kate un alt comunicat de presă.

— Uită-te la ăsta: „CORTINA OMUL POTRIVIT PENTRU A STĂVILI ULUITOAREA EPIDEMIE DE AMNEZIE".

— O epidemie de *amnezie*? exclamă Sticky.

Kate se apropiase de masă pentru a frunzări printr-un teanc de broşuri, clătinând scârbită din cap.

— Şi uite cum are de gând să o facă.

Le întinse băieţilor câte o broşură. Sticky îşi puse din nou, fără tragere de inimă, ochelarii pe nas şi citiră cu toţii broşurile într-o tăcere înnegurată. Era o broşură de propagandă de la ceva numit Administraţia Sănătăţii Publice:

Ce este Patologicul şi Oribilul Sindrom de Amnezie Contagioasă (P.O.S.A.C.)? POSAC este o boală

deosebit de molipsitoare, care provoacă pierderea totală a memoriei la cei care o contractează.

Ce se face împotriva acestei boli? Deşi originea şi tratamentul acestei boli nu sunt cunoscute încă, ele sunt cercetate de un grup de experţi coordonaţi de K. De Cortina, eminentul om de ştiinţă şi nou-numitul nostru Secretar Unic şi Veritabil al tuturor Emisferelor şi Regiunilor Ales Necondiţionat. Cazurile POSAC sunt admise pentru îngrijire gratuită la Sanctuarul Amneziei, situat pe insula Nomansan, o instituţie de elită unde pacienţii trăiesc în condiţii cor„ortabile, într-o strictă carantină, în timp ce se caută un tratament pentru boala lor.

Reprezint şi *eu* un caz POSAC? Dar vecinii mei? Un prim simptom frecvent este convingerea că respectiva persoană aude în cap voci de copii. Apariţia acestui simptom este bruscă, şi odată instalat, persistă încontinuu până când se instalează amnezia.

Reynie trecu la pagina următoare, care prezenta imaginea a doi Ofițeri de Recrutare zâmbitori. Stăteau cu mâinile pe umerii Executivului Jackson, care se străduia din răsputeri să pară deprimat și fericit în același timp. Sub fotografie scria: „Deja se simte mai bine! Un caz POSAC glumește cu amabilii noștri doctori".

Sticky termină de citit broşura şi se îndreptă repede către cealaltă masă.

— Mai sunt şi acolo o mulţime, tipărite în zeci de limbi diferite!

— Nu pot să cred, spuse Kate. N-are nicio logică.

Dar pentru Reynie totul avea *prea multă* logică. Ultima piesă a puzzle-ului îşi găsise locul.

— Toată povestea asta, spuse el mohorât, Ajutoarele, Ofiţerii de Recrutare, Mesagerii — întregul Colegiu — totul e un mare experiment pentru ca să se asigure că planul lui funcţionează. Domnul Cortina a *exersat*. Colegiul va deveni Sanctuarul Amneziei — are nevoie de un loc unde să-i adune pe toţi cei care i se împotrivesc!

— Oameni ca noi, spuse Kate.

— Oameni *printre care* şi noi, spuse Sticky.

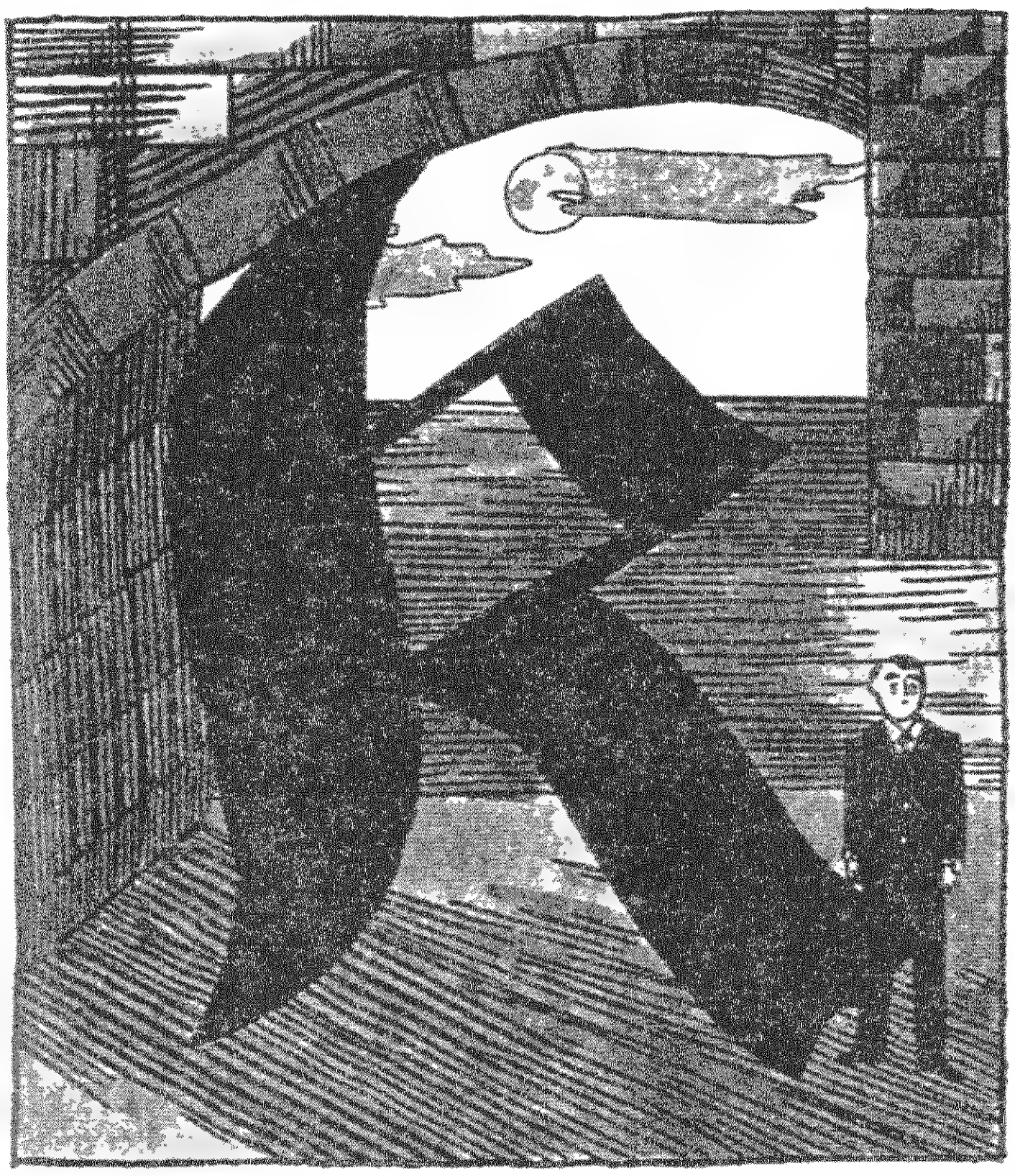

Cunoaște-ți potrivnicul

—Eu tot cred că n-are nicio logică, spuse Kate. Asta nu se poate întâmpla *cu adevărat*, nu-i așa? Chiar are de gând să spele creierele tuturor celor care i se împotrivesc? Nu trebuie să-i pună în Șoptitor ca să facă asta? Și pe urmă, cum procedează cu oamenii din alte țări?

Sticky flutură un teanc de broșuri.

— Are Sanctuare create în toată lumea. Hărțile de pe spatele broșurilor arată unde se află.

Kate scoase un „hm", apoi se încruntă nedumerită. Tocmai observase conturul unei uși în spatele meselor pliate care se rezemau de perete.

— Și totuși, chiar *e* greu de înțeles cum se va descurca, spuse Reynie. Sticky, ți-aduci aminte cum ne-a zis că Șoptitorul avea să fie un „instrument de vindecare" ce va aduce pacea în mii de minți tulburate?

— Chiar milioane, spuse Sticky înfiorându-se. Da, mi-aduc aminte.

Kate se strecurase în spatele meselor și descoperise o tastatură lângă ușa mascată.

— Dar cum e posibil așa ceva? Atât de mulți oameni cu creierele spălate într-un timp atât de scurt? Asta e o operațiune majoră — ar trebui să dureze mulți ani ca să o pregătești. Reynie simți cum îl cuprinde un val neașteptat de optimism. Poate că avem noroc! Poate că am ajuns la timp! Dacă ne-am putea da seama cum...

— Băieți! Kate își scoase capul de după mese. E o ușă aici. Trebuie să vedeți ce se află în spatele ei.

Vocea ei părea ciudat de sugrumată, ca și cum tocmai văzuse un cadavru.

Sticky făcu ochii mari și clătină din cap.

— Nu *vreau* să văd. Reynie, uită-te tu și pe urmă spune-mi și mie.

Dar Reynie îl apucă pe Sticky de braț și se duseră împreună să se uite prin ușă.

— O! făcu Reynie.

— O, *nu*! făcu și Sticky.

— Sunt alea ceea ce cred eu că sunt? întrebă Kate. Arată ca niște uscătoare de păr de pe vremuri.

— Mă tem că da, răspunse Reynie.

Aparatele se întindeau în lungi șiruri — nenumărate șiruri — într-un depozit subteran uriaș. Pe o placă atârnată de tavan stătea scris cu litere caligrafice: BUN VENIT ÎN TERMINALUL MEMORIEI. De-a lungul unui perete erau îngrămădite sute de lăzi. Reynie se aplecă peste cea mai apropiată să o cerceteze. Era plină cu teancuri de hârtie și purta o adresă din China. Pe lada de alături era trecută aceeași adresă, dar conținea piese de mașină — printre care, observă el, o cască roșie și una albastră.

— Și totuși *chiar* se întâmplă, spuse Kate. Nu-mi vine să cred.

— Și ce e în lăzi? spuse Constance.

Se întoarseră și o văzură pe Constance în cadrul ușii, în spatele lor.

— Parcă erai de pază! strigă Reynie.

— Ați stat prea mult!

Ochii lui Sticky se făcură mari, mai să-i iasă din orbite, dar Reynie îl opri înainte să deschidă gura să se certe cu Constance.

— Are dreptate. Am stat *prea* mult. Trebuie să ieșim de aici înainte să fie prea târziu.

Și totuși, pe când ieșeau în fugă din Terminalul Memoriei și intrau alergând pe lungul coridor secret, Reynie nu putu să nu se gândească: „Dar e *deja* prea târziu! Mult, mult prea târziu!"

Ploua și piațeta era pustie. Lumina din pădurea de pe țărm se opri, și Sticky se întoarse de la fereastră.

— Vor să aștepte un răspuns. Cred că au o mulțime de lucruri la care să se gândească.

Cu toții aveau o mulțime de lucruri la care să se gândească.

Niciunul dintre copii nu spuse nimic. Așteptară.

O oră interminabilă se scurse. Constance adormi stând turcește, iar Kate îi ceru de mai multe ori lui Reynie să joace skandenberg cu ea ca să le treacă timpul. Reynie refuză. Nici măcar de așa ceva nu era în stare în acest moment. De fapt, nu era în stare de nimic. Spera, fără niciun temei, că domnul Benedict va găsi o modalitate de a-i salva — de a salva pe toată lumea — fără a le mai cere nimic. Reynie nu credea că mai era capabil de ceva, nu după întâlnirea cu Șoptitorul. Era îngrijorat, *foarte* îngrijorat că Șoptitorul îi arătase cine era de fapt.

Deodată, Sticky, aflat la fereastră, se îndreptă de spate.

— Vine un mesaj! Își potrivi ochelarii și se uită cu atenție către țărm. *Recunoaște-ți… potrivnicul.* După un minut, Sticky se dădu jos. Asta-i tot. „Recunoaște-ți potrivnicul."

Kate se uită plină de speranță la Reynie.

— Bănuiesc că nu știi ce vrea să spună, nu? Așa, dintr-odată?

Reynie clătină din cap.

— N-am nicio idee.

Kate oftă.

— Atunci cred că va trebui să o trezim pe Constance. A fost foarte plăcut ca timp de câteva minute nimeni să nu bombăne și să mormăie.

Copiii o treziră pe Constance (care susținu că nici nu dormea) și începură să se gândească. Ce putea să însemne? Oare nu știau deja că domnul Cortina e potrivnicul lor?

— Oricum, nu înțeleg de ce au spus așa, murmură Constance. Sună caraghios. Nu puteau să spună dușman?

— E o vorbă de demult, spuse Reynie. Așa sună de obicei.

— Cel puțin în cele mai vechi traduceri, spuse Sticky. Ea apare pentru prima oară într-o carte de Sun Tzu numită *Arta Războiului*. E la sfârșitul capitolului al treilea.

Ceilalți îl priviră uimiți.

— Da, acolo e, spuse Sticky.

— Cred că avem nevoie de mai mult, spuse Kate. Ne grăbim prea tare și habar n-avem despre ce vorbesc cei de pe țărm. Hai să mai cerem o lămurire.

Ceilalți fură de acord — nu se supăra nimeni dacă întrebau — așa că Sticky se întoarse la fereastră și trimise o întrebare: *Care* potrivnic? Dar nu primiră niciun răspuns. Sticky repetă mesajul și din nou nu primi nimic. Se pregătea să încerce a treia oară, când Reynie îl opri.

— Trebui să fie un motiv pentru care nu răspund, spuse Reynie. Ești sigur că drumul e liber?

Sticky se crispă.

— Nu m-am gândit la asta. Se uită afară pe fereastră. Piațeta e goală... la fel și grădina alpină... malul și podul sunt mai greu de deslușit, dar din câte pot să văd sunt pustii.

— Lasă-mă pe mine să mă uit, spuse Kate, cățărându-se lângă el și plimbându-și privirea de la stânga la dreapta. Sticky are dreptate, drumul pare să fie liber. Își scoase luneta și se uită din nou. Nu, nu e nimeni acolo care să... O, nu!

Kate se retrase repede de la fereastră, și Sticky, speriat, sări și el îndărăt. Căzu peste Reynie și Constance — care, din fericire, își acoperiseră capetele, așteptându-se să intre ceva pe fereastră.

— Îmi pare rău! șopti Kate. E în regulă. Am crezut că se uită la mine. Dar bineînțeles, e prea departe ca s-o poată face. Prin lunetă mi s-a părut că e mult mai aproape.

Cu picioarele moi, ceilalți se ridicară de jos.

Kate se uită din nou pe fereastră.

— Și totuși, chiar are privirea îndreptată în direcția asta. Aoleu, mă ia cu fiori. Oare chiar nu se uită la fereastra noastră? Trebui să țin minte că aici e întuneric. Nu mă poate vedea.

— Despre cine vorbești, Kate? întrebă agitat Reynie.

— Un Ofițer de Recrutare. Stă pe mal, sub marginea podului. Kate își coborî luneta și se uită cu atenție în întuneric. Nici nu-i de mirare că Sticky nu l-a văzut. Cu ochiul liber, fără lunetă, pare doar o umbră printre pilonii podului.

— Poate că mesajul era o avertizare, spuse Constance. Să ne anunțe că un inamic stă acolo și ne privește.

— Asta n-are logică, Constance! spuse nerăbdător Sticky. Dacă l-ar fi văzut acolo, n-ar mai fi trimis niciun mesaj.

— *Tu* n-ai nicio logică, se răsti Constance. Pe *tine* n-ar fi trebuit să te trimită.

— Ce vrei să spui cu asta? Nu știu cine te crezi...

— Hei, ușor, voi doi, spuse Reynie. Tocmai a început o nouă transmitere de mesaje, n-ați observat? Asta ne face nervoși.

Era adevărat. Deși mesajele erau la fel de neplăcute — și veneau acum mai des, după ce domnul Cortina înregistrase câteva sesiuni —, copiii începeau să se obișnuiască cu ele. Uneori nici nu-și dădeau seama imediat de ce aveau izbucnirile astea de furie.

Sticky respiră adânc.

— Are dreptate. Iartă-mă.

— E-n regulă, spuse Constance, dar ceilalți observară că ea nu-și ceruse scuze.

Kate continua să-l studieze pe Ofițerul de Recrutare. Exasperată, exclamă:

— De ce nu *pleacă* odată omul ăla? Nu știe că avem de primit un mesaj secret?

— Poate că știe, spuse Reynie cuprins de neliniște, și așteaptă să-l vadă.

Sticky își frecă agitat creștetul capului.

— Chiar crezi asta? Crezi că am fost descoperiți? Acum ne spionează *ei* pe noi?

— Nu știu, dar mi se pare extrem de ciudat că stă acolo în umbră, singur. Ofițerii de Recrutare nu sunt *niciodată* singuri — întotdeauna umblă în perechi. Și se vede clar că nu vrea să fie observat. De fapt, din unghiul acesta, noi suntem singurii care îl pot zări acolo jos... Ia stați puțin.

— Crezi că *vrea* să îl vedem, nu-i așa? spuse Kate, ridicându-și din nou luneta. Chiar se uită încoace! Stă acolo fără să se miște. Și e ceva ciudat ce n-am observat până acum — are părul ud, dar hainele lui sunt uscate. Ce crezi că are de gând să facă?

Reynie era convins că știe.

— Nu-ți amintește de cineva, Kate?

— Dacă îmi amintește...? Sigur că da! Nu pot să cred că nu mi-am dat seama! Își ciocăni fruntea cu degetele. E Layazar!

— Layazar e aici? strigă Sticky, neputându-și ține în frâu agitația.

Reynie zâmbi larg.

— Asta au vrut să spună cu „Recunoaște-ți potrivnicul". Și de aceea n-au răspuns la al doilea mesaj al nostru — voiau să fie siguri că ne uităm cu atenție. Sticky, hai să trimitem un mesaj care să spună: „Potrivnicul recunoscut".

Sticky prinse să trimită mesajul.

Imediat ce încheie, lumina din pădure începu să clipească, trimițând cu mare iuțeală un răspuns: *Plecați imediat. Repede. Repede. Repede.*

Copiii săriră în picioare, cu inima bătându-le nebunește. Ce naiba se întâmpla? Fuseseră descoperiți? Băieții își puseră în viteză pantofii, Kate își trase din tavan frânghia și Constance se cocoță în spatele ei. Sticky aruncă o ultimă privire spre fereastră și spuse:

— Continuă să trimită „Repede”!

Copiii ieșiră în goană din cameră, alergară pe coridorul întunecat și se năpustiră afară în noapte.

Priviseră de-atâtea ori pe fereastră, încât știau unde se află umbrele cele mai adânci, și în aceste umbre adânci rămaseră. Evitând piațeta, unde ar fi fost foarte expuși, țâșniră ca niște pisici pe la poalele colinei de lângă cămin, traversară în fugă o porțiune cu argilă fărâmicioasă, apoi se îndreptară direct către apă. Coborâră o pantă stâncoasă și ajunseră pe malul insulei. Dacă stăteau aplecați, nu aveau cum să fie văzuți; stâncile îi fereau de privirile celor din Colegiu. Așadar, mergând aplecați și pășind cu grijă pe malul stâncos, copiii se îndreptară către pod.

Ploaia se oprise, dar continua să sufle un vânt rece. Înainte să străbată jumătate din distanța până la pod, vântul le aduse la nas o aromă puternică, plăcută. Mirosul unui parfum cunoscut. Se opriră și se uitară în jur, dar nu văzură nimic. Apoi o umbră se desprinse dintr-o stâncă și luă forma generală — dacă nu înfățișarea exactă — a lui Layazar. Într-adevăr, mirosea ca un Ofițer de Recrutare, se gândi Reynie, dar, dintr-un motiv oarecare, nu semăna deloc. Purta un costum elegant, ceasuri la ambele

mâini, iar părul lui, deși ud, așa cum observase Kate, era impecabil pieptănat. Și atunci?

Era zâmbetul, își dădu Reynie seama, sau mai degrabă lipsa lui. Nu văzuse niciodată un Ofițer de Recrutare care să nu zâmbească și, cu siguranță, niciunul care să pară inconsolabil de trist.

— Imi pare rău că nu am venit să vă iau chiar eu, spuse Layazar, dar așa era cel mai sigur. Un Ofițer de Recrutare singur pe mal ar putea sau nu să pară suspect, dar un Ofițer de Recrutare în căminul elevilor cu siguranță așa ar fi.

— Ce se întâmplă, Layazar? întrebă Kate.

— Trebuie să vă iau de aici, răspunse Layazar.

Copiii îl priviră uluiți.

— De aici? repetă Reynie. Adică de pe insulă?

Layazar scoase patru pelerine — nimeni nu văzu de unde — și le întinse copiilor.

— Puneți-le și strângeți-le în jurul vostru. Or să vă ajute să nu fiți văzuți. Dacă dăm de probleme, stați împreună și nu vă faceți griji. Mai bine mor decât să pățiți voi ceva.

— Să nu ne facem griji? spuse Sticky. Să nu ne facem *griji*? Tu vorbești de moarte, și noi nu trebuie să ne facem griji? Ce se întâmplă, Layazar?

— N-avem timp de explicații, Sticky. Pot să vă duc pe țărm, dar trebuie să ajungem în cealaltă parte a insulei, și asta o să ne ia destul timp.

— Dar *de ce* plecăm? întrebă Kate.

— Misiunea voastră e încheiată.

Reynie simți cum i se ridică de pe umeri o greutate imensă. Încheiată! Asta înseamnă că n-o să mai fie testat! N-o să se mai teamă că i-ar dezamăgi pe ceilalți. Va putea părăsi insula fără să-l mai vadă pe Șoptitor. Da, era vremea să plece. Doar gândul la Șoptitor îl făcea să tânjească, chiar îl făcea să-și dorească să rămână...

— Încheiată? spuse Kate. Părea suspicioasă. Asta înseamnă că acum domnul Benedict are un plan? Crede că îl poate opri pe domnul Cortina?

— Nu trebuie să te mai frământi pentru asta, Kate, spuse Layazar. Pune-ți, te rog, pelerina.

Kate azvârli pelerina pe jos.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare. Crede sau nu domnul Benedict că îl poate opri pe domnul Cortina?

Layazar se încruntă.

— Asta nu te mai *privește* acum, Kate. Îmbunătățirea este mult prea aproape. Domnul Benedict vrea să plecați de aici, undeva unde să fiți în siguranță.

— Nu mă mișc din locul ăsta până nu primesc un răspuns, spuse Kate hotărâtă. Poate sau nu domnul Benedict să oprească Îmbunătățirea? Spune-ne adevărul!

Ceilalți copii stăteau cu pelerinele în mâini, uitându-se când la Kate, când la Layazar.

Layazar privea întinderea de apă. Nu părea dornic să răspundă. În cele din urmă, oftă.

— Nu, copii. Nu avem nicio modalitate de a o opri. Va trebui să ne ascundem — va trebui să o facem cu toții. Va trebui să dispărem, să nu fim găsiți de Ofițerii de

Recrutare... dar domnul Benedict e convins că vă poate apăra, și aveți cuvântul meu că și eu o să fac tot ce-mi stă în puteri ca să vă protejez. Vă rog, încercați să nu vă faceți griji. Domnul Benedict nu va renunța niciodată. De asta vă pot asigura. O să lucreze neobosit și poate că, în timp, va găsi o cale de a contracara mesajele domnului Cortina — de a limpezi mințile tuturor.

Kate nu acceptă aceste explicații.

— Și Constance? întrebă ea. Ce-o să se întâmple *cu ea* atunci când domnul Cortina o să mărească la maximum puterea? Deja aude voci, doar știți asta!

Layazar se uită trist la Constance.

— Nu știu, copilă. Nimeni nu știe. Îmi pare atât de rău — sunteți în pericol *oriunde* v-ați afla.

Auzind aceste cuvinte, Constance se așeză pe o stâncă și își acoperi fața cu mâinile. Părea și mai mică decât o văzuseră până acum — atât de mică încât o adiere de vânt din port ar fi putut-o ridica asemenea unei bucățele de hârtie, ca să o poarte departe și să o ducă aiurea.

Acela fu momentul în care Reynie știu că nu puteau pleca.

N-ar fi trebuit să-i arate Kate asta, își spuse el. Dorința lui de a se salva îl împiedicase să înțeleagă la început, dar cel puțin acum știa. O simțea în adâncul ființei sale și o simțea ca pe ceva îngrozitor, dar asta era: Nu puteau pleca. Nu doar pentru biata Constance, dar și pentru domnul Bloomburg, și pentru Layazar, și pentru Ajutoare, și pentru toți ceilalți oameni cărora domnul

Cortina avea de gând să le spele creierele, printre care și draga lui *Miss* Perumal. Domnul Benedict nu i-ar cere-o niciodată, dar Reynie trebuia să și-o ceară sieși.

— Layazar, spune-i, te rog, domnului Benedict că îi mulțumesc, zise Reynie. Dar eu rămân.

Kate îl îmbrățișă.

— Ah, speram să spui asta, Reynie! Pentru că și eu rămân. *Trebuie* să o facem, nu-i așa?

Sticky părea gata să izbucnească în plâns.

— Rămâneți? Dar... dar...

Se întoarse și privi cu jind către țărmul care se vedea peste apă. Știuse că asta vor spune. Și știa că aveau dreptate.

— Sticky? spuse Kate.

— Cred că nu avem prea multe opțiuni, spuse Sticky. Și nici prea multe *șanse*. Dar suntem singurii pe care îi are domnul Benedict.

Layazar încercă să-i convingă să meargă cu el, și iar încercă, dar cu cât îi ruga pe copii, cu atât mai hotărâți erau ei. În cele din urmă, renunță.

— În acest caz, trebuie să vă transmit un mesaj din partea domnului Benedict.

— Un mesaj? exclamă Constance. De ce nu ni l-ai spus până acum?

— Domnul Benedict avea o presimțire că veți hotărî să rămâneți. „Sunt exact genul de copii care ar face-o", a spus el. Spera să vă conving și să vă duc într-un loc unde să fiți în siguranță. Dar dacă ați fi refuzat cu îndârjire — și *numai* atunci — trebuia să vă transmit mesajul lui.

— Bun, și care e mesajul? întrebă Kate.

— A spus să vă amintesc că fiecare dintre voi este esențial pentru succesul echipei — că acum, mai mult ca niciodată, trebuie să vă bazați unul pe altul în tot ceea ce faceți. Luă înapoi pelerinele de la copii. Mai mult, spuse el, îndesându-și pelerinele în pantaloni, trebuie să vă bazați și pe mine. Indiferent ce se va întâmpla, eu sunt aici să vă ajut. Rămân și eu pe insulă. Când vine vremea, acesta este locul unde mă găsiți.

— Și cum facem asta? întrebă Reynie.

Layazar arătă înapoi către locul de unde veniseră.

— Nu departe de aici, o veche galerie de drenaj se varsă în canal. E un reper foarte bun. Dacă vreți să-mi lăsați un mesaj, ascundeți-l într-un loc uscat la douăzeci de pași de galerie și puneți două pietre deasupra lui. Eu o să verific foarte des locul și, între timp, o să stau cu ochii pe voi cât de mult pot.

Și spunând acestea, Layazar se răsuci să plece.

— Stai puțin, spuse Kate. Nu ne dorești noroc?

— Noroc? răspunse Layazar, fără să se întoarcă spre ei. V-am dorit noroc din momentul în care v-am cunoscut. Ceea ce doresc acum pentru voi e un miracol.

Și dispăru în întuneric. Copiii rămaseră uitându-se lung după el.

— Crede că avem nevoie de un miracol, spuse Sticky cu o voce lugubră.

— Ei, optimismul nu a fost niciodată punctul lui forte, spuse Kate. Sau n-ai observat?

Reynie se trezi înainte de ivirea zorilor, tremurând și scăldat în sudoare. Era a doua noapte la rând când avea un vis îngrozitor. De data asta, în timp ce prietenii lui strigau după ajutor de undeva de foarte departe — atât de departe încât păreau niște țânțari care bâzâie ușor —, Reynie stătea în Șoptitor, incredibil de mulțumit și de fericit, rânjind triumfător. De ce triumfător? Încercă să-și aducă aminte. Rânjea pentru că... Reynie se înfioră, amintindu-și: Se hotărâse să rămână alături de domnul Cortina.

Reynie își frecă tâmplele. Doar un vis, își spuse el, deși realitatea nu era cu mult mai bună.

Și realitatea nici nu deveni mai bună în cursul acelei zile. Ore, mese, studiu individual — totul trecu într-o ceață neplăcută, în vreme ce Reynie se chinuia să conceapă un plan. Pentru prima oară de când pusese piciorul pe insula Nomansan, se simțea îngrozit de întâlnirea Misterioasei Societăți Benedict din acea seară. Habar nu avea ce să facă. Ceilalți îl priveau ca pe un conducător, iar el simțea că îi dezamăgise. Când, în cele din urmă, luminile se stinseră și fetele coborâră din tavan, Reynie era deja crispat înainte să audă întrebarea lui Kate.

— Bun, Reynie, deci care-i planul?

Reynie clătină din cap.

— Eu... nu am niciun plan. Îmi pare rău. Am încercat, dar creierul meu nu face decât să se învârtă pe loc. Singurul lucru la care mă pot gândi e că trebuie să distrugem Șoptitorul, dar...

— Ăsta e un plan *grozav*! spuse plină de entuziasm Kate. Cum o facem?

— Asta vă spuneam, zise Reynie ridicând din umeri. Nu știu cum o putem face. Computerele sunt sub Galeria Șoptitorului, ascunse sub o podea de jumătate de metru, din metal și piatră. Nu avem cum...

— Asta ți-a spus domnul Cortina, zise Kate. Ești sigur că spunea adevărul? Erai legat la ochi, nu uita. De unde știi că toate computerele nu erau acolo, și tu pur și simplu nu le-ai putut vedea?

Reynie fu surprins că nu se gândise la asta.

— E o întrebare bună, spuse el și chibzui câteva clipe. Dar nu, la cât de atent e cu securitatea, înclin să cred că spune adevărul. Tu ce zici, Sticky?

— Mă tem că da, răspunse Sticky.

— Dar domnul Cortina trebuie să ajungă în *vreun fel* la computerele astea, insistă Kate. Să lucreze pe ele și să le modifice, și restul. Nu credeți?

De la surprindere, Reynie ajunse la rușine. N-ar fi trebuit să se gândească *el* la asta?

— Ai... ai dreptate, Kate. Trebuie să existe o cale prin care ajunge la ele. Ceea ce înseamnă că și *noi* am putea să ajungem la ele. În fond, acum știm codurile ușilor!

— N-ar strica să aruncăm o privire, spuse Kate, ridicându-se. Și cu cât mai repede, cu atât mai bine. Mă duc singură — dacă sunt prinsă, voi trei mai aveți o șansă să găsiți o soluție. Acum spuneți-mi cum să ajung acolo. Știu că trebuie să mă strecor până la intrarea secretă din spatele Clădirii de Control al Colegiului, dar pe urmă? Sticky?

Sticky simți o dorință puternică de a minți — de a proteja Șoptitorul. Incredibil, se gândi el. Încercă din nou, dar din nou simți dorința. Doar strângându-și pumnii și încleștându-și dinții reuși să-i spună lui Kate adevărul.

— În jos pe un coridor scurt, apoi în sus pe treptele turnului.

— Trebuie totuși să mergem cu tine, spuse Reynie. E prea periculos să te duci singură.

Kate își flutură o mână.

— O să mă descurc. Oricum, asta e o operațiune pentru o fată.

N-ar trebui să o lași să plece, își spuse Reynie. *Ar trebui ajutată.* Dar când deschise gura să protesteze, nu ieși niciun cuvânt. O ceață părea să-i fi învăluit mintea, iar, în plus, era epuizat. Era obosit, foarte obosit de încercările continue de a face ce se cuvenea.

Kate își puse lanterna pe televizor.

— O să aveți nevoie de ea dacă sunt prinsă.

— Dacă ești prinsă…, începu Constance.

— Nu vă faceți griji, n-o să-mi trădez prietenii, se răsti Kate. Zău așa, Constance, e ultimul lucru pe care l-aș face!

Pe un ton vexat, Constance răspunse:

— Ceea ce *voiam* să spun era: „Dacă ești prinsă, nu-ți face griji. O să găsim noi o cale să te salvăm."

Fură cu toții mișcați de asta — în special Constance, care o spusese — și Kate o mângâie pe Constance pe umăr.

— Iartă-mă, Connie dragă. Uneori uit că nu ești *tot timpul* nesuferită. Acum hai să te duc înapoi în cameră. Reynie, Sticky — o să vă spun ce descopăr. Urați-mi noroc!

Îi urară noroc, și în clipa următoare fetele dispărură.

Fără să-și vorbească și nici măcar să se uite unul la altul, băieții se strecurară în pat. Adeseori mai sporovăiau câteva minute înainte să-i cuprindă somnul, dar acum

amândoi se temeau să nu se trădeze cumva cât de puternic îi afecta Șoptitorul.

Trădare, își spuse Reynie. Era un cuvânt urât, un gând îngrozitor. Dar așa cum se întâmplă de multe ori cu gândurile îngrozitoare, nu putea să și-l îndepărteze din minte. De ce nu se certase cu Kate? Ar fi trebui să insiste să o însoțească. De ce nu o făcuse? Oare transmiterile de mesaje îi începeau mintea? Sau o parte din el nu *voia* să îl oprească pe domnul Cortina?

Reynie își apăsă pumnii pe ochi. Începu să compună în minte o scrisoare.

Miss Perumal,
V-ați fi gândit vreodată că ar fi posibil să aleg o minciună pentru fericirea mea? Versiunea de fericire pe care o oferă Șoptitorul este o iluzie — nu îți îndepărtează temerile, doar te minte în privința lor, te face să crezi pentru o vreme că nu le mai ai. Și eu știu *că e o minciună, dar ce puternică e ea! Poate că nu sunt cel care am crezut întotdeauna că sunt. Poate că de fapt sunt genul acela de persoană care ar face* orice *ca să audă ceea ce vrea să creadă…*

Reynie era deprimat, în pragul disperării. Domnul Benedict se așteptase să fie un lider pentru prietenii lui, să fie suficient de deștept ca să conceapă un plan, să fie curajos. Dar el nu era deloc un lider, acum știa asta, și cu siguranță câtuși de puțin curajos, iar domnul Benedict

părea într-adevăr foarte departe. Din ce în ce mai mult domnul Cortina părea persoana reală, iar domnul Benedict o amintire dintr-un vis. Cât despre *Miss* Perumal, singura persoană care întotdeauna se purtase atât de frumos cu el, ea devenise un cititor imaginar pentru care el compunea scrisori imaginare.

Ce s-a întâmplat cu tine? se întrebă el. Nu crezuse niciodată că e atât de greu să faci ceea ce e corect. Dar era. În orice caz, prea greu pentru *el*. Nu era persoana potrivită pentru această sarcină, ci persoana nepotrivită într-un loc nepotrivit.

Reynie își închise strâns ochii, încercând să nu plângă. Dar asta îl făcu doar să vadă mai limpede Șoptitorul. Cum putea să i se împotrivească Șoptitorului când el era singurul care îi oferea alinare? Reynie simțea că are nevoie de ajutor — o încurajare, o îndrumare, orice care să îi susțină hotărârea. Toți ceilalți se bizuiau pe el. Și *el*, pe cine putea el să se bizuie?

Trebuie să fie domnul Benedict, își spuse Reynie. *Dacă domnul Benedict nu mă poate ajuta, atunci nimeni nu poate.*

Reynie se dădu jos din pat și se duse la fereastră. Se uită afară în întunericul nopții. Kate era acolo undeva, riscându-și gâtul. Sticky mormăia în somn, tulburat de visele lui. Iar visele lui Constance nu puteau fi mai puțin tulburătoare — ea avea mai multe griji decât ceilalți.

Reynie va trimite un mesaj, unul singur. Nu fusese niciodată superstițios, dar acum hotărî că, dacă nu primește niciun răspuns care să-l ajute, va renunța. Va

renunța pur și simplu și va alege o cale mai ușoară. Nu va trebui să încerce să fie un erou, nu va trebui să eșueze — și curând va fi prea târziu ca să mai conteze. Nu va putea face nimic, nu va avea rost să mai încerce. Nu va mai ține de el.

Doar gândul la asta era atât de ispititor, încât Reynie fu cât pe ce să nu trimită mesajul. Dar apoi, strângându-și hotărât buzele, trimise cuvintele înainte să se poată răzgândi: *Șoptitorul prea puternic. Un sfat vă rog. — RM.*

Reynie așteptă la fereastră, cu inima bătându-i să-i spargă pieptul. Simțea că întregul lui viitor, întregul lui caracter depindeau de următoarele câteva minute. *Trimite-mi ceva*, își spuse el. *Te rog, trimite-mi... trimite-mi* orice.

Așteptă. Minutele se târau. De ce dura atât? Poate că nu aveau ce să-i ofere. Poate că își băteau capul să găsească altceva de zis în afară de „mult noroc". Sau poate că nici nu erau acolo — poate că Ofițerii de Recrutare îi găsiseră. Reynie nu știa motivul, dar motivul nici nu conta. Ce conta era noaptea pustie.

Nu pot să cred că asta e tot, își spuse Reynie, cu un amestec foarte ciudat de disperare și ușurare.

Dar asta era. Totul se terminase.

Tocmai voia să plece de la fereastră, când zări o pâlpâire îndepărtată, un punct luminos între copacii de pe țărm. Cineva, în sfârșit, îi trimitea un răspuns. Reynie își auzi sângele zvâcnindu-i în tâmple. Nici nu respiră până se încheie mesajul.

Amintește-ți de calul alb.

Reynie expiră. O răsuflare lungă, înceată. Nu trebuia să se gândească prea mult ca să știe la ce se referea domnul Benedict. Deși părea să fi avut loc atât de demult, își amintea foarte bine discuția lor despre problema de șah. Calul alb făcuse o mișcare, se răzgândise și revenise la poziția inițială.

„Și crezi că asta a fost o mișcare bună?" întrebase domnul Benedict.

„Nu, domnule", răspunsese Reynie.

„Și atunci, de ce crezi că a făcut-o?"

Iar Reynie răspunsese:

„Poate pentru că nu avea încredere în sine."

Reynie rămase cu ochii pe geam mult timp. Apoi puse jos lanterna și urcă din nou în pat. Inima îi bătea acum liniștit, umerii nu îi mai erau încordați. În mintea lui, luă scrisoarea pe care tocmai i-o scrisese lui *Miss* Perumal, o făcu ghem și o aruncă.

Îi va scrie o altă scrisoare.

În vreme ce Reynie compunea o scrisoare mai optimistă pentru *Miss* Perumal — de fapt, chiar în momentul în care, în mintea lui, scria cuvintele „și acum, toate speranțele noastre sunt legate de Kate” —, respectiva Kate se simțea tot mai puțin optimistă.

Problema ei nu era să găsească sala secretă a computerelor. Problema ei era să nu fie prinsă.

La început totul mersese bine. Kate se furișase repede prin umbrele din spatele căminului și apoi către

bolovanii din spatele Clădirii de Control al Colegiului, deschisese cu piciorul intrarea secretă și țâșnise înăuntru, în hol. De aici începuseră problemele. Pe tavan nu exista niciun spațiu pe unde să se strecoare, iar gurile de aerisire erau prea mici ca să încapă în ele. Nu avea încotro, trebuia să înainteze în câmp deschis. Și era *foarte* expusă pe coridor, așa cum îi arătă o privire pe care o aruncă din holul de intrare — expusă și în plină lumină, căci coridorul era puternic luminat. Ca să nu mai vorbim de faptul că nu era deloc un „coridor scurt". Mărginit de-o parte și de alta de uși, se întindea până departe, unde făcea, în cele din urmă, un cot. De ce spusese Sticky că e scurt?

Apoi Kate își aduse aminte că băieții fuseseră legați la ochi. Probabil că doar *crezuseră* că era scurt, pentru că nu merseseră prea mult, înainte ca Jackson să-i conducă pe o ușă și apoi la scara către turn. Oricare dintre ușile aflate aproape de intrare putea prin urmare duce la trepte. Ar trebui să le încerce pe toate?

Ca și cum ar fi primit un răspuns, o ușă aflată cam pe la jumătatea coridorului se deschise și apăru Jackson. Kate se trase înapoi în holul de la intrare și ascultă cu atenție. Nu se auziră pași. Furișă din nou o privire. Jackson stătea rezemat de peretele de lângă ușă, molfăind cu un aer absent o bomboană cu lemn-dulce. Părea relaxat, așezat într-o poziție comodă, ca și cum avea de gând să rămână acolo un timp. Kate zâmbi. Se gândi că, mai mult ca sigur, păzea scara care ducea în turn. Acum tot ce avea de făcut era să treacă de el.

Kate se trase înapoi, își scoase din găleată praștia, strecură o bilă de sticlă în ea, apoi se uită din nou după colț. Așteptă un minut, apoi altul. În cele din urmă, veni momentul potrivit: Jackson lăsase privirea în jos ca să-și îndrepte eșarfa, murmurând ceva pentru sine. Acum ori niciodată. Kate lansă bila în coridor.

Bila țâșni peste capul lui Jackson, lovi pardoseala de piatră undeva în capătul îndepărtat al coridorului cu un clinchet mulțumitor, se izbi de perete și dispăru după colț. Jackson se înecă cu bomboana lui cu lemn-dulce și lătră:

— Cine-i acolo?

Fără să aștepte un răspuns, o luă la fugă pe coridor și apoi după colț, iar Kate se năpusti la ușa pe care el o păzise. Lângă ea se afla o tastatură. Nu se așteptase la asta, dar dacă domnul Cortina nu schimbase din nou codul... Degetele ei zburară pe taste.

Ușa se deschise. Kate se repezi înăuntru.

Doar în acea clipă își dădu seama că se afla într-un ascensor. Un ascensor? Sigur! Cum altfel putea urca domnul Cortina în Galeria Șoptitorului în scaunul lui cu rotile? Mai mult ca sigur că nu-și lasă Mesagerii să îl folosească — îi plăceau secretele, nu? Probabil că îi făcea plăcere gândul la copiii care urcă gâfâind toate acele trepte. În clipa în care ușa se închidea, Kate văzu treptele care duceau în turn printr-o ușă deschisă pe partea cealaltă a coridorului. Jackson păzea *ambele* intrări.

În ascensor erau doar câteva butoane. Nu scria nimic pe ele, dar nu era greu de ghicit că butonul de sus era pentru intrarea în Galeria Șoptitorului, iar cel de sub el — ăsta cu siguranță era pentru camera computerelor. Kate se uită cu jind la buton... dar bineînțeles că nu putea să-l apese. Nu putea să folosească ascensorul. Jackson ar fi auzit-o precis. Probabil că deja se întorcea pe coridor.

Și astfel, Kate improviză. Își goli găleata, o puse cu gura în jos și, urcându-se pe ea, deșurubă panoul de la gura de aerisire din tavanul ascensorului. Niciodată nu se mișcase mai repede ca acum. Într-o clipă își legase frânghia de undeva de sus, își adunase lucrurile în găleată și dispăruse cu ea cu tot prin panou în puțul de deasupra ascensorului.

De-abia pusese la loc panoul sub ea când ușa ascensorului se deschise. Kate rămase perfect nemișcată. Îl auzi pe Jackson mormăind. Ușa se închise la loc.

Kate își aprinse lanterna micuță în formă de stilou. Cablurile ascensorului se înălțau deasupra ei, dispărând în întuneric. Kate își scoase pantofii și șosetele, își trase șosetele pe mâini pentru a și le proteja, apoi își puse la loc pantofii. Cu lanterna între dinți, o porni în sus, fără să mai piardă vremea. O aștepta un urcuș foarte lung și foarte greu.

Într-adevăr, se dovedi un drum foarte lung și foarte greu, care nu îi aduse lui Kate decât dezamăgire. În ciuda șosetelor, cablurile îi răniră mâinile; urcușul era epuizant; și când, în cele din urmă, Kate ajunse la niște uși aflate

destul de sus, descoperi că e imposibil să le deschidă sau să furișeze o privire prin ele. Deasupra lor erau alte uși (care dădeau probabil în coridorul pe care se afla Galeria Șoptitorului); și ele se dovediră bine închise. Apoi, strecurându-se dincolo de scripete și de mașinăria din partea de sus a puțului ascensorului (dacă ascensorul ar fi pornit în acel moment, ar fi omorât-o), Kate descoperi că grilajul care acoperea o gură de aerisire pe care o zărise era bine sudat. Oricum, gura de aerisire era mult prea îngustă pentru a putea încăpea prin ea. Kate reuși însă să arunce o privire, pentru a reține următoarele lucruri, total descurajatoare:

În hol: doi Ofițeri de Recrutare, foarte mari și cu o înfățișare periculoasă, amândoi purtând ceasuri-șoc. În spatele lor: o ușă groasă de metal, trei închizătoare manuale plus o tastatură electronică, una dintre închizătoare cu cod. Guri de aerisire: prea mici ca să poată intra prin ele Constance, chiar dacă erau unse (sau unsă). Tavanul: inaccesibil. Ferestre: lipsă.

Nicio fereastră, își spuse Kate, și nicio șansă de a intra acolo. Nu putea să ajungă nici măcar în camera de *lângă* sala computerelor. Era greu să-și stăpânească un oftat. Își făcuse mari iluzii despre cum va sabota Șoptitorul distrugându-i computerele de una singură. Cum va smulge cablurile, va strivi componentele, va fura dispozitivele misterioase care nu puteau fi înlocuite. Nu numai că va fi privită ca o eroină, dar va dovedi odată pentru totdeauna că poate face totul singură — că nu avea nevoie de ajutorul nimănui. Or, acum își dădea seama că nu putea face așa ceva. Nu de data asta.

Kate înţepeni. În dezamăgirea ei, îşi lăsase gândurile să rătăcească, şi doar acum îşi dădu seama că unul dintre Ofiţerii de Recrutare se uita cu atenţie în întuneric în direcţia ei.

— McCraig, îi spuse Ofiţerul de Recrutare partenerului său, vezi ceva ciudat în spatele gurii ăleia de aerisire?

McCraig îndreptă o lanternă într-acolo. Nu era nimic în spatele gurii de aerisire.

— Un şoarece probabil, spuse el.

— Un şoarece *care vorbeşte*?

— Asta nu vine de la gura de aerisire, tâmpitule. Ăştia sunt Executivii care urcă scările. Avem unul nou care face rondul în seara asta, ai uitat?

Kate, care se trăsese înapoi la timp, auzi şi ea vocile. Erau chiar de partea cealaltă a peretelui.

— ... parte din pregătirea voastră, spunea Y.T., şi vocea îi devenea din ce în ce mai puternică. După ce îţi arăt cum merg treburile pe aici, tu şi cu mine ne întâlnim cu domnul Cortina, ca să îţi explice nişte lucruri.

— Da, mi-ai spus deja asta, spuse o voce iritată. Martina Crowe. Şi de ce vii şi *tu* la întâlnire? Eşti Executiv de aproape un an.

— Ei bine, poate că n-ai observat, spuse Y.T., dar mintea mea funcţionează mai încet. Domnul Cortina mă lasă uneori să stau la aceste şedinţe de pregătire, ca să-mi repet anumite lucruri.

Kate auzi un pufnet batjocoritor, apoi vocea lui Jackson:

— Staţi puţin, voi doi.

Kate se aplecă și se uită din nou prin gura de aerisire, dar nu reuși să-l vadă. Intrarea de pe scara turnului nu era vizibilă.

— McCraig, îl auzi ea pe Jackson spunându-i Ofițerului de Recrutare, totul e în regulă aici sus? Nimic neobișnuit în această seară?

— Ți-am spus, Jackson, spuse vocea lui Y.T., era probabil un șoarece.

— Și noi avem șoareci, spuse McCraig. În afară de asta, totul e în regulă.

— Jackson își ia foarte în serios responsabilitățile, spuse Y.T. cu subînțeles.

— Hei, domnul Cortina e cel care vrea securitate crescută, se răsti Jackson. Ai vreo problemă cu domnul Cortina, Y.T.?

— Sigur că nu! Spuneam doar…

Kate nu mai ascultă și restul discuției. Deja începuse să coboare în puțul ascensorului. Trebuia să i-o ia înainte lui Jackson ca să poată să se furișeze afară. Și pe urmă? Ce era întâlnirea asta cu domnul Cortina? Poate că noaptea nu avea să fie *cu totul* ratată. Problema va fi să găsească o modalitate de a trage cu urechea lângă biroul lui. Era prea riscant să pătrundă în Clădirea de Control al Colegiului. Dar poate că reușea să găsească o altă cale.

— Așadar, vezi, Martina, spuse domnul Cortina împingându-și scaunul din spatele biroului, după Îmbunătățire majoritatea oamenilor vor fi mult mai fericiți.

— Dar nu toți, spuse Y.T. Nu-i așa, domnule Cortina?

— Chiar așa, Y.T. Din păcate, există *unii* oameni a căror fire îi face să fie triști când ceilalți sunt fericiți.

Martina zâmbea.

— Presupun, spuse ea pe un ton viclean, că aceste biete suflete nu numai că vor fi nefericite — ceea ce cu siguranță este destul de tragic — dar ar putea și... să creeze necazuri? Am dreptate când afirm că spălarea creierelor nu numai că îi va ajuta să se simtă mai bine, dar îi va face și mai *docili?*

— Ai înțeles foarte bine, spuse domnul Cortina cu o privire aprobatoare. Și Y.T., bănuiesc că explicația asta te satisface și pe *tine*.

Dacă explicația nu îl satisfăcuse pe Y.T., ea crease în el sentimentul puternic că *s-ar cuveni* să fie satisfăcut, așa că râse și spuse:

— Da, înțeleg. Sigur că da.

Martina se aplecă puțin în față în scaunul ei.

— Un singur lucru mi-e încă neclar, cum funcționează această spălare a creierelor. Nu șterge cu totul memoria?

— Absolut deloc, răspunse domnul Cortina. Oricine știe câte ceva despre mintea omenească își dă seama că, de fapt, ea nu uită niciodată nimic. Este imposibil să ștergi cu desăvârșire memoria. Ceea ce *este* însă posibil e să ascunzi amintirile de posesorul lor. Ca să folosesc expresia mea preferată, băgăm vechile amintiri sub un covoraș mintal, ele rămân ascunse acolo, și nimeni nu știe nimic.

— Și toată lumea e mai fericită, spuse Y.T.

— Da, Y.T., spuse domnul Cortina aruncând o privire plină de subînțeles către Martina. De-abia fusese numită Executiv, dar deja înțelegea mult mai mult decât o va face vreodată Y.T. Da, prietene. Toată lumea e mai fericită.

— Nu e uimitor? îi spuse Y.T. Martinei. Mi se face pielea ca de găină de fiecare dată când aud asta.

— Știi, e la fel și cu temerile, spuse domnul Cortina. Y.T., crezi că acum ai înțeles? Vrei tu să-i explici Martinei cum se ocupă Șoptitorul de temeri?

— O, da, sigur că vreau, spuse Y.T. înroșindu-se la față. Adică, *vreau*, dar... ăăă...

— Dar ai uitat? spuse tăios domnul Cortina, aruncându-i pe furiș un rânjet ușor Martinei.

(Se pare că îi făcea plăcere să se amuze pe socoteala lui Y.T., ceea ce, fără îndoială, explica de ce domnul Cortina nu-l alungase de pe insulă cu mulți ani în urmă.)

— Uitat? O, nu! strigă Y.T. înspăimântat. Nu, n-aș spune că am uitat — știți, nimic nu este *cu adevărat* uitat vreodată, ați spus-o și dumneavoastră, ha, ha... Y.T. tuși. Doar că... ăăă... sunteți mult mai elegant decât mine.

— Îndrăznesc să spun că așa e. Probabil că mă consideri și mai *elocvent* decât tine. Foarte bine, Y.T., eu o să explic și tu poți să aprobi din cap, așa cum faci întotdeauna.

Y.T. aprobă din cap.

Domnul Cortina se întoarse către Martina.

— Îți aduci aminte cum toate spaimele tale par să dispară atunci când stai în Șoptitor, nu-i așa?

Pe chipul Martinei apăru o expresie flămândă.

— Foarte bine, spuse ea gâfâind.

Y.T. aprobă din cap.

— Sigur că-ți aduci aminte. Din nou, magia stă în mesaje. Șoptitorul meu îți recompensează cooperarea trimițând mesaje extrem de puternice care îți *neagă* temerile. E un procedeu simplu. Temerile pândesc aproape de suprafață și sunt ușor de detectat.

Y.T. aprobă din cap.

— Așadar, nu e decât o minunată iluzie! spuse Martina. Asta explică de ce temerile se întorc mai târziu. Întotdeauna mi-am pus această întrebare — când sunt în Șoptitor par să fi dispărut pentru totdeauna.

Domnul Cortina râse.

— Din păcate, nu. Singurul fel în care temerile dispar *cu adevărat* este dacă le *înfrunți*. Dar cine naiba vrea să-și înfrunte cele mai cumplite temeri?

— Eu nu! spuse Martina.

Y.T., care începuse deja să dea din cap aprobator, se opri, apoi clătină din cap.

— Nimeni nu vrea, spuse domnul Cortina. Iar acum suntem pe cale de a oferi aceeași mulțumire tihnită la o scară mult mai mare. Veți vedea că, după Îmbunătățire, cele mai mari temeri ale fiecăruia vor fi înăbușite de un mesaj foarte asemănător cu cele pe care le primiți voi în Șoptitor. Va fi nemaipomenit!

— De-abia aștept! strigă Y.T., nemaiputându-se abține. Când te gândești că așa de mulți oameni vor fi atât de fericiți!

Domnul Cortina chicoti.

— Nu trebuie să aștepți prea mult, Y.T. Modificările mele au mers mult mai repede decât sperasem. Mă aștept acum ca Îmbunătățirea să înceapă poimâine — poate chiar și mai repede.

— Poimâine! exclamă Martina. Habar n-aveam!

— Da, ești foarte norocoasă, spuse domnul Cortina. Ești ultimul Executiv numit înainte de Îmbunătățire. Este o tradiție glorioasă, Martina. Înaintea ta au existat mai multe generații de Executivi, dintre care mulți au fost trimiși în cele patru colțuri ale lumii pentru a pregăti Îmbunătățirea. De fapt, mulți au devenit importanți oficiali guvernamentali.

— Și *eu* ce o să fac? întrebă Martina, cu ochii strălucindu-i de nerăbdare.

— O să începi prin a da o mână de ajutor cu Spălătorii, spuse domnul Cortina. Ai fost în Terminalul Memoriei, nu? Ți-a arătat Y.T. Spălătorii?

— Tocmai am venit de acolo. Arată exact ca Șoptitorul.

— E adevărat, dar au o putere mai mică, spuse domnul Cortina. Și sunt mult mai simpli. Șoptitorul, Martina, este un mecanism sensibil și delicat care, pentru a funcționa cum trebuie, are nevoie de stricta mea supraveghere. Numai Șoptitorul meu poate produce Îmbunătățirea.

Domnul Cortina se opri, și pe chip îi apăru o expresie visătoare.

— Aşadar, Spălătorii doar îngroapă amintirile, spuse Martina. Nimic complicat.

— Corect, spuse domnul Cortina. Sunt nişte instrumente mult mai simple decât Şoptitorul, cu puţin mai sofisticate decât nişte duşuri obişnuite. Altfel Executivii mei nu ar fi în stare să le mânuiască.

De data asta Martina fu cea care dădu din cap aprobator, în timp ce Y.T. nu. De fapt, acum Y.T. avea o expresie neobişnuit de serioasă.

— Ăăă... domnule? spuse timid Y.T., ridicând o mână. Tocmai m-am gândit la ceva.

Domnul Cortina ridică o sprânceană.

— E remarcabil, Y.T. Ce e?

— Nu ar trebui să le cerem oamenilor voie? Adică, dacă le băgăm nişte lucruri în cap, nu ar trebui să le cerem mai întâi voie?

Martina rămase cu gura căscată de uimire, dar domnul Cortina era de mult obişnuit cu felul în care funcţiona mintea lui Y.T. De fapt, Y.T. mai pusese întrebarea asta de mai multe ori, dar uitase. Amuzat mai degrabă decât enervat, domnul Cortina răspunse:

— Dacă le cerem voie, Y.T., atunci treaba asta nu mai *funcţionează*. Vrei sau nu să vezi oamenii fericiţi?

— O, sigur că vreau!

— Atunci răspunsul este nu, nu ar trebui să le cerem voie. Înţelegi?

Uşurat, Y.T. aprobă din cap.

— Așadar, Martina, concluzionă domnul Cortina, poți să aștepți cu plăcere Îmbunătățirea. Cum am mai spus, poimâine o să... Domnul Cortina se întrerupse și își îndreptă atenția către gura de scurgere din podeaua biroului. Ciudat, remarcă el. Mi s-a părut că aud ceva în canal.

— Poate că e un șoarece, sugeră Y.T.

— Dar pentru ce e canalul ăsta? întrebă Martina.

— Nu vrei să-i spui tu, Y.T.? spuse domnul Cortina, continuând să se uite către grătarul mare cât o farfurioară. Bănuiesc că e ceva de care *cu siguranță* îți aduci aminte, pentru că detaliile neplăcute sunt cel mai ușor reținute.

— O, da, domnule! răspunse Y.T., gata să-și arate cunoștințele. Își drese glasul cu un aer important și spuse: Vezi tu, Martina, la începuturi, când Colegiul tocmai se construia și pe insulă locuia o colonie de muncitori, camera asta era folosită ca abator. Era întotdeauna o mulțime de sânge aici, desigur, găleți de sânge, și casapii îl aruncau pe canalul ăsta. Canalul se varsă într-o galerie de drenaj, care duce totul în port. Se spune că în apele acelea obișnuiau să se adune rechinii, atrași de mirosul de sânge, iar muncitorii le aruncau șoareci pe care rechinii îi prindeau...

Aici chipul lui Y.T. se lumină. Dintr-odată își amintise *încă* ceva, și foarte rar se întâmpla să-și aducă aminte de două lucruri diferite într-un timp atât de scurt.

— Știți ceva, domnule Cortina? Și Jackson a auzit un șoarece, acum mai puțin de o jumătate de oră. Avem o problemă serioasă cu ei în ultimul timp.

— Problema serioasă, spuse domnul Cortina, e că îi auzim pe şoarecii ăştia, dar nu-i vedem niciodată.

Se îndreptă către biroul lui şi luă un vas cu apă fierbinte pe care Y.T. i-l adusese pentru ceai.

— S-ar putea ca şoarecii să fi devenit mai pricepuţi să se ascundă. Cu toate acestea, mă gândesc că, deşi canalul are dimensiuni potrivite pentru şoareci, galeria de drenaj are dimensiuni potrivite pentru oameni şi ar constitui o ascunzătoare perfectă pentru cineva curajos care ar vrea să tragă cu urechea şi care i-ar fi găsit intrarea.

În timp ce vorbea, străbătu camera şi vărsă în canal conţinutul aburind al vasului. Aşteptă, ascultând cu atenţie, dar nu auzi nimic, cu excepţia zgomotului apei care curgea în jos pe canal.

— Hm! Poate că până la urmă a fost doar un şoarece, sau ecoul agitaţiei din port. Canalele au efecte acustice ciudate. Rămase pentru o clipă cu ochii la vasul gol din mâna lui, pierdut în gânduri, apoi spuse: Şi totuşi, vreau să-mi beau ceaiul. Y.T., fugi până la cantină şi adu-mi un alt vas cu apă. Şi nişte pateuri. Cred că ar fi mai bine să-ţi scriu tot ce vreau.

Biletul pe care domnul Cortina i-l întinse lui Y.T. nu avea nimic de-a face cu ceaiul sau cu pateurile. În el scria: *Du-te imediat pe ţărmul de sud unde iese galeria de drenaj. Ia-l cu tine pe Jackson. Dacă nu găsiţi pe nimeni, uitaţi-vă în jur după urme de paşi. Grăbiţi-vă!*

Y.T. citi biletul, îl mai citi o dată, ridică privirea pentru a-şi exprima nedumerirea şi îl văzu pe domnul

Cortina ducându-şi un deget la buze. Înţelese atunci şi, împiedicându-se în graba de a ieşi, dispăru din cameră.

Kate era cu urechea lipită de ţeavă, când auzi pleoscăitul apei, şi abia avu timp să-şi tragă capul, înainte ca apa fierbinte să ţâşnească pe lângă ea. Chiar şi aşa, câţiva stropi îi ajunseră pe gât, şi cu greu se abţinu să nu ţipe. Apoi îl auzi pe domnul Cortina trimiţându-l pe Y.T. după apa pentru ceai şi, bănuind că era vorba de o capcană, se îndreptă repede prin galeria de drenaj către ieşire.

Când ieşi pe ţărm, Kate zări două siluete (Y.T. şi Jackson, deşi în întuneric ea nu-şi dădu seama cine erau) care ieşiră în goană din spatele Clădirii de Control al Colegiului şi traversară în fugă piaţeta, îndreptându-se către ţărm. In câteva clipe o vor prinde. Nu avea unde să se ducă, în afară de apă. Kate plonjă şi se scufundă adânc. Era cumplit de rece — prea rece pentru rechini, speră ea, căci auzise foarte bine ce spusese Y.T., chiar înainte ca domnul Cortina să arunce apa în canal. Povestea cu abatorul se petrecuse demult; cu siguranţă că acum rechinii renunţaseră la obiceiul de a se aduna aici. Cel puţin aşa spera. Oricum, nu se putea întoarce la mal, aşa că trebuia să rămână în apă.

Din fericire, Kate era o înotătoare excelentă. O porni către larg, rămase sub apă cât de mult putu, ieşi scurt pentru a trage aer în piept şi se lăsă din nou în jos. Când, în cele din urmă, îndrăzni să iasă la suprafaţă şi să se uite înapoi, văzu că se depărtase mult de mal şi, spre uşurarea

ei, nu era urmărită. Poate că nici nu fusese văzută. Bun. Acum nu trebuia decât să înoate de-a lungul țărmului și să găsească un loc ferit de priviri și sigur pe unde să iasă pe uscat.

Kate se întoarse, se uită la apa dinaintea ei și i se tăie răsuflarea.

Văzuse ceea ce sperase să fie ultimul lucru pe care l-ar fi putut vedea. O formă triunghiulară neagră se îndrepta către ea despicând apa întunecată. Un val de frică o străbătu ca un șoc electric. Se pregăti pentru întâlnirea cu dinții nemiloși, ca niște pumnale, și în acea fracțiune de secundă de așteptare reuși să se întrebe dacă o să moară de mușcătura rechinului, sau dacă va fi înșfăcată și târâtă în adâncuri, pentru a se îneca într-o beznă sângerie.

În clipa următoare, văzu că aripioara de rechin era doar o stâncă.

Frica o părăsi, dar urmările panicii rămaseră, ascuțindu-i simțurile. Cu inima bătându-i să-i spargă pieptul, își roti privirea. Stânci zimțate străpungeau apa în jurul ei. În întunericul nopții și cu unduirea miilor de vălurele, cele mai multe dintre ele păreau să se miște. Multe semănau cu niște aripioare de rechin. Poate că unele și erau.

Asta e, își spuse ea, căci nu avea încotro, trebuia să înoate chiar printre ele.

Trebuia să aibă grijă că nu își sfâșie carnea în marginile lor tăioase. Și mai trebuia să spere că niciuna nu era de fapt un rechin.

Jumătate de oră mai târziu, când se strecură în camera lui Reynie și Sticky, Kate era mai binedispusă. De fapt, era dezamăgită de misiunea ei, îi era teribil de frig, era udă fleașcă, și tot trupul o durea. Dar cel puțin nu fusese mâncată de un rechin. Auzind un scârțâit de pantofi și un clinchet ciudat și scurt, băieții se treziră și o văzură pe Kate strângând în brațe caloriferul lor, în vreme ce dinții îi clănțăneau furios și din hainele ei ude curgea apa.

— Kate! strigară ei într-o șoaptă abia stăpânită. Ce-ai pățit? Ești bine?

— Bi-bi-bine! se bâlbâi ea, nemaiputând spune nimic.

Reynie îi aruncă repede pe umeri pătura lui și când, în cele din urmă, Kate începu să se încălzească, le spuse totul. (Omise însă partea cu rechinul imaginar. N-avea niciun rost să intre în astfel de detalii.)

— Din fericire, aveam găleata prinsă bine la mijloc, spuse ea, altfel cu siguranță aș fi pierdut-o. Chiar și așa, am scăpat câteva lucruri și mi-a intrat apă în lanternă. Iar degetele mi-erau prea amorțite ca să mă pot apuca de ceva, așa că n-am putut să mă cațăr în tavan. A trebuit să mă furișez pe coridor. Nici nu-mi vine să cred că n-am dat peste Jillson sau alt Executiv.

— Mie nu-mi vine să cred că ai reușit să tragi cu urechea prin canalul ăla, spuse Sticky. Cum de te-ai gândit la asta?

— Am avut o bănuială care s-a dovedit corectă, spuse Kate. Reynie a pomenit de gura aia de canal din podea când ne-a descris prima dată biroul domnului Cortina. Apoi aseară Layazar ne-a spus de galeria de drenaj. Canale și galerii de drenaj — am pus totul cap la cap și am sperat să am dreptate.

Între timp, Reynie căutase un prosop pe care acum i-l întinse lui Kate.

— Prin urmare, nu există absolut nicio modalitate de a intra în camera computerelor?

Kate scutură din cap fără tragere de inimă. Nu-i plăcea să recunoască asta.

— Bine, spuse el. Ai făcut o treabă bună, Kate.

— O treabă bună? Dar n-am reușit să fac nimic!

— Cred că glumești! Acum, că știm cu siguranță că nu putem intra în camera computerelor, n-o să mai pierdem vremea încercând să o facem. Și nu avem vreme de pierdut — deja poimâine n-o să mai avem nicio șansă. Asta o știm tot datorită ție. Toate sunt niște informații cruciale.

Kate ridică din umeri, dar în sinea ei era încântată. Își deschise și închise mâinile. Începea să-și simtă degetele.

Reynie chibzuia. În acel moment nu se transmitea niciun mesaj; furtuna din mintea lui se îndepărtase.

— Și cum a spus, Kate, despre Șoptitor? Că e o mașinărie sensibilă?

— Sensibilă și delicată, spuse Sticky. Și are nevoie de îndrumarea lui mintală pentru a funcționa cum trebuie.

— *Cred* că așa a zis, admise Kate. M-am străduit să-mi aduc aminte exact cuvintele lui, dar n-am memoria ta.

— Bun, acum ar fi bine să-i raportăm toate astea domnului Benedict, spuse Sticky, cățărându-se pe televizor. În clipa următoare scoase un geamăt de dezamăgire. Jackson e în piațetă cu Y.T. — și țipă la el.

— Atunci Sticky și cu mine o să așteptăm, spuse Reynie. Tu, Kate, ar trebui să te schimbi de hainele astea ude și să te culci. N-are rost să stăm toți trei...

În clipa aceea începu o nouă transmitere de mesaje. Se strâmbară cu toții. Reynie simți cum iar i se stârnește furtuna în minte.

— Vai de mine, sper că asta n-o să mă țină trează, spuse Kate cu un oftat. Oricum, mă duc să-mi pun hainele astea pe calorifer și să *încerc* să dorm. Nu mai avem decât o zi ca să salvăm lumea. Și ne trebuie toată odihna pe care o putem căpăta!

Și Kate dormi: era atât de obosită după aventurile din cursul nopții încât nu se trezi când se dădu scularea generală și întârzie la micul dejun. Constance nu se dovedi nici ea de mare ajutor. Când Kate se întorsese în cameră în toiul nopții, o trezise pe Constance să o pună la curent cu ce aflase, și pe urmă Constance se arătă și mai somnoroasă decât de obicei. Așa că cele două fete dormeau adânc atunci când Jillson bubui în ușa lor. Kate tocmai visa că era înapoi la circ, fiind aruncată pe post de ghiulea dintr-un tun.

— Sus! strigă Jillson, bătând din nou cu atâta putere în ușă că fereastra din cameră zăngăni. Într-un sfert de oră, Ajutoarele nu mai servesc micul dejun, fetelor!

Trezindu-se cu o tresărire, Kate sări din pat, aruncă pe ea niște haine și își înșfăcă pantofii de pe calorifer. Nu se uscaseră prea bine, din păcate. Apoi o scutură pe Constance până o trezi — sau cel puțin o aduse într-o stare de letargie ametită.

— Haide, Connie, fetiță! Tre' să ne mișcăm!

Constance plescăi din buze, clipi de câteva ori și spuse:

— Nu-mi zice Con...

— Bine, bine. Iartă-mă.

Când trăgând de ea, când luând-o cu binișorul, Kate reuși să o ridice din pat pe Constance și să o facă să se îmbrace, apoi o porni în goană spre cantină cu ea în cârcă. Îi văzu pe băieți la masa lor obișnuită și se strecură către ei. Dintr-un motiv oarecare, ochii lui Reynie se făcură mari când Kate se apropie de masă, și abia se așezase lângă Reynie, când el spuse tare:

— Ai venit! Stai să-ți torn niște suc, Kate!

Cu o stângăcie neobișnuită apucă o carafă plină cu suc, mâna îi scăpă și vărsă aproape un sfert din lichid peste picioarele lui Kate. La o masă de alături, un grup de Mesageri izbucni în râs.

— Zău așa, Reynie! spuse Kate. Pot să-mi torn și eu sucul, nu crezi?

Reynie îi spuse repede în șoaptă:

— Ascultă, Kate. Toată dimineața au circulat tot felul de zvonuri. Se știe că cineva a fost în galerie și a scăpat înotând — pantofii tăi încă uzi te dau de gol. Toată lumea m-a văzut cum am vărsat sucul ăla, așa că acum ai alt motiv, și nu apa din canal.

— Hait! spuse Kate. Mulțumesc, amice. Și șterge-ți rânjetul ăla de pe față, Constance. Știi, nu trebuie să te bucuri așa de mult.

În timp ce fetele își înfulecau micul dejun, Reynie și Sticky le puseră la curent cu ce se mai întâmplase. După ce Kate plecase din camera lor, băieții reușiseră în cele din urmă să-i trimită un raport domnului Benedict, dar, spre imensa lor dezamăgire, domnul Benedict nu putuse

să răspundă. Jackson și Y.T. se întorseseră în piațetă, de data asta cu domnul Cortina care, la fel ca și Jackson, era în mod clar furios pe Y.T. pentru ceva și-l amenința întruna cu degetul.

— Ne tot întrebam de ce se făcea vinovat Y.T., spuse Sticky, și am aflat în dimineața asta. Toată lumea a auzit: Jackson și Y.T. n-au reușit să prindă spionul, dar au găsit niște urme în nisipul de la intrarea în galeria de drenaj, iar urmele duceau către apă.

— Cum? exclamă Kate, încremenind cu furculița plină cu omletă în aer. O, nu! Am vrut să șterg urmele, dar n-am avut timp. Rușinându-se, se făcu roșie în obraji și-și puse furculița jos. Îmi pare rău. Or să vadă că pantofii mei se potrivesc cu urmele, știți bine că or să vadă. Și pe urmă e... De ce clătinați din cap?

— Pentru că n-ai de ce să-ți faci griji, spuse Reynie.

Sticky rânji cu gura până la urechi.

— Y.T. a avut grijă de asta pentru noi. Picioarele alea mari ale lui au fost și ele o dată de folos. Sigur, a găsit urmele de pași și a mers după ele până pe mal, dar, făcând asta, propriii lui pași au distrus urmele tale! Le-au distrus cu totul! De aceea e așa de furios domnul Cortina.

— Ha! făcu Kate, complet ușurată. Trăiască bunul nostru Y.T.!

— Situația noastră e însă la fel de dificilă, spuse Reynie. Domnul Cortina va urmări pe fiecare dintre... și, zău, nu crezi că brioșele astea sunt de-a dreptul divine, Sticky? Merg minunat cu niște lapte rece, mai ales cele cu zmeură.

Sticky nu se miră când subiectul fu schimbat atât de brusc. Și el îi văzuse pe Jackson și Martina apropiindu-se de masa lor. Tocmai răspundea plin de sinceritate că preferă brioșele cu scorțișoară, când Jackson se opri lângă ei și spuse cu un rânjet batjocoritor:

— George, iartă-mă că vă întrerup conversația *atât* de interesantă despre mâncarea de la micul dejun, dar eu și Martina facem o inspecție. Fără îndoială, ați auzit cu toții de spion.

— Am auzit, răspunse Reynie, și nu ne vine să credem. De ce naiba ar fi un spion la Colegiu?

Jackson îl ciocăni cu putere pe Reynie în creștetul capului.

— Dacă ți-ai folosi puțin creierul ăla, Muldoon, ai pricepe câteva lucruri. E limpede că spionul speră să fure câte ceva din tehnologia secretă a domnului Cortina, apoi să o vândă cuiva care ar putea-o folosi în scopuri necurate.

— Asta ar fi îngrozitor, exclamă Kate.

Frecându-și creștetul capului, Reynie spuse:

— Oricum, da, am auzit de spion.

— Și totuși, probabil că e ceva de care *nu* ați auzit — asta.

Jackson băgă mâna în buzunar și scoase o bilă de sticlă. Bila lui Kate.

— Spionul e o bilă? întrebă Reynie.

— Ha, ha, tinere! Ha, ha! Nu, întâmplător bila asta a fost găsită azi-noapte undeva, undeva — ca să mă exprim așa — undeva unde *nu* ar fi trebuit să se afle.

— Te-ai exprimat destul de bine, zise Reynie.

Martina se aplecă în față și aruncă o privire în găleata lui Kate.

— Așa că Jackson și cu mine îl căutăm pe proprietarul bilei. Nu vreau să arăt cu degetul, spuse ea cu o voce mieroasă, dar mi s-a părut că găleata lui Kate ar putea fi un loc foarte bun în care să căutăm. Știți, are așa de multe flecuștețe acolo.

Reynie și Sticky încercară să pară nepăsători, dar în sinea lor erau speriați. Kate spusese că pierduse câteva lucruri în apă, dar nu pomenise nimic de praștie și bile.

— Te deranjează dacă ne uităm? întrebă Martina, întinzând deja mâna către găleată.

— Absolut deloc, răspunse Kate.

Înainte ca Martina să atingă ceva, răsturnă conținutul găleții pe masă: un magnet, un briceag, un ghem de sfoară și o funie (care era umedă, dar nu-ți puteai da seama decât dacă puneai mâna pe ea). Nicio bilă. Nicio praștie.

— Hm, făcu Martina, cu o privire plină de o amarnică dezamăgire.

— În regulă, spuse Jackson. Voiam doar să verificăm. Mai avem și alții de întrebat, așa că vă lăsăm să vă continuați fascinanta conversație. Haide, Martina.

Cu un oarecare efort, reuși să o ia de acolo, împotriva voinței ei, pe Martina.

Kate le făcu prietenilor ei cu ochiul.

— Poate că nu știu când a fost era cenozoică...

Sticky rămase cu gura căscată.

— Kate, noi *trăim* în era cenozoică. Sigur, a început acum 65 de milioane de ani, dar...

— Ceea ce *voiam* să spun, continuă cu încăpățânare Kate, e că poate nu știu când a fost era cenozoică, dar nu m-am născut ieri.

— Despre ce naiba vorbiți voi? întrebă Constance.

— Vrea să spună doar că nu e proastă, răspunse Reynie. Deci ai aruncat înadins bilele și praștia, Kate?

— Sigur. M-am gândit că o să găsească bila aia, așa că *a trebuit* să le arunc și pe celelalte. Dar mi-a părut tare rău. Pe cele mai multe le-am câștigat la un joc cu un îmblânzitor de lei.

— Biata Kate, spuse Constance. A rămas fără bilă.

Toți, cu excepția lui Kate, chicoteau, când Martina și Jackson, aflați undeva pe la jumătatea sălii, părură deodată să se răzgândească și se întoarseră la masa lor. Expresia de plăcere răutăcioasă de pe chipul Martinei le stinse râsetele și așteptară în tăcere explicația.

— Jackson a uitat să vă mai spună ceva, zise Martina. Întâmplător, aseară a scuipat o bomboană cu lemn-dulce în același loc în care a găsit bila. Dar când a căutat-o mai târziu, dispăruse.

Reynie o simți pe Kate crispându-se. O încurcaseră.

— E o chestie ciudată cu bomboanele astea, spuse Jackson. Sunt genul de obiect care ți se lipește de talpa pantofului fără să-ți dai seama.

— Gata, am priceput, am priceput, zise Kate, foindu-se pe scaun. Așa că acum vreți să-mi vedeți tălpile pantofilor.

— Dacă ești atât de amabilă, spuse Martina cu un rânjet răutăcios.

O observase pe Kate cum se agită și era încântată la gândul că o speriase.

— Ei, îmi pare rău pentru pantofii uzi, dar Reynie mi-a vărsat suc peste ei, spuse Kate.

— O, da, am văzut asta, spuse Jackson.

Și scoase un hohot de râs care semăna cu behăitul unei oi pe care o durea burta.

În vreme ce Jackson behăia pe socoteala ei, Kate îndesă pe sub masă în palma lui Reynie ceva lipicios, nisipos și rece. Nu se foise din cauza agitației — își încrucișase picioarele în aer ca să poată ajunge la bomboană. Acum își ridică pantofii uzi pentru ca Executivii să-i cerceteze talpa, iar în acest timp Reynie întinse mâna pe sub masă și băgă în palma lui Sticky restul de bomboană. Cu cât era mai departe de Kate cu atât mai bine, își spuse el. Sticky avu același gând, și îi trecu imediat bomboana lui Constance.

Din păcate, Constance nu înțelese ce era.

Îngroziți, băieții o văzură ridicând de sub masă bucata lipicioasă, murdară, pe jumătate mestecată, pentru a o examina. Ochii lui Reynie se întoarseră către Executivi care, dezamăgiți de pantofii lui Kate, îi cereau acum să le arate mâinile goale, pipăind apoi sub marginea mesei. Se uită din nou la Constance și văzu cum brusc înțelege și ochii i se fac mari de panică. După care, cu o fracțiune de secundă înainte ca Martina să ridice privirea și să o

vadă, Constance aruncă bomboana în gură, o mestecă și o înghiți.

— Puah, asta a fost cea mai scârboasă chestie pe care am văzut-o vreodată, spuse mai târziu Sticky, când criza trecuse și Executivii erau acum la alte mese, hărțuind alți copii.

Obrajii lui Constance, de obicei trandafirii, căpătaseră o ușoară tentă verzuie.

— Da, scârbos, dar eroic, spuse Reynie.

— Trebuie să facem cu toții sacrificii, murmură jalnic Constance.

— Ceea ce trebuie să facem e să luăm o hotărâre, spuse Kate. Avem nevoie de un plan, și asta repede. Are cineva vreo idee? Eu sunt terminată.

Constance gemu doar și își cuprinse capul în mâini.

— Am ceva de spus, începu Reynie, apoi ezită.

Avusese de gând să spună că nu mai putea da ochii cu Șoptitorul — că simplul gând la el îi transforma mintea în gelatină, așa că *întâlnirea* cu Șoptitorul ar fi fost mult mai rea. Oare nu ar ceda în mod sigur? Asta voise Reynie să spună. Dar acum își dădu seama că nu putea să rostească acele cuvinte. Îi era prea rușine.

Constance gemu din nou, fără să ridice privirea.

— Reynie, întotdeauna spui că ai ceva de spus, și pe urmă nu mai spui de fapt nimic. Ți-ai dat seama de asta?

— Iartă-mă, spuse Reynie. Am... am uitat ce voiam să zic.

Nu era singurul la masă cu mintea tulburată. Sticky se simțea la fel ca Reynie, iar Kate încă mai regreta că nu fusese în stare să saboteze computerele alea, că nu putuse rezolva singură acea problemă. (Și pentru că ratase momentul, încerca să-și spună că nu ratase nimic.) Între timp, Constance încerca să nu se gândească ce s-ar putea întâmpla cu ea atunci când domnul Cortina va trimite mesajele cu putere maximă. Astfel, copiii încercau să *nu* se gândească la lucrurile astea în loc să *încerce* să se gândească la ele, și pentru că *a nu încerca* este în general mai puțin productiv decât *a încerca*, nu găseau niciun răspuns la ce îi frământa.

Dar pe când își tot repeta în minte că nu vrea să mai dea ochii cu Șoptitorul, Reynie găsi ceva care — văzut de la distanță și fără a fi privit cu atenție — ar putea semăna cu un plan. De o sută de ori murmurase în gând: „Nu pot să mai înfrunt încă o dată Șoptitorul". Dar a o suta una oară, dintr-un motiv oarecare, adăugase cuvântul „singur". Și așa dădu, din întâmplare, peste ceea ce semăna vag cu un plan.

— OK, toată lumea. Cred că acum am *totuși* un plan. Nu ne-a spus domnul Benedict că trebuie să ne bazăm unul pe altul în tot ceea ce facem? Că fiecare dintre noi este esențial în succesul echipei? Trebuie să ținem seama că avem nevoie unii de alții.

— Care-i planul? întrebă Constance. Să ne îmbrățișăm între noi?

Reynie o ignoră.

— Mă gândeam că poate, dacă îi înfruntăm pe domnul Cortina și pe Șoptitorul lui *împreună*, ne-am putea da seama ce trebuie să facem.

— Adică să fim cu toții în Galeria Șoptitorului în același timp? spuse Constance cu îndoială. Cu domnul Cortina acolo? Ce am putea face?

— Incă nu știu, recunoscu Reynie. Dar mai e și Layazar, nu uitați. Dacă luăm legătura cu el, ne va ajuta.

— Cred că merită să încercăm, spuse Kate. Nu mai avem mult timp. Dar cum reușim asta? Să ne furișăm eu și Constance în timp ce voi doi vă țineți sesiunea?

Reynie chibzui.

— Ușa e controlată de un buton de pe brațul scaunului domnului Cortina, așa că nu vă puteți furișa înăuntru. Dar Sticky și cu mine putem apăsa pe buton ca să deschidem ușa.

— Există cel puțin o problemă în planul ăsta, spuse Sticky. Rândul nostru la Șoptitor urmează să fie abia peste câteva zile, ți-aduci aminte? Atunci o să fie deja prea târziu!

Kate încercă să găsească o soluție.

— Ce bine ar fi... Ce bine ar fi dacă domnul Cortina ar câștiga Premiul Nobel pentru Pace!

Sticky se înecă și-i stropi pe toți cu laptele lui cu ciocolată.

— Ai înne... Ah, bună, Y.T.! Ce te-aduce la masa noastră?

Y.T. Pedalian se uită amărât la ei.

— Bună, copii. Bănuiesc că ați auzit ce boacănă am făcut în povestea cu spionul. Că am șters urmele de pași și restul.

— N-ar trebui să te simți așa de deprimat, spuse Reynie. Mă îndoiesc că altcineva s-ar fi descurcat mai bine ca tine.

— Ești drăguț să spui asta, răspunse cu un oftat Y.T. Apoi trase aer adânc în piept, doar ca să mai poată ofta o dată. Dar destul cu bietul de mine. Am venit să întreb ce-i cu *tine*, Constance. Te simți bine? Pari cam, ei, cam verde la față.

— Mă tem că i-am dat un microb la stomac, interveni Reynie. Sticky și cu mine tocmai am scăpat de el.

Y.T. păru plin de compătimire.

— O, da, mi-au spus ceilalți Mesageri de microbul ăla la stomac. E ceva neplăcut, nu? *Cum* te simți, Constance?

— Ca și cum aș fi înghițit ceva foarte scârbos, răspunse Constance. Bănuiesc că doar cu asta mă aleg dacă stau prea mult cu Reynie și Sticky.

— Ei, remarcă Y.T., nimic nu e mai bun pentru tine decât să stai în preajma Mesagerilor. O influență benefică și restul. Adică, în afară de microbul de la stomac. Să sperăm doar că nu se mai îmbolnăvesc și alții. Ar fi păcat să se întrerupă orele. Sunt prea multe lucruri interesante de revăzut!

Fură cu toți de acord cu Y.T., îi mulțumiră că se oprise la masa lor și dădură din cap când el se apucă să vorbească la nesfârșit despre spionul care scăpase și despre

multe alte lucruri, până când, în cele din urmă, începu să-l doară gura, își simți mintea perfect goală și plecă.

— Lucrul de care avem nevoie, spuse Kate, ca și cum nici nu fuseseră întrerupți, e ca vouă, băieți, să vă vină rândul mai repede. Nu există nicio șansă să fiți chemați mâine?

— Mă tem că nu, răspunse Reynie. Doar dacă toți ceilalți Mesageri se îmbolnăvesc brusc.

— Ce păcat că nu putem face să-i doară pe toți burta, spuse Constance.

Sticky ciuli urechile.

— Cine spune că nu putem? zise el.

Planul copiilor era îndrăzneț, prost conceput și menit a eșua, și toți o știau. Mai știau și că trebuiau să acționeze acum ori niciodată.

— Mâine, deci, spuse Sticky, măcinând cu gesturi repezi între două pietre o rădăcină.

Când termină, Constance adună pulberea într-o punguță și îi întinse o altă rădăcină.

— Da, mâine, spuse Kate, care stătea de pază în vârful dealului, la câțiva metri mai sus pe cărare. Și să sperăm că nu e prea târziu.

— Nici n-aş vrea să fie mai curând, spuse Constance. Nu aştept cu mare nerăbdare ziua de mâine.

Se uită la câteva bucăţele cărnoase din rădăcina măcinată care i se prinseseră de degete şi rezistă — pentru a douăzecea oară — tentaţiei de a vedea ce gust au. Sticky o avertizase că laptele-câinelui („sau *Euphorbia upchucuanhae*, cum e în general cunoscută") e un emetic puternic. Constance nu mai auzise până atunci cuvântul „emetic", dar de data asta nu ceru nicio explicaţie. Era limpede din planul lor — şi din rânjetul poznaş al lui Sticky — că a doua zi cei mai mulţi elevi ai Colegiului aveau să-şi dea afară cina.

Dar cina asta trebuia mâncată. Ziua de şcoală se încheiase, nu venise încă vremea cinei, şi membrii neliniştiţi ai Misterioasei Societăţi Benedict erau singurii copii aflaţi afară, în aerul rece. Ceilalţi elevi erau în camerele lor, învăţând sau uitându-se la televizor, dar în clipa în care ultima oră se terminase, Sticky îi adusese pe prietenii lui aici sus, în vârful dealului aflat în spatele sălii de sport. În acest loc, în ziua în care îl întâlniseră pe domnul Bloomburg, văzuse Sticky peticul de pământ unde creştea laptele-câinelui (alături de alte diferite plante ale căror nume latineşti le rosti repede, iar ceilalţi le uitară la fel de repede).

— Asta ar trebui să ajungă, spuse Sticky, măcinând ultima bucăţică de rădăcină.

Îşi frecă apăsat mâinile una de alta pentru a le curăţa. Apoi, gândindu-se la ce s-ar întâmpla dacă din neatenţie

ar duce mâna la gură — şi din neatenţie şi-ar *linge* buzele — Sticky şi le şterse din nou. Iar câteva minute mai târziu, când toţi copiii se adunaseră în vârful dealului, le şterse iarăşi.

— Chiar încep să mă simt vinovat pentru asta, vă vine să credeţi? spuse Sticky.

— Poate că asta înseamnă că încă mai ai conştiinţă, remarcă Reynie.

Kate pufni.

— Sau poate înseamnă că ai prea multă simpatie pentru duşman. Personal, nu mă simt câtuşi de puţin vinovată că trimit nişte nesuferiţi plini de ei într-o excursie urgentă la baie.

Sticky îşi şterse palmele de pantaloni.

— Ai grijă ca sentimentele să nu îţi dea prea mari ambiţii în acest caz, Kate. Dacă măreşti prea tare doza, poţi să faci rău cuiva.

— Şi nu doar Mesagerii trebuie să primească praful, îi aminti Reynie. Ar fi mult prea bătător la ochi. Toată lumea trebuie să-l primească.

Kate îşi dădu ochii peste cap.

— Cine are nevoie de părinţi când existaţi voi doi? Nu vă faceţi griji, n-o să omor pe nimeni. Şi vă promit că n-o să-mi facă absolut nicio plăcere când o s-o văd pe Martina înverzindu-se la faţă.

Vinovaţi sau nu, zâmbiră cu toţii la acest gând.

— Deci hai să vedem, spuse Constance. Ceilalţi Mesageri or să se simtă rău şi n-or să fie în stare să-şi

ţină sesiunile cu Şoptitorul, aşa că vă vine vouă, băieţi, rândul mai repede. Când sunteţi chemaţi la sesiune, Kate şi cu mine ne vom furişa în vreun fel şi vom aştepta în faţa Galeriei Şoptitorului. Ei, mai exact cum ar trebui să facem asta? Şi dacă suntem în timpul orelor?

— Partea asta nu am rezolvat-o, recunoscu Reynie.

— Just, spuse Constance. Şi pe urmă, unul dintre voi o să apese pe butonul care deschide uşa, chiar dacă butonul se află pe braţul *scaunului cu rotile* al domnului Cortina. Asta cum o s-o faceţi?

— Nici pentru asta nu am găsit o soluţie, mormăi Sticky.

— Am înţeles. Şi pe urmă, după ce toate astea au fost rezolvate în chip miraculos, Kate şi cu mine ne năpustim înăuntru, şi toţi patru îl înfrângem într-un fel oarecare pe domnul Cortina, distrugem Şoptitorul şi scăpăm nevătămaţi — deşi ne aflăm pe o insulă şi podul este păzit de Ofiţeri de Recrutare. Aveţi vreo idee cum or să se întâmple toate astea?

— Nu, răspunseră băieţii deprimaţi, iar Kate ridică din umeri.

— În regulă, spuse Constance. Voiam doar să fiu sigură că am înţeles planul.

— Oricum, trebuie să-l punem şi pe Layazar la socoteală. O să fie şi el acolo ca să ne ajute.

Constance îşi ridică braţele în aer.

— De unde ştiţi? Nici măcar nu i-aţi lăsat încă biletul!

Reynie îşi frecă tâmplele.

— Mă duc chiar acum, Constance. Eşti mulţumită?

— Fă-o repede, Reynie, spuse Kate. Am nevoie de voi toţi ca să le distrageţi atenţia Ajutoarelor pe când umblu eu la mâncare.

— Şi *asta* cum o s-o facem? întrebă Constance, lansându-se într-o tiradă despre cât de prost pregătiţi erau, cât de puţin timp aveau şi cum planul ăsta îi dădea o durere de cap mai puternică decât transmiterea mesajelor ascunse. Aşa că vă întreb *din nou*, concluzionă ea, exact *cum* ar trebui să distragem atenţia Ajutoarelor?

— Fii tu însăţi doar, spuse Kate cu un oftat.

Reynie îi lăsă pe ceilalţi să se certe în vârful dealului şi coborî grăbit către ţărm. Insistase să fie el cel care ascunde biletul. Lui Kate i-ar fi plăcut grozav să se furişeze din nou către galeria de drenaj, dar asta nu era o operaţiune clandestină. Trebuia făcută la lumina zilei. Reynie alese un drum pe care cu greu ar fi fost văzut dinspre Colegiu, dar chiar şi dacă era zărit, avea pregătită o explicaţie foarte bună.

Într-un buzunar Reynie avea un bilet pentru Layazar în care îi povestea planul lor. In celălalt buzunar avea o schiţă a podului de pe insulă, care îi luase lui Reynie două ore ca să-l deseneze din memorie. Se pricepea la desen şi fusese destul de satisfăcut de rezultat, până ce, după ore, Kate aruncă o privire peste desen.

— Nu e bun? întrebă el, văzând-o cum se încruntă.

— E-n regulă, spuse șovăitor Kate. Dar perspectiva e puțin greșită. Vezi, dacă prelungești linia asta aici... și mai întuneci puțin umbrele astea...

În numai două minute ea reuși să facă un desen mult mai bun decât al lui.

Reynie se încruntă.

— O să-l iau pe al tău, spuse el morocănos. Nu vreau să te fi chinuit degeaba.

În partea de sus a schiței scrisese titlul, *Priveliștea preferată*. Dacă era prins, Reynie avea să spună că se afla pe țărm ca să aibă o vedere mai bună asupra podului, pentru a realiza cel mai bun desen posibil — desenul, evident, era gândit ca un dar pentru domnul Cortina.

Mergând grăbit de-a lungul țărmului, chiar pe lângă linia unde ajungeau valurile pe nisip, Reynie își pipăi agitat buzunarele. Amândouă bucățile de hârtie erau acolo. Bun. *Acum ai grijă să nu intri în apă*, își spuse el. *Pantofii uzi nasc bănuieli. Și ai grijă ca biletul să nu se vadă — acoperă-l complet cu pietre. Și nu lăsa urme de pași. E un adevărat miracol că urmele de pași nu ne-au dat de gol data trecută. Doar bietul Y.T. ne-a scutit de dezastru.*

Reynie găsi galeria de drenaj și măsură douăzeci de pași de la ea. Se uită în jur. Nu se vedea absolut nimeni. Nu era nimeni pe pod, malul înclinat îl ferea de priviri și în fața lui nu era decât apă... iar peste apă, țărmul pe care se afla portul. Îi trecu prin cap că poate domnul Benedict și echipa lui îl urmăreau chiar în acest moment printr-un telescop. Se uită lung la copacii de peste apă.

Fără îndoială, puteau să-l vadă. Întrebarea era dacă *el* o să-i mai vadă vreodată. Reynie făcu un semn uşor cu mâna, plin de tristeţe — pe jumătate „salut", pe jumătate „la revedere" — apoi se aplecă şi ascunse biletul sub două pietre mari.

Asigură-te, îşi spuse Reynie. Pusese bine pietrele? Verificase ca biletul să nu fie văzut? Lăsase vreo urmă trădătoare de paşi pe nisip? Satisfăcut din toate aceste puncte de vedere, se grăbi înapoi, nerăbdător să se îndepărteze cât mai mult de bilet. Pe când părăsea ţărmul şi începea să urce dâmbul, Reynie chibzui ce să facă cu desenul. Nu credea că fusese văzut, dar ar fi trebuit să-l păstreze, pentru orice eventualitate. Dacă cineva îl acuza mai târziu de ceva, va avea scuza în buzunar.

Reynie îşi pipăi buzunarul, dar simţi că desenul nu era acolo! Cum putea să nu fie acolo? Nu îl pusese în buzunarul stâng? Băgă mâna în celălalt buzunar şi simţi hârtia. Probabil că le încurcase. Sau nu? Scoase hârtia pentru a se asigura, şi rămase holbându-se la ea, fără să-şi creadă ochilor. Era biletul! Lăsase *desenul* sub pietre!

Acum situaţia era foarte periculoasă! Kate avea nevoie de ajutorul lui, şi era aproape ora cinei. Dar trebuiau să ia neapărat legătura cu Layazar. *Poţi s-o faci*, îşi spuse Reynie. *Doar că va trebui să alergi.*

Şi Reynie alergă. În jos pe dâmbul care ducea pe mal, având grijă să nu alunece pe stânci, având grijă să nu se ude, având grijă să nu lase urme de paşi. Curând ajunse lângă cele două pietre mari. Se uită repede în jur — ţărm,

pod, apă. Nu se vedea nimeni. Schimbă desenul cu biletul (despăturind de data asta biletul, pentru a fi sigur), puse pietrele la loc, mai verifică o dată că nu lăsase nicio urmă, apoi o luă la fugă cât de repede putea.

Două minute mai târziu, Reynie era singur în piațetă, răsuflând din greu. Îl văzu pe Y.T. Pedalian apărând din spatele Clădirii de Control al Colegiului, dar Y.T. nu avusese cum să îl vadă, iar altcineva nu se mai zărea primprejur. Reynie își șterse fruntea. Atâta agitație pentru nimic. Îi făcu cu mâna lui Y.T. și își continuă drumul grăbit, căci nu voia să fie obligat să stea de vorbă. Nu avea timp pentru așa ceva. Ceilalți îl așteptau.

Întâmplător, și Y.T. se grăbea. Toată ziua fusese chinuit de greșeala pe care o făcuse. Cum putuse să fie atât de prost să șteargă urmele lăsate de spion? Ce gafă ridicolă! Și toată ziua se gândise că poate — *poate* — dacă se ducea din nou acolo și se uita mai atent... Y.T. grăbi pasul, simțindu-se tot mai încrezător la fiecare pas. O să renunțe la cină și o să-și petreacă următoarea oră căutând. N-ar fi grozav dacă ar găsi totuși o urmă a spionului? Sau un alt indiciu? Cercetaseră deja cu mare grijă toată zona, dar nu se știe niciodată, nu-i așa? Ce minunat ar fi dacă și-ar putea spăla păcatele în ochii domnului Cortina!

Și astfel, cu pași din ce în ce mai mari, Y.T. Pedalian traversă grăbit piațeta, coborî dâmbul către țărm, către galeria de drenaj, către locul unde Reynie, în marea lui grabă, așezase pietrele puțin mai neglijent decât o făcuse

prima dată — către locul unde un colţ de bilet ieşea de sub marginea unei pietre, fluturând în adierea vântului ca un mic steguleţ alb ridicat în semn de predare.

Când veni ora cinei şi cantina se umplu din nou de elevi gălăgioşi, membrii Misterioasei Societăţi Benedict fură cuprinşi deodată de o puternică aversiune faţă de tot ce era sărat sau dulce. Îşi încărcară ca de obicei tăvile, dar evitară cu grijă să-şi atingă furculiţele de orice altceva în afară de legume verzi.

— Nu puteai să salvezi măcar un singur fel de pateuri, Kate? întrebă Constance, strâmbându-se pentru a înghiţi o varză de Bruxelles. De-abia reuşi să o dea pe gât cu o înghiţitură de apă, în locul sucului ei preferat de porto-cale. Şi astea *ar putea* foarte bine să fie otrăvite.

— Mai bine să nu riscăm, spuse Kate, cu gura plină de fasole boabe. Oricum, ştii că n-am avut timp să aleg.

În toată sala de mese, copiii se îndopau cu mâncărurile lor preferate — chestii pline de grăsime, diferite gustări şi multe dulciuri. Între timp, Reynie îşi înfipse furculiţa într-o frunză ofilită de salată şi se gândi: *Până acum e bine*. În ciuda cinei sale total neapetisante, în ciuda mesajului secret care îi răsuna acum în minte, şi în ciuda nesiguranţei planului lor, simţea ceva în inimă, un simţământ plăcut pe care îl putea considera speranţă. Kate răspândise praful, el lăsase biletul pentru Layazar, şi niciunul dintre ei nu fusese prins. Cel puţin *unele* părţi ale planului ieşeau aşa cum se sperase.

Da, era un simţământ plăcut. Dar nu dură prea mult.

Jillson apăru în sală, rânjind triumfător, și se îndreptă direct către masa lor. Fără să le ceară voie, se înghesui pe un scaun între Reynie și Kate — umerii ei largi îi siliră să-și apropie brațele de tăvile lor, ca niște insecte care își strâng prada — și, înșfăcând o tartă cu cremă de pe tava lui Kate, spuse:

— Hei, salut, piticaniilor!

Kate se încruntă, dar numai din principiu. De fapt, în sinea ei era încântată.

— Servește-te, te rog, spuse ea tăios.

— Mersi, așa o să fac, spuse Jillson, înghițind tarta. Ascultați, am o veste bună și o veste proastă, și m-am gândit că or să vă intereseze în mod deosebit. Ați auzit de prostia pe care făcut-o Y.T., nu?

— Cred că da, spuse Reynie, căruia nu-i plăcea direcția pe care o luase discuția.

— Ei bine, ce ziceți de asta? S-a mai întâmplat ceva. Y.T. s-a dus din nou chiar acum la galeria de drenaj, ca să mai arunce o privire. Și a *găsit* ceva.

Copiii nu fură în stare decât să se holbeze la ea, îngroziți. Dar în același timp erau și nedumeriți. Dacă Y.T. găsise biletul, de ce nu erau deja acuzați? Se juca Jillson cu ei?

— Așa cum vă spuneam, există o veste bună, și una proastă, continuă Jillson.

Simțindu-se ca și cum ar fi primit o veste cu adevărat foarte proastă, Reynie trebui să se forțeze ca să nu întrebe care era vestea cea bună.

— Vestea cea proastă, spuse Jillson, este că ceea ce a găsit Y.T. — o ciudată bucăţică de hârtie — a fost distrusă înainte să apuce să o citească.

— Asta e... îngrozitor! strigară copiii, încercând să-şi ascundă uşurarea.

Dar se vedea mult prea limpede pe faţa lor, şi ştiau asta.

Din fericire, Jillson nu observă. Îşi duse o mână la stomac şi se încruntă. După o clipă scoase un râgâit, zâmbi satisfăcută şi continuă:

— Nu vă faceţi griji, vestea cea bună o compensează. Spionul a fost prins!

Copiii se uitară unul la altul. *Prins?*

Jillson râgâi din nou şi se încruntă.

— Cred că am mâncat prea multă budincă. Da, prins ca un şobolan într-o capcană. Se pare că era un om deghizat în Ajutor. A apărut din senin, a smuls hârtia din mâna lui Y.T. şi a încercat să fugă. Dar Jackson l-a auzit pe Y.T. strigând după ajutor, iar câţiva Ofiţeri de Recrutare de pe pod au văzut şi ei ce se întâmplă, aşa că spionul a fost imediat înconjurat. A încercat să se lupte cu ei, dar nu era de calibrul băieţilor *noştri*, să fiţi siguri de asta. Acum e într-o sală de clasă, bine păzit.

Reynie se simţea de parcă primise un picior în stomac. Îl pierduseră pe Layazar.

— De ce... de ce ne spui *nouă* toate astea, Jillson?

— Ei bine, trebuie să recunosc că am fost surprinsă. Martina mă convinsese că spionul era *Kate*. A fost

dezamăgită când a aflat că nu e ea. Dar m-am gândit că ar trebui să știți că nu mai e suspectă de nimic. Ajutorul a mărturisit totul. Se pare că a acționat de unul singur. Asta înseamnă că nu îl ajută nimeni.

Kate arăta ca și cum i se făcuse rău.

— A spus cine e?

— Nu știm cum îl cheamă, dar a mai fost o dată pe insulă, cu mulți ani în urmă. Când i-au îndepărtat deghizarea, domnul Cortina și câțiva dintre Ofițerii de Recrutare l-au recunoscut imediat. Ei, și știți ceva? A *înghițit* bucata aia de hârtie! A mestecat-o și a înghițit-o înainte ca să o poată citi cineva. A zis că e din jurnalul lui personal și că nu e treaba noastră. Un nebun foarte periculos. Dar nu vă faceți griji, îl duc în Camera de Așteptare chiar... Aha! Uite-i!

Copiii cu greu îndrăzniră să se uite.

Și îl văzură pe Layazar. Avea cătușe la mâini și la picioare, pe care și le târa cu un aer învins, iar ochii lui albaștri precum oceanul, mai triști ca niciodată, erau pironiți în pământ, înaintea lui. Deși își ținea capul aplecat, tăieturile și vânătăile de pe față i se vedeau foarte bine. Era escortat prin sala de mese de o jumătate de duzină de Ofițeri de Recrutare și Executivi (printre care și o Martina Crowe foarte mândră) — și niciunul dintre ei nu avea vreo urmă de luptă. Reynie se întrebă cum era posibil. Jillson spusese că el încercase să opună rezistență, dar dacă o făcuse cu adevărat, n-ar fi trebuit ca și cei care îl capturaseră să arate ca și cum ar fi prins un tigru de

coadă? Doar se prefăcuse că se luptă? Dar de ce? Doar dacă...

Deodată, Reynie înţelese. Pentru că Y.T. zărise biletul, Layazar *hotărâse* să se lase prins. Voia să aibă o şansă de a mărturisi, o şansă de a inventa o poveste despre acea bucată de hârtie. Un bilet ar fi însemnat că *altcineva* îl scrisese — un alt spion aflat pe insulă — dar o pagină dintr-un jurnal *personal* avea legătură doar cu Layazar însuşi. Da, voise să îl convingă pe domnul Cortina că acţionează singur, voise să îndepărteze suspiciunile asupra copiilor. Se sacrificase pentru ei.

Pe când Layazar străbătea cantina, izbucniră aplauze puternice pentru Executivi şi Ofiţerii de Recrutare, apoi huiduieli şi ocări grozave pentru spionul capturat. Ticălosul fu condus pe lângă masa lor — chiar pe lângă copiii recunoscători şi cu inima îndurerată pe care îi salvase — dar nu ridică nicio clipă privirea şi nu lăsă să se vadă vreun semn că îi cunoaşte.

— Phii, ce jalnic arată! spuse Jillson.

Kate vru să spună ceva, dar nodul din gât făcu ca vorbele să-i fie de neînţeles. Se gândea exact la ceea ce se gândeau şi prietenii ei. Layazar spusese că mai bine moare decât să îngăduie să li se întâmple ceva.

L capturat. Mâine trebuie să înfruntăm Şoptitorul. Un sfat vă rugăm.

— Tot niciun răspuns, raportă Sticky de la fereastră.

Ceilalţi aşteptau într-o tăcere deprimată. Deşi „microbul de la stomac" se răspândise asemenea unui foc mistuitor (deja băile şi Centrul pentru Sănătate Înfloritoare erau pline de elevi), succesul stratagemei lor nu le ridicase moralul. Nici măcar când o văzură pe Jillson alergând pe coridor cu o mână la gură şi strângând în

cealaltă o pungă de hârtie, pentru cazul în care nu ar mai fi ajuns la timp la baie — nici măcar atunci nu se simțiră mai binedispuși. Timpul se scurgea cu repeziciune, și se văzuseră nevoiți să renunțe la speranța pe care o nutriseră cu toții într-un colțișor al minții lor: speranța că, dacă lucrurile mergeau îngrozitor de prost, Layazar va fi acolo pentru a-i salva în vreun fel.

După trecerea altui minut interminabil, Kate spuse:

— M-am săturat să aștept. Eu zic să uităm de plan și hai să încercăm să-l salvăm în schimb pe Layazar.

Sticky se arătă uimit.

— Dar e foarte bine păzit — n-am avea absolut nicio șansă!

— Oricum nu avem nicio șansă, nu? spuse Kate.

— Ăsta nu e felul tău de-a fi, Kate, spuse Reynie, surprins. Cred că te afectează transmiterile de mesaje secrete.

Kate se încruntă.

— Da... ai dreptate. Îmi pare rău.

— Stați, vine un răspuns, spuse Sticky. Ce naiba? Chiar acesta e răspunsul?

Începu din nou să semnalizeze cu lanterna.

— Zău așa, *ce* faci, George Washington? întrebă pe un ton imperios Constance. (Deși ceilalți n-ar fi crezut că e posibil, Constance devenea tot mai irascibilă pe măsură ce se apropia Îmbunătățirea.) Au trimis sau nu un mesaj?

— Le-am cerut să-l repete. Dar când mesajul fu repetat, Sticky nu făcu decât să se scarpine nedumerit în

cap. E doar un vechi proverb, spuse el. *Râsul e cel mai bun medicament.*

— Cred că glumesc! exclamă Kate.

— Poate că ăsta e felul lor de a ne îmbărbăta, de a ne spune să nu ne pierdem speranța, spuse Sticky.

Reynie nu era de aceeași părere.

— E ceva mult prea vesel. Cu siguranță nu se așteaptă să ne simțim așa, nu acum când Layazar e prizonier. E un fel de ghicitoare — un sfat important. Trebuie doar să încercăm să înțelegem ce înseamnă.

— Măcar de data asta aș vrea un răspuns direct, mormăi Constance. E ridicol să o facă mereu așa — nu e drept!

— Trebuie să aibă grijă, nu? spuse Sticky. Dacă ne-ar da un răspuns direct și l-ar vedea și altcineva, am încurca-o și mai rău.

— Cât de rău am mai putea-o încurca? M-am *săturat* de atâta grijă. Și m-am săturat de codurile lor tâmpite, și m-am săturat să mă tratați ca pe un bebeluș tembel.

— Ușurel, Constance, spuse Reynie, cât de calm putu. Toți suntem frustrați și supărați, și știu că ți-e teamă...

— Taci din *gură*! mârâi Constance. Și de tine m-am săturat! Și de fapt, cine te-a făcut șef?

— De ce nu taci *tu* din gură? se răsti Reynie la ea.

La aceste cuvinte — prima dată când Reynie îi vorbise atât de tăios — Constance se cufundă într-o tăcere plină de furie. Ceilalți, nemulțumiți, își canalizară energia către rezolvarea ghicitorii. Dar Sticky și Kate nu se

prea pricepeau să rezolve ghicitori, iar Reynie era pierdut în ceața care îi învăluia mintea. (Șoptitorul, sus în turnul lui, continua să pâlpâie asemenea unui far prin acea ceață.)

După o jumătate de oră de încercări nereușite, copiii nu se aflau mai aproape de o soluție, iar Constance renunță la tăcerea ei pentru a-și bate joc de eforturile lor. Reynie își cuprinse capul între mâini.

— În regulă, Constance, renunț. Asta vrei? Niciunul dintre noi nu se poate concentra dacă tu te porți așa. Propun să punem punct aici și să încercăm să dormim câteva ore. Poate că un strop de odihnă ne va fi de folos.

Constance, care se simțea de fapt de-a dreptul disperată, nu se putu controla.

— Odihnă? spuse ea batjocoritor. Credeam că ceea ce ne trebuie e râsul. Nu asta a spus prostul ăla bătrân de Benedict? Ei bine, ha-ha-ha, ăsta-i cel mai caraghios lucru pe care l-am auzit vreodată.

— Ești incurabilă, spuse Kate, care fusese foarte prost dispusă încă de la început și acum își pierduse cu totul răbdarea. Reynie are dreptate. Hai să ne întoarcem în camera noastră. Urcă pe frânghia ei până în tavan și, pe când o trăgea în sus pe Constance, șopti către băieții de jos: Ne întoarcem înainte să se lumineze de ziuă. Sau cel puțin eu mă întorc. Dacă o să continue să se poarte așa, dinspre partea mea poate să și putrezească în camera noastră.

Deschizătura din tavan se închise.

Reynie și Sticky se priviră. Totul părea să se ducă de râpă, și niciunul dintre ei nu-și putea ascunde îngrijorarea. Era scrisă clar pe chipurile lor.

— Dacă îți vine vreo idee, oricât de vagă ar fi..., spuse Reynie.

Sticky dădu aprobator din cap.

— Te trezesc. Și tu să faci la fel.

Complet îmbrăcați și complet deprimați, băieții se urcară în paturile lor, repetându-și întruna mesajul în minte. *Râsul e cel mai bun medicament, râsul e cel mai bun medicament*... La miezul nopții, niciunul nu găsise nimic. La ora unu, Sticky adormea scâncind. La ora două, Reynie renunța la ultima lui scrisoare pentru *Miss* Perumal, începea o alta, apoi renunța și la asta — prea neliniștit ca să se gândească și cât de neliniștit e. Gândurile i se întoarseră la mesajul domnului Benedict.

— De ce râs? se întrebă el pentru a o suta oară. De ce medicament? E ceva... ceva care vindecă o boală sau... rezolvă o problemă, poate, dar ce problemă?

Însă răspunsul rămânea înnebunitor de evaziv. Reynie decise că va trebui să rămână treaz. Oricum, nu putea să doarmă, nu înainte să descopere ce voia să spună mesajul. După ce luă această hotărâre, oftă, se așeză mai bine în pat... și adormi.

Cu puțin timp înainte de ivirea zorilor, Reynie se trezi cu o tresărire. Cât dormise, mintea lui lucrase cu îndârjire. Coborî din patul lui și îl scutură pe Sticky. Sticky deschise

un ochi, apoi îl închise pentru a-l deschide pe celălalt, ca și cum s-ar fi temut să privească lumea cu amândoi ochii deodată.

— Ceee?

— Sticky, *trezește-te*!

De data asta Sticky clipi din amândoi ochii.

— Mm? Cât e ceasul? Își trase nasul și se frecă pe cap, trezindu-se tot mai mult. Îh, s-a întâmplat ceva?

— Mi-a venit o idee despre ce a vrut să spună domnul Benedict, spuse Reynie agitat. Nu știu încă dacă e bună. Cred că e doar pe jumătate bună. Hai să-ți spun și pe urmă îmi zici ce părere ai.

Sticky se ridică în capul oaselor, complet treaz acum.

Dar de-abia deschise gura Reynie, când la ușa lor se auzi un ciocănit și Y.T. Pedalian, fără să aștepte un răspuns, își băgă capul în cameră.

— Cum, deja v-ați trezit? Ce băieți buni! Trebuie să fi ghicit că toți ceilalți Mesageri au ieșit din joc și domnul Cortina are nevoie de voi chiar acum. A trebui să anuleze jumătate din sesiunile de noapte din cauza microbului ăstuia la stomac. Ce noroc că voi tocmai ați scăpat de el, nu? Vă puteți imagina ceva mai rău decât să nu fii în stare să te duci atunci când te cheamă domnul Cortina?

Momentul sosise mult prea curând! Niciunul nu se așteptase la o sesiune atât de devreme dimineața. Reynie luă repede un stilou de pe biroul lui și mâzgăli ceva în palmă.

— Ce faci? întrebă Y.T.

— Mi-am notat doar ceva ce nu vreau să uit.

— Și eu fac asta câteodată, spuse gânditor Y.T., doar că de obicei uit că mi-am scris ceva pe mână și mă spăl înainte să-mi aduc aminte. Ce scrii?

— Amintește-mi să-ți spun mai târziu, răspunse Reynie.

— În regulă — acum grăbiți-vă și îmbrăcați-vă. Sper că nu vreți să-l lăsați pe domnul Cortina să vă aștepte.

Băieții își aruncară hainele pe ei și ieșiră în urma lui Y.T. din cameră. Pe coridor câțiva elevi cu picioarele moi și fețele albe se duceau și se întorceau de la baie, iar un grup de Ajutoare tăcute munceau peste program ca să curețe podelele. Y.T., vesel acum că își răscumpărase greșeala făcută mai înainte, zâmbea și îi bătea pe spate pe elevii deprimați pe lângă care trecea.

— Hai, rezistați! Bărbia sus! Priviți partea bună a lucrurilor — întotdeauna se poate și mai rău!

Drumul până la Galeria Șoptitorului nu li se păru băieților suficient de lung. Legatul la ochi, mersul până la intrarea secretă, urcatul atât de obositor pe nesfârșitele trepte — avură senzația că totul se petrece într-o singură clipă de agonie. Apoi Y.T. le luă legăturile de la ochi și apăsă pe butonul interfonului.

— Reynard Muldoon și Stic... ăăă, George Washington sunt aici pentru sesiunile lor, domnule Cortina!

Vocea domnului Cortina se auzi în microfon:

— Trebuie să aștepte. Între timp, mai adu-mi niște suc.

Pe cel mai autoritar ton al său (care nu era foarte autoritar), Y.T. le ordonă băieților să nu se miște de acolo. După ce îl asigurară că nici prin cap nu le-ar fi trecut așa ceva, el coborî grăbit pe scări.

— Hai să fugim! șopti Sticky.

— Nu, ascultă, tot mai avem o șansă, spuse Reynie. Tu trebuie să intri primul, Sticky, și să-ți prelungești cât poți sesiunea. Dacă te împotrivești chiar de la început Șoptitorului, cât ai încă putere, ai putea să fii în stare să prelungești sesiunea...

Sticky rămase cu gura căscată.

— Să mă împotrivesc? Dar domnul Cortina o să bănuiască ceva! O să-și dea seama, știi bine. O să mă trimită înapoi în Camera de Așteptare! O să... Sticky începu să tremure necontrolat. O să pună Șoptitorul să acționeze *împotriva* mea! O să-mi spele creierul!

— Știu care sunt riscurile, spuse Reynie. Dar este singura noastră posibilitate.

Expresia îngrozită a lui Sticky se transformă în furie.

— Atunci de ce nu intri *tu* primul? De ce să nu fii *tu* cel care rezistă, dacă ești atât de curajos?

— Trebuie să încerc să le anunț pe fete, spuse Reynie, și îl apucă pe Sticky de braț. Încă mai putem face asta, Sticky!

Sticky părea cuprins de îndoială, chiar suspicios.

— Și cum vrei să le anunți pe fete? Cum...?

Ușa Galeriei Șoptitorului alunecă într-o parte și Martina Crowe ieși, cu o expresie năucită dar de plăcere.

Era atât de mulţumită încât aproape că nu se obosi să le rânjească batjocoritor. Aproape. Dar apoi se opri şi făcu un efort.

Reynie îi întoarse rânjetul cu cel mai bun zâmbet fals de care se arătă în stare.

— Ai avut o sesiune cu Şoptitorul? Credeam că acum eşti Executiv.

— Sunt un Executiv tânăr, pot să fac încă treaba unui Mesager când e vorba de o urgenţă. Şi asta e în mod clar o urgenţă. N-am mai văzut niciodată atâţia puşti care să-şi verse mâncarea.

— Ţie nu ţi-a fost rău?

— Rău de foame, doar atât. Am fost atât de ocupată să prind *spionul* ăla aseară, încât n-am mai ajuns la cină. Ăsta e preţul pe care trebuie să-l plăteşti atunci când eşti Executiv, când faci lucruri importante. Nu că voi, băieţi, aţi şti ceva despre asta. Cu un aer plin de mulţumire de sine şi condescendenţă, Martina se îndepărtă, aruncându-le peste umăr: Intraţi repede, băieţi. Eu mă duc să mă ocup de altă însărcinare. Şi sper că observaţi că eu nu trebuie să fiu legată la ochi.

In momentul în care Martina dispăru, Reynie îi şopti lui Sticky:

— Trebuie să ai încredere în mine, Sticky. Ca să avem o şansă, trebuie să intri tu primul. E singura noastră speranţă.

Pe chipul lui Sticky se citea îndoiala.

— Hai, băieţi, intraţi! strigă domnul Cortina.

Reynie încercă să mai facă un ultim apel la prietenul lui, dar Sticky se întoarse și pătrunse în Galeria Șoptitorului fără să se mai uite înapoi.

Reynie nu avu încotro și îl urmă. Trase aer adânc în piept și intră în Galeria Șoptitorului... unde șuieră ca aerul care iese dintr-un balon. Iată-l! Șoptitorul! Pleoapele lui Reynie fluturară. In prezența lui se simțea ca și cum ar fi intrat într-o baie caldă. Voia să se așeze și să nu se mai ridice niciodată din el.

Trebuie să lupți, își spuse Reynie, și cu mari eforturi reuși să-și dezlipească privirea de seducătoarea mașinărie pentru a se uita la domnul Cortina.

Domnul Cortina părea obosit dar nerăbdător.

— Bine ați venit, băieți. Sper că v-ați revenit pe deplin. Vă simțiți în putere?

— Da, domnule, răspunseră într-un glas băieții.

— Asta sper și eu! Doar o mână de Mesageri se simt bine, și i-am epuizat. Ați văzut că am recurs chiar și la folosirea unui Executiv — un lucru pe care îl fac foarte rar, căci copiii mai mari sunt mult mai puțin eficienți. Dar nu am mers conform programului și întârzierea mă înfurie. Dacă n-ar fi apărut problema asta infernală cu microbul, proiectul meu ar fi fost deja încheiat!

— Ne pare rău să auzim asta, domnule, spuse Reynie.

— Nu contează, tinere prieten. Problema va fi curând rezolvată, căci am de gând să închei chiar *acum!*

Lui Reynie i se tăie răsuflarea.

— Vreți să spuneți... adică..., se bâlbâi Sticky.

— Văd că aţi rămas fără glas la această onoare. Aşa e, Sticky, voi, băieţi, veţi fi martori la încheierea proiectului meu. Asta dacă totul merge bine.

Băieţii se chinuiră să schiţeze un zâmbet.

Domnul Cortina bătu din palme.

— Acum, iată care e sarcina voastră. Mai întâi o să avem o ultimă sesiune dedicată materialului vechi — ultima dintre lecţii. Apoi o să avem o sesiune cu material *în întregime* nou. Un material proaspăt ieşit de sub teascuri! Domnul Cortina îşi flutură triumfător jurnalul. Tocmai l-am încheiat.

Reynie încercă să tragă de timp.

— N-ar trebui oare să avem puţin timp să-l studiem, domnule?

— Nu, Reynard, în acest caz simplitatea este esenţială. Şoptitorul meu este conceput să aline minţile tulburate, şi nimic nu alină mai bine mintea decât un răspuns simplu la o problemă complicată.

— Domnule Cortina, spuse Sticky, încă vă mai gândiţi să închideţi Colegiul?

La această întrebare neaşteptată, Reynie se uită repede la Sticky. Încerca şi el să tragă de timp, sau dimpotrivă — Sticky renunţase deja?

Domnul Cortina chicoti.

— Nu-ţi face griji, George, nu te-am uitat. Ceilalţi elevi vor fi trimişi acasă mâine — am ales să răspund unei chemări mai măreţe şi voi servi omenirii într-o poziţie mult mai înaltă — dar mă gândesc la voi, băieţi, ca

asistenți personali, să fiți pregătiți ca Executivi atunci când creșteți.

— Atunci, chiar... chiar ne vreți? întrebă Sticky.

— Sigur că vă vreau, spuse domnul Cortina cu un zâmbet încurajator. Am nevoie de amândoi. Și cu cât începe mai repede Îmbunătățirea, cu atât mai repede vă veți începe și voi noua viață. Ce motivație mai bună pentru a face acum o treabă excelentă, eh?

Buzele lui Sticky tremurară.

— Am venit cu sucul, domnule! se auzi vocea lui Y.T. în interfon.

— În sfârșit, mormăi domnul Cortina și zâmbetul îi dispăru într-o clipă, așa cum se întâmplă adeseori cu zâmbetele false.

Apăsă pe un buton de pe brațul scaunului său cu rotile. Reynie, care îl privise pe Sticky cu o disperare întunecată, observă pe ce buton apăsase domnul Cortina. În cazul în care Kate și Constance reușeau să ajungă acolo, el le va putea deschide ușa. Dar ce șansă aveau să se întâmple asta? Mai întâi, Sticky trebuia să reziste în fața invitației domnului Cortina — și cu atracția atât de puternică a Șoptitorului, cu domnul Cortina atât de aproape de reușită, mai putea Reynie spera?

Y.T. intră cu sucul și ieși din nou, cu pași împiedicați; domnul Cortina sorbi din paharul lui de hârtie cu o expresie de meditație nerăbdătoare pe chip, și apoi sosi momentul.

— Foarte bine, Reynard, hai să facem lumea mai bună. Acum poți să te așezi în Șoptitor.

Reynie se uită lung și rugător la Sticky, pe a cărui față nu se putea citi nimic. Oare ce se petrecea în mintea lui?

Adevărul e că nici Sticky însuși nu știa.

Existaseră momente în viața lui Sticky când o întrebare importantă îl năucea, indiferent cât de bine cunoștea răspunsul la ea; și momente când fugise de problemele sale; și momente când se simțise paralizat tocmai atunci când era nevoie de acțiune. Nu înțelesese niciodată de ce făcea asta — știa doar că rareori se comporta așa cum se așteptа de la el, și din acest motiv se agățase cu atâta îndârjire de porecla sa. Căci cu siguranță se așteptau lucruri mărețe de la un băiat care se numea George Washington.

Și totuși, în ultimul timp devenise prieten cu oameni care *țineau* la el, pe lângă și dincolo de ceea ce *se aștepta* de la el. Își amintea foarte limpede cum Reynie îi spusese: „Am nevoie de tine aici ca prieten". Efectul acestor cuvinte, și al tuturor celor care îi erau prieteni, devenise tot mai puternic, până când — deși nu-și putea da seama *de ce* în această clipă nu se simțea confuz —, în cel mai disperat moment al vieții lui de până acum, ajunse să știe că e adevărat. În el exista curaj. Trebuia doar să fie scos la iveală.

Așa că Sticky făcu un pas în fața lui Reynie și spuse:

— Pot să merg eu primul, domnule Cortina? Aștept asta cu atâta nerăbdare încă de la ultima mea sesiune.

Domnul Cortina râse scârțâit.

— Îndrăznesc să spun că și Reynard simte la fel, George. Dar hai să nu ne certăm. Reynard a fost primul data trecută. Acum poți să mergi tu primul. Așază-te.

În cele din urmă, privirea lui Sticky se îndreptă către Reynie, în ochii căruia putu citi gratitudine și admirație. Dând scurt din cap, Sticky se întoarse și se instală în Șoptitor. Imediat domnul Cortina își duse scaunul în spatele lui, își băgă capul în casca roșie și lătră: „K. De Cortina!"

Cătușele țâșniră și se prinseră de mâinile lui Sticky. Casca albastră coborî.

— Sticky Washington, spuse Sticky tare, închizând ochii.

Reynie îl privi pe prietenul său cum se încordează în efortul de a rezista. Știa că Șoptitorul voia numele adevărat al lui Sticky.

— Sticky Washington, repetă Sticky.

Rezistă, Sticky, își spuse Reynie, și ochii i se îndreptară către fața domnului Cortina, care părea obosit și tulburat deopotrivă. Își dăduse deja seama domnul Cortina că exista o problemă? Se încrunta concentrat, cu ochii închiși.

Cât timp putea Sticky să reziste — și știind că rezistența lui l-ar putea trăda? Știind că tot ce avea de făcut pentru a-și îndepărta teama era să coopereze? Știind că numai câteva clipe îl despărțeau de acea minunată ușurare? Ar fi ca și cum ai încerca să nu scarpini cea mai puternică mâncărime cunoscută vreodată de cineva.

Reynie se apropie fără zgomot de fereastră.

— Sticky Washington, spuse din nou Sticky, cu o voce mult mai slabă, și Reynie știu că nu mai aveau mult timp.

Ochii domnului Cortina erau închiși. Asta era șansa lui. Reynie își flutură mâna prin fața ferestrei. Afară era întuneric, dar camera era puternic luminată — mâna lui va fi vizibilă de afară. La dreapta și la stânga o flutură, la dreapta și la stânga, la dreapta și la stânga. *Te rog, te rog, să o observe cineva*, își spuse el. *Te rog, Rhonda, fă să fie adevărat ce ai spus. Prin telescop părem să ne afle la mai puțin de un metru depărtare. Voi pândiți în permanență insula prin telescop. Te rog, fă să fie adevărat. Și ochii voștri să fie ageri.*

Cu o ultimă fluturare de mână pentru a atrage atenția, își lipi palma de geam astfel încât mesajul scris acolo să poată fi citit, dacă cineva era acolo pentru a-l citi: *Avem nevoie de K și C aici! Acum!*

Marea Mașinărie Biruitoare Kate

Întâmplător, K și C erau încă în pat. Fusese o noapte îngrozitoare pentru Kate. Oricât s-ar fi străduit, nu putea să-i iasă din minte privirea din ochii lui Layazar pe când era dus într-o paradă triumfală prin cantină de către Executivi și Ofițerii de Recrutare. Dormi prost, mai degrabă moțăind, îngrijorată și deprimată, fără să aibă nici măcar o umbră de idee ce să facă.

Acum mai era puțin și se lumina de ziua, era timpul să se scoale din pat, deși nu prea părea să mai aibă vreun

rost să o facă. Și pentru a o indispune și mai mult, dacă se mai putea așa ceva, se auzeau niște bipuri îndepărtate, enervante — zgomotul aiuritor al unui claxon aflat la distanță. O alarmă de mașină de pe țărm, sau un copil nesuferit care se distra cu o țiuitoare. Se auzea deja de câteva minute. Sunete lungi, sunete scurte, și iar sunete lungi, și tot așa întruna. Enervant, și enervant de familiar, precum ceva de care ar fi trebuit să-și aducă aminte, dar nu putea. Aproape ca un cod, se gândi ea. Aproape ca și...

— Codul Morse! spuse Kate cu voce tare, ridicându-se brusc în capul oaselor.

Un sunet lung, un sunet scurt, din nou unul lung, o pauză. Asta ar fi un K. Ascultă concentrată. Urmară și altele. Of, de ce nu învățase bine codul Morse? Se repezi la biroul ei și notă sunetele așa cum veneau. Scurt, scurt, scurt. Scurt, scurt. Pauză. Asta însemna *si*, adică *și*, era sigură. Lung, scurt, lung, scurt — un *C. K și C.*

— Să oprească cineva alarma aia tâmpită, gemu Constance în somn.

— Șșș! Ba *nu*! Trezește-te, Constance! Ni se trimite un mesaj!

Dar Constance, pierdută într-o ceață de somn, își băgă doar capul sub pernă.

Semnalele continuau să vină. Kate se chinui să le descifreze. „Sper că băieții aud și ei", își spuse ea. „Sticky o să știe cu siguranță." După o pauză, mesajul o luă de la început, și Kate studie ce scrisese în grabă: *K si C latura cu stea acum*. Dumnezeule mare! Nu avea nici un sens. K și C

erau, evident, Kate și Constance. Dar ce era cu „latura”? La ce latură se referea? Sau poate era în latină? Din nou speră că și Sticky ascultă — el știa toate limbile pământului. Mesajul se repetă iar. Kate încercă să fie foarte atentă, având grijă să nu încurce sunetele lungi cu cele scurte și să marcheze corect pauzele. În cele din urmă, mesajul era: *K si C la turn* (confundase *n* cu *a*) *cu stea acum*. Ce naiba? Care era „turnul cu stea”?

— Turn cu *steag*! exclamă ea, dându-și seama de greșeală. Vai de mine, Kate! Băieții sunt deja în turnul cu steag! Constance, trezește-te!

— Taci din gură! veni vocea înăbușită de sub pernă.

Kate își puse repede pantofii, își prinse găleata de cordon. Cine știe de când erau acolo? Cine știe în ce fel de pericol se aflau? Și dacă ajungea prea târziu? Va trebui să...

Kate se opri la mijlocul gândului și se uită la grămăjoara de așternuturi sub care se afla Constance Contrar. Cum s-ar fi putut Kate descurca alături de fata asta atât de ostilă? Va trebui să o care în spate, asta presupunând că reușește să o dea jos din pat. Și dacă o să o încetinească atât de mult încât n-o să ajungă la timp pentru a-i ajuta pe băieți?

Lui Kate îi trecu prin cap să o lase pe Constance în cameră. Era un gând tentant — atât de tentant încât aproape că o și făcu. Se duse până la ușă. Ezită. Se uită înapoi. Planul avea nevoie de toți patru. Asta spusese domnul Benedict că era lucrul cel mai important, și cu

asta fuseseră cu toții de acord chiar ieri. Toți patru. Acesta era planul. În niciun caz nu avea să fie *ea* cea care îl face să se ducă de râpă. Într-o fracțiune de secundă, Kate fu lângă pat și începu să o scuture pe Constance ca pe o castanietă.

— Constance, trezește-te! E urgent!

Cu tot scuturatul și strigătul, lui Kate îi trebui un minut pentru a o trezi complet pe Constance. Se făcuse ziuă, cu fiecare secundă lumina devenea tot mai puternică, la fel ca și teama lui Kate că vor ajunge prea târziu. Când Constance reuși să înțeleagă ce se întâmpla, Kate îi băgase deja pantofii în picioare.

— Urcă-te în spatele meu! îi ordonă, ignorând scâncetele lui Constance că o dor degetele de la picioare (Kate îi pusese pantofii invers).

Constance se cățără în spatele lui Kate, continuând să bombăne, și Kate se năpusti afară din cameră.

Pe coridor trecură pe lângă câțiva elevi care strângeau în mâini cu un aer jalnic pungi de hârtie, așteptând la coadă în fața toaletei. Ici și colo pe podea se zăreau pete alunecoase pe care Ajutoarele nu le curățaseră încă, și Kate le ocoli cu pricepere, încercând să nu se gândească la ele. Când un Executiv cu un aer leșinat se apropie să o întrebe ce caută acolo, Kate strigă:

— Ferește! O să-și dea afară varza de Bruxelles!

Executivul, care văzuse deja în acea noapte mai multe scene de genul acesta decât și-ar fi dorit să vadă în toată viața lui, se dădu deoparte fără niciun cuvânt.

Kate alergă din ce în ce mai repede, intrând în ritm, cu găleata lovindu-i-se de șold și cu Constance agățată cu disperare de umerii ei. Trecu pe lângă Ajutoare epuizate, cu găleţile și mopurile lor, și ieși din cămin, pentru a se îndrepta direct spre intrarea secretă din spatele Clădirii de Control al Colegiului. Cu ajutorul ascensorului domnului Cortina, se gândi Kate, puteau să fie în fața intrării în Galeria Șoptitorului în treizeci de secunde, sau chiar mai puțin. „Asta cu condiția să avem noroc", își spuse ea, „și intrarea să nu fie păzită." Ocoli bolovanii, deschise ușa cu piciorul și se năpusti prin holul de la intrare către coridorul secret.

Dar, din păcate, intrarea era păzită. Și de nimeni alta decât Martina Crowe.

Kate se opri brusc, încercând să se gândească ce să facă.

Martina fu atât de surprinsă de apariția neașteptată a lui Kate, încât aproape păru speriată, de parcă Kate ar fi venit să o bată. Dar își recăpătă imediat aerul trufaș.

— *Cum* ați intrat aici? Acum o să aveți mari necazuri, vă dați seama?

Kate nici n-o auzi pe Martina. Gândurile i se învălmășeau în cap. Putea să treacă pe lângă Martina? Singură, poate, dar cu Constance în spate? Martina va chema ajutoare, și Recruții care păzesc camera cu computere vor veni în goană. Tot ce avea de făcut Martina era să o rețină pe Kate câteva momente. Nu, n-or să reușească să ajungă la timp. Vor trebui să încerce altă cale.

— Ei, ce aveți de spus? mârâi Martina, apropiindu-se cu un aer amenințător.

Kate își mușcă buzele, își strânse pumnii și de data asta nu răspunse. În schimb, se răsuci pe călcâie, o ridică pe Constance mai sus pe spatele ei și se îndepărtă în fugă.

Martina rămase uitându-se lung după fete, într-o stare totală de confuzie. Nu-i stătea în fire lui Kate Biruietot să dea înapoi așa, nu, nu-i stătea deloc în fire. Și, în primul rând, de ce veniseră în coridorul secret? Se grăbeau, era clar că aveau de rezolvat o treabă urgentă. Chipul Martinei se întunecă atunci când cântări în minte toate posibilitățile.

În acea clipă, de după colț apăru Jillson. Petrecuse o noapte îngrozitoare în baie, scoțând niște sunete ca un leu-de-mare, dar acum că se simțea mai bine, venea să o schimbe pe Martina din postul de pază.

— Jackson mi-a spus să vin să te schimb. Dacă domnul Cortina nu termină treaba cu Reynard și George, poți să mai ai o sesiune peste câteva ore. Du-te și odihnește-te puțin.

Martina nu o asculta. În mintea ei se învârteau tot felul de speculații despre Kate. *Băgăcioasa asta afurisită știe probabil că acesta e drumul spre Galeria Șoptitorului,* se gândi ea. *Altfel de ce ar fi venit fetele aici? Și de ce se grăbeau așa? Și... și ce e cu bipurile alea îngrozitoare care se aud în depărtare?* Martinei îi era greu să ne concentreze.

— Jillson, ai trecut cumva în hol pe lângă Kate Biruietot?

— Și piticania aia de Constance? Sigur că da. Le-am trimis direct în camera lor. Unii copii nu se învață

niciodată minte. Fără îndoială, amândouă or să aibă creierele spălate.

— Nu se întorc în camera lor, spuse Martina. Ceva se petrece aici.

Jillson se încruntă.

— Zău? Crezi că are vreo legătură cu zgomotul ăla înnebunitor de claxon? Oricum, *ce* e cu el?

— L-ai auzit și tu, deci. Nu știu. Aproape că sună ca — nu, *cu siguranță* sună ca un cod. Da, e un cod! Codul *Morse*. Jillson, tu nu știi codul Morse, nu?

— De ce naiba l-aș ști? Nimeni nu mai folosește azi codul Morse. Dar domnul Cortina ține în biroul lui tot felul de cărți cu coduri. Am putea să aruncăm o privire. Am cheia de la birou la mine — privilegiul unui Executiv mai vechi.

Câteva minute mai târziu, erau amândouă în biroul domnului Cortina, cu codul Morse în față, transcriind în grabă sunetele îndepărtate.

— Care „turc"? întrebă Jillson, scărpinându-se în cap.

Martina corectă greșeala. Nu lung, scurt, lung, scurt — nu de două ori, ci doar o dată: lung, scurt; nu *C*, ci *N*. *Turn cu steag*.

— Știam eu! Hai să-l căutăm pe Jackson. Mai avem doi spioni de prins!

În acel moment, respectivii spioni înaintau repede printr-un coridor din barăcile Ajutoarelor, unde Kate tocmai intrase într-o debara și luase o scară de la un

Ajutor speriat. Acum fetele mergeau împiedicat către ieșire. Kate se împiedica pentru că ducea în brațe scara greu de manevrat. Constance se împiedica pentru că acesta era felul ei natural de a se deplasa și pentru că o dureau picioarele din cauza pantofilor puși invers.

— Haide odată! o îndemnă Kate, gâfâind. Nu poți să te miști mai repede? Zău, nu pot să te duc și pe tine, și scara.

— Atunci lasă-mă aici! Oricum nu vrei să vin cu tine.

— N-avem timp pentru prostiile astea, murmură Kate, deschizând cu zgomot ușa de la capătul coridorului și trăgând după ea scara în lumina crudă a dimineții.

Constance venea în spate clătinându-se, chinuindu-se să se țină după Kate, care ocoli clădirea cu sălile de clasă și se năpusti în piațetă.

Claxonul continua să se audă peste apă, repetându-și în mod insistent mesajul.

Kate tocmai își spunea: *Tare aș vrea să înceteze acum, cu siguranță cineva își va da seama*, când claxonul se opri brusc. Din nefericire, chiar în momentul când se opri, din spatele bolovanilor de pe deal se iviră doi Executivi care se uitară curioși înspre malul celălalt. (Unul dintre ei era Y.T., a cărui siluetă deșirată Kate o recunoscu imediat, chiar și de la această distanță. Celălalt era, judecând după dimensiunea capului, o fată cu coafură înaltă numită Regina.) În acel moment erau prea atenți la claxon ca să le observe pe fete. Dar tot nu se puteau furișa. Constance rămânea prea mult în urmă. Dacă Executivii o zăreau, în mod sigur avea să fie prinsă.

— Ascultă, spuse pufăind Kate pe când traversau piața, dacă eșarfele vin după noi, o să încerc să-i reținem. Tu mergi înainte. Du-te direct la dealul din spatele Clădirii de Control al Colegiului — la peretele acela de piatră de sub pârâu. Te ajung acolo din urmă.

Constance se opri.

— Până acolo? Dar nu pot să merg atât de mult pe jos! Sunt terminată! Mă omoară picioarele!

Kate se opri brusc.

— Nu poți să faci nimic fără să creezi probleme, nu? Nici măcar acum, în cel mai important moment din viața ta?

Lăsă jos scara și scoase din găleată frânghia.

— Ce faci? întrebă Constance. Credeam că suntem într-o grabă *imensă*!

— Taci din gură! o repezi Kate.

Înainte ca să poată Constance să găsească o replică ursuză, Kate legase scara de cureaua ei și o ridicase pe fetița mai mică în spate.

— Va trebui să târăsc după mine scara asta tâmpită. O să facă un zgomot îngrozitor, așa că ține-te bine.

Și spunând acestea, Kate o porni, mai repede decât ar fi crezut că e în stare, poate îmboldită de zăngănitul, scârțâitul și hârșâitul teribil pe care le scotea scara târâtă după ea.

Sus, pe deal, Regina începu să strige — zgomotul ajunsese până la ea și îi atrăsese atenția. Kate ridică privirea către deal și îl văzu pe Y.T. împiedicându-se de picioarele fetei și pe Regina împiedicându-se de

picioarele lui Y.T. când o porniră după ea și Constance. „Binecuvântate fie picioroangele alea", își spuse ea. „Poate că acum o să reușim să ajungem la timp."

Kate se îndreptă către spatele Clădirii de Control al Colegiului, trecu repede pe lângă bolovani și capcana de iederă și o porni în sus pe deal. Era un urcuș greu. Nu exista nicio potecă acolo, panta era abruptă și alunecoasă din cauza pietrișului, iar Kate — spre deosebire de urmăritorii ei — târa după ea o scară și ducea în spate pe cineva. Chiar și așa, Kate ajunsese la jumătatea drumului către vârf, înainte ca Y.T. și Regina să fie la poalele dealului. Tocmai începea să prindă curaj, când Martina, Jackson și Jillson apărură în spatele Clădirii de Control al Colegiului.

— Ei, *asta* chiar că e neplăcut, spuse Kate, zâmbind și făcând cu mâna.

— Neplăcut? strigă Constance. *Neplăcut?*

— Nu crezi? întrebă Kate, gâfâind sub povara ei.

Jackson îi trimise undeva pe Y.T. și pe Regina — probabil ca să îl anunțe pe domnul Cortina — și începu să urce dealul, cu Jillson și Martina în urma lui.

Mergeau foarte repede.

Kate nu se mai uită în spate, ci înaintă cât putu de iute, până când ea și Constance ajunseră la peretele de piatră. De pe pantă se auzea scârțâitul grăbit al ghetelor pe pietriș. Kate se grăbi să-și desfacă frânghia de la mijloc — dar după cât trăsese de scară pe pantă, nodul se strânsese prea tare. *Haide odată, haide odată*, își spuse ea,

scoțându-și cureaua pentru a trage nodul de pe ea. În grabă, nu mai apucă să țină și găleata și, spre groaza ei, aceasta scăpă și se rostogoli câțiva metri în jos pe deal.

— Las-o! strigă Constance, văzându-i privirea consternată. Nu mai e timp pentru ea!

Constance avea dreptate. Și-ar fi pierdut puținul avans pe care îl câștigaseră. Dar și mai rău era să-și piardă găleata. Și așa, în râsetele batjocoritoare ale Martinei de la jumătatea pantei („De mare ajutor o să-ți mai fie găleata aia când punem mâna pe voi!"), îi dădu lui Constance frânghia și ea coborî pentru a o recupera. Totul căzuse din ea, inclusiv prețioasa ei lunetă, dar asta nu mai conta acum pentru Kate — înșfăcă găleata și lăsă restul în urmă.

— Nu ești întreagă la minte! strigă Jackson. Puteai la fel de bine să ne aștepți acolo!

— Voiam doar să vă dau o șansă să învingeți prin luptă! strigă Kate peste umăr.

Cu scara rezemată de peretele de piatră și cu Constance (care spumega dezaprobatoare) în cârcă, începu să urce. Acum transpira din greu sub povara ei. Cu cât se simțea mai obosită, cu atât Constance părea mai grea. Într-un ultim efort hotărât, depăși și ultimele trepte chiar în momentul în care Jackson ajunse la baza scării. Kate se cățără mai departe pe povârnișul înalt și abrupt de deasupra peretelui. La câțiva pași înaintea lor, chiar deasupra peretelui de stâncă, se vedea un pârâu. Curgea printr-o viroagă puțin adâncă, apoi cădea peste

peretele de piatră, în jos. Kate se îndreptă repede, cu pași nesiguri, către pârâu. Când — fără prea multe formalități — o lăsă pe Constance jos lângă apă, Jillson și Jackson erau amândoi pe scară, iar Martina se pregătea să urce și ea.

— La ce-ți mai servește acum găleata aia? rânji batjocoritor Jackson.

— Mă bucur că ai întrebat! răspunse Kate, aplecându-se către pârâu pentru a umple găleata cu apă.

În clipa următoare, găleata era la fel de grea ca o minge de bowling. Kate se întoarse și îl privi pe Jackson în ochii lui de un albastru rece — mai avea doar câteva trepte și era în capul scării —, apoi îi făcu prietenește cu ochiul.

Și dădu drumul găleții.

Deși surprins, Jackson reuși să se abțină să întindă mâna pentru a prinde găleata. Fără însă să conteze. Găleata îl prinse pe el. Aterizã direct în capul lui, îl trânti jos de pe scară și, în cădere, Jackson o luă cu el și pe Jillson. Aterizară amândoi la picioarele Martinei, într-o grămadă udă, care gemea.

— Rapid și eficient, spuse plină de satisfacție Kate. Plus udătura.

Nu aveau însă timp să reflecteze la plăcuta scenă dinaintea lor. Martina fusese suficient de deșteaptă pentru a pune mâna pe scară, înainte să o poată trage Kate spre ea, și aștepta doar ca tovarășii ei amețiți să se ridice în picioare. Aruncând-o pe Constance pe un umăr, Kate trecu prin apă (fiind prea obosită acum pentru a sări peste

ea) și se îndreptă către ultima porțiune de teren abrupt până la peretele turnului.

— Uh! strigă Constance. Scoate-ți umărul din burta mea, tu...

— Ascultă, spuse Kate, punând-o jos și făcând repede un lasou din frânghia ei. Am nevoie de liniște ca să mă concentrez, așa că taci din gură, da? Trebuie să ajungem la fereastra aia cât de repede putem.

În timp ce spunea asta, începu să învârtă lasoul, cu ochii la peretele turnului ce se înălța deasupra lor și din care se vedea ieșind catargul cu steagul roșu al Colegiului fluturând ușor sub el.

Ai grijă, își spuse Kate. *Vezi să nu se încurce lasoul în steagul ăla*. Era esențial să reușească din prima încercare — nu mai aveau timp pentru o a doua.

Kate se concentră, ochi, spuse o rugăciune în gând și...

— Doar nu crezi că poți să prinzi cu lasoul *catargul* ăla! izbucni Constance chiar în clipa în care Kate își aruncă lasoul în sus.

Cuvintele lui Constance aproape că îi dădură peste cap concentrarea lui Kate, dar aruncarea era mulțumitoare — cu o zvâcnire potrivită a frânghiei, reuși să o îndrepte pe direcția cea bună. Lasoul prinse chiar capătul catargului. Kate răsuflă ușurată.

— Asta numești tu liniște? întrebă ea, trăgând de frânghie pentru a strânge bucla.

— Putea să fie și mai tare, răspunse Constance.

— Mersi frumos, spuse Kate, în timp ce lega frânghia în jurul mijlocului lui Constance. Și acum să nu spui nimic. Fac asta ca să te pot trage după mine. Așa pot să urc mai repede.

Constance, bineînțeles, începu să protesteze, dar Kate făcuse deja nodul și pornise să se cațere în sus pe frânghie. Nu mai pierdu vremea uitându-se înapoi. Știa că în acea clipă Martina sărea peste pârâu. Știa că nu avea la dispoziție decât câteva secunde. Și când, în cele din urmă, ajunse la catarg, suindu-se pe el și uitându-se în jos, și o văzu pe Martina repezindu-se către Constance, aflată mult dedesubt, la baza turnului, știu că acele secunde nu erau în favoarea ei. La cât de obosită era și la cât de repede se mișca Martina, nu mai avea timp să o tragă în sus pe Constance.

Lui Kate îi luă doar una dintre acele secunde ca să-și spună: *Trebuie să fim toți patru, împreună, dar Constance nu-i poate înfrunta.* Tu *însă poți. Va fi greu, dar poți s-o faci.*

(O parte din Kate credea asta — o parte foarte importantă, căci sentimentul de invincibilitate fusese principalul lucru care o susținuse pe Kate în toată viața ei singură de până atunci. Dar o altă parte din ea *nu* credea asta — și asta era și ea o parte importantă, căci, dacă nu știai de partea asta, era imposibil să înțelegi ce lucru curajos urma să facă acum Kate.)

Cu o mișcare agilă, Kate trase lasoul de pe capătul catargului. Strânse tare frânghia în mână. *Ei, asta e*, își spuse ea. *Sper doar că bosumflata asta mică merită.*

Și cu acestea, făcu un salt înapoi prin aer.

Frânghia căzu peste catarg ca un cablu peste un scripete, și pe când Kate cădea spre pământ, Constance — mult mai ușoară — țâșni în sus, în strigătul de uimire al Martinei. Fetița se agăță înnebunită de frânghie, cu ochii ieșiți din orbite, dar Kate nu avea cum să o liniștească. Trecând una pe lângă alta, prima urcând, cealaltă coborând, amândouă îndreptându-se către o soartă nesigură, Kate îi aruncă cel mai vesel zâmbet al ei și-i strigă:

— Ține-te bine, Connie, fetiță! Și ai grijă să te dezlegi când ajungi acolo sus.

Apoi coborî în brațele primitoare ale celor trei Executivi puternici, care rânjeau încântați, nerăbdători să se răzbune.

—Domnule Cortina! Domnule *Cortina*! răsună în interfon vocea lui Y.T.

Pentru Reynie, întreruperea nu putea veni într-un moment mai potrivit. Până acum, de o eternitate, cum i se părea lui, îl privise pe Sticky când încruntându-se de efort, când zâmbind ușurat, cu pielea lui de culoarea ceaiului devenind palidă ca mierea, cu broboane de sudoare alunecându-i pe obraji ca niște lacrimi. Dar în cele din urmă, încruntarea îi dispăru, înlocuită de zâmbete

largi, de mulțumire. Sticky făcuse un efort deosebit, dar în final cedă — încetase să-i mai reziste Șoptitorului.

Domnul Cortina însă nu se bucură de întrerupere. După o noapte cu prea puține sesiuni, reușise în sfârșit să aducă din nou în Șoptitorul lui un Mesager, care se împotrivise însă în mod neașteptat. Mașinăria se încăpățânase să nu meargă cum trebuie, ca un măgar bătrân, pierzând firul gândurilor domnului Cortina și uneori neînțelegându-l corect. De obicei, pentru domnul Cortina efectul mintal era acela de a vorbi într-un telefon și de a-și auzi propria voce în receptor. Dar *această* sesiune fusese ca și cum și-ar fi auzit vocea într-un radio cu paraziți. Era din vina băiatului, asta trebuie să fie, și domnul Cortina tocmai începuse să se îndoiască de faptul că George ar fi un Mesager potrivit — că ar putea de fapt să fie vrednic de încredere — când sesiunea se îmbunătăți. Mintea băiatului deveni mai receptivă, mesajele neclare ale Șoptitorului se limpeziră și domnul Cortina ajunsese în sfârșit la o activitate productivă. Tocmai își încheia sesiunea, când apăru întreruperea.

— Domnule Cortina! Vă rog, domnule, avem o urgență!

— Fir-ar să fie! spuse furios domnul Cortina, trăgându-și cu o mișcare bruscă de pe cap casca roșie.

În spatele lui, cătușele și casca albastră îl eliberară pe Sticky, care se ridică, clătinându-se, într-o stare de confuzie și slăbiciune. Reynie se repezi să-l ajute.

— Ce e, Y.T.? spuse domnul Cortina, apăsând pe butonul interfonului de pe scaunul lui. Sper să fie ceva important.

— Așa este, domnule. Doi elevi încearcă să pătrundă în turn!

Reynie închise ochii și inima i se strânse. Executivii știau ce aveau de gând fetele, și Y.T. era deja afară, în fața ușii. Așadar, totul se terminase. După tot ce făcuseră, după ce Sticky fusese atât de curajos, încercând din răsputeri...

— Doi elevi? spunea domnul Cortina. Prin elevi înțelegi copii, nu?

— Ăăă... da, domnule, veni răspunsul nesigur al lui Y.T.

— Vrei să-mi spui că nu puteți opri doi copii să intre aici?

— Ăăă... păi, domnule, în mod sigur o să-i surprindem... adică... prindem... vreau să spun că în mod sigur o să-i prindem curând. M-am gândit doar că ar trebui să vă previn...

— Mulțumesc, Y.T., spuse domnul Cortina, care nu părea deloc recunoscător. Consideră-mă prevenit. Și, fiindcă tot veni vorba, dacă nu ai de anunțat o urgență *adevărată*, nu mai vreau să fiu întrerupt, ai înțeles?

— Da, domnule Cortina, veni răspunsul lui Y.T. Iertați-mă, domnule Cortina.

Clătinând nemulțumit din cap, domnul Cortina exclamă:

— Copii! Ar trebui să mă tem de niște copii neînarmați? Fără îndoială că sunt înțeleși cu prizonierul meu.

Niște agenți ciudați, dar nu contează — curând vor fi alături de el. Tăcu, uitându-se cu atenție la Sticky, de parcă se gândea cum era mai bine să-l tranșeze pentru a-l găti. George, mă tem că nu sunt grozav de mulțumit de performanța ta. Nu. De fapt, sunt destul de *ne*mulțumit. Acum te va înlocui Reynard. O să vedem mai târziu ce facem cu tine.

Era foarte clar ce voia să spună domnul Cortina cu „o să vedem ce facem cu tine", dar în acel moment Sticky era prea epuizat pentru a-i mai fi frică. Clătină doar din cap. Făcuse tot ce putuse.

Domnul Cortina gesticulă nerăbdător către perne, și Reynie îl conduse pe Sticky într-acolo. Sticky se prăbuși pe ele. Reynie se întoarse și, întâlnind privirea domnului Cortina, își văzu chipul nesigur și speriat reflectându-se în lentilele argintii.

— A venit momentul, Reynard, spuse domnul Cortina. Cu toate că sesiunea prietenului tău a fost nesatisfăcătoare, suntem aproape — foarte, foarte aproape. Domnul Cortina tuși și își șterse fruntea palidă, nădușită. Apoi murmură ca pentru sine: Mă tem totuși că trebuie să fac o pauză să-mi reîmprospătez puterile. Dar numai pentru o clipă. Oricum, o clipă de savurare a momentului e bine-venită. Așadar, un pahar de suc. Ai auzit, Reynard? O să beau un pahar de suc. Pe urmă, doar câteva minute... și apoi! Și *apoi*! Va începe Îmbunătățirea! Poți să crezi? Cu greu reușesc eu însumi să o cred!

Chipul domnului Cortina, deși palid și tras, strălucea de exuberanță. Visul lui era pe cale de a se îndeplini.

Reynie aruncă o ocheadă către Șoptitor. Apoi ochea-da deveni o privire concentrată. Nu-și putea lua ochii de la el. Nu arăta Șoptitorul ispititor? Liniștitor? Aproape părea să-i vorbească — aproape că șoaptele lui ajungeau tocmai până aici, la el. Oare chiar îi șoptea? Îi șoptea lucrul acela de negândit...?

Nu te lupta degeaba, Reynard. Încă mai poți să vii alături de domnul Cortina, să fii important, să fii o parte *din ceva.*

Dar... dar domnul Benedict, se gândi Reynie. *El... el are nevoie de mine să...*

Domnul Benedict! El e cel care te-a păcălit ca să i te alături, care te-a încurajat să trișezi la teste, care ți-a oferit „oportu-nități speciale”? Sau a fost domnul Cortina, care a spus că trișarea nu-l deranjează, care a adunat niște bieți nefericiți doar pentru a le oferi o viață mai bună, care ți-a oferit șansa de a deveni Executiv? Cât de diferiți sunt cei doi? Nu foarte mult, Reynard. Singura diferență este că unul îți poate oferi acum doar suferință, în timp ce celălalt îți oferă o modalitate de a aparține de ceva — o cale de a îndepărta singurătatea.

Profund tulburat, Reynie se gândi: *Dar... Miss... Miss Perumal.*

O poți ajuta! *O poți avertiza, poți să o sfătuiești să nu spună nimic despre vocile din capul ei. Domnul Cortina te va asculta cu bunăvoință — te poți pune chezaș pentru Miss Perumal. O poți proteja!*

Reynie își prinse capul între mâini. *Dar oare ar* vrea *ea să fac asta? Cu acest preț? Nu, nu ar vrea. Și totuși... și totuși... e imposibil! Nu există o cale de ieșire!*

Domnul Cortina își terminase sucul și se uita la Reynie cum îl privea lung pe Șoptitor.

— Văd că ți-a fost dor de el, spuse pe un ton mieros domnul Cortina. Ei bine, acum să nu-ți mai fie. Ia loc, Reynard. Ia-ți locul care ți se cuvine.

Mintea lui Reynard era atât de încețoșată. Oare domnul Cortina spusese „locul care ți se cuvine"? Sau a fost propria lui minte? Și cine îi vorbise mai înainte? Șoptitorul? Nu, își dădu el seama. Din păcate, nu. Nu fusese deloc Șoptitorul. Fusese Reynie însuși.

— Reynard! îl îmboldi domnul Cortina.

Reynie se îndreptă către Șoptitor. Sesiunea va merge repede — câteva minute, spusese domnul Cortina — și pe urmă se va încheia. După care... Înghiți cu greu nodul din gât. Ce se va întâmpla cu Constance? Oare se va întâmpla ceva îngrozitor cu ea atunci când domnul Cortina va mări puterea? Și ce se va alege de ceilalți?

Întoarse privirea către Sticky, prăbușit pe o pernă, epuizat și înfrânt. In ciuda terorii sale, în fața irezistibilei forțe a Șoptitorului, Sticky rezistase din toate puterile lui. N-ar fi făcut-o niciodată dacă nu i-ar fi cerut-o Reynie, iar acum asta îl pusese într-o lumină proastă în fața domnului Cortina. Oare Reynie chiar avea de gând să-l *ajute* pe domnul Cortina? Ar fi o trădare a prieteniei

lor! Și Kate — când se gândea prin câte trecuseră împreună, și cât riscase ea...

— K. De Cortina!

Cătușele se prinseră de mâinile lui Reynie. Casca se lăsă în jos. Reynie închise ochii și în minte îi apărură chipurile prietenilor săi. Își aminti ultima întrebare din primul test al domnului Benedict: „Ești curajos?" Acum, cel puțin, Reynie știa răspunsul. Nu era curajos. Doar sperase că e.

Bun, spuse Șoptitorul. *Cum te cheamă?*

„Termină repede cu asta", își spuse Reynie.

Bine ai venit, Reynard Muldoon.

„Bine ai venit", repetă Reynie. Da, astea erau niște cuvinte atât de... atât de *bine-venite*. Te făceau să simți că aparții de ceva. Te făceau să simți... că nu ești singur. Nu, nu era deloc singur. Și totuși...

Reynard Muldoon, de ce te temi cel mai mult?

În minte, Reynie continua să vadă chipurile prietenilor săi. Sticky, Kate, Constance — toți îl priveau îngrijorați. Trecuseră împreună prin atâtea! Oare chiar avea de gând să-i trădeze?

„Nu poți fi mai singur ca atunci când îți trădezi prietenii", își spuse Reynie.

Imediat se auzi vocea Șoptitorului: *Nu te teme. Tu n-o să-ți trădezi niciodată prietenii. Ești suficient de curajos pentru a nu o face.*

Reynie fu atât de surprins încât aproape că izbucni în râs. Șoptitorul era mult prea perceptiv pentru propriul

lui bine! În cel mai important moment, îi dăduse exact încurajarea de care avea nevoie — încurajarea care îl va ajuta să lupte împotriva Șoptitorului!

Hai să începem! spuse Șoptitorul.

Reynie fu copleșit de o fantastică senzație de bine. Un bine *adevărat* — deloc o iluzie. Nu își va trăda prietenii. Acum știa asta. Își înfruntase cea mai mare spaimă, și acum spaima dispăruse. Nu mai era nevoie ca Șoptitorul să i-o înlăture — nu mai rămăsese nimic de înlăturat!

Hai să începem, repetă Șoptitorul.

Reynie își adună puterile. Să vină tot ce-i mai rău. Va fi suficient de curajos pentru a rezista, și nu va fi singur.

Hai să începem, spuse din nou Șoptitorul, mai insistent.

Încă nu, gândi Reynie.

Hai să începem.

Lasă-mă să-mi șterg mai întâi ochelarii, gândi Reynie.

Hai să începem.

Nu fără găleata mea, insistă Reynie.

Îl auzi pe domnul Cortina mormăind în spatele lui.

Hai să începem, hai să începem, hai să începem.

Reguli și școli, pentru prostovani, gândi Reynie.

Și atunci, ca și cum Reynie ar fi făcut o scamatorie, auzi glasul ascuțit al lui Constance. Era probabil prima oară când se bucura să îl audă.

— Ajutor! Deschideți! Lăsați-mă să intru!

— Pfui! bombăni domnul Cortina. *Ce* s-a întâmplat cu mașinăria asta infernală? Și acum altă întrerupere! De unde vine vocea aia?

— De la fereastră, spuse Sticky, care părea tot atât de surprins ca și domnul Cortina.

— Fereastră? spuse domnul Cortina, smulgându-și casca roșie din cap și uitându-se către fereastră. Prin ea nu se vedea nimic, în afară de cerul albastru. Mormăi nemulțumit și-și puse la loc casca. Nu contează, spuse el. O să o ignorăm. Am de gând să termin sesiunea asta, chiar dacă e ultimul lucru...

— Deschideți! Deschideți! Deschideți! țipă Constance.

— Asta o să fie cam greu de ignorat, domnule, remarcă Reynie în timp ce Constance continua să țipe.

— E de-a dreptul scandalos! Cum să mă pot concentra dacă...? Fața domnului Cortina era crispată de furie. Foarte bine, va trebui să mă ocup de asta. Dar închizătoarea ferestrei e prea sus și nu pot să ajung la ea din scaun. George... Se uită cu o privire suspicioasă la Sticky, apoi clătină din cap. Nu, George, rămâi unde ești. Reynard, du-te și vezi ce se întâmplă.

Cătușele îi eliberară încheieturile mâinilor, casca se ridică.

Reynie nu avu nevoie să i se spună de două ori. Într-o clipă era în cealaltă parte a încăperii trăgând de încuietoarea ferestrei. O deschise larg și se uită în jos. Chiar sub fereastră, silueta micuță a lui Constance era agățată cu disperare de catargul steagului — prima impresie a lui Reynie fu cea a unui ursuleț koala care strângea în brațe trunchiul unui eucalipt căzut — și întregul ei trup tremura de efort, iar ochii i se învârteau în cap, înnebuniți

de spaimă. Și pentru un motiv întemeiat: dacă aluneca, s-ar fi prăbușit până jos pe pământul stâncos.

Dar nici pământul nu părea un loc prea sigur unde să fi rămas, căci acolo Kate se bătea furioasă. Inima lui Reynie se umplu de mândrie și speranță. Poate că situația era destul de disperată, dar lupta nu se încheiase încă. Fetele nu fuseseră încă prinse.

— Ei? strigă domnul Cortina din celălalt capăt al încăperii. Ce se întâmplă?

Sticky privea cu o nouă licărire de speranță în ochi.

Reynie își întoarse fața; domnul Cortina nu trebuia să-i vadă zâmbetul.

— Sunt copiii aceia de care spunea Y.T., domnule. Unul dintre ei pare să fi fost prins. Celălalt a rămas înțepenit pe catargul de steag de sub fereastră.

Domnul Cortina nu păru să fie sigur ce să facă — să râdă sau să mârâie.

— Atunci, haide, trage-l înăuntru. Asta o să fie ultima oară când suntem întrerupți.

— E o fată, domnule, îl corectă Reynie. Sticky, poți să mă ajuți?

Sticky, care își mai venise puțin în fire, se apropie și îl ținu pe Reynie de picioare când acesta se aplecă în afară și o trase înăuntru prin fereastră pe fata speriată.

— Ei, ei, Constance Contrar, spuse domnul Cortina cu o satisfacție vizibilă. Exact așa cum bănuisem. Am știut tot timpul că nu puteam avea încredere în tine. De fapt, aș fi avut eu grijă de tine dacă n-ar fi fost...

Tresări brusc, și își smulse de pe nas ochelarii, pentru a-și arăta ochii verzi și strălucitori, îngrozitor de injectați — niște ochi care ardeau furioși, căci înțelesese.

— Dacă, repetă el, întorcându-și acum privirea către Reynie, dacă n-ați fi fost *voi*.

Domnul Cortina își aruncă ochelarii pe podea, ca și cum fără ei ar fi putut vedea de mult adevărul. Și apoi, spre marea nedumerire și groază a copiilor, își desfăcu singur cătușele, se ridică din scaun, înalt și amenințător, și traversă cu pași mari încăperea pentru a pune mâna pe ei.

Între timp, Kate Biruietot se lupta pe viață și pe moarte. Martina Crowe sperase să se întâmple așa ceva, să aibă ocazia de a se răzbuna pentru umilințele trecute. Jackson și Jillson, care oricum nu erau niște făpturi foarte delicate, erau și ei la fel de hotărâți să o distrugă pe Kate, după ce fuseseră înjosiți — ca să nu mai spunem și loviți — de găleata ei. Poate că era isteață Kate și vicleană ca o vulpe, dar acum era o vulpe obosită și hăituită de ogari.

Și totuși, reușise să le creeze destule neplăceri: pe lângă cucuiul din capul lui Jackson, nasul lui ascuțit era umflat și roșu după ce Kate îl ciupise de el ca băiatul să-i dea drumul. Urechea lui Jillson țiuia într-un mod dureros — urmarea unui cot bine plasat. Iar Martina fusese respinsă cu o lovitură de picior îngrozitor de dureroasă în gleznă. Executivii o înconjurau acum mult mai prudenți, așteptând momentul potrivit pentru a-și relua atacul.

Kate se ghemui, pândindu-i atentă, cu lasoul pregătit. (De data asta Constance o ascultase pe Kate — când ajunsese pe catarg se dezlegase, pentru ca Executivii să nu o poată trage jos — și acum frânghia era liberă.) Ceilalți se învârteau în jurul ei, cu ochii la lasou, așteptând un moment de slăbiciune. Dar cea care găsi momentul potrivit se dovedi tot Kate: Martina făcuse un pas greșit, dezechilibrându-se puțin. Kate se azvârli într-o parte — ca și cum ar fi vrut să fugă — și, când Martina se aruncă înspre ea ca s-o oprească, îi prinse glezna cu lasoul și o trânti la pământ. Martina aterizã în praf cu un mârâit furios.

Era o mișcare excelentă, dar în același timp și începutul sfârșitului. Înainte să apuce Kate să dea drumul frânghiei, Martina o înșfăcă și trase. Kate își pierdu echilibrul, și Jackson alese exact același moment pentru a o împinge — și nu o împinse deloc delicat. Kate avu impresia că fusese împunsă de un berbec. Căzu și se rostogoli, încercând să se oprească.

De oprit o opri însă Jillson, care puse mâna pe ea.

Următoarele câteva minute se dovediră cu adevărat îngrozitoare. Urechile lui Kate fură pălmuite, părul smuls, obrajii loviți cu încheieturile tari ca niște piroane ale degetelor lui Jillson. Și deși se smucea și răsucea, dând din pumni și din picioare, nu putu face nimic pentru a opri ploaia de lovituri care se abăteau asupra ei. Kate își spusese că putea face față Executivilor, dar se păcălise singură — tot așa cum se păcălea de foarte multă vreme.

Nu putea să facă totul de una singură. Înțelegea asta acum.

Kate renunță să se mai zbată. De ce să mai lupte? Acum nu le mai putea fi de folos prietenilor ei, nici ea și nici altcineva. Era complet înfrântă, neputincioasă și singură. Kate văzu amara ironie a sorții: în momentul în care recunoștea în sfârșit în sinea ei că avea nevoie de ajutor, nu exista niciun ajutor pentru ea.

Ca și cum i-ar fi citit gândurile, Martina șuieră:

— Acum pricepi cât de depășită ești, nu-i așa, Biruietot? Era de așteptat să cedezi.

— Nu te păcăli singură, Martina, murmură Kate printre buzele însângerate. Doar trag un pui de somn cât tu te văicărești.

Asta o înfurie pe Martina și, în timp ce Jackson și Jillson o strânseră mai tare pe Kate de mâini și de picioare, fata cu părul negru se pregăti pentru cea mai puternică lovitură de până atunci. Dându-se înapoi pentru a-și face vânt, strigă:

— O să te lovesc cu picioarele până o să plângi și o să ceri îndurare, Biruietot! O să te fac să suferi atât de tare, că o să mă implori să mă opresc! O să te bat până când ai să recunoști că eu sunt cea mai bună! O să...

— Ba n-ai să faci deloc asta, spuse o voce necunoscută, urmată de trei *piuf, piuf, piuf* succesive.

Ochii Martinei se încrucișară, Jackson și Jillson oftară și toți trei se prăbușiră la pământ lipsiți de cunoștință,

iar în umerii lor se vedeau penele a trei săgeți, apărute acolo ca prin farmec.

În locul în care stătuse înainte Martina, era acum Layazar, cu pușca lui cu tranchilizante. Acoperit din cap până-n picioare cu noroi negru și scârbos, cu brațul stâng susținut într-o legătură făcută dintr-o tunică de Executiv pătată de sânge, Layazar — o, minune a tuturor minunilor! — îi zâmbea lui Kate cu gura până la urechi și o privea plin de voioșie. *De aceea* vocea lui îi păruse necunoscută — era mult prea veselă. Kate nu o recunoscuse.

Și totuși. Cu privirea ațintită asupra lui, Kate se ridică șovăitor în picioare. Și totuși... era ceva în ochii ăia. Era ceva familiar în privirea lor. Ceva...

— Îmi pare rău că mi-a luat atât de mult, Pisicuțo, spuse tatăl ei.

— *Voi*, repetă domnul Cortina, aplecându-se deasupra copiilor și fulgerându-l cu privirea mai ales pe Reynie. Voi m-ați trădat! După tot ce am făcut pentru voi — v-am primit cu brațele deschise în Colegiul meu, v-am alinat temerile cu Șoptitorul meu, v-am oferit un rol important în Îmbunătățirea mea — și după toate astea, ați preferat să mă înfruntați?

— Bănuiesc că nu vreți să acceptați niște scuze, remarcă Sticky.

(Era un răspuns obraznic din partea lui, mai ales că era atât de îngrozit de silueta înaltă a domnului Cortina care se înălța deasupra lor, încât nici nu mai întinse mâna spre ochelari, deși fiecare bucățică din trupul lui ar fi vrut să-i șteargă cu îndârjire.)

Domnul Cortina scoase un râset înspăimântător, ca de bufniță care țipă scârțâit, și spuse:

— O, nu, mă tem că nu, George. Dar îți mulțumesc că mi-ai adus aminte cât de jalnici pot fi copiii. Gata să imite, dar și mai repede gata să fugă. Da, cu totul jalnici, și enervanți ca niște țânțari, dar cu siguranță inofensivi. Doar gândul că ați sperat... de fapt, *ce* ați sperat? Că o să mă înfrângeți pe *mine*? Dar nu sunteți decât niște copii!

Domnul Cortina izbucni din nou în râs, o serie lungă de scârțâituri convulsive. Liniștindu-se cu un oarecare efort, spuse:

— Ei, nu contează. N-am nevoie să-mi murdăresc mâinile cu gulerele voastre mizerabile. O să-mi chem Executivii să vă ia de aici.

Domnul Cortina se răsuci pentru a se întoarce la scaunul lui. Dar se opri când văzu privirea concentrată a lui Reynie. Ochii băiatului se mișcau încoace și încolo, ca și cum ar fi calculat ceva foarte atent. Înainte ca domnul Cortina să-l întrebe ce naiba făcea, Reynie spuse cu voce tare, ca și cum ar fi vorbit cu sine:

— Bun, deci nu e râsul.

— Ce tot bălmăjești acolo, Reynard? vru să știe domnul Cortina.

Reynie păru să nu-l audă, și continuă:

— La domnul Benedict, e întotdeauna vorba de râs. Dar dacă aici nu e vorba de râs, atunci ce e? Trebuie să fie *ceva*, altfel nu v-ați lega cu atâta grijă în scaun. Vă temeți să nu vă pierdeți controlul — dar cum, exact?

Sprâncenele domnului Cortina se ridicară. Capul îi tremură, asemenea unui clopot care este bătut.

— Nu înțeleg... cine ești tu... șerpi și... n-am timp pentru copilăriile..., bâigui el.

— Da, e limpede că vă temeți de *ceva*, spuse Reynie mai hotărât, și ochii i se luminară. Scaunul, curelele, ochelarii cu lentile reflectorizante — toate trebuie să-i împiedice pe copii să vă afle secretul. Dar de ce vă temeți atât de mult de copii? Poate de aceea repetați întruna că suntem inofensivi. Incercați să vă convingeți singur. De fapt, sunteți speriat de moarte de noi! Sunteți ca un tigru căruia îi e groază de șoareci! Altfel de ce ați tremura acum de frică?

— Nu tremur de *frică*, tu, fir neînsemnat de praf! urlă domnul Cortina, cu fața lividă de furie. Cum îndrăznești! O să vă strivesc pe toți, insecte mărunte!

Și, spunând acestea, țâșni înainte... dar se prăbuși grămadă, un morman de carouri verzi, la picioarele copiilor și începu imediat să sforăie.

Reynie răsuflă ușurat. Apoi dădu aprobator din cap.

— Râsul îl adoarme de obicei pe domnul Benedict. La domnul Cortina e furia. Repede, Sticky, hai să-l legăm cu eșarfele noastre.

Sticky îi dădu drumul mâinii lui Constance, pe care de spaimă o apucase fără să-și dea seama, și-și desfăcu eșarfa.

— Deci *așa* se explică scaunul și ochelarii. Când se înfurie tare, adoarme, dar nu vrea să știe nimeni!

— Și toate acele momente când părea atât de furios, apoi brusc devenea tăcut, spuse Reynie, înnodându-și eșarfa în jurul gleznelor domnului Cortina, întotdeauna am crezut că se pregătea să mă omoare, când de fapt el tocmai adormise!

— Hei, băieți, spuse Constance. S-a trezit.

Băieții săriră înapoi. Într-adevăr, ochii domnului Cortina erau deschiși și se uitau în jur cu o privire sălbatică. Oprindu-se asupra lui Reynie, se îngustară de ură.

— Ah, ai dreptate, spuse el, căscând. Da, mă pregăteam să te omor. Dar ce-i asta? Eșarfe? Doar nu credeți că niște simple panglici ar putea să mă împiedice?

Lui Reynie i se lungi fața.

— Speram oarecum că o vor face.

— Atunci ești mai prost decât te-am crezut, spuse domnul Cortina și, întinzându-și brațele și picioarele cu o mișcare bruscă și energică, rupse în două eșarfele.

— Dacă noi suntem așa de proști, strigă Constance înainte ca domnul Cortina să se poată ridica, atunci tu cum ești? I-ai făcut pe băieți Mesageri, deși întotdeauna au avut de gând să te trădeze, și te-am păcălit de nenumărate ori. Știm chiar și despre narcolepsia ta, deși te-ai străduit așa de tare să o ascunzi. Dacă noi suntem

proști, atunci tu ești cel mai mare prost dintre toți, pentru că e clar că noi suntem mult mai isteți decât tine!

Pentru o clipă, domnul Cortina tremură violent, nemaiputând să articuleze nimic în furia lui. Apoi ochii i se închiseră și se prăbuși la loc pe podea.

— A fost distractiv, spuse Constance.

— A fost *cât pe ce*, spuse Sticky. Și acum ce facem? Nu mai avem cu ce să îl legăm.

— Ce ziceți de frânghia asta? se auzi o voce cunoscută și, spre marea lor uimire, Kate sări brusc înăuntru prin fereastra deschisă.

Era o apariție bine-venită, dar îngrozitoare. Avea obrajii zgâriați și plini de sânge, buzele umflate, hainele rupte, părul ciufulit într-un hal fără de hal și pe deasupra mai era și murdară de noroi. Și totuși, părea mai veselă decât o văzuseră ei vreodată, ochii ei umflați și plini de vânătăi străluceau de fericire, iar gura ei lovită râdea până la urechi. În timp ce stătea în genunchi și îi lega mâinile și picioarele domnului Cortina, Kate le povesti repede ce se întâmplase.

— Tatăl tău! strigă Sticky. Nu pot să cred! Deci de aceea dispăruse Layazar cu atâția ani în urmă — fusese capturat în timpul unei misiuni!

— Dar de ce a dispărut acum? întrebă Constance. N-ar trebui să fie aici?

— A spus că se duce după ajutor. N-am stat să-i cer amănunte — m-am gândit că aveți nevoie de mine.

Reynie îl împinse pe domnul Cortina cel adormit cu vârful pantofului.

— E bine că ai venit chiar acum. Altfel ne-ar fi strâns de gât când se trezea.

— Și acum ce facem? întrebă Constance.

Reynie deja se îndrepta către Șoptitor.

— M-am gândit la ce a spus domnul Cortina. Că Șoptitorul este o mașinărie... Cum a spus exact, Sticky?

— O mașinărie sensibilă și delicată, care necesită îndrumarea minții lui pentru a funcționa cum trebuie.

— Exact, și mai știm că toate computerele ei sunt modelate după creierul domnului Cortina. Ei bine, dacă e atât de sensibilă și delicată, și dacă e asemănătoare cu un creier, atunci ar trebui să reușim să o păcălim. Poate că o putem păcăli să se închidă singură!

— Acesta e planul tău? întrebă cu îndoială Constance.

— Orice mașinărie poate fi închisă, spuse Reynie, dacă știi cum. Așa că hai să aflăm cum.

Reynie își coborî pe cap casca roșie a domnului Cortina. Imediat îl auzi pe Șoptitor întrebându-l cum îl cheamă.

— K. De Cortina! strigă el, exact cum îl auzise pe domnul Cortina.

Nu ești K. De Cortina, veni răspunsul.

Reynie trase aer adânc în piept. Trebuia să-l păcălească pe Șoptitor, trebuia să gândească exact cum gândea domnul Cortina. Concentrându-se cu toată puterea, încercă să-și imagineze ce geniu era, și cât de plăcută va

fi viața odată ce va fi cunoscut drept SUVERAN Cortina, și ce nesuferiți erau copiii.

— Eu sunt K. De Cortina! spuse el din nou.

Urmă o pauză. Oare Șoptitorul ezita? Era el nesigur? *Trebuie să pot să-l controlez*, își spuse Reynie, ceea ce îi aduse în mod clar aminte de domnul Cortina. Concentrându-se asupra acestor cuvinte, se încordă și mai mult. Pauza se prelungi. În mintea lui auzi un *clic*, ca și cum s-ar fi deschis un mecanism. Asta chiar ar putea funcționa!

Apoi Șoptitorul spuse: *Nu, nu ești K. De Cortina.*

Un chicotit oribil se auzi din cealaltă parte a încăperii. Reynie ieși de sub casca roșie. Domnul Cortina deschisese ochii. Pe fața lui se citea limpede veselia.

— Sper că nu-ți închipui că ai putea să-l păcălești pe Șoptitorul meu. Ce tipic juvenil! Mă tem că Șoptitorul meu e imun la păcăleli, Reynard. Sau poate ar trebui să spun imun la copii — e același lucru.

În acel moment se auzi prin interfon vocea lui Y.T. Pedalian:

— Domnule Cortina? Sper că asta se poate considera o urgență, domnule. Dar tocmai mi s-a raportat că mai mulți executivi au fost loviți cu săgeți tranchilizante, și Kate Biruietot a fost văzută cățărându-se pe fereastra dumneavoastră. Există o scară lângă pârâu, dar e prea scurtă. Să aducem una mai lungă și să venim după ea?

Domnul Cortina ridică batjocoritor o sprânceană.

— Reynard, fii băiat bun și spune-i lui Y.T. că vrei să te predai. Oricum veți fi curând prinși.

— N-am terminat încă, spuse hotărât Reynie, instalându-se în scaunul Șoptitorului.

Vocea lui Y.T. se auzi din nou în interfon:

— Domnule Cortina? Pentru că nu îmi răspundeți, trimitem după cea mai lungă scară pe care o putem găsi. Venim imediat să vă ajutăm!

— Bietul Reynard! spuse domnul Cortina. Șoptitorul nu va acționa casca *albastră*, dacă *eu* nu mi-o pun pe cea *roșie*. Așa că, vezi tu, poate că ideea ta a fost bună — pentru un copil — dar s-a dovedit inutilă.

— Încearcă să ne păcălească! îi avertiză Kate. Vrea să-l așezăm în Șoptitor!

Reynie se instalase sub casca albastră, pentru eventualitatea că ar funcționa. Dar cel puțin în această privință domnul Cortina spusese adevărul — casca nu coborî. Reynie se ridică și-și băgă capul în cască. Nu se întâmplă nimic.

— Asta chiar că e distractiv, spuse domnul Cortina.

Reynie se întoarse către prietenii lui.

— Trebuie să încerc, spuse el.

— Splendid! strigă domnul Cortina.

Sticky îl apucă pe Reynie de braț.

— Dacă te așezi în Șoptitor, domnul Cortina îți poate *spăla creierul*. Așa o face. N-ai nicio șansă!

— Poate că nu, spuse Reynie întunecat la față, dar dacă nu-l oprim acum pe domnul Cortina, n-o să poată fi niciodată oprit. O să fac tot posibilul să rezist. Dacă îmi spală creierul, unul dintre voi trebuie să-mi ia locul. E deja obosit — poate că îl putem epuiza de tot.

— Ce emoționant, spuse domnul Cortina. Ești gata să ți se spele creierul, Reynard? Îți aplaud spiritul de sacrificiu. Adică aș face-o, dacă nu aș avea mâinile strâns legate.

Ceilalți se uitară nesiguri la Reynie, care zâmbi cât de curajos putu și spuse:

— Nu avem de ales.

Sticky și Kate căzură de acord. Era singurul lucru de făcut.

Mișcându-se repede toți trei — Constance se retrăsese într-un colț și părea mai speriată, mai încăpățânată și mai nefericită ca niciodată —, îl ridicară pe domnul Cortina (care doar zâmbi, fără a opune rezistență), îl legară în scaunul lui cu rotile și îl împinseră sub casca roșie. Apoi își strânseră mâinile și își urară noroc, după care îi potriviră casca pe cap.

— K. De Cortina! strigă el încântat.

Vederea lui Reynie se încețoșă. Îi intrase ceva în ochi? Clipi și se uită din nou.

Domnul Cortina îi zâmbea triumfător.

— Evident, Reynard, nu cunoșteai măsura îmbunătățirilor mele. Nu e nevoie să stai *așezat* în iubitul meu Șoptitor pentru a simți cel mai puternic efect al său. În această încăpere sunteți cu toții în raza lui de acțiune.

Îngrozită, mintea lui Reynie își aminti de o însemnare din jurnalul domnului Cortina, cea care începea cu: *Din această dimineață, mesajele sunt transmise direct. Spre marea*

mea satisfacție, Șoptitorul este acum capabil să... Nu văzuseră ultima parte a însemnării, dar acum — prea târziu — Reynie își dădu seama cum se încheia. Dacă domnul Cortina putea transmite mesajele direct în mințile oamenilor, le putea spăla în același fel și creierele! Nu trebuia decât să se concentreze asupra lor!

Din nou lui Reynie i se încețoșă privirea, de data asta mai mult timp. Totul dispăru pur și simplu, ca și cum luminile s-ar fi stins. Veni din nou — un val de nimic deplin. Domnul Cortina făcea asta și celorlalți: Sticky stătea clipind și ținându-se cu mâinile de cap, năucit, iar Kate se învârtea întruna, ca și cum l-ar fi căutat pe atacatorul ei invizibil.

— Ce... ce se întâmplă? striga ea. Ce facem?

— Încearcă să-ți spele creierul! strigă Reynie. Impotrivește-te! Gândește-te la tot ceea ce iubești și agață-te de asta!

Trebuie să lupți, își ordonă Reynie. *Gândește-te la Miss Perumal. Și la cărțile tale preferate. Și la domnul Benedict. Și la prietenii tăi... Trebuie să... reziști...*

— După cum vedeți, spunea domnul Cortina, mașina mea este capabilă să facă mult mai multe decât doar să șoptească. E capabilă să *strige*! Și mă tem că efectul final este — cum să o spun? Foarte asurzitor.

Era într-adevăr ca un strigăt, își spuse Reynie, o liniște strigată copleșitoare, peste care nu mai auzeai absolut nimic altceva. Nimic altceva... Pleoapele i se lăsau acum grele. Reynie se ciupi, dar aproape că nu simți ciupitura.

Alunecă în genunchi. Era imposibil să lupte. Era imposibil să reziste. Ce puteau face? Reynie nu mai putea judeca. Nu mai era nimic de făcut... nimic de făcut... nimic de... nimic de... nimic... nimic...

— Ce e *asta*? exclamă domnul Cortina, şi chicoti încântat. Măi, măi, *măi!*

Reynie se chinui să-şi deschidă ochii. Domnul Cortina zâmbea tot, ca şi cum primise un dar neaşteptat, minunat. Sticky căzuse în patru labe. Kate se rezema de un perete, încercând să se ţină pe picioare. Iar Constance... Unde era Constance?

Sunetul cătuşelor metalice care se închideau peste braţul scaunului îi atrase atenţia lui Reynie către Şoptitor, în care — era oare posibil? — tocmai se aşezase *Constance*.

Acum şi Sticky şi Kate se holbau la ea, cu gurile căscate.

Constance Contrar?

Deja casca albastră se lăsase pe capul fetiţei mărunte. Ochii ei erau strâns închişi, buzele strânse şi ele, cu o expresie îndârjită. Părea mai ciudată şi mai nefericită decât o văzuseră copiii vreodată.

— Reynie Muldoon! strigă ea, şi rânjetul încântat al domnului Cortina se transformă în încruntare.

Valurile de nimic începură să se retragă.

— De ce..., începu Kate, scuturând din cap pentru a-şi limpezi mintea. De ce a strigat numele tău?

— Şoptitorul întreabă cum te cheamă, spuse Reynie. Constance i se împotriveşte.

— Sticky Washington! strigă Constance, și domnul Cortina tresări de iritare.

— Asta e prima oară când îmi rostește porecla, spuse Sticky. Se așează în genunchi. Dar de ce s-a oprit spălarea creierelor?

— Probabil că domnul Cortina își concentrează puterea asupra *ei*, spuse Reynie pe un ton mirat.

— Dar de ce să fie nevoie să facă asta?

Reynie sări în picioare, căci își dăduse seama care era răspunsul.

— Marea Mașinărie Biruitoare Kate! strigă Constance, și în spatele ei domnul Cortina scoase un „Pfui".

— Pentru că se împotrivește! strigă Reynie. Și nimeni nu se poate împotrivi mai bine ca ea!

Pentru o clipă, atât Constance, cât și domnul Cortina tremurară violent, ca și cum amândoi fuseseră prinși într-un cutremur de pământ. Transpirația curgea și pe fața bărbatului, și pe fața fetei. Și apoi, cu o voce atât de puternică încât tuturor le țiuiră urechile, Constance exclamă:

— Nu... îmi... PASĂ!

Cuvinte urmate de un șir înnebunitor de negative:

— Nu! Nu vreau! N-o fac! Nu mă poți forța! Ă-ă! Niciodată! *Nu!*

Domnul Cortina șuieră:

— *Supune-te*, copil încăpățânat!

— NICIODATĂ! țipă Constance.

Și într-adevăr, se părea că nu o va face niciodată. Fața domnului Cortina devenise purpurie, și de pe vârful

nasului borcănat se scurgeau picături de sudoare ca dintr-un robinet stricat. Era o luptă aprigă. Admirația copiilor pentru Constance crescu. Acesta era marele dar al lui Constance — darul independenței încăpățânate — și ea se folosea de el cu toate puterile.

Și totuși, cu toată rezistența ei curajoasă, fetița era, până la urmă, doar un copil. Pe măsură ce minutele se scurgeau, vocea lui Constance devenea din ce în ce mai răgușită și mai stinsă, obrajii din ce în ce mai roșii, forța ei tot mai slăbită. Nu putea rezista la nesfârșit. Într-adevăr, părea să fie gata din clipă în clipă să se spargă în bucăți, ca o păpușă de porțelan.

— Nu putem face ceva? strigă Sticky. Asta o omoară!

Dar ce altceva puteau face mai mult decât să se uite la biata fată? Dacă o puteau scoate de acolo, unul dintre ceilalți i-ar fi putut lua locul. Dar Constance era prinsă cu cătușe de scaun. Copiii priveau tot mai disperați cum fetița cea curajoasă își pierdea treptat puterile, vocea ei devenea tot mai slabă, până când strigătele ei de împotrivire nu mai erau decât niște murmure.

Și acum vocea domnului Cortina ajunse până la ei. Și el era slăbit, ca și cum lupta îl solicitase la fel de mult ca și pe copil. Dar vocea lui era îngâmfată:

— Așa cum v-am spus, și așa cum vedeți acum cu ochii voștri, creația mea este imună la prostie. Își trecu limba peste buze și se sili să schițeze un zâmbet. Doar câteva minute în plus și cred că îi puteți spune „la revedere" micuței domnișoare Con...

Un zgomot puternic îl întrerupse. Copiii tresăriră. Veniseră oare Executivii să spargă ușa? Dar nu, zgomotul nu venea de la ușă. Venea din spatele *peretelui*, și fu repede urmat de un glas înăbușit:

— Katie! Ești acolo, copilule?

— Șerpi și câini râioși! mârâi domnul Cortina. Cine e ăla? Și cum a ajuns acolo?

— Layazar! strigă Kate pe când toți își lipeau urechile de perete. Unde ești?

— Într-un coridor în spatele unei uși mascate, dar ușa se deschide din interior. E vreo manetă sau vreun buton acolo?

— Scaunul cu rotile! strigă Reynie, repezindu-se la scaunul domnului Cortina pentru a se uita la butoanele de pe brațul lui. Ar fi trebuit să-mi dau seama că aveți o ieșire secretă. Când e vorba să vă apărați pielea, nu sunteți nici pe jumătate curajos cât un copil.

Reynie spera ca vorbele lui să-l înfurie pe domnul Cortina și să-l facă să adoarmă, dar domnul Cortina era pregătit și nu putea fi atât de ușor făcut să-și piardă cumpătul.

— Ai dreptate. Renunț, spuse el cu viclenie. Dacă îmi promiți că nu o să-mi faci rău, o să-ți spun ce buton să apeși. E cel din mijloc, de pe brațul drept.

— Sigur că da, spuse Reynie, care recunoscuse butonul. Dacă apăsa pe el, atunci Executivii intrau. Reynie le studie pe celelalte. Ia să vedem, spuse el, ăsta e pentru interfon — v-am văzut când l-ați apăsat — iar manetele astea sunt pentru roți și frâne, așa că rămâne... ăsta!

Şi Reynie îşi apropie degetul de un buton argintiu destul de greu de observat.

— Ai dreptate, spuse domnul Cortina cu un oftat dramatic. Ăsta e.

Reynie râânji.

— Vreţi să cred că încercaţi să mă păcăliţi. Dar nici *aşa* nu mă puteţi păcăli.

Domnul Cortina se încruntă, Reynie apăsă butonul, şi o tastatură electronică se ivi pe peretele de deasupra capului lui Kate.

— Bravo, tinerii mei spioni jalnici, spuse cu aroganţă domnul Cortina. Aţi găsit tastatura. Ce păcat că nu ştiţi codul.

— Încearcă 705, spuse Reynie.

Kate se întinse către tastatură.

— O, nu! Aici nu există numere! Sunt doar litere!

Domnul Cortina le aruncă un zâmbet unsuros şi mulţumit de sine.

— Probabil că aţi aflat numărul de la unul dintre Executivii mei. Recunosc că sunt impresionat. Cu toate astea, mă tem că nici măcar Executivii mei nu cunosc codul pentru ieşirea mea secretă.

— L-am putea ghici, îndrăzni Sticky.

Domnul Cortina clătină din cap, ca şi cum i-ar fi compătimit.

— Nu înţelegeţi cât de inutile sunt toate eforturile voastre? Chiar dacă reuşiţi să scăpaţi de pe insulă, tot plecaţi fără să fi realizat nimic. În plus, să fiţi siguri că

Ofiţerii mei de Recrutare vă vor urmări. Până diseară veţi fi prinşi, iar până mâine-dimineaţă mă veţi numi stăpânul vostru. Veţi fi sub controlul meu total!

— *Mulţumesc*! izbucni Reynie, luminându-se la faţă.

Domnul Cortina îl privi uimit.

— Îmi mulţumeşti?

— Mi-aţi dat o idee! Controlul e cheia, n-aţi spus întotdeauna aşa?

Domnul Cortina pufni dispreţuitor, dar din privirea lui furioasă Reynie îşi dădu seama că nimerise.

— Kate, încearcă cuvântul „control".

Kate apăsă dinadins încet pe fiecare tastă, rostind literele pe măsură ce le atingea: „C-O-N-T-R-O-L".

Nu se întâmplă nimic.

In interfon se auzi vocea lui Y.T.:

— Domnule Cortina! Am găsit o scară şi în două minute ar trebui să fie în faţa ferestrei dumneavoastră!

Domnul Cortina chicoti.

— Zău aşa, Reynard, ce jalnic eşti, chiar ai crezut că poţi fi mai isteţ decât mine? Chiar ai crezut că poţi să-mi ghiceşti codul? Auzi, „control"! O, *bravo*! Bravo, bravo! „Ura" de trei ori pentru Reynard Muldoon!

— Mi-am zis să încercăm întâi aşa, spuse Reynie gânditor. Dar pentru că sunteţi atât de mândru de ţara natală, mă gândesc să încercăm şi în olandeză.

Falca domnului Cortina căzu. Apoi, încercând să-şi ascundă consternarea, spuse:

— Ca şi cum ai *putea* să ştii...

Reynie îl întrerupse:

— Sticky, cum se scrie „control" în olandeză?

— La fel ca în engleză, răspunse Sticky. Doar că are un E la sfârșit.

— Să sperăm că asta e, spuse Kate, întinzând mâna și apăsând pe tasta E.

— Șerpi și câini râioși! urlă domnul Cortina și, în clipa următoare, se cufundă într-un somn liniștit.

Pe când ușa secretă aluneca într-o parte și Kate era cuprinsă de Layazar cu brațul lui cel bun, Reynie și Sticky se repeziră să o ajute pe Constance. Cătușele și casca nu se retrăseseră. Pleoapele lui Constance fluturau și ea continua să murmure, atât de încet încât cu greu o auzeau:

— Nu... nu... nu...

— Trebuie să o scoatem de acolo! spuse Sticky.

— Fii liniștit, o să o scoatem, se auzi o voce de femeie.

Băieții se întoarseră și le văzură pe Rhonda Kazembe și pe Numărul Doi stând în spatele lor. Și apoi, înainte să-și manifeste uimirea, în încăpere intră cu pași mari chiar domnul Benedict.

— Domnule Benedict! strigă Reynie. Încercam să zăpăcim mașina — de fapt, Constance încerca, dar...

Domnul Benedict dădu aprobator din cap.

— V-ați descurcat minunat de bine. *Minunat* de bine. Și cum se simte draga de Constance?

— Îngrozitor, spuse Sticky. Uitați-vă doar la ea.

— Da, spuse domnul Benedict, îngenunchind lângă Constance, mașina asta a fost cât pe ce să-i înfrângă

voința. Ce copil curajos, aproape că și-a folosit-o pe toată.

— Aproape?

— Ei, o să-și revină. Cu o voce mult mai puternică, domnul Benedict spuse: Constance Contrar! Ai reușit, fetiță! Șoptitorul este pe deplin și total confuz — poți să încetezi acum lupta!

Fetița se opri din mormăit, plescăi din buze și deschise ochii.

— De ce v-a luat atâta timp?

— Vedeți? spuse domnul Benedict cu un zâmbet plin de afecțiune, ciufulind-o. O să fie bine. Constance, dragă, acum dă-te jos de pe scaun. Trebuie să ne grăbim.

— Dar *nu poate* să se dea jos, spuse Reynie, arătând către cătușe.

— Ce știi tu? replică țâfnoasă Constance, strecurându-și mânuțele prin benzile de metal și scoțându-și capul din cască.

Băieții rămaseră cu gura căscată.

— Vrei să spui că puteai să ieși oricând voiai? întrebă Sticky.

— Ar fi nevoie de niște cătușe foarte mici pentru a mă ține pe *mine*, răspunse Constance.

Dar în ciuda bravadei ei, Constance era atât de slăbită încât căzu înainte când încercă să se ridice în picioare. Domnul Benedict o prinse, o apucă de umeri și, privind-o direct în ochi, îi spuse:

— Sunt atât de mândru de tine, Constance. Ai fost cu adevărat foarte curajoasă. Îți mulțumesc pentru marele efort făcut.

Chipul lui Constance se luminã de încântare.

Copiii nu mai avurã timp pentru nimic: nici sã-și exprime șocul cã fetița *se hotărâse* sã rãmânã în Șoptitor în ciuda luptei agonizante, nici sã cearã explicații pentru sosirea domnului Benedict și a agenților lui, nici mãcar sã-i spunã domnului Benedict ce se întâmplase. Din fericire, el și agenții lui știau exact ce trebuia fãcut. Deja Layazar îl ridicase pe domnul Cortina, adormit, din scaunul lui și îl așezase — cu mai multã blândețe decât considerau ceilalți cã merita — pe podea. Deja Rhonda îi conducea pe copii cãtre ieșirea secretã. Și deja domnul Benedict (îngãduindu-și doar un moment pentru a se uita la chipul fratelui sãu, care alesese în viațã un drum atât de îngrozitor) — deja lua locul domnului Cortina în scaunul cu rotile și întindea mâna cãtre casca roșie.

— Domnule Benedict, nu mai e timp! spuse Sticky. Or sã vinã pe fereastra aia din clipã în clipã!

— Este timp, Sticky, dar nu pentru toate. Vã mulțumesc, copii, mașina este dezorientatã, și trebuie sã bat fierul cât e cald. Acum grãbiți-vã cu toții. Scãpați de aici cât de repede puteți.

Ceilalți erau nãuciți, inclusiv Numãrul Doi, care îl urmase pe domnul Benedict la scaunul cu rotile și pãrea sã nu știe ce are de fãcut.

— Vreți să spuneți că rămâneți aici? întrebă ea. Dar or să vă prindă! Or să vă *omoare*!

— De ce am venit aici, dacă nu să fac asta acum? îi spuse el pe un ton liniștitor. Layazar, ia-l te rog pe fratele meu cu tine. Trebuie să-l despărțim de mașina lui. Dacă nu reușesc să o scot din uz, trebuie să faci tot ce-ți stă în puteri ca să-l ții departe de ea.

— Știți bine că o s-o fac, răspunse Layazar, strângându-i mâna.

Cu mâna zdravănă, îl ridică pe domnul Cortina, încă legat cu frânghia lui Kate, și îl aruncă pe un umăr.

— Nu vă faceți griji pentru mine, copii, spuse domnul Benedict. Înainte de toate, trebuie să scăpați de aici. Plecați imediat! Layazar, să nu lași pe nimeni să rămână în urmă. Nici măcar tu, dragă Numărul Doi. Grăbiți-vă! Plecați!

SCĂPĂRI ŞI ÎNTOARCERI

Coborârâ prin pasajul întortocheat, în jos, tot mai în jos, prin întuneric, printre pânze de păianjen şi picături de apă care cădeau din tavan, până când, în cele din urmă, ieşiră într-un soare strălucitor, cu un vânt rece şi zgomotul valurilor care se spărgeau de stânci. Se aflau în cealaltă parte a insulei, partea cea mai îndepărtată de pod. În depărtare se vedea o barcă cu motor trasă pe ţărm, pe o fâşie îngustă de nisip. Micul grup se strecură printre tufişuri şi prin pietriş către barcă. Layazar îl trânti pe

domnul Cortina pe nisip, apoi începu să le ajute pe Rhonda și Numărul Doi să urce copiii în barcă. Kate tocmai se cățărase peste copastie, cu Rhonda și Numărul Doi după ea, când Sticky arătă cu mâna și strigă:

— Fuge!

Layazar se răsuci. Frânghia lui Kate zăcea desfăcută în nisip, iar domnul Cortina alerga cu o iuțeală surprinzătoare înapoi pe drumul pe care veniseră. Deja se afla aproape de pasajul secret. Layazar scoase imediat pușca cu tranchilizante și trase — dar prea târziu: domnul Cortina ajunsese prea departe. Săgeata vâjâi în urma lui, chiar în momentul în care dispărea în pasajul secret.

Era o adevărată nenorocire, și pentru o clipă Layazar redeveni cel de odinioară, trist și posomorât. Cu o expresie încruntată se întoarse către copii.

— N-avem timp să-l urmărim. Sarcina mea e să vă duc într-un loc sigur, și de aceea trebuie să plecăm imediat. Pe când se pregătea să pornească, își spuse o mână pe umărul lui Kate și murmură cu blândețe: Să-mi aduci totuși aminte să te învăț să faci un nod mai bun.

— Și dacă domnul Cortina îl oprește pe domnul Benedict înainte să poată scoate din funcțiune Șoptitorul? întrebă Sticky.

— O să găsim un loc unde să ne ascundem, spuse cu o voce gravă Rhonda. Astea sunt instrucțiunile domnului Benedict.

Layazar lansă barca la apă şi îi scoase din canal, unde copiii se uitară îngrijoraţi la stâncile care ţâşneau ici şi colo din apă în jurul lor.

— Ăăă... Layazar, nu e periculos să navighezi prin apele astea? întrebă Reynie când barca trecu în viteză, la doar o palmă, pe lângă o stâncă ascuţită.

— O, da, grozav de periculos, spuse Layazar zâmbind. Multe bărci s-au răsturnat aici. Dar nu degeaba am înotat eu în fiecare noapte în canal. Ştiu bine fiecare stâncă. Nu aveţi de ce să vă temeţi.

Imaginea ciudată a lui Layazar zâmbind le îndepărtă temerile, dar o şi irită pe Constance, care izbucni:

— Cum poţi să zâmbeşti când ştii că domnul Benedict a rămas acolo? Cu siguranţă a fost deja prins, iar acum domnul Cortina va avea grijă să fie omorât!

— Stai liniştită, fetiţă, spuse Layazar, mijind ochii pentru a se feri de perdeaua de stropi de apă pe când ducea barca printre două stânci. Ţărmul se apropia cu repeziciune. Am de gând să mă întorc după el imediat ce vă las pe ţărm în siguranţă. Nu l-aş părăsi niciodată pe domnul Benedict.

— Dar n-o să ai nicio şansă! Eşti rănit, şi ei or să te aştepte! Domnul Cortina o să...

Fetiţa supărată fu întreruptă de pătrunderea bărcii pe ţărmul nisipos. Înainte să poată continua, Numărul Doi o luă în braţe şi o duse la maşina care îi aştepta. Ceilalţi le urmară repede, şi curând Rhonda Kazembe pornea

mașina și ieșea cu ea în drum. Layazar stătea lângă o fereastră deschisă cu pușca lui cu tranchilizante în mână.

— Lăsați-mă lângă ghereta paznicului de pe pod, îi spuse Rhondei, apoi plecați cu copiii.

— Dar, Layazar, întrebă Sticky, cum o să scapi? De fapt, cum ai scăpat prima oară? Îmi aduc aminte de Camera aia de Așteptare — nu aveai cum să ieși de acolo!

— Ba aveam cum, în jos, răspunse Layazar. În cele din urmă, mi-am dat seama că acolo unde e noroi, e și apă, deci pe sub cameră trebuia să treacă un râu subteran.

— Dar... dar cum?

— N-a fost mare lucru, spuse Layazar. A trebuit doar să-mi țin respirația câteva minute ca să sap prin noroi și să ajung la apă, să mă târăsc prin apă și apoi să sap din nou prin alt noroi și vreo trei palme de lut. Pe urmă a trebuit să scot niște pietre, să smulg niște scânduri, să sparg niște mortar, să îndoi barele unui grătar metalic suficient cât să mă pot strecura printre ele (așa mi-am rupt brațul), apoi să scot din funcțiune niște paznici și să mă folosesc de cheile lor ca să-mi pot desface cătușele. Zău, e chiar simplu dacă știi ce să faci.

Copiii clipiră uluiți.

— Ceea ce a fost însă mai remarcabil, continuă Layazar, cu o voce atât de fericită încât părea să cânte, mult mai remarcabil a fost ceea ce s-a întâmplat în vreme ce făceam asta. Acolo jos, în noroi, pe când îmi țineam răsuflarea și săpam, mi-am dat seama că ceea ce simțeam — că trebuie să ajung înapoi la voi, copii, că

trebuie să ajung la voi cu orice preț — era exact același sentiment pe care îl avusesem atunci când m-am trezit din întuneric cu mulți ani în urmă cu numele „Layazar" răsunându-mi în minte. Gândindu-mă la asta, mi-am dat seama pentru prima oară că era vocea unui copil care-mi rostea numele. Și chiar în clipa în care am realizat asta, am simțit apele reci ale râului subteran, și în minte mi-a apărut imaginea unui iaz de moară, un loc perfect pentru a înota. Vedeam o fetiță înotând în iazul acela — era atât de mică încât e greu de crezut că înota cu adevărat, ci mai degrabă se bălăcea și stropea împrejur ca o vidră — și cu ochii minții am tras-o lângă mine, am auzit-o râzând și, când am luat-o de mână ca să ne întoarcem acasă, am auzit-o întrebând: „Tati, putem să mai venim la iaz iar?" La care eu am răspuns: „Sigur că da, Pisicuțo. Sigur că o să mai venim la iaz." „LA IAZ IAR" — Layazar. Înțelegeți? Nu era deloc numele meu. Era ultima promisiune, pe care nu mi-o ținusem, față de fiica mea. Nu a fost nevoie decât să înțeleg asta, și toate celelalte amintiri mi-au revenit. Cel mai grozav moment din viața mea, încheie el, privind-o cu dragoste pe Kate, aflată lângă el.

Kate încerca să-și stăpânească lacrimile și se simțea îngrozitor. Mașina se apropia acum de podul către insulă. Fusese atât de fericită să-și regăsească tatăl. Oare chiar trebuia să renunțe din nou la el și să-l vadă plecând într-o altă misiune periculoasă? Și nu numai periculoasă — dar

și fără sorți de izbândă. Nu, nu va accepta asta și, cu o furie care o surprinse până și pe ea, spuse:

— Nu poți să pleci, Layazar! Nu te las! Cum poți să mă părăsești din nou?

Layazar se crispă, ca și cum primise o lovitură, și ochii i se umplură dintr-odată de lacrimi.

— O, Katie, e ultimul lucru pe care vreau să-l fac, dar cum aș putea să-l părăsesc pe domnul Benedict? Fără el nu ne-am fi regăsit niciodată!

— Atunci merg și eu cu tine!

— Nu, asta nu se poate!

— Ba *trebuie* să se poată! replică îndârjită Kate, chiar când Numărul Doi oprea mașina lângă ghereta paznicului de la pod.

— Tăceți din gură! strigă Reynie, spre surprinderea tuturor, și arătă către pod.

Pe pod putea fi văzut domnul Cortina în scaunul lui cu rotile, venind în goană către ei. O întreagă trupă de Ofițeri de Recrutare alerga pe lângă el, fluturând cătușe și cu ceasurile-șoc licărind în soare. Scaunul cu rotile gonea în zigzag într-un mod nesăbuit, silindu-i pe Ofițerii de Recrutare să sară când într-o parte, când într-alta pentru a se feri să nu fie loviți, iar cei doi Ofițeri de Recrutare din ghereta paznicului (care probabil că anunțaseră pe insulă în momentul în care zăriseră mașina) ieșiseră să se uite mai întâi la domnul Cortina, apoi la mașină, neștiind ce trebuiau să facă.

— Kate, te iubesc, dar *trebuie* să pleci cu ceilalți! îi ordonă Layazar. Întinse mâna către mânerul portierei. Rhonda, ai grijă să o facă. O să-i atrag către barcă. Poate că mă pot strecura prin spatele lor. Numărul Doi, pornește și mergi zburând, fără să te mai uiți înapoi!

— Nu! strigă Reynie, cu toată puterea, și Layazar tresări și se opri. Rămâi pe loc, Layazar! Numărul Doi, nu porni mașina. Aveți încredere în mine. *Vă rog* să aveți încredere în mine. Trebuie să așteptăm și să vedem!

Era un moment de tensiune. Și unul ciudat — căci fiecare persoană din acea mașină, adult sau copil, își dădu seama în acea clipă că toți aveau o încredere deplină în acest băiat de unsprezece ani. Dacă Reynie Muldoon le-ar fi cerut să facă ceva, dacă le-ar fi promis ceva, ar fi făcut ce le cerea și ar fi crezut fiecare cuvânt al lui.

Numărul Doi se uită la Layazar, și el se uită la ea.

El aprobă din cap. Ea aprobă din cap. Așteptară.

Ajuns aproape la capătul podului, domnul Cortina își opri brusc scaunul cu rotile, cu un scârțâit teribil — atât de brusc încât aproape că zbură din el, cu toate legăturile lui —, arătă către mașină și strigă:

— E o șmecherie! Ăștia sunt niște momeli! Ceilalți trebuie să fie încă pe insulă!

Ofițerii de Recrutare se scărpinară în cap.

— Dar, domnule, protestă sfios unul dintre ei, arată exact ca cei pe care îi urmărim!

— Prostule! strigă domnul Cortina cu cea mai teribilă voce a sa. Chiar crezi că ar fugi de pe insulă doar ca

să întoarcă la pod? Oamenii ăștia vor să ne deruteze! Înapoi pe insulă imediat! E un ordin!

Ofițerii de Recrutare tresăriră și se răsuciră pe călcâie.

— Și voi! mârâi el la Ofițerii de Recrutare din gheretă. Lăsați-i pe ăștia! Avem nevoie de toți oamenii pe insulă!

Ofițerii de Recrutare salutară cu un aer nesigur și își părăsiră postul, grăbindu-se să-i ajungă din urmă pe ceilalți. Domnul Cortina rămase pentru o clipă urmărindu-i cu privirea. Apoi se desfăcu repede din curele, se ridică din scaun și o porni cu pași grăbiți către mașină.

— Ce face? întrebă Rhonda.

Layazar își ridică pușca cu tranchilizante și o îndreptă asupra omului aflat acum la doar câțiva metri de ei.

— Nu trage! strigă Reynie. Nu vezi? E domnul *Benedict!*

Layazar lăsă jos pușca, uimit. Spectacolul oferit de domnul Benedict fusese foarte convingător. În toți anii pe care îi petrecuseră împreună, Layazar nu îl văzuse niciodată atât de furios și nici nu îl auzise vorbind atât de aspru.

— Mulțumesc, Reynie, că m-ai salvat de săgeata aia, spuse domnul Benedict făcându-i cu ochiul și scoțând o versiune prescurtată a râsului lui de delfin. Se opri cu mâna pe mânerul portierei, căci observase că domnul Cortina nu era în mașină. Sprâncenele i se ridicară. Dar dacă fratele meu a scăpat, cum ai știut cine eram? Cum puteai să fii sigur?

— Ca să fiu sincer, răspunse Reynie, am știut din momentul în care am văzut cât de prost manevrați scaunul ăla!

— Hm, da. Una e să mârâi și să latri ordine, și cu totul altceva să umbli cu afurisita aia de mașinărie. Oricum, cred că, doar cu puțină practică, i-aș fi prins șpilul.

— Ne bucurăm că sunteți bine, domnule, spuse Numărul Doi din spatele volanului. Dar nu vreți să plecăm acum și să lăsăm felicitările pentru mai târziu?

Îi privea agitată pe Ofițerii de Recrutare, care își dăduseră seama că printre ei nu se mai afla și conducătorul lor. Unul câte unul se răsuceau să se holbeze și să arate cu degetul către mașină. Câțiva porniseră înapoi pe pod.

— Sigur că da, Numărul Doi, spuse domnul Benedict urcând în mașină. Să zburăm ca vântul!

În fiecare noapte luna își urma încet drumul peste Stonetown, și în fiecare noapte Reynie se uita în sus către cer pe fereastra din vechea casă prin care vântul bătea nestingherit și își amintea de întâlnirile Misterioasei Societăți Benedict desfășurate la lumina lunii. Aveau multe lucruri să-și amintească despre acea perioadă, și multe de povestit, dar luna își făcea călătoriile nocturne, pălea și dispărea, apoi apărea din nou înainte ca poveștile lor

să fie încheiate. Erau prea multe lucruri de făcut şi prea puţin timp pentru poveşti.

Domnul Cortina scăpase de pe insulă, împreună cu câţiva Ofiţeri de Recrutare şi cu o mână dintre cei mai de încredere Executivi ai săi. Asta afirmau oficialii guvernamentali pe care domnul Benedict îi convinsese să cercete Colegiul. Aceşti oficiali nu-l crezuseră până atunci, dar scepticismul lor dispăruse în faţa dovezilor şi a noilor evenimente. În primul rând, Layazar îşi recăpătase memoria şi, odată cu ea, şi un număr de parole ultrasecrete ale guvernului. Apoi, Kate, fără ca nimeni să ştie, luase o broşură din camera de presă a domnului Cortina, ca să nu mai vorbim de *Jurnalul* domnului Cortina, pe care-l subtilizase când ieşise din Galeria Şoptitorului. Dar lucrul cel mai important era că Şoptitorul nu mai transmitea mesajele domnului Cortina. Efectele lor de a crea confuzie în minţi se micşorau pe zi ce trecea, Situaţia Critică dispărea, şi minţile atât de mult timp incapabile să vadă adevărul se deschideau din nou, ca nişte flori ce-şi îndreaptă faţa către soare.

În aceste zile valuri necurmate de agenţi şi oficiali se scurgeau prin casa domnului Benedict, adunând detalii şi mâzgălind furios în carneţelele lor (şi adeseori rătăcindu-se prin labirint). Voiau să-l prindă pe domnul Cortina, deşi domnul Benedict avea prea puţine speranţe în acest sens. Domnul Cortina, spunea el, era mult prea isteţ ca să fie păcălit de adulţi. Numai nişte copii ar fi putut să o facă.

Şi totuşi, mai rămânea încă problema foarte importantă a tuturor celor cărora le fusese furată memoria: copiii „recrutaţi", agenţii secreţi care deveniseră Ajutoare, domnul Bloomburg, evident, şi foarte mulţi Executivi care, nu cu multă vreme în urmă, fuseseră nişte orfani ce voiau să-şi găsească un cămin şi un rost în viaţă. Urma să fie sarcina lui Layazar să coordoneze căutarea tuturor nefericiţilor care puseseră piciorul pe insula Nomansan, şi sarcina domnului Benedict să le redea memoria. Deja domnul Benedict lucra de dimineaţa până seara la modificarea invenţiei fratelui său, pentru a reversa funcţia sa de spălare a creierului — în loc să ascundă amintiri vechi, să le aducă din nou la suprafaţă — şi, întrebat insistent, admise că era aproape convins că probabil va reuşi. Pentru cei care îl cunoşteau, aceasta însemna că nu avea nicio îndoială că o va face.

Domnul Benedict insistă însă cu hotărâre că modestia nu avea nimic de-a face cu părerea lui că în această aventură adevăraţii eroi au fost copiii. Ei au fost cei care, susţinea el, au riscat pentru a descoperi secretele întunecate ale domnului Cortina, cei care l-au înfrânt pe domnul Cortina în Galeria Şoptitorului, cei care l-au pregătit pe Şoptitor pentru oprirea definitivă, cei care şi-au dat seama cum să deschidă ieşirea secretă — ceva ce nu putea fi făcut decât din interior.

— Cum de-aţi ştiut despre ieşirea secretă, domnule Benedict? întrebă într-o seară Kate, la câteva săptămâni după întoarcerea lor.

Deşi toţi cei din casă vorbiseră non-stop, o făcuseră mai degrabă pentru agenţii guvernamentali şi nu între ei, şi curiozitatea lor nu fusese încă pe deplin satisfăcută. Acea seară era prima când stăteau împreună, fără ca nimeni să-i întrerupă. Toată lumea se afla în sufragerie, fiecare cu o cană de ciocolată aburindă în mâini, căci toamna lăsase locul iernii, şi toţi — chiar şi Constance Contrar — aveau pe faţă o expresie de uşurare profundă că erau în sfârşit singuri.

— Din nou trebuie să acord altuia credit, răspuse domnul Benedict. Layazar e cel care a găsit-o.

Toată lumea se uită la Layazar, care stătea la masă lângă Kate.

— Eram convins că domnul Cortina ar fi construit o cale secretă de scăpare pentru el, explică Layazar. Aşa că, după ce am ajuns şi eu pe insulă, am căutat în fiecare noapte, la adăpostul întunericului. Chiar şi aşa am avut noroc — am găsit intrarea chiar în noaptea dinainte să fiu capturat.

— Cu tine e întotdeauna vorba de intrări şi ieşiri, nu-i aşa, Layazar? îl necăji Kate.

Layazar râse — era un râs puternic, din toată inima — şi toţi cei din jurul mesei tresăriră. Încă nu se obişnuiseră cu râsul lui. După toţi acei ani în care se purtase precum cel mai trist om de pe pământ, Layazar se manifesta acum de parcă ar fi fost cel mai *fericit* om din lume — şi poate că şi era. După ce, cu atât de multă vreme în

urmă, ieșise din viața de părinte, acum, în sfârșit, intrase din nou în ea.

Layazar întinse mâna și o ciupi pe Kate de bărbie, care, pentru prima oară după atâtea săptămâni, nu mai era unsuroasă de la unguente. (Tăieturile și vânătăile îi trecuseră de mult, îngrijite tot timpul nu numai de Layazar, ci și de toți ceilalți din casă.) Kate zâmbi veselă și îl lovi în joacă peste mână. În clipa următoare își dădu seama că din ciocolata ei fierbinte lipsea bezeaua. Ridică privirea și-l văzu băgându-și-o în gură.

— Hoțule! spuse ea chicotind.

Layazar îi făcu cu ochiul și îi dădu o altă bezea.

Între timp, la celălalt capăt al mesei, Reynie era frământat de o întrebare ciudată: Cum ar trebui să i se adreseze persoanei de lângă el? Desigur, era așezat lângă *Miss* Perumal. Se revăzuseră în cele din urmă — cu multe îmbrățișări și o cantitate imensă de lacrimi — și acum ea stătea lângă el, cu o mână pe umărul lui. Dar o să continue să-i spună *Miss* Perumal? *Cum* o să-i spună? Aceasta e o întrebare chinuitoare pentru toți copiii care se trezesc cu un nou părinte, și același lucru se întâmpla și cu Reynie, a cărui absență o făcuse pe *Miss* Perumal să-și dea seama cât de mult îl iubea pe băiat. Când s-au revăzut, se grăbise să-l întrebe ce părere avea dacă ea l-ar fi adoptat.

La început, Reynie nu fusese în stare să-i răspundă, ci doar se aruncase în brațele ei și-și ascunsese fața.

— Vai de mine, spusese *Miss* Perumal, izbucnind din nou în plâns. Vai de mine, sper că asta înseamnă „da".

Desigur, însemnase „da", și acum cei doi stăteau alături cu sentimentul ciudat — foarte asemănător cu cel pe care-l aveau Layazar și Kate — că alcătuiesc de foarte mult timp o familie, și totuși parcă de-abia se cunoscu-seră. Un sentiment ciudat, dar foarte plăcut.

„Mami" nu sună prea bine, hotărî Reynie. De ce să nu folosească cuvântul în tamilă? O auzise vorbind despre propria ei mamă ca *„Amma"*, dar nu era sigur dacă asta înseamnă „mamă" sau „mami". Reynie simți cum inima îi bate mai tare, cu o nerăbdare plină de fericire. O să-l întrebe pe Sticky.

În acel moment, Sticky era singura persoană neferi-cită din tot grupul. Dar încerca plin de curaj să nu o arate. Și îi puse domnului Benedict o altă întrebare:

— Dar cum ați reușit să stricați Șoptitorul?

— Am terminat doar ceea ce ați început voi, copii, răspunse domnul Benedict. L-am convins pe Șoptitor că eu sunt Cortina, apoi i-am dat ordine care l-au zăpăcit și l-au făcut să nu mai funcționeze normal. Dar dacă nu l-ar fi încurcat Constance, și dacă eu n-aș fi avut un creier foarte asemănător cu cel al fratelui meu, probabil că n-am fi reușit niciodată.

— De trei ori „ura" pentru creierul domnului Benedict! strigă Kate, și toată lumea râse și aplaudă.

— Și de trei ori „ura" pentru Constance, spuse dom-nul Benedict, apoi rămase gânditor în vreme ce toți

ceilalţi strigau şi Constance se înroşi. Asta îmi aduce aminte de ceva. Constance, draga mea, vrei, te rog, să te duci în bucătărie şi să aduci cutia cea mică de pe masa de acolo?

Constance dădu din cap aprobator şi se duse la bucătărie.

— Nu-mi vine să cred, spuse Sticky. S-a dus fără să bombăne măcar. Ca şi cum s-ar fi făcut fetiţă mare.

— Exact despre asta e vorba, Sticky, spuse domnul Benedict, făcându-i un semn cu capul Rhondei Kazembe, care se duse la un bufet şi scoase un tort imens care fusese ascuns acolo.

— Slavă Domnului, spuse Numărul Doi. Mor de foame.

Constance se întoarse şi-i găsi pe ceilalţi zâmbindu-i cu gura până la urechi şi arătându-i tortul. Se înroşi din nou.

— Dar ziua mea de naştere e abia luna viitoare!

— Cine ştie ce se mai întâmplă până luna viitoare? întrebă domnul Benedict. Eu zic să mâncăm tortul acum!

Constance clătină din cap uşor buimăcită, deşi se vedea clar că era încântată, şi, căţărându-se la loc pe scaunul ei, îi întinse cutiuţa după care o trimisese la bucătărie.

— Au fost cele trei „ura" care mi-au amintit, spuse domnul Benedict, deschizând cutia şi scoţând din ea trei lumânări. Uitasem să pun lumânările pe tort.

— Trei lumânări? exclamă Reynie. *Trei* lumânări? Constance are doar *doi ani*?

— Doi ani și unsprezece luni, protestă fetița.

Copiii rămaseră cu gura căscată.

— Dar... dar..., începu Sticky, apoi închise gura și clătină din cap.

— Ei, asta explică totul! spuse Kate, cu un sentiment de mare ușurare, ca și cum primise răspunsul la o întrebare care o tot obseda, deși nu-și dăduse niciodată seama că acea întrebare există.

Reynie râse încântat.

— Deci *asta* a vrut să spună domnul Benedict când a zis că ești mai înzestrată decât își dădea cineva seama. Credeam doar că se referă la incredibila ta încăpățânare!

— Cine e încăpățânat? întrebă Constance încruntându-se.

— Un bebeluș, murmură Sticky ca pentru el. Nu-i de mirare că era întotdeauna așa de somnoroasă, de ciudată, de încăpățânată. Nu are decât doi ani!

— *Nu* sunt încăpățânată! insistă Constance, care îl auzise. Și apoi îl corectă: Și am aproape *trei*.

A doua zi, deși casa era din nou plină de agenți și zbârnâia de zgomotul telefoanelor care sunau întruna, domnul Benedict găsi că e nevoie să își lase deoparte pentru un timp proiectele și să se ocupe de niște probleme importante de natură personală. Îl căută și îl găsi pe Sticky într-un coridor de la etaj, unde Numărul Doi îl freca pe capul lui chel și dădea din cap aprobator.

— Da, sunt de acord cu tine, spunea ea calmă. În mod clar începe să-ți crească părul.

— În sfârşit, spuse Sticky.

Numărul Doi îl observă pe domnul Benedict şi se încruntă.

— De ce naiba v-aţi ridicat din scaun? De ce n-aţi chemat pe unul dintre noi?

— Iartă-mă, Numărul Doi. M-am întrerupt pentru o problemă urgentă, dar o să mă întorc imediat. Sticky, vrei te rog să vii cu mine? Am ceva de discutat cu tine.

— Ai grijă să se aşeze, Sticky, strigă după ei Numărul Doi.

Cei doi intrară în biroul domnului Benedict, unde domnul Benedict se aşează ascultător la masa lui şi spuse:

— Sticky, n-o s-o lungesc prea mult. Părinţii tăi sunt aici.

— Pă... părinţii mei? *Aici*? spuse Sticky, uitându-se în jur ca şi cum s-ar fi aşteptat să-i vadă ascunşi în spatele mobilelor.

Era doar o reacţie nervoasă. Nu-şi dădea seama ce simţea la auzul veştii.

— O să-ţi explic, spuse domnul Benedict. Hai să începem cu ceea ce ştii deja. După ce ai fugit de acasă, un timp părinţii tăi au fost într-adevăr prinşi în avalanşa neaşteptată de bogăţie. De fapt aveau atât de mulţi bani încât erau mai bogaţi decât cei mai mulţi oameni, mult mai bogaţi decât fuseseră vreodată. Deşi te-au căutat, eforturile lor au slăbit în timp...

— Aveţi dreptate, îl întrerupse cu o voce jalnică Sticky. Partea asta o ştiu.

— Nu în întregime, prietene. Eforturile lor erau lipsite de entuziasm, am spus, dar asta, în primul rând, pentru că le era frică de tine.

— Frică? De *mine?*

— Da, se temeau că nu sunt în stare să-ți ofere un cămin adevărat. Când ai fugit de acasă, Sticky, părinților tăi le-a fost îngrozitor de rușine. Erai deja mult mai deștept decât ei, și ei deja încurcaseră lucrurile rău de tot. Dacă tu voiai să fugi de acasă, atunci poate — sau asta gândeau ei în suferința lor — poate că așa era mai bine. Poate că îți era mai bine fără ei.

— Mai bine? repetă Sticky, amintindu-și acele cuvinte ale tatălui său, acea frază pe care o auzise doar pe jumătate.

Crezuse că tatăl lui spunea că *lor* le va fi mai bine fără *el.*

— Așa gândeau ei atunci. Trebuie să mai înțelegi și că erau influențați de mesajele ascunse ale lui Cortina. „Cei dispăruți n-au dispărut, doar au plecat departe", ți-aduci aminte? Un mesaj cu adevărat foarte dăunător. Și totuși, *în ciuda* acestor mesaje, părinții tăi au devenit foarte triști. În ciuda speranțelor lor disperate că banii îi vor ajuta să uite de tine, au înțeles curând că nicio bogăție din lume nu poate umple golul pe care l-ai lăsat în viețile lor. Au înțeles că aveau nevoie de *tine*, chiar dacă tu nu aveai nevoie de *ei.* Și așa și-au cheltuit toți banii căutându-te, de fapt au făcut mari datorii și acum sunt chiar săraci. Poate că te-ar mai interesa să știi, continuă domnul

Benedict, că părinții tăi și-au început căutările *înainte* ca noi să scoatem din funcțiune Șoptitorul. Vezi tu, erau atât de hotărâți să te aducă înapoi, încât mințile lor au rezistat mesajelor secrete. Doar o iubire puternică poate să opună o asemenea rezistență.

Lui Sticky îi venea greu să înțeleagă toate acestea.

— Și ei m-au găsit? Nu i-ați chemat dumneavoastră?

— Ei te-au găsit. Poate că aș fi putut să te țin ascuns. Dar când m-am convins cât de sinceri erau în căutările lor, când mi-am dat seama de sentimentele lor adevărate, am îngăduit să fii găsit.

— Așadar, credeți că ar trebui să plec cu ei.

— Doar ceea ce *tu* crezi contează, Sticky.

— Dar cum vi se par?

— Foarte nefericiți, aș spune, și suferind de dorul după copilul pierdut. Au făcut o greșeală îngrozitoare și întotdeauna o vor regreta. Când le-am spus că ești bine, ușurarea i-a copleșit. Au început să plângă, și nu se mai puteau opri. Și nu se opriseră nici când mi-am luat la revedere de la ei. De fapt, cred că mai plâng și acum — am văzut-o pe Rhonda aducând o nouă cutie cu șervețele.

Ochii lui Sticky se umpluseră și ei de lacrimi.

— Și chiar au spus că au nevoie de mine mai mult decât am eu nevoie de ei?

— Așa se pare că privesc problema. Care e părerea ta?

Lacrimile începură să alunece pe obrajii lui Sticky.

— Pot să-i văd?

— Nu trebuie decât să ceri, prietene, spuse domnul Benedict, ridicându-se din scaunul lui pentru a-i strânge mâna lui Sticky, și ochii îi străluceau de emoție. Te așteaptă în sufragerie.

Sticky ieși în fugă din biroul domnului Benedict, pentru o reuniune atât de plină de bucurie și atât de plină de lacrimi, și, în cele din urmă, atât de plină de râsete fericite, încât curând în sufragerie se adunaseră toți prietenii lui Sticky, și Layazar, și Rhonda, și Numărul Doi, și chiar câțiva oficiali necunoscuți atrași de zarvă. A fost o petrecere spontană, zgomotoasă, minunată, cu îmbrățișări și strângeri de mână și sărutări și, în cele din urmă, Layazar apăru cu ce mai rămăsese din tortul din ajun, iar Rhonda pregăti repede un punci de fructe. Chiar și ofițialii, mai întâi iritați de întârzierea produsă în investigațiile lor, au fost prinși în nebunia generală, și nu trecu mult timp și își scoaseră hainele și cravatele, unul dintre ei puse un disc și toată lumea începu să danseze.

Asta dură un timp, până când deodată Numărul Doi se uită în jur după domnul Benedict.

— Dumnezeule! strigă ea și ieși în fugă din cameră.

Îl găsi exact în locul în care îl lăsase Sticky după ce își strânseseră cu afecțiune mâinile, doar că, în loc să stea în picioare, domnul Benedict zăcea cu fața în jos peste birou, cu brațele în lături, cu o mulțime de hârtii răspândite în jur, sforăind ca un tren de marfă, cu o expresie de pură fericire pe chip.

*

— Aşadar, domnul Benedict o adoptă pe Constance, da? îi spuse Kate lui Reynie. Asta-i o veste bună. Şi se şi potrivesc, aş zice. Lui îi plac grozav glumele ei proaste.

Tocmai îşi terminaseră de construit cazemata din zăpadă şi acum pregăteau bulgării pentru atacul care urma. În celălalt capăt al curţii, Rhonda, Constance şi Sticky aveau aceeaşi activitate. Trăgând cu ochiul pe deasupra cazematei pentru a observa cum stătea cealaltă tabără, Reynie spuse:

— Da, se pare că toată lumea îşi găseşte o familie. Tu îl ai pe Layazar. Eu o să am o mamă şi o bunică. Constance capătă două surori şi un tată...

— Două surori?

— Păi, da, se pare că domnul Benedict le-a adoptat pe Numărul Doi şi pe Rhonda cu mulţi ani în urmă. Deşi Rhonda e convinsă că e mai corect să se spună că *ele* l-au adoptat pe *el*. De fapt, cred că aşa a şi întrebat-o domnul Benedict pe Constance: „Ai vrea să ne adopţi ca familia ta?" Constance i-a răspuns că trebuie să se mai gândească, dar că înclina să accepte.

Kate pufni.

— „Înclina să accepte." Ce tupeu! Hei, îi faci prea mari. Încearcă să-i faci aşa.

Îi arătă lui Reynie una dintre sferele ei perfecte, apoi mai luă nişte zăpadă cu noua ei găleată (un dar de la Layazar — era exact ca şi cea veche).

— Kate! Reynie! Sunteţi pregătiţi pentru o înfrângere infamantă? strigă Rhonda din celălalt capăt al curţii.

— Înfrângere? Nu cunoaștem cuvântul ăsta! răspunse Kate, apoi îi șopti lui Reynie: De fapt, „infamantă" este cuvântul pe care nu-l știu.

— Rușinos, spuse Reynie.

— Hei, n-am cum să cunosc toate cuvintele, domnule Știe-Tot. Zău așa, cum...

— Nu, „infamant" înseamnă „rușinos".

— Serios? spuse Kate. Se încruntă sfidătoare. Era mai fericită ca niciodată. Măgarii! Mai vedem noi! Sper că n-ai uitat strategia noastră!

Reynie își dădu ochii peste cap.

— Cum să uit? Tu îi asaltezi cu bulgări, în timp ce eu ies și îi adun pe toți cei pe care i-au aruncat ei, ca să ai tot timpul muniție.

— Da, și să-i rotunjești din nou când îi iei, spuse Kate.

— Te-ar deranja foarte tare dacă aș arunca și eu din când în când câte un bulgăre? Știi, și *asta* face parte din distracție.

Kate oftă.

— Urăsc să risipesc bulgării, dar bănuiesc că există șansa să nimerești totuși pe cineva. Bine, poți să arunci câțiva.

— Mulțumesc mult, spuse Reynie.

Câteva clipe mai târziu, curtea era plină de bulgări care zburau prin aer, de copii care alergau și de hohote de râs. Alte râsete se auzeau din spatele ferestrelor casei, unde toți adulții, printre care și *Miss* Perumal și domnul și doamna Washington, sorbeau cidru de mere și priveau

bătălia veselă de afară. De fapt, domnul Benedict râdea atât de tare — hohote puternice și prelungi care sunau ca un *banc* întreg de delfini — încât Numărul Doi se grăbi să-i ia din mână cidrul cald chiar înainte ca el să adoarmă brusc. Se trezi câteva minute mai târziu, când începu din nou să râdă până adormi la loc, și așa continuă întreaga după-amiază, râzând și adormind și iar râzând, până când se cufundă, în cele din urmă, într-un somn prelung. Când se trezi în sfârșit, în timp ce Numărul Doi îl scutura ușor de umăr, domnul Benedict văzu că afară lumina scăzuse mult.

— Începe să se întunece și deja i-am chemat înăuntru de două ori, îi spuse Numărul Doi. Nu-i puteți chema dumneavoastră acum? Se răcește mâncarea.

— Curând, Numărul Doi, curând, spuse domnul Benedict, uitându-se la ea cu afecțiune, apoi întorcându-și privirea către copiii zăpăciți și fericiți, de dincolo de geam. Ia o gustare. Fură un castron cu tocană — n-am să spun nimănui — dar hai să-i mai lăsăm câteva minute. Or să vină atât de înghețați încât mâncarea o să li se pară fierbinte. Câteva minute încă, Numărul Doi. Hai să-i lăsăm să se joace. La urma urmelor, sunt *copii*.

Și asta era cu siguranță adevărat, cel puțin în acea clipă.

Dragă Cititorule,

Mi-a ajuns la urechi faptul că anumite persoane doresc să-mi cunoască numele mic. Dacă te numeri printre ele și dacă știi codul, atunci te asigur că răspunsul se află la îndemâna ta.

Toate bune,

Domnul Benedict

Mulţumiri

Mulţi oameni cumsecade au ajutat la crearea acestei cărţi (nu de puţine ori încurajându-l pe autorul ei) şi merită mult mai mult decât o expresie a recunoştinţei mele, dar aici vor primi măcar asta. Aş vrea să-mi exprim mulţumirile pentru: Sara Curtis, pentru că m-a încurajat înainte să mă apuc de carte; Mark Barr, Todd Kimm şi Lisa Taggart, pentru comentariile lor pertinente şi preţioase la primele forme ale cărţii; Eric Simonoff şi Kate Schafer, pentru că sunt nişte agenţi minunaţi; Megan Tingley, Nancy Conescu şi Noel De La Rosa, pentru încrederea lor în carte şi dăruirea cu care au dorit să o facă mai bună; Mary O'Connell, Chris Adrian, Diane Perry, Nicola Mason, Michael Griffith, Brock Clarke, Kenner Estes, şi Shannon şi David Collier-Tenison, pentru spiritul lor de generozitate; Elaine Price, pentru că s-a ocupat de toate în timp ce eu mă ocupam de carte; soţia mea, Sarah Beth Estes, pentru opiniile ei utile asupra nenumăratelor variante ale cărţii, ca să nu mai spun că a înfruntat focul şi ploaia; şi fiul meu Elliot, pentru că este Elliot — adică, pentru că face ca totul să fie grozav.

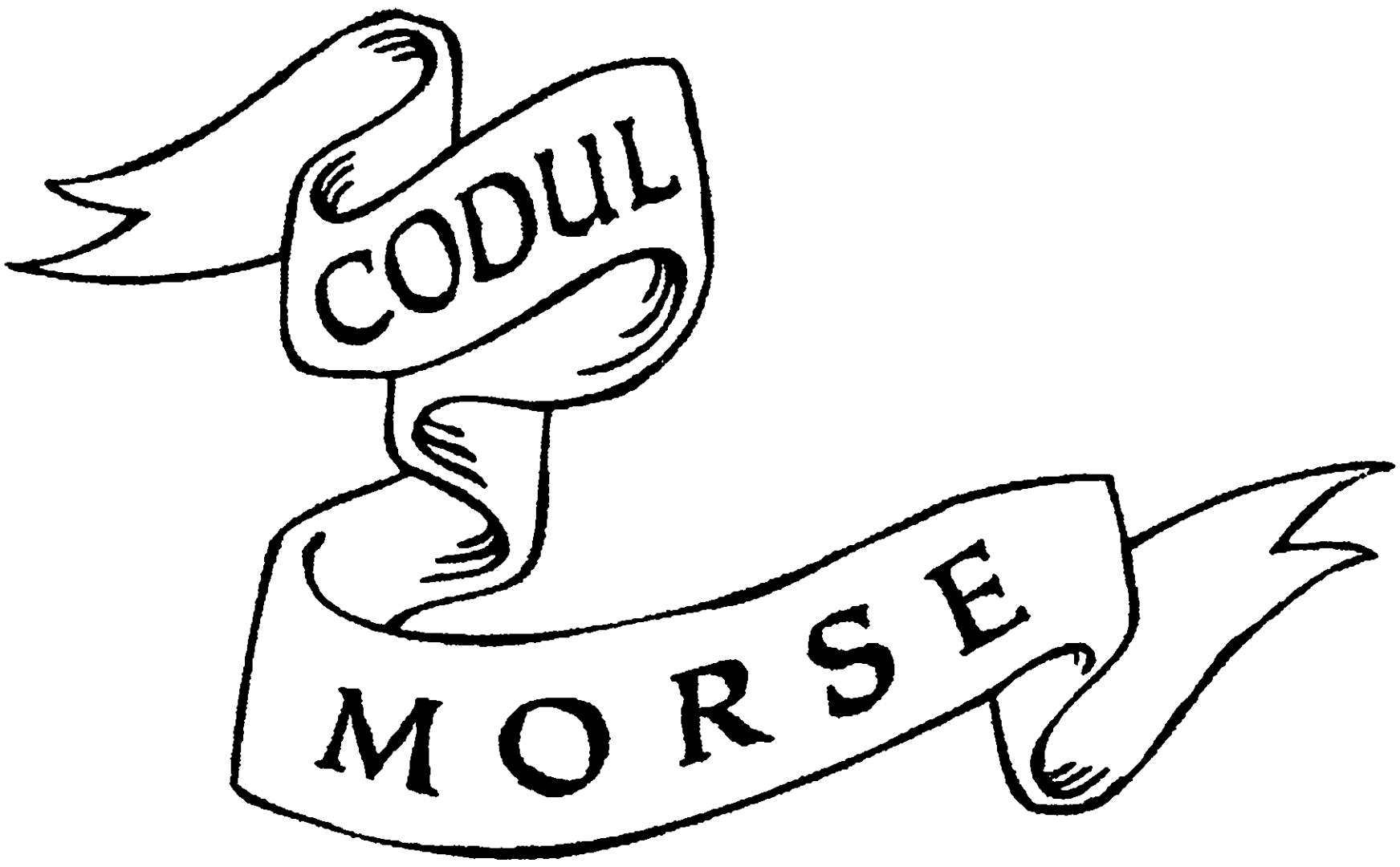

A	B	C	D	E	F
•—	—•••	—•—•	—••	•	••—•
G	H	I	J	K	L
——•	••••	••	•———	—•—	•—••
M	N	O	P	Q	R
——	—•	———	•——•	——•—	•—•
S	T	U	V	W	X
•••	—	••—	•••—	•——	—••—
Y	Z	1	2	3	4
—•——	——••	•————	••———	•••——	••••—
5	6	7	8	9	0
•••••	—••••	——•••	———••	————•	—————

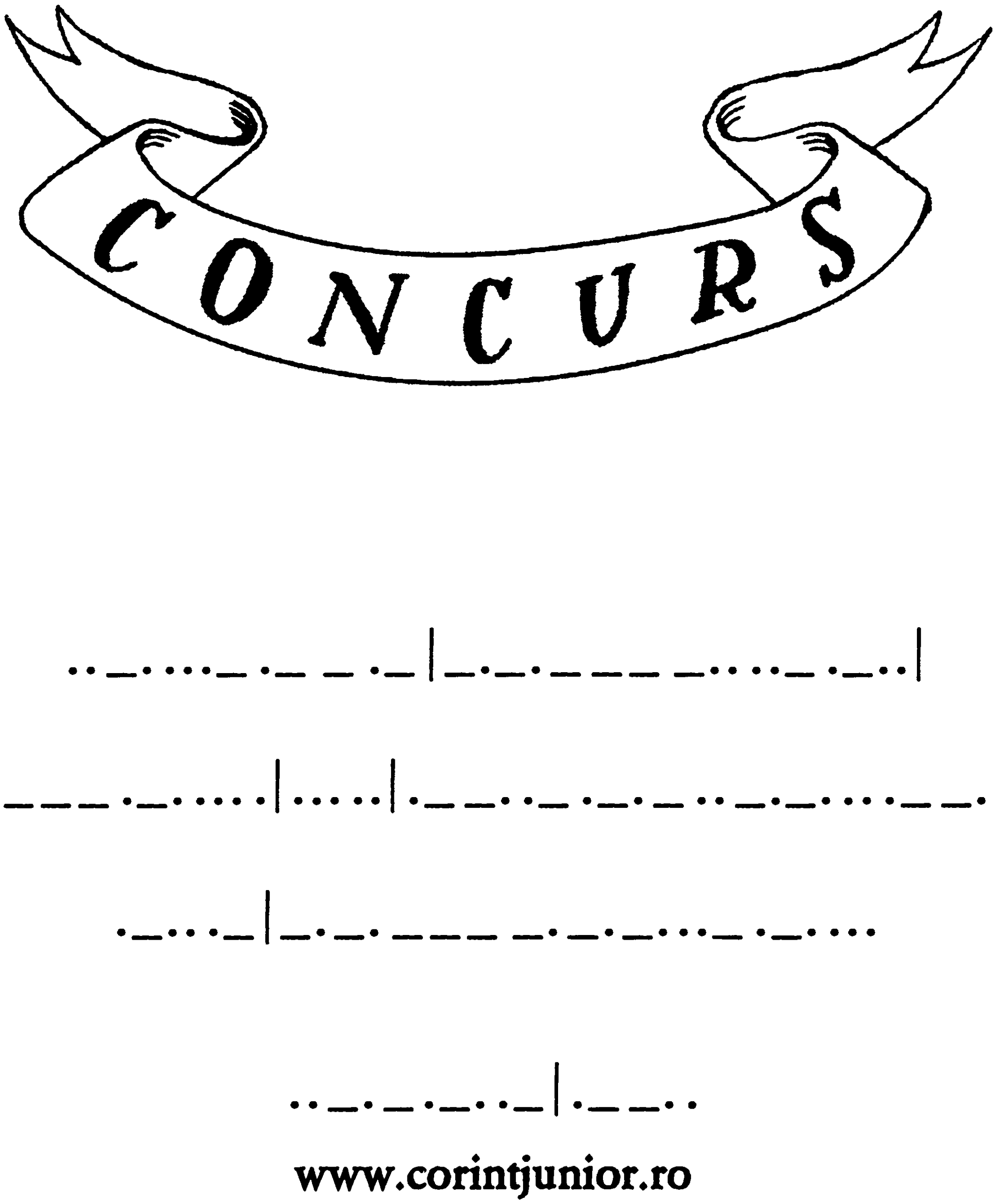

www.corintjunior.ro

Format: 16/54x84
Coli tipo: 36

Tiparul executat la: FED PRINT S.A.

După alte câteva pagini de întrebări, la care Reynie era sigur că răspunsese corect, ajunse la ultima întrebare a testului: „Ești curajos?" Doar citind aceste cuvinte și Reynie simți cum inima îi bate mai tare. Era el oare curajos? Nu i se ceruse niciodată să-și arate curajul, așa că de unde putea ști? *Miss* Perumal ar spune că era, ar aminti ce vesel încerca el să fie, în ciuda faptului că se simțea atât de singur, cu câtă răbdare accepta șicanele celorlalți copii și cum întotdeauna era gata pentru o nouă provocare. Dar aceste lucruri arătau doar că era bun la suflet și prietenos, politicos și adeseori plictisit. Dovedeau lucrurile astea că era curajos? Nu era convins. În cele din urmă, renunță să se mai gândească și scrise doar: „Sper că da."

www.corintjunior.ro
ISBN: 978-973-128-097-4